

Π Ρ Ο Φ Η Τ Ε Ι Ε Σ

Του

Αγίου Κοσμά Του Αιτωλού

Από το βιβλίο "Κοσμάς ο Αιτωλός" του Μητροπολίτου Φλωρίνης **Αυγουστίνου Καντιώτη**, του οποίου ακολουθήθηκε η αρίθμηση των προφητειών. Προστέθηκαν προφητείες άλλων πηγών.

1. «Αυτό μια μέρα θα γίνει Ρωμαίικο και καλότυχος όποιος ζήσει σε κείνο το βασίλειο». (Συνήθιζε να λέγει εις διάφορα μέρη της υποδούλου Ελλάδος, τα οποία μετά ταύτα απηλευθερώθησαν).

2. «Ω ευλογημένο βουνό, πόσες ψυχές γυναικόπαιδα θα σώσεις όταν έλθουν τα χαλεπά χρόνια»! (Είπε την προφητείαν αυτήν εν Σιατίστη και αλλαχού αντικρύζων τα βουνά, τα οποία κατά τους χρόνους της Ελληνικής Επανάστασεως έγιναν κρησφύγετα των γυναικοπαίδων).

3. «Καλότυχοι σεις, οι οποίοι ευρέθητε εδώ πάνω εις τα ψηλά βουνά, διότι αυτά θα σας φυλάξουν από πολλά δεινά. Θα ακούτε και δεν θα βλέπετε τον κίνδυνο. Τρεις ώρες ή τρεις μέρες θα υποφέρετε.» (Ελέχθη εις την περιφέρειαν Σιατίστης).

4. «Το ποθούμενο θα γίνει στην τρίτη γενεά. Θα το ιδούν τα εγγόνια σας». (Ελέχθη εν Χειμάρρα. Η σπουδαιότατη αυτή προφητεία του Αγίου, η οποία έτρεφε την γλυκυτέραν ελπίδα του υποδούλου Γένους, έλαβε καταπληκτικήν επαλήθευσιν. Διότι οι χρόνοι της απελευθερώσεως του Έθνους είναι πράγματι η τρίτη γενεά από των χρόνων που προεφήτευσεν αυτήν ο Άγιος, καθόσον, εκάστη γενεά υπολογίζεται εις 25 έτη).

5. «Θαρθεί καιρός να σας πάρουν οι εχθροί σας και τη στάχτη από τη φωτιά, αλλά σεις να μην αλλάξετε την πίστη σας, όπως θα κάμνουν οι άλλοι.» (Ελέχθη εν Σιατίστη).

6. «Σας λυπάμαι για την περηφάνεια, οπού έχετε. Το ποδάρι μου εδώ δεν θα ξαναπατήσει. Και εάν δεν αφήσετε αυτά τα πράγματα που κάνετε, την αυθαιρεσία και ληστεία, θα καταστραφείτε. Σε κείνο το κλαρί, που κρεμάτε τα σπαθιά σας, θαρθεί μια μέρα που θα κρεμάσουν οι γύφτοι τα όργανά τους.» (Ελέχθη εις το χωρίον Άγιος Δονάτος Σουλίου).

7. «Θάρθουν οι κόκκινοι σκούφοι κι ύστερα οι Άγγλοι επί 54 χρόνια, και κατόπιν θα γίνει Ρωμαίικο.» (Ελέχθη εν Κεφαλληνία περί της απελευθερώσεως της Επτανήσου - «Κόκκινοι σκούφοι» ονομάζονται οι Γάλλοι στρατιώται ως εκ του χρώματος των καλυμμάτων της κεφαλής κατά τους ναπολεοντείους χρόνους. Η προφητεία αύτη εύρε καταπληκτικήν εκπλήρωσιν. Διότι μετά τους Ενετούς εις την Επτάνησον εγκατεστάθησαν οι Γάλλοι, και μετά την αναχώρησιν τούτων ήλθον οι Άγγλοι, των οποίων η παραμονή διήρκεσε 54 έτη, δηλαδή όσα και προεφήτευσεν ο Άγιος. Το 1810 κατέλαβαν ουσιαστικώς οι Άγγλοι την Επτάνησον (εκτός της Κερκύρας, η οποία παρεδόθη το 1815 εις τον Κάμπελλ), και το 1864 παρέδωσαν αυτήν εις την Ελλάδα).

8. «Τα όρια του Ρωμαίικου θάναι η Βωβούσα (ο ποταμός Αώος)». (Ελέχθη εν Παλαιά Άρτη).

9. «Εκείθε θάρθει το Ρωμαίικο». (Την προφητείαν ταύτην είπεν ο Άγιος εν Πρεβέζη δεικνύων το μέρος της Στερεάς, από το οποίον θα προήρχετο ο στρατός της ελευθερίας. Επραγματοποιήθη το 1912).

10. «Τα βάσανα είναι ακόμη πολλά. Θυμηθείτε τα λόγια μου· προσεύχεσθε, ενεργείτε και υπομένετε στερεά. Έως ότου να κλείσει αυτή η πληγή του πλατάνου, το χωριό σας θάναι σκλαβωμένο και δυστυχισμένο». (Ελέχθη εις Τσαραπλανά, το σημερινόν Βασιλικόν της Ηπείρου. Η πληγή του πλατάνου έκλεισε το 1912, έτος απελευθερώσεως της Ηπείρου. Ενεργείτε σημαίνει να εργασθείτε οι ίδιοι για να ελευθερωθείτε και όχι παθητικά να περιμένετε πότε θα σας ελευθερώσουν άλλοι. - ΛΜΔ).

11. «Πότε θαρθεί το ποθούμενον»; ηρώτησαν τον Άγιον εις Τσαραπλανά της Ηπείρου. **«Όταν σμίξουν αυτά»**, απήντησεν ο Άγιος δεικνύων δύο δενδρύλλια. (Τα δενδρύλλια εμεγάλωσαν, επάχυναν και έσμιξαν το 1912).

12. «Το ποθούμενον θα έρθει όταν θαρθούν δύο πασχαλιές μαζί». (Πράγματι το 1912 αι εορταί Ευαγγελισμού και Πάσχα συνέπεσαν).

13. «Άμα κλείσει το δένδρον και κλισθεί μέσα το παλούκι, τότε θα έλθει το ποθούμενον. θα γίνει κάποιο σημάδι και να μη φοβηθείτε. Να πηγαίνετε βασίλεμα ηλίου σ εκείνα τα βουνά (της Ομάλιας και της Μερόπης), όπου θα γλυτώσουν πολλές ψυχές. Μαζί σας μη πάρετε

τίποτε, μόνον τις ψυχές σας να γλυτώσετε, και δεν θα βαστάξει το κακό περισσότερο από 24 ώρες».

14. «Τα χωριά του κάμπου θα πάθουν χαλάστρα, ενώ στις ποδιές του Κισσάβου θα κοιμηθούν σκλάβοι και θα ξυπνήσουν ελεύθεροι». (Ελέχθη εν Λαρίση).

15. «Αν το κυπαρίσσι αυτό ξεραθεί από την κορυφή, η Ελλάς θα ελευθερωθεί· αν ξεραθεί από κάτω, δεν θα ελευθερωθεί». (Ελέχθη εν Ζελενίτσα (Πρασιά) της Ευρυτανίας).

16. «Με δυσκολία θάρθει» (Εννοείται το ποθούμενον).

17. «Όταν θα ιδείτε το χιλιάρμενο στην Άσπρη Θάλασσα, τότε θάρθει». (Πολύ μεγάλη συνάθροιση πλοίων (πολεμικών) στο Αιγαίο, που είναι απέναντι από τη Μαύρη θάλασσα. -ΛΜΔ).

18. «Όταν θα ιδείτε το χιλιάρμενο στα ελληνικά νερά, τότε θάρθει».

19. «Όταν θα ιδείτε το χιλιάρμενο στα ελληνικά ύδατα, τότε θα λυθεί το ζήτημα της Πόλης» (Τους στόλους των εμπολέμων, από πάρα πολλά πλοία. - ΛΜΔ).

20. «Θάρθει ξαφνικά. να έχετε ένα σακκούλι σιτάρι κρεμασμένο στη θύρα. Αυτό θα σας εμποδίζει φεύγοντας. Μη το αφήσετε. Να το πάρετε μαζί σας, για να φάνε τα παιδιά σας».

21. «Στην Αυλώνα θα γίνει χαλασμός. Θα έλθουν στρατεύματα να ελευθερώσουν τον τόπο».

22. «Στο Μπουκορμέ θα χυθεί πολύ αίμα».

23. «Όταν ακούετε ότι ο πόλεμος άρχισε, τότε κοντά είναι».

24. «Όσα χωριά είναι κοντά σε δρόμο πολλά θα τραβήξουν». (Μακριά από Εγνατίες & παρα-Εγνατίες! -ΛΜΔ).

25. «Η Δρόπολις θα πάθη, διότι ο τόπος είναι γυμνός». (Περιοχή της Β. Ηπείρου, με αμπελώνες τότε, αλλά όχι δένδρα που μπορούσαν να κρύψουν ανθρώπους κατά τις μάχες. Γιαυτό ο Άγιος Κοσμάς έφερνε φυτώρια ελιών μαζί του και έλεγε στον κόσμο να μην φυτεύουν αμπέλια, αλλά ελιές και άλλα δένδρα. Ήδη η προφητεία επαληθεύθηκε πολλές φορές. - ΛΜΔ).

26. «Η Δρόπολις θα είναι γεμάτη στρατεύματα».

27. «Θα χαθεί η σοδιά της χρονιάς από την εύφορη Δρόπολι και - μάνα μου! - αίμα πολύ που έχει να χυθεί».

28. «Λάκκοι και βράχοι στη Δρόπολι θα είναι γεμάτοι φεύγοντας». (Εις το αλβανικόν χειρόγραφον, η προφητεία αυτή έχει ως εξής: «Τα βουνά, οι χαράδρες και οι κάμπου της Δρόπολης θα γεμίσουν προσφυγιά»).

29. «Εις τα χωριά Πέπελη σεις άδικα θα φοβάστε· τίποτε δεν θα πάθετε. Μόνον τα παιδιά σας που θα είναι στους δρόμους θα κλαίτε».

30. «Οι αντίχριστοι θα φύγουν, αλλά θάρθουν πάλι· έπειτα θα τους κυνηγήσετε έως την Κόκκινη Μηλιά». (Την έδρα δηλ. των Αντιχρίστων αιμοδηψών (κόκκινων) εχθρών, ίσως τη Μέκκα. -ΛΜΔ)

31. «Θαρθεί όταν έρθουν δυο καλοκαίρια και δυο πασχαλιές μαζί». (Η απελευθέρωση της Β. Ηπείρου από το αθεϊστικό καθεστώς του Χότζα έγινε το 1991, όταν συνέπεσε η εορτή του Πάσχα και Ευαγγελισμού μαζί στο παλ. ημερολόγιο, το οποίο ήταν σε χρήση την εποχή του Αγίου Κοσμά. Οι 2 καλοί καιροί -καλοκαίρια- αναφέρονται αφ' ενός στην αποτίναξη του κομμουνιστικού -αθεϊστικού- ζυγού και δημοκρα-τικοποίηση των χωρών της Ανατ. Ευρώπης, και αφ' ετέρου στην γενικά καλή οικονομική κατάσταση της εποχής. - ΛΜΔ)

32. «Ξένος στρατός θα έλθει, Χριστό θα πιστεύει, γλώσσα δεν θα ξέρει ...».

33. «Θαρθεί μια φορά ασκέρι ξένο που το Χριστό θα πιστεύει. Αλλά σεις δεν θα το ξέρετε».

34. «Μέ άλλους θα κοιμηθείτε και με άλλους θα ξημερώσετε». (Θα είναι ξαφνικό. ΛΜΔ). Η 149^η του Τριανταφύλλου λέγει: **«Το βράδυ θα κοιμηθούμε ήσυχοι και το πρωί θα βρούμε τους δρόμους γεμάτους με ξένο κόσμο».**

35. «Θα ιδείτε τρεις φαμίλιες σ' ένα σπίτι».

36. «Εσείς θα πάτε να κατοικήσετε αλλού και άλλοι θάρθουν να κατοικήσουν σε σας».

37. «Θα δείτε 40 άλογα να τα δένουν σε ένα παλούκι». (Όχημα με μηχανή 40 ίππων).

38. «Πολλοί θα χάνονται από την πείνα».

39. «Οι πλούσιοι θα γίνουν πτωχοί και οι πτωχοί θα πεθάνουν». (Ισχύει όχι μόνο για την υλική, αλλά και για την πνευματική περιουσία, διότι αυτή αλλοιώνεται όλο και περισσότερο από τη διεφθαρμένη εποχή μας, λόγω του γενικού ξεπεσμού, της ασεβείας, του υλισμού, και της ανηθικότητας. ΛΜΔ)

40. «Μια χούφτα μάλαμα μια χούφτα αλεύρι». Η 81^η Τριαντ: **«Θα σκάφτουν στα σπίτια να κρύψουν (σιτάρι) για ψωμί. Όποιος θάχει λίγο κρυμμένο δεν θα τολμά να το πάει στο μύλο. Θα το αλέθουν στο χειρόμυλο».** (Επαληθεύτηκε και στον Β' Παγκ. Πόλεμο. -ΛΜΔ).

41. «Θα έρθει καιρός που οι Ρωμιοί θα τρώγονται αναμεταξύ τους. Εγώ συστήνω ομόνοια και αγάπην».

42. «Θα ιδείτε και τακτικό στρατό, θα ιδείτε και ρέμπελο (αντάρτικο)· από αυτούς πολλά θα υποφέρετε».

43. «Θα σας ζητήσουν τα ντουφέκια· να έχετε διπλά· να δώσετε το ένα και να κρατήσετε το άλλο. Ένα ντουφέκι 100 ψυχές θα γλυτώσει». (Να ληφθεί σοβαρά υπ' όψιν από τους παραμεθόριους, στεριανούς και νησιώτες). Κατά την 99^η του βιβλίου του κ. Τριανταφύλλου: **«Ξένος στρατός θα έρθει, Χριστό θα πιστεύει, γλώσσα δεν θα ξέρει. Θα ζητήσουν όπλα. Νά' χετε διπλά, να δώσετε το ένα και να κρατήσετε το άλλο. Με άλλους θα κοιμηθείτε και με άλλους θα ξημερώσετε»**. (Ο πόλεμος θα αρχίσει ταχύτατα το βράδυ, χωρίς προειδοποίηση. Την άλλη ημέρα όλα θα είναι διαφορετικά. Έχει όμως και αλληγορικό νόημα, διότι άλλοι μας αποκοιμίζουν πνευματικά (αυτοί που όλα τα εμφανίζουν ωραία) και άλλοι μας ξυπνούν (όσοι μας προειδοποιούν, όταν ξεχνάμε το νόμο του Θεού). -ΛΜΔ)

44. «Θα έρθει καιρός που θα διευθύνουν τον κόσμο τα άλαλα και τα μπάλαλα». («Τα άλαλα και τα μπάλαλα» - Εννοεί τα άψυχα μηχανήματα των διαφόρων εφευρέσεων. Αυτά αντικατέστησαν και ολονέν αντικαθιστούν τας εργατικές χείρας και κυριαρχούν εις την ζωήν των ανθρώπων, ως νεότερα είδωλα προσκυνούμενα υπό του υλόφρονος κόσμου. - Άλαλα τα κομπιούτερς σαν αθόρυβα σχεδόν, και μπάλαλα οι θορυβώδεις μηχανές μπ...μπ...μπ... - ΛΜΔ).

45. «Η αιτία του γενικού πολέμου θα είναι από τη Δαλματία». (Από εκεί βρήκε αφορμή ο 1^{ος} Παγκ. Πόλεμος, όταν στο Σεράγεβο δολοφονήθηκε ο διάδοχος του Αυστρο-Ουγγρικού θρόνου. Η Αυστρία κήρυξε τον πόλεμο τότε στη Σερβία. Στο 2^ο Παγκ. Πόλεμο τα εχθρικά στρατεύματα, Ιταλών - Γερμανών, μας χτύπησαν από το Βορρά, (από πάνω, περνώντας από τις δαλματικές χώρες). Ο πόλεμος, μεταξύ άλλων, προκλήθηκε από την άνοδο του Ναζιστικού κόμματος στην Αυστρία, και την κακή οικονομική κατάσταση στη Γερμανία μετά την ήττα της, στον 1^ο Παγκ. Πόλεμο.

Από τους πολέμους στην περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας, το 1991 και μετά, αποσταθεροποιήθηκε η κατάσταση στα Βαλκάνια. Τα πράγματα χειροτέρεψαν, το Μάρτιο του 1999 με τον πόλεμο του ΝΑΤΟ στη Σερβία, και τη μεγέθυνση, αντί για εξάλειψη, του προβλήματος του Κοσόβου. Η επέμβαση έγινε μέσα στα σχέδια της Νέας Τάξης να ελέγχεται πλήρως η στρατηγική οδός Αυλώνα (Αδριατική) - Μπουργκάκ (Μαύρη Θάλασσα). Ευτυχώς για τους Έλληνες, τα άμεσα συμφέροντα των Νέο-Ταξιτών δεν συνέχισαν να δίνουν προτεραιότητα στην περιοχή μας, διότι θεωρήθηκε σαν σπουδαιότερη η περιοχή της Μέσης Ανατολής, οπότε η πρώτη αιτία μεν (ξεκίνημα των συγκρούσεων στην περιοχή μας) είναι από επάνω (Δαλματία - Κόσσοβο, όπως είδαμε), ο 3^{ος} Π. Πόλεμος όμως ίσως ξεκινήσει από κάτω, για να μην καταστραφούμε. Είναι γεγονός ότι η διαρρεύσασα προς τα έξω απόφαση της λέσχης Μπίλντεμπεργκ το 1998, μιλούσε για άνοιγμα του θέματος του Αιγαίου μετά το Κόσσοβο. Το Κόσσοβο εξελίχθηκε όπως είχε προγραμματισθεί, σε επίδειξη δυνάμεως του ΝΑΤΟ, με βομβαρδισμούς από αέρος έναντι ανυπερασπίστων ανθρώπων στη γη, και με επίτευξη των στρατηγικών στόχων των Αγγλο-Αμερικάνων, αφήνοντας όμως παραγμένη όλη την περιοχή. Το Αιγαίο αν και παραμένει σαν θέμα ανοικτό για τα συμφέροντα των μεγάλων, εν τούτοις καθυστέρησε λόγω πετρελαϊκών συμφερόντων στη Μέση Ανατολή, και λόγω Ισραήλ. Όταν δείτε όμως το «**χιλιάρμενο**» στα ύδατά του... τότε θα γίνει ότι λένε οι υπόλοιπες σχετικές προφητείες! ΛΜΔ).

46. «Η αιτία του γενικού πολέμου θάρθει από τη Δαλματία. Πρώτα θα διαμελισθεί η Αυστρία και ύστερα η Τουρκία». (Η Αυστρο-Ουγγαρία διαλύθηκε ήδη το 1918, και τώρα μένει η Τουρκία. - ΛΜΔ)

47. «Ο χαλασμός θα γίνει από ένα κασιδιάρη». Η προφητεία εις το αλβανικόν χειρόγραφον φέρεται ως εξής: **«Ο χαλασμός θαρθεί από τυφλό και κασιδιάρη»**. (Τυφλοί πνευματικά είναι οι άπιστοι, οι μη βαπτισμένοι, και κασιδιάρηδες αλληγορικά αυτοί που επιπρόσθετα κόλλησαν κάποια αρρώστια στο κεφάλι τους δηλ. διανοητική. (Κασιδιάρης αυτός που πάσχει από κασίδα=αλωπεκίαση, ο φαλακρός, αλλά και κασίδα=βρώμα κατά λαϊκή έκφραση), πχ, έγινε οπαδός κάποιου πνευματικά βρώμικου κινήματος, όπως της Παγκοσμιοποίησης, της Πανθησκείας, κάποιου υπερεθνικισμού όπως του Σιωνισμού. Ας σημειωθεί ότι μία ομάδα Καμπαλιστών Εβραίων αποκαλούνται «Κασιδικοί» ή Χασιδικοί και έχουν ισχυρή επιρροή μέσω των ραβίνων τους (Hassidic Rabbis), ακόμη και εκτός του Ισραήλ. Στις 12-7-2001 ανάγγειλαν ότι επίκειται άμεσα η εμφάνιση του Βασιλιά - Μεσσία του Ισραήλ. Αυτοί οι «Κασιδικοί» έχουν την πνευματική προέλευσή τους στην αρχαία Βαβυλώνα, από όπου πήραν από τους εκεί ειδωλολάτρες, διάφορες απόκρυφες «γνώσεις», όταν οι Εβραίοι για τις αμαρτίες τους, αιχμαλωτίσθηκαν για μια περίοδο 70 ετών (606-536 π.Χ.) την οποία προείπε επακριβώς ο προφήτης Ιερεμίας. Ισχυρίζονται ότι η γνώση τους προέρχεται από το Νώε, και έτσι παρακάμπτουν τον Μωϋσή και το Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, δεχόμενοι το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ (Talmud) και την Καμπάλα. Λέγεται ότι επηρεάζουν μέσω μασονικών στοών μεγάλη μερίδα πολιτικών, και μάλιστα τον George H. W. Bush, τέως πρόεδρο των ΗΠΑ, που ανάγγειλε την έναρξη της Νέας Τάξης πραγμάτων κατά τον 1^ο πόλεμο κατά του Ιράκ. Αυτοί οι ίδιοι οι Κασιδικοί πρότειναν σαν πιο κατάλληλο για να ολοκληρώσει το έργο του πατέρα του, τον τωρινό (2006) πρόεδρο George W. Bush. Ίσως λοιπόν κάποιος τέτοιος «**τυφλός**» (σαν αβάπτιστος) και «**κασιδιάρης**» να ηγηθεί του 3^{ου} Π. Πολέμου.

Σαν 2^η ερμηνεία για την κασίδα μπορούμε να δούμε το σφράγισμα στο σώμα με κάποιο chip ή αντίχριστο σύμβολο, όπως κάποιο μασονικό ή σιωνιστικό σχέδιο ή το 666. Βλ. και στην 80^η προφητεία του παρόντος. **Υπάρχει δυνατότητα πάντως να συμβούν και τα δύο!** - ΛΜΔ)

48. «Θα προσπαθούν να το λύσουν με την πέννα, μα δεν θα μπορούν. 99 φορές με τον πόλεμο και μια με την πέννα».

49. «Αν βρεθούν 3 δυνάμεις σύμφωνες, τίποτε δεν θα πάθετε».

50. «Αν το ζήτημα λυθεί με τον πόλεμο, θα πάθετε πολλές καταστροφές· σε τρεις χώρες μια θα μείνει...»

51. «Θα έρθει καιρός που δεν θα ακούτε (=μαθαίνετε) τίποτε». (Τέρμα οι επικοινωνίες, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις κλπ. Επαληθεύθηκε όμως και στην Αλβανία, όπου ο Χότζας είχε τον κόσμο σε άθλια κατάσταση με 50 δράμια ψωμί την ημέρα ανά άτομο, και για να μην επαναστατήσουν τους απομόνωσε από όλο τον κόσμο, και τους έλεγε ότι η Ελλάδα και οι Δυτικοί περνάνε χειρότερα!! - ΛΜΔ)

52. «Ότι σας ζητούν, να δίνετε· ψυχές μόνον να γλυτώνετε». Επίσης η 107^η του Τριανταφύλλου λέγει: **«Οι πόρτες θα κλείσουν. Οι άνθρωποι θα φοβούνται να βγουν έξω».** (Λόγω τρομοκρατίας;)

53. «Αν βρίσκουν στο δρόμο ασήμι, δεν θα σκύβουν να το πάρουν. για ένα όμως αστάχυ θα σκοτώνονται ποιος να το πρωτοπάρει...». (Θα πέσει τότε τρομερή πείνα, που να βρεις τότε τρόφιμα σε supermarket! Εκτός όμως της πείνας από έλλειψη αγαθών, υπάρχει από χειρόγραφο της Βασιλ. Βασιλοπούλου και πείνα λόγω ακαταλλήλων τροφίμων: **«Τα πιάτα σας θα είναι γεμάτα, αλλά τα φαγητά δεν θα τρώγονται».** Και: **«Θάρθει καιρός που θάχετε απ' όλα τα αγαθά, αλλά δεν θα κοιτάτε (=τολμάτε) να τα φάτε».** χειρόγρ. Αθανασοπούλου. Μεταλλαγμένα, μολυσμένα τρόφιμα κλπ. - ΛΜΔ)

54. «Το κακό θα σας έρθει από τους διαβασμένους». (Οι εφευρέσεις των διαβασμένων για τις οποίες τώρα καμαρώνουμε! Στην Αρναία Χαλκιδικής είπε: **«Όταν θα κυβερνήσουν οι νέοι θα γίνει κακό».** Επίσης: **«Πρόσφυγες εξ Ανατολών θαρθούν προς βοήθειαν της Μακεδονίας».** Ήρθαν και έρχονται παλινοστούντες, Ελληνικής καταγωγής και Ορθόδοξοι οι περισσότεροι, Ρώσοι, Γεωργιανοί, Ουκρανοί κλπ. Αυτοί επανδρώνουν τη χώρα μας σε περιοχές μάλιστα της Μακεδονίας κυρίως. ΛΜΔ)

55. «Ή τρεις μέρες ή τρεις μήνες ή τρία χρόνια θα βαστάξει». (Επιβεβαιώθηκε σε πολλές περιπτώσεις κατά τις μάχες απελευθερώσεως των Ελληνικών περιοχών από τους Τούρκους. Άλλη προφητεία λέει: «Για δυο μέρες θα κρατήσει, για δυο μήνες». Για την **B. Ήπειρο** είπε: **«Η λευτεριά σας θάρθει λίγο πρωύτερα ή λίγο αργότερα από το ζήτημα της Πόλης»** Καλυβ. Οι μεγάλες δυνάμεις δεν μας έδωσαν την B. Ήπειρο όταν την απελευθερώσαμε κατά το 2^ο Παγκ. Πόλεμο. Φαίνεται ότι το μουσουλμανικό στοιχείο της Αλβανίας θα συμμαχήσει με την ετοιμοθάνατη Τουρκία κατά της Ελλάδος, **ίσως και να συστρατευθεί.** Ήδη η Τουρκία έχει βάση στην Αλβανία. Μετά το τέλος της Τουρκίας, η περιοχή της Αλβανίας θα ελέγχεται από τον Ρωμιοέ ευάρεστο στο Θεό ηγεμόνα, που θα κυβερνά με έδρα την Κωνσταντινούπολη. Αυτό που λέγει «λίγο πρωύτερα» μάλλον εννοεί την μερική ελευθερία των Βόρειο-Ηπειρωτών μετά το άνοιγμα των συνόρων το 1991. -ΛΜΔ)

56. «Θάρθει καιρός που δεν θα υπάρχει αυτή η αρμονία που είναι σήμερα μεταξύ λαού και κλήρου». (Δηλ. στην εποχή του ο Άγιος Κοσμάς δέχεται αρμονία μεταξύ κλήρου και λαού. -ΛΜΔ)

57. «Οι κληρικοί θα γίνουν οι χειρότεροι και οι ασεβέστεροι των όλων». (Τότε που έλεγε αυτά ο Άγιος κάποιοι κληρικοί από το ακροατήριο δυσανασχέτησαν και είπαν: «Άγιε μεγάλη προσβολή σε μας». Και ο Άγιος απάντησε: **«Αμ εγώ τι είμαι; Δεν είμαι από την ιδικήν σας τάξιν; Σας λέγω πως αυτά μια μέρα θα γίνουν».** Καλυβοπούλου, περιοδικό B. Ήπειρος. Τα ηθικά παραπτώματα έρχονται πρώτα. Κατόπιν κυριαρχεί πνευματική συσκότιση, και τότε ακολουθεί η πτώση σε κακοδοξίες ακόμη και σε αίρεση. Εδώ μιλάει και για ηθικά (χειρότεροι), και για κακοδοξίες (ασεβέστεροι) πχ. αποδεχόμενοι τον θρησκευτικό συγκρητισμό και την **Πανθρησκεία.** Σε άλλο χειρόγραφο: **«Οι κληρικοί θα γίνουν σαν τους λαϊκούς, και οι λαϊκοί σαν τα ζώα».** Επίσης: **«Ακούσατε αδελφοί μου Χριστιανοί. Θάρθει καιρός που δεν θα παρατηρείται αυτή η αρμονία που είναι σήμερα μεταξύ λαού και κλήρου. Όταν θα πηγαίνει ο παπάς σε σπίτι λαϊκού, μόλις θα φεύγει θα θυμιάζουν με θυμίαμα. Αν θα καθίσει σε στρώμα, μετά την αναχώρησή του θα το τινάζουν. Αν θα συναντούν οι άνθρωποι κληρικό στο δρόμο, θα γυρίζουν πίσω και δεν θα εξακολουθούν το δρόμο τους».** Καλυβ. -ΛΜΔ).

58. «Στην Πόλη θα χυθεί αίμα που τριχρονίτικο δαμάλι θα πλέξη (=πλεύσει)». Επίσης, σύμφωνα με την έκδοση «Μικρά Ζύμη» Θέρμου Τριχ. 2003, είπε: **«Εξαδάκτυλος την παρέδωσε την Πόλη, εξαδάκτυλος θα την παραλάβει».**

59. «Καλότυχος όποιος ζήσει μετά το γενικό πόλεμο. θα τρώγει με ασημένιο κουτάλι...»

60. «Μετά το γενικό πόλεμο θα ζήσει ο λύκος με τ' αρνί».

61. «Θάρθει πρώτα ένα ψευτορωμαίικο· να μη το πιστέψετε· θα φύγει πίσω». (Εννοεί μάλλον τα Ορλωφικά και άλλες αποτυχημένες απόπειρες απελευθερώσεως από τον Τουρκικό ζυγό - ΛΜΔ).

62. «Θα μαζωχτή το χιλιάρμενο στο Σκάλωμα (Άγιοι Σαράντα) και θάρθουν κοκκινογέλεκοι, να πολεμήσουν για σας».

63. «Οι Τούρκοι θα φύγουν, αλλά θα ξανάρθουν πάλι και θα φθάσουν ως τα Εξαμίλια. Στο τέλος θα τους διώξουν εις την Κόκκινη Μηλιά. Από τους Τούρκους το 1/3 θα σκοτωθεί, το άλλο τρίτο θα βαπτισθεί και μονάχα το 1/3 θα πάει στην Κόκκινη Μηλιά». («Κόκκινη Μηλιά». Τοποθεσία, την οποίαν η φαντασία των υποδοούλων Ελλήνων έθετε εις τα βάθη της Μ. Ασίας, βλ. και π. 30).
64. «Τόσα πολλά θα γίνουν, που οι μανάδες θα γεννήσουν πρόωρα από το φόβο τους».
65. «Ζώα δεν θα μείνουν· θα τα φάνε. Φάτε και σεις μαζί μ' αυτούς. στα Τζουμέρκα θα πάρετε σπόρο». (Όσοι προλάβουν ας πάνε σε ψηλά βουνά, μακριά από δρόμους! – ΑΜΔ). (Εις το αλβανικόν χειρόγραφον διαβάζομεν: «Άλογα δεν θα μείνουν. Θα πάτε και σεις μαζί μ' αυτά. Από τα Τζουμέρκα θα ξαναπιάσετε τη ράτσα τους»)
66. «Σπίτια μεγάλα μη κάμνετε. Λιάσες να κάμνετε να μη σας έρχονται μέσα». (Όσοι θα διαθέτουν μεγάλα και πολυτελή σπίτια, θα τα χάσουν όταν αρχίσουν πολεμικά γεγονότα, διότι συνήθως μετατρέπονται σε κατοικίες ή αρχηγεία του στρατού, όπως έγινε και κατά τη διάρκεια του Α' και Β' Παγκ. Πολέμου από τις δυνάμεις κατοχής. **Να κάνετε όμως περιφραγμένο αυλόγυρο με εξώπορτες** (λιάσες κατά την τοπική διάλεκτο), για να μην μπαίνουν, για αρπαγές, εύκολα μέσα στα σπίτια. - ΑΜΔ)
67. «Θα σας επιβάλουν μεγάλο και δυσβάστακτο φόρο, αλλά δεν θα προφθάσουν». (Βέβαια κάτι σπουδαίο θα συμβεί, όπως η έκρηξη του μεγάλου πολέμου. Επιβεβαιωτικές οι 2 επόμενες προφητείες. Οι φόροι με την είσοδο της χώρας μας στην Ε.Ο.Κ., τώρα Ευρωπαϊκή Ένωση, αυξήθηκαν κατακόρυφα και αυξάνονται διαρκώς!).
68. «Θαβάλουν φόρο στις κόττες και στα παράθυρα». (Στα οικιακά ζώα δηλαδή και τις κατοικίες, κάτι που έγινε ήδη, άρα είναι κοντά τα γεγονότα, μένει μόνο η στράτευση της παρακάτω προφητείας! – ΑΜΔ)
69. «Θα ζητήσουν να σας πάρουν και στρατιώτες, δεν θα προφθάσουν όμως». (Οι «Σύμμαχοι» σχεδιάζουν και άλλους «ειρηνευτικούς» πολέμους! Η υπουργός εξωτερικών επί Κλίντον της Αμερικής Ωλμπράϊτ, έλεγε όταν το ΝΑΤΟ βομβάρδιζε τη Σερβία ότι ανάλογες επεμβάσεις θα γίνονται για 25 - 50 χρόνια!! Αλλά τα σχέδια του Θεού είναι διαφορετικά! - ΑΜΔ)
70. «Οι Τούρκοι θα μάθουν το μυστικό 3 μέρες γρηγορότερα από τους Χριστιανούς». (Το αλβανικό χειρόγραφον έχει την προφητείαν ως εξής: **«Οι Τούρκοι θα το καταλάβουν τρεις ημέρες γρηγορότερα από τους Χριστιανούς»**. Κάποια νέα εμπλοκή που θα αφορά την περιοχή μας (πιθανόν το Αιγαίο – υφαλοκρηπίδα & Κύπρο), που θα εξελίσσεται καλυμμένα, με ταυτόχρονη στρατιωτική παρουσία, πχ με σκάφη και στρατιώτες του ΝΑΤΟ και θα εξυπηρετεί ξένα συμφέροντα, θα πάρουν ενωρίτερα είδηση οι Τούρκοι, από εμάς, σε τι αποσκοπεί, σαν πιο δικτυωμένοι και πιο πεπειραμένοι σ' αυτά τα θέματα. - ΑΜΔ)
71. «Όταν ακούσετε ότι ο πόλεμος πιάστηκε από κάτω, τότε κοντά θα είναι».
72. «Αν ο πόλεμος πιαστεί από κάτω, λίγα θα πάθετε· αν πιαστεί από πάνω, θα καταστραφείτε». (Όσες φορές ο πόλεμος ερχόταν από το Βορρά, δηλ. επάνω, ακολουθούσαν μεγάλες καταστροφές στη χώρα. Ελπίζομε το πιάσιμο του γενικού πολέμου να μην είναι από «επάνω» - ΑΜΔ).
73. «Οι βράχοι και οι λάκκοι θα είναι γεμάτοι κόσμος».
74. «Θαρθεί ξαφνικά· ή το βόδι στο χωράφι ή το άλογο στ' αλώνι». (Οκτώβριος ή Ιούλιος. ΑΜΔ)
75. «Λυπηρόν είναι να σας το ειπώ· σήμερα, αύριον καρτερούμεν δίψες, πείνες μεγάλες που να δίδωμεν χιλιάδες φλουριά και να μην ευρίσκωμεν ολίγον ψωμί». (Για τη δίψα υπάρχει από τη συλλογή της Βασιλικής Βασιλοπούλου η προφητεία: **«Οι βρύσες θα στερέψουν και τα ποτάμια θα βρωμίσουν»**. Επίσης από τη συλλογή Καλυβοπούλου: **«Θαρθεί καιρός που θα πέσει μεγάλη δίψα κι ο διάβολος θα γυρίζει στους λάκκους με τα κολοκύθια του γεμάτα νερό. Θα δίνει μόνο στους δικούς του»**. Αναφέρεται βασικά στην εποχή του Αντιχρίστου, αν και το φαινόμενο της μόλυνσης και έλλειψης καθαρού ύδατος μας ταλαιπωρεί ήδη - ΑΜΔ)
76. «Μετά τον πόλεμο οι άνθρωποι θα τρέχουν μισή ώρα δρόμο, για να βρискουν άνθρωπο και να τον κάμουν αδελφό». (Σε κάποια μέρη, όπως στην Τουρκία, τα πράγματα θα είναι ακόμη χειρότερα. Εκεί θα περπατάς 7 ώρες, λέει ο γ. Παΐσιος για να δεις άνθρωπο. – ΑΜΔ)
77. «Αμπέλια μη φυτεύετε, διότι θα χαλάσουν καθώς εκείνα στη Δρυϊνούπολι».
78. «Θα γίνει ένα χαρτοβασίλειο, που θα έχει (μέγα) μέλλον στην Ανατολή». (Αλλού αναγράφεται «μικρό» αντί «μέγα». – ΑΜΔ)
79. «Ο κόσμος τόσον θα πτωχεύσει, που θα ζώνεται με κλημασίδες».
80. «Η αιτία θα έλθει από τα Δελιατά». Κατά την 101^η της συλλογής Τριανταφύλλου: **«Ο πολύ μεγάλος πόλεμος θα αρχίσει από ένα μικρό κράτος»**. Επίσης στην 102^η Τριαντ: **«Ο πόλεμος θα ξεκινήσει από ένα μικρό κρατίδιο Οθωμανών. Οι Έλληνες θα πάνε στον πόλεμο τελευταίοι, για νεκροθάφτες. Στο τέλος οι χριστιανοί θα νικήσουν»**. 108^η Τριαντ: **«Όταν ξεσπάσει πόλεμος στην Δαλματία, και εμφανισθεί ο σημαδεμένος άνθρωπος, πρωταγωνιστής στα αίσχη, κοντά θα είναι η συντέλεια του κόσμου»**. (Όταν ξέσπασε ο πόλεμος το Μάρτιο του 1999 στο Κόσσοβο, ο πρωταγωνιστής (42^{ος}) πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον (William J. Clinton), ήταν καταβαρυσμένος με

πολλά σκάνδαλα, με πιο γνωστά τα ερωτικά, τις σχέσεις με εμπόρους ναρκωτικών, και άλλες ύποπτες διασυνδέσεις με το παρακράτος. Δεν ξέρω όμως αν ήταν και σημαδεμένος, με bar code ας πούμε... Είναι όμως γεγονός, ότι ο Κλίντον είχε πολύ καλές σχέσεις με τις (Αμερικανικές) εταιρίες προϊόντων γραμμικού κώδικα, και τις εκπροσωπούσε σε διεθνείς συναντήσεις, όπως στην Κίνα το 2005. - ΛΜΔ).

81. «Η Γαλλία θα ελευθερώσει πολλά ελληνικά μέρη και ιδίως οι Ιταλοί».

82. «Η Γαλλία θα λευτερώσει την Ελλάδα, την Ήπειρο η Ιταλία».

83. «Από τρία μπουγάζια στενά, Κρά, Κράψη και Μουζίνα, θα περνούν πολλά στρατεύματα για την Πόλη. Καλόν είναι τα γυναικόπαιδα να βγουν στα βουνά. Θα σας ρωτούν αν είναι μακριά η Πόλη· εσείς να μη λέτε την αλήθεια, διότι θα σας κακοποιήσουν. Ο στρατός αυτός δεν θα φθάσει στην Πόλη, στη μέση του δρόμου θα μάθει ότι ο πόλεμος ετελείωσε». (Εννοείται ότι πάνε δια μέσου των περιοχών αυτών που βρίσκονται στην Αλβανία, για να καταλάβουν την Πόλη που ήδη θα κατέχεται από τους Ρώσους, και τους οποίους θα μάχεται στρατός από τη Δύση. Επομένως ο στρατός αυτός πρέπει να είναι ενισχύσεις, από στράτευση εφέδρων από τις Δυτικές χώρες. Συμφέρει να κάνουμε τους χαζούς σε ότι μας λένε, να μην τους μιλάμε για πράγματα που δεν θέλουν να ακούσουν, δηλ. να μην τους λέμε τι θα γίνει στην πραγματικότητα, και ας ξέρουμε τις σχετικές προφητείες!

Σε άλλο χειρόγραφο αναφέρεται: **«Από 3 μπουγάζια θα περνούν στρατεύματα για την Πόλη. Θα ρωτούν πόσο μακριά είναι. Εσείς να απαντάτε ότι είναι κοντά, γιατί θάναι κουρασμένοι και μπορεί να σας κάνουν κακό».** Κατά άλλο χειρόγραφο:

«Θα περάσουν βρωμερά ασκέρια από τα εσπέρια μέρη της Δύσης, και θα ρωτάνε πούνε η Πόλη, είναι σιμά; Όσοι λένε ότι είναι σιμά δεν θα τους πειράξουν, όσοι πουν ότι είναι αλάργα θα τους κόβουν». Και εδώ φαίνεται ότι τα ασκέρια αυτά δεν έχουν όρεξη να ακούνε για πολέμους και μάλιστα μακροχρόνιους, και δεν θα ανέχονται άλλες γνώμες εκτός της δικής τους. Πόσο μακριά είναι θα ρωτάνε όχι η θέση, αλλά η έκβαση των γεγονότων της Πόλης. Άλλη παρεμφερής:

«Αλλοί στους κάμπους. Θάρθουν βρωμερά έθνη. Όταν έρθουν μη φοβάστε, όταν θα φύγουν αναμερίστε». (Δηλ. θα είναι ανήθικοι και ισχυρογνώμονες, γι' αυτό να είστε προσεκτικοί... και από μακριά! Κατά την απομάκρυνση, όταν ο πόλεμος τελειώσει, χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή. - ΛΜΔ)

84. «Θα έρθει καιρός, που θα φέρει γύρες ο διάβολος με το κολοκύθι του». (Δορυφόροι - ΛΜΔ).

85. «Θα βλέπετε να πηγαίνουν άλλοι επάνω και άλλοι κάτω».

86. «Η λευτεριά θαρθεί από κάτω, από όπου χύνονται τα νερά». (Συνέβη και στην Ελληνική Επανάσταση τοπικά, αλλά και στην Αίγυπτο, με το Νείλο με τα πολλά νερά, όπου νικήθηκε ο Ρόμελ στο Ελ Αλαμείν - Άγιο Μηνά - και έτσι κρίθηκε η τύχη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. - ΛΜΔ)

87. «Από πάνω και από τη σκάλα χαλασμό να (μη) περιμένετε». (Το «μη» σε άλλα χειρόγραφα, συλλογή Καλυβοπούλου, είναι «να» και αυτό είναι το σωστό, γιατί και μέχρι τώρα έτσι συνέβη στους απελευθερωτικούς από τον Τουρκικό ζυγό πολέμους, αλλά και στον Α & Β Παγκόσμιο Πόλεμο, δηλ οι καταστροφές ερχόντουσαν από το Βορρά (επάνω). - ΛΜΔ)

88. «Ένα ψωμί θα χαθεί το μισό, και ένα ολόκληρο».

89. «Θα έρθει καιρός που μια γυναίκα θα διώχνει δέκα Τούρκους με τη ρόκα». (Όταν οι Ρώσοι αιφνιδίως, σαν αστραπή καταλάβουν την Τουρκία, τότε τα εκστρατευτικά σώματα των Τούρκων τα εκτός Τουρκίας, για ποιόν θα πολεμάνε όταν μάθουν ότι πλέον δεν έχουν καν πατρίδα; Τότε δεν θα ξέρουν που να κρυφτούν! - ΛΜΔ)

90. «Τον Πάπα να καταράσθε, διότι αυτός θα είναι η αιτία». (Ήταν και στους προηγούμενους παγκοσμίους πολέμους, διότι το Βατικανό σαν κράτος επεμβαίνει παντού, λόγω υλικών - κοσμικών συμφερόντων! - ΛΜΔ)

91. «Ο χαλασμός στον τόπο θα γίνει από ένα όνομα αξιωματούχου... (δυσανάγνωστο)»

92. «Πολλά χωριά θα καταστραφούν, οι τρεις χώρες θα γίνουν μία».

93. «Να έχετε τρεις θύρες· αν σας πιάσουν τη μια, να φύγετε από την άλλη».

94. «Πίσω από τη μια θύρα να κρυφθεί κανείς, γλυτώνει· θα είναι βιαστικό».

95. «Να παρακαλείτε να είναι μέρα και όχι νύκτα, καλοκαίρι και όχι χειμώνας».

96. «Οι άνθρωποι θα μείνουν πτωχοί, γιατί δεν θάχουν αγάπη στα δένδρα».

97. «Οι άνθρωποι θα μείνουν πτωχοί, γιατί θα γίνουν τεμπέληδες».

98. «Από ψηλά, μέσα από το λιμάνι θάρθει ο χαλασμός». (Αυτό επαληθεύτηκε και στο Περλ Χάρμπορ, στο 2^ο Παγκ. Πόλεμο - ΛΜΔ).

99. «Θα σας ρίξουν παρά (=χρήμα) πολύ· θα σας ζητήσουν να τον πάρουν πίσω, αλλά δεν θα μπορέσουν». (Αλλού γράφεται: «δεν θα προφθάσουν». Θα πέσουν πολλά «πακέτα» και δάνεια για να μας ελέγχουν οικονομικά. Όμως δεν θα προλάβουν να πάρουν πίσω το χρήμα τους, από κάποια πολύ

σοβαρή αιτία, όπως την έκρηξη του μεγάλου Πολέμου! Για τον ίδιο λόγο αναγράφεται σε άλλη προφητεία την Νο 67: «Θα σας επιβάλουν μεγάλο και δυσβάστακτο φόρο αλλά δεν θα προφθάσουν...» - ΛΜΔ)

100. «Εσείς θα σώσετε άλλους και οι άλλοι εσάς».

101. «Εσείς θα φύγετε απ' τ' αριστερά βουνά· από τη δεξιά μεριά όχι· από τις σπηλιές μη φοβάστε».

102. «Θαρθεί ξαφνικά· τ' άλογα θ' απομείνουν ζεμένα στις δουλειές τους και σεις θα φύγετε». (Τα μηχανήματα θα δουλεύουν παράγοντας ηλεκτρική ενέργεια, ψύξη, θέρμανση κλπ, αλλά ο κόσμος δεν θα προλάβει και ούτε θα ενδιαφερθεί να τα σταματήσει. – ΛΜΔ)

103. «Θάναι όγδοος αιώνας που θα γίνουν αυτά». (Όγδοος μεγάλος αιώνας είναι η περίοδος μεταξύ των ετών από 7000 ως 8000 περ. από Αδάμ. Επειδή ο Χριστός γεννήθηκε το 5508 έτος από Αδάμ, το 1992 ήταν το έτος 7500, με βάση αυτή την αρίθμηση των Πατέρων της Εκκλησίας, που είναι διαφορετική από την αντίστοιχη των Εβραίων -γι' αυτούς είναι το έτος 5752-. -ΛΜΔ)

104. «Να κρυφθείτε ή κοντά στην πόρτα ή κοντά στην πλάκα, αν είναι βιαστικό και γρήγορο».

105. «Πολλά θα συμβούν. Οι πολιτείες θα καταντήσουν σαν μπαράγκες».

106. «Θαρθεί καιρός που θα βγει ο καταραμένος δαίμονας από το καυκί του». (Ίσως παίρνοντας εξουσία από τις μαγείες και λοιπές ακαθαρσίες των ανθρώπων, οι δαίμονες αρχίσουν να ελέγχουν την τεχνολογία των μιανών ανθρώπων, ή και να ξεπετάγονται ακόμη από τις διάφορες συσκευές, όπως τηλεοράσεις, computers κλπ. Ήδη πριν μερικά χρόνια (1991) στη Χιλή, σε μία τράπεζα της πόλης Valparaiso, που μόλις είχε αναβαθμίσει το σύστημα των υπολογιστών της με νέες συσκευές αξίας 7,3 εκατομ. δολαρίων, πετάχτηκαν από την οθόνη ενός υπολογιστή (τερματικού), δαίμονες και μάλιστα η υπάλληλος που τους αντίκρισε πρώτη, η Maria Catalan (22 ετών), πέθανε ακαριαίως, αφού πήρε τούμπα, με το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια της!.. Μία άλλη υπάλληλος με το όνομα Carmen De La Fuente, πέθανε κι αυτή μόλις προσπάθησε να διώξει το ανατριχιαστικό πρόσωπο από το computer, ενώ άλλη τρίτη υπάλληλος, η Louisa Morello (27 ετών και μητέρα 2 παιδιών), μετεφέρθη στο νοσοκομείο σε κατάσταση κώματος από εγκεφαλική νέκρωση, όπως εξήγησε ο εκ των αντιπροέδρων της τραπέζης Jorge Montalbo. Ο ίδιος είπε στους δημοσιογράφους: «Φαίνεται παράλογο και δεισιδαιμονία στις μέρες μας να μιλάμε για δαιμονο-καταληψία αλλά δεν υπάρχει άλλη εξήγηση»! Το παράξενο της όλης περίπτωσης ήταν ότι, όταν το computer έβγαине από το ρεύμα, το ανατριχιαστικό πρόσωπο του δαίμονος παρέμενε εκεί... Δύο ειδικοί τεχνικοί που προσπάθησαν να ελέγξουν το σύστημα των computers της Τραπέζης εκτινάχτηκαν ή στροβιλίστηκαν μακριά από κάποια αόρατη δύναμη!.. Πλέον, κανείς δεν μπορούσε να πλησιάσει αρκετά κοντά, και ο διευθυντής της τράπεζας κάλεσε κάποιον ιερέα ο οποίος φημίζεται σαν εξορκιστής στη Λατινική Αμερική ονόματι Hector Diaz για να εξορκίσει τα δαιμονικά πνεύματα! Η ειδηση ήταν τόσο συγκλονιστική, ώστε κανάλια TV της Γερμανίας διέκοψαν το πρόγραμμά τους και μετέδιδαν από τη Χιλή τις ανατριχιαστικές δαιμονικές φάτσες που ξεπρόβαλλαν από το computer. Μερικοί φοβήθηκαν ότι η Γη δεχόταν επίθεση από το Διάστημα!

Bank in Valparaiso hat darum gebeten, einen Exorcisten. Auf das teuflische Gesicht zweier Tote und eine Ausbreitung nicht gelungen, um schließen müssen. Der weder ausgeschaltet noch

tötet zwei Angestellte!

bleibt, bedeutet er eine große alte. Anfangs verlief alles anders, aber nach einigen Tagen begann die Mächte. Zwei Tote und eine Ausbreitung nicht gelungen, um schließen müssen. Der weder ausgeschaltet noch

Συνέβη όμως και στην Θεσσαλονίκη σε μια οικογένεια Χριστιανών το computer του γιού τους να αναγράφει μόλις το άνοιγε «666»! Διέγραψαν τα πάντα, έκαναν καινούργια εγκατάσταση λειτουργικού και προγραμμάτων αλλά τίποτε. Το έβαλαν μετά σε μία ντουλάπα. Από εκεί αυτό άνοιγε μόνο του, **χωρίς να είναι στο ρεύμα** και πάλι έγραφε «666»! Τελικά με τα πολλά κατάλαβαν ότι έπρεπε να απευθυνθούν σε ένα καλό πνευματικό, ο οποίος πράγματι, αφού διαπίστωσε ότι είχε αρχίσει μία νοοτροπία πνευματικής χαλάρωσης - αδιαφορίας στην οικογένεια, και ότι είχε από άγνωστη αιτία, κατά παραχώρηση Θεού, γίνει έδρα δαιμονικής δυνάμεως το computer, τους εξομολόγησε και τους έβαλε σε πνευματική σειρά. Τότε σταμάτησαν και οι δαιμονικές επιδείξεις. Η Ορθοδοξία είναι πανίσχυρη, όταν όμως δεν την ξεχνάμε!

Η τεχνολογία και **κυρίως οι τηλεοράσεις** θα χρησιμοποιηθούν από τον Αντίχριστο και τους ανθρώπους του με στόχο την εξαπάτηση του κόσμου, **με την κρυφή συνεργασία των πονηρών πνευμάτων**, τα οποία όμως θα κρύβουν την κακία τους, και θα κάνουν παραπλανητικά ψευτοθαύματα. Θα είναι τόσο στενή η σύνδεση, τότε, τεχνολογικών συσκευών και δαιμονικών δυνάμεων, που θα αντιστοιχεί η συσκευή στο κέλυφος (καυκί), και η δαιμονική δύναμη στο ζώο που ζει μέσα σ' αυτό!

Η τηλεόραση θα είναι η αφετηρία της παραπλάνησης. Επειδή το ρόλο της εξαπάτησης θα τον παίζουν δαιμονικά πνεύματα, **είναι δυνατόν να γίνεται «ζωντανή» συνομιλία ακόμα και με κλειστή ή χωρίς καθόλου τηλεόραση**. Όμως για να μην τρομάξουν πρόωρα τον κόσμο, τα πονηρά πνεύματα θα χρησιμοποιήσουν πρώτα τις συσκευές της τεχνολογίας. Λόγω της γενικής αποστασίας του κόσμου από το Θεό, **ο Σατανάς θα λυθεί** όπως λέγει η Αποκάλυψη, και οι δαίμονες θα πάρουν εξουσία πάνω στους

ανθρώπους **όπως στην προΧριστιανική εποχή**. Θα βρουν τους καταλληλότερους εκφωνητές που θα είναι υποχείριά τους, και μέσω αυτών όχι μόνο δια της λογικής, αλλά και **δια δαιμονικής υποβολής** θα πείθουν τηλεοπτικά, για την αναγκαιότητα ενός **παγκόσμιου κυβερνήτη**, για να υπάρχει ειρήνη κλπ στον κόσμο. Μετά, θα παρουσιάσουν τον υποψήφιο αυτό (Αντίχριστο), που σε συνεργασία με τα πονηρά πνεύματα, θα εμφανίζεται ικανός και δυνατός, και θα υποβάλλει στο μυαλό του κάθε θεατή ότι είναι το **χαρισματικό πρόσωπο που χρειάζεται η ανθρωπότητα**. Θα δείχνει θαύματα, καθ' υποβολήν και αυτά, και γενικά θα **προβάλλει σε όλες τις οθόνες τις φαντασίες του στους θεατές**, προξενώντας προς όφελος του, μία εντύπωση θεϊκής δυνάμεως!! Θα είναι τόσο φοβερά τα αποτελέσματα, ώστε **μόλις θα την γλυτώσουν «οι εκλεκτοί» Χριστιανοί, και αυτοί πιθανότατα διότι δεν θα έχουν τηλεόραση!!** (Βλ. και «επίτομο των προφητειών»). Μετά την αρχική αποδοχή τους, θα αποθρασυνθούν περισσότερο οι δυνάμεις του κακού.

Αυτό που πιθανότατα εννοεί ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη, όταν λέει ότι ο ψευδοπροφήτης θα κάνει να λαλήσει (να μιλάει ζωντανά) η εικόνα του Θηρίου = Αντιχρίστου, είναι πιο φοβερό, διότι τότε, μετά την αποδοχή του Αντιχρίστου σαν παγκόσμιου ηγέτη, τα πράγματα θα έχουν προχωρήσει προς το χειρότερο, και δεν θα χρειάζονται καν συσκευές, σαν μέσα εξαπάτησης. Σήμερα που υπάρχουν οι τηλεοράσεις, τα projectors κλπ δεν είναι σπουδαίο να «λαλήσει» κάποια εικόνα. Μάλιστα με τις οθόνες LCD που είναι πλέον σαν εικόνες σε κάδρα! Δεν πρόκειται όμως για χρησιμοποίηση (γνωστών) συσκευών τότε από τον Ψευδοπροφήτη. Οι άνθρωποι της εποχής μας δεν εξαπατώνται από τηλεοράσεις που μοιάζουν με κάδρα, διότι ζουν μέσα στην τεχνολογική εποχή, πολύ περισσότερο οι άνθρωποι του μέλλοντος. **Η εικόνα του θηρίου που θα παραπλανήσει τον κόσμο κατά την Αποκάλυψη, δεν θα μιλάει στηριζόμενη (κυρίως) στην τεχνολογία, αλλά στη μαγική – υπερφυσική επιβολή πάνω στον κάθε (μη πιστό) θεατή.** Τότε, πχ, και απλές ζωγραφιές του Αντιχρίστου θα στηθούν επίκαιρα σημεία οδών και πλατειών, και από εκεί θα ζωντανεύει ξαφνικά ο εικονιζόμενος, θα γίνεται τρισδιάστατος (επηρεάζοντας τη φαντασία των μη «εκλεκτών»), και θα διατάσσει τον κόσμο να τον προσκυνήσει και να σφραγισθεί! -ΛΜΔ)

107. «Θαρθεί μια φορά ένας ψευδοπροφήτης· μη τον πιστέψετε και μη τον χαρείτε. Πάλι θα φύγει και δεν θα μεταγυρίσει».

108. «Θαρθεί καιρός που οι χριστιανοί θα ξεσηκωθούν ο ένας κατά του άλλου».

109. «Νάχετε το σταυρό στο μέτωπο, για να σας γνωρίσουν ότι είσθε Χριστιανοί». (Ειδικά στις περιοχές με μουσουλμάνους, χρειάζεται το διακριτικό του Χριστιανού, ο Σταυρός, να είναι σε εμφανέστατο μέρος για να μην χτυπηθούν οι Χριστιανοί κατά λάθος από τα απελευθερωτικά στρατεύματα. -ΛΜΔ).

110. «Δεν θα φθάσει ο στρατός στην Πόλη· στη μέση του δρόμου θάρθει το μαντάτο, ότι έφθασε το ποθούμενο». Κατά το υπ' αριθμόν 32 του Κ. Β. Τριανταφύλλου, ελέγχθη στον Κολινδρό Πιερίας και το εξής: **“Η μεγάλη μάχη θα γίνει στην Πόλη. Εκεί θα μαζωχτούν όλα τα κράτη και θα χυθεί τόσο αίμα που θα κολυμπήσει μοσχάρι. Νικητής θα βγει το ξανθό γένος. Εμείς θα είμαστε με το ξανθό γένος”**. (Στην πραγματικότητα δεν θα είμαστε σύμμαχοι με το ξανθό γένος, τους Ρώσους, διότι αλλού φαίνεται και αυτό υποστηρίζει και ο γ. Παΐσιος ο Αγιορείτης, ότι θα είμαστε ανεξάρτητοι. Θα συνδεόμαστε όμως συναισθηματικά σαν Ορθόδοξοι λαοί, αν και οι αρχηγοί του πολέμου θα έχουν στραμμένο το ενδιαφέρον τους σε γήινες κατακτήσεις και θα έχουν υλιστικές και αρπαχτικές διαθέσεις, όπως αναλύεται στο τέλος του βιβλίου των Προφητειών. Η ανεξάρτητη θέση μας θα οφείλεται στο ότι μια χώρα “σύμμαχος” μέχρι τότε (Τουρκία), θα μας επιτεθεί. Παρόμοια όταν η Τουρκία είχε επιτεθεί το 1974 στην Κύπρο, η Ελλάδα έφυγε από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ για ένα διάστημα. Στον πόλεμο οι τρομακτικές απώλειες και από τα δύο μέρη, Ανατολής – Δύσης, δεν θα αφήσουν περιθώρια για νικητικούς πανηγυρισμούς. Μάλιστα η Ρωσία δεν θα είναι νικητής σε όλες τις φάσεις του πολέμου, όπως θα διαβάσετε σε άλλες προφητείες. Στο τέλος η Ορθοδοξία, από διωκόμενη μέχρι τότε, θα επικρατήσει με θαυμαστό τρόπο, και θα μεταδοθεί σε όλα τα κράτη του κόσμου. ΛΜΔ)

Στην 75^η Τριαντ. αναφέρεται ότι στην Καρυά Ολύμπου ο Άγιος είπε: **«Θαρθεί καιρός που θα κατέβει το Ρώσικο γένος για να πηγαίνουν στους Εβραίους, όπου θα γίνει πόλεμος και θα πλέξη το τριχρονίτικο δαμάλι στο αίμα. Θα είναι τακτικός στρατός. Απ' αυτόν δεν θα πάθετε τίποτε. Αλλά από το ρέμπελο θα πάθετε πολλά. Αν περάσει από την Αυλώνα, χαρά στην Μακεδονία. Αν περάσει από τη Μακεδονία, αλλοίμονο στη Μακεδονία. Θα γίνει μεγάλο κακό»**. (Αυτοί που θα περάσουν από την **Εγνατία** -Μακεδονία-, ή **παραΕγνατία** -Αυλώνα-, θα είναι οι στρατοί των Δυτικών που θα πηγαίνουν να πολεμήσουν τους Ρώσους. Αυτοί, ειδικά μετά το τέλος του πολέμου, επιστρέφοντας σε ημιδιαλυμένη κατάσταση δηλ. σαν «ρέμπελο», μαζί με τοπικές συμμορίες ίσως, θα βιαιοπραγούν από όπου περνούν, οπότε είναι πολύ καλύτερα να μην περάσουν από την Μακεδονία. ΛΜΔ).

Άλλη προφητεία παρεμφερής είναι η 103^η της συλλογής Τριανταφύλλου: **«Όταν γίνει η Εγνατία οδός, τα στρατεύματα θα περάσουν από αυτήν. Η κεφαλή των στρατευμάτων θα φθάσει στην Κωνσταντινούπολη και η ουρά θα βρίσκεται στην Αυλώνα»**. (Ας ευχηθούμε να πρόκειται για την παρα-Εγνατία! Το δρόμο δηλ. από Αυλώνα (Β. Ήπειρο), FYROM, Βουλγαρία.

Γύρω στα 1875 όταν η Παναγία εμφανιζόταν στο χωριό **Αρμένιο**, πρώην Γκερλί, που βρίσκεται κοντά στα όρια του νομού Λαρίσης με το νομό Μαγνησίας, πληροφόρησε τους χωρικούς μέσω κάποιου απλοϊκού

τσοπάνη, για ένα θαμμένο αγιάσμα που υπήρχε στην περιοχή. Αυτό πράγματι βρέθηκε, και χτίστηκε και ναός της Ζωοδόχου Πηγής. Είπε επίσης ότι θαμμένη στη γη παραμένει μία εικόνα της, που είναι η πρώτη από τις τρεις που ζωγράφησε ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ζώσης της Θεοτόκου. Όμως δεν επέτρεψε η Παναγία όταν σκάβανε, να πει ο τσοπάνης, ονόματι Ιωάννης Αγριτζόμπανος, το μέρος που βρίσκεται η εικόνα στους εργάτες για να την αποκαλύψουν. Του είπε όμως, ότι θα βρεθεί η εικόνα **μετά τον μεγάλο Πόλεμο, όταν η Κωνσταντινούπολη γίνει κονιορτός (σκόνη), και μείνει το 1/3 της ανθρωπότητας**. Μάλιστα αυτός ο Ιωάννης είπε ότι **ο πόλεμος θα γίνει όταν ανοίξει η Αυλώνα**. Η Αυλώνα, στη Βόρειο Ήπειρο, άνοιξε σε πρώτη φάση το **1991** με την πτώση του καθεστώτος του Εμβέρ Χότζα. Ήταν λιμάνι χωρίς δρόμο. Αλλά τώρα η παρα - Εγνατία που ξεκινάει από εκεί (Δυρράχιο), και φτάνει μέχρι το Μπουργκάς της Βουλγαρίας τελειώνει, ίσως είναι ζήτημα ελάχιστων χρόνων ή μηνών, το ίδιο και η δική μας Εγνατία! -ΛΜΔ).

111. «Πήγαινε και στο δρόμο θα ανταμειφθείς». (Ελέχθη εν Δερβιστάνη περί τινος, όστις ειρωνεύθη τον Άγιον. Ούτος μετ' ολίγον ετραυματίσθη καθ' οδόν υπό τινος εχθρού του)

112. «Ειπέ εις τα είδωλα εκείνα να μην έρθουν εδώ, αλλά να γυρίσουν εις τα οπίσω». (Καθώς ο Άγιος εδίδασκεν εις Άσσον της Κεφαλληνίας, διέκοψε μίαν στιγμήν το κήρυγμά του και απέστειλεν ένα ακροατήν του εις την οικίαν του άρχοντος του τόπου ειπών τους λόγους τούτους. Ούτος απελθών εύρε 4 κυρίας της αριστοκρατίας ασέμνως ενδεδυμένας, αι οποίαι ήσαν έτοιμοι να έλθουν και παρακολουθήσουν το κήρυγμα του Αγίου).

113. «Φτιάχνετε σπίτια торνευτά και δεν πρόκειται να κατοικήσετε σ' αυτά». (Είπε τους λόγους τούτους ο Άγιος εις Άσσον της Κεφαλληνίας, όταν μίαν ημέραν διήρχετο προ μιας νεοκτίστου οικίας. Μετ' ολίγον όλοι οι ιδιοκτήται απέθανον πλην μιας μοναχής).

114. «Το παιδί αυτό θα προκόψει, θα κυβερνήσει την Ελλάδα και θα δοξασθεί». (Ελέχθη περί του Ιωάννου Κωλέττη).

115. «Θα γίνεις μεγάλος άνθρωπος, θα κυριεύσεις όλη την Αρβανιτιά, θα υποτάξεις την Πρέβεζα, την Πάργα, το Σούλι, το Δέλβινο, το Γαρδίκι και αυτό το τάχτι του Κούρτ πασά. Θα αφήσεις μεγάλο όνομα στην οικουμένη. Και στην Πόλη θα πας, μα με κόκκινα γένια. Αυτή είναι η θέληση της θείας προνοίας. Ενθυμού όμως εις όλην την διάρκεια της εξουσίας σου να αγαπάς και να υπερασπίζεσαι τους Χριστιανούς, αν θέλεις να μείνει η εξουσία εις τους διαδόχους σου». (Ελέχθη εν Τεπελενίω περί του Αλή πασά. Στην Πόλη πήγε το κομμένο κεφάλι του, με βαμμένα στο αίμα - κόκκινα! - τα γένια του.)

116. «Θα βγουν πράγματα από τα σχολεία που ο νους σας δεν φαντάζεται».

117. «Θα δείτε στον κάμπο αμάξι χωρίς άλογα να τρέχει γρηγορότερα από τον λαγό».

118. «Θαρθεί καιρός που θα ζωσθεί ο τόπος με μια κλωστή». (Τηλεπικοινωνιακές γραμμές) (Ελέχθη εν Άσσω της Κεφαλληνίας).

119. «Θαρθεί καιρός που οι άνθρωποι θα ομιλούν από ένα μακρινό μέρος σε άλλο, σαν νάναι σε πλαγινά δωμάτια, π.χ. από την Πόλη στη Ρωσία». Για την κατοίκηση σε διαμερίσματα και τη σύγχρονη νοοτροπία, ο Άγιος είπε σύμφωνα με την 79^η Τριαντ: **«Θάρθει καιρός που οι άνθρωποι θα κλεισθούν σε μεγάλα κουτιά, και οι γονείς τους θα πεθαίνουν μόνοι τους σε μικρά κουτιά».**

120. «Θα δείτε να πετάνε άνθρωποι στον ουρανό σαν μαυροπούλια και να ρίχνουν φωτιά στον κόσμο. Όσοι θα ζούν τότε θα τρέξουν στα μνήματα και θα φωνάξουν: Εβγάτε σεις οι πεθαμένοι να μπούμε εμείς οι ζωντανοί». (Αι πέντε κατά σειράν προφητεΐαι (116η - 120ή) του Αγίου αναφέρονται προφανώς εις τας μεγάλας εφευρέσεις του αιώνός μας. το αμάξι χωρίς άλογα είναι οι σιδηρόδρομοι και τ' αυτοκίνητα. Η κλωστή που θα ζώσει όλον τον κόσμο είναι τα καλώδια των επικοινωνιών. Με τας συσκευάς της τηλεπικοινωνίας η φωνή ακούγεται εξ αποστάσεως χιλιάδων χιλιομέτρων ως να προήρχετο εκ γειτονικής οικίας. Τα μαυροπούλια, που θα ρίψουν το πυρ εις την γην, είναι τα αεροπλάνα της πολεμικής αεροπορίας. Αυταί αι προφητεΐαι του αγίου Κοσμά είναι γεγραμμένα εις τα βιβλία χρόνους πολλούς, αιώνα περίπου πριν γίνουν αι σχετικά εφευρέσεις).

121. «Το κακό θα έλθει μέχρι το Σταυρό και δεν θα μπορέσει να πάει κάτω. Μη φοβηθείτε. Μη φύγετε από τα σπίτια σας». (Ελέχθη εις την περιοχήν Πολυνερίου Γρεβενών. Πράγματι το 1940 οι Ιταλοί έφθασαν μέχρι την τοποθεσίαν Σταυρός, όπου είχε κηρύξει ο Άγιος, και εσταμάτησαν).

122. «Όταν θα πέσει ο κλώνος (πού είναι στημένος ο Σταυρός), θα γίνει μεγάλο κακόν, που θα έλθει από το μέρος όπου θα δείξει ο κλώνος· και όταν θα πέσει το δένδρον, θα γίνει ένα μεγαλύτερον κακόν». (Ελέχθη εις το χωρίον Τσιράκι (σήμερον Άγιος Κοσμάς) Γρεβενών. Πράγματι το 1940 έπεσεν ο κλώνος και ο Σταυρός προς το μέρος της Αλβανίας, όθεν επετέθησαν οι Ιταλοί, και το 1947 το δένδρον, ότε η περιοχή κατεστράφη εντελώς από τον συμμοριτοπόλεμον).

Και για τα ηθικά παραπτώματα είπε ο Άγιος: **«Θα δούμε και θα ζήσουμε τα Σόδομα και τα Γόμορρα στον τόπο μας»**, χειρ. Βασ. Βασιλοπούλου. Πρόκειται για την ομοφυλοφιλία.

Σημ (ΛΜΔ): Το Ευρωκοινοβούλιο απεφάσισε πρόσφατα να δείξει το αληθινό πρόσωπο της πολιτισμένα διεφθαρμένης Ευρώπης. Από είδηση (27-1-2006) του περιοδικού «Στύλος Ορθοδοξίας»:

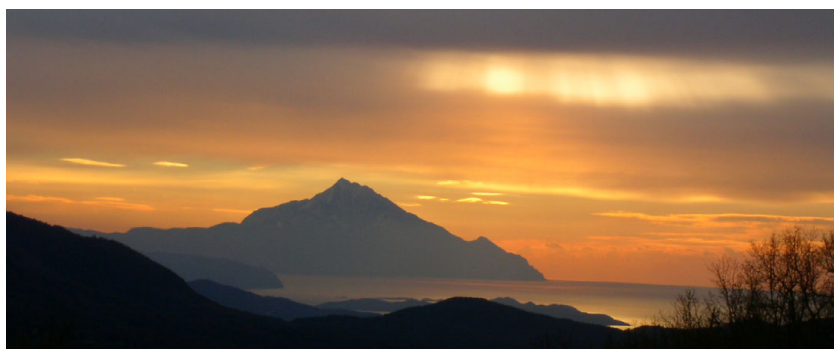
«Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ηγείται της προσπάθειας **νομικής καθιέρωσης της “διαστροφής”** και προστασίας της στις χώρες της Ε.Ε. Έχοντας ως φαίνεται πρότυπο **τις ηθικές αρχές των Σοδόμων και Γομόρρων** προωθεί ψηφίσματα στήριξης της ομοφυλοφιλίας. Μέσα στο πλαίσιο αυτό οι ευρωβουλευτές υπερψήφισαν σχετική πρόταση κοινού ψηφίσματος των πολιτικών ομάδων, με **468 ψήφους υπέρ, 149 κατά και 41 αποχές**. Με το ψήφισμα αυτό καταδικάζεται “οποιαδήποτε διάκριση, λόγω γενετήσιου προσανατολισμού”, και καλούνται τα κράτη - μέλη **να εξασφαλίσουν την προστασία των λεσβίων, ομοφυλόφιλων, αμφιφυλόφιλων και διαφυλικών ατόμων**, από τους ομοφυλοφοβικούς λόγους μίσους και βίας»...

Ακόμη: «Τα κράτη-μέλη, αλλά και η Επιτροπή, καλούνται επίσης να εντείνουν τον σχετικό αγώνα με μέτρα διαφώτισης κατά της **ομοφυλοφοβίας (!)** στα **σχολεία, τα Πανεπιστήμια, τα μέσα ενημέρωσης, καθώς και τη λήψη διοικητικών, νομοθετικών και νομικών μέτρων**»...

Δηλ. και τα παιδιά θα διαστρέφονται με “προοδευτικό” τρόπο δια της βιαίας επιβολής πάνω τους σοδομιτικής διαπαιδαγώγησης. Στη χώρα των τυφλών απαγορεύεται να υπάρχει κάποιος που βλέπει! Η αμαρτία όμως των Σοδόμων – Γομόρρων **τιμωρείται με φωτιά**, ακριβώς όπως θα γίνει στον επερχόμενο 3^ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Καλό είναι να διδάσκεται και αυτό στα σχολεία!!

Ας θυμηθούμε και τα λόγια του γέρ. Σωφρονίου του Έσσεξ, για το πότε θα έρθει το τέλος του κόσμου: «Όταν τα νέα παιδιά που θα γεννιούνται, θα διαστρέφονται τόσο που δεν θα μπορούν να γνωρίσουν τον αληθινό Θεό, τότε θα έρθει το τέλος». Βλ. και «Επίτομο». Η προχωρημένη διαφθορά δικαιολογεί το χαρακτηρισμό του Αγίου Κοσμά **“βρωμερά έθνη”** και **“βρωμερά ασκήρια από τα εσπέρια μέρη”** που αναγράφεται σε προηγούμενες προφητείες, των στρατευμάτων που θα πηγαίνουν να αντιπαραταχθούν στους Ρώσους.

Στην Χαλκιδική όπου εδίδασκε ο Άγιος Κοσμάς, σύμφωνα με τη μαρτυρία γεροντοτέρων που μετέδωσε σε μας ο καπετάνιος κ. Παρασκευάς Κοκώνας, όταν ρωτήθηκε για το πότε θα έρθουν τα χρόνια των γεγονότων της Πόλης, έδωσε και τα εξής δύο σημεία που θα προηγηθούν: 1^ο : ότι **«Θα ενωθούν τα χωριά»** και 2^ο : ότι **«ο Κραβασαράς στον Άθωνα θα ανθήσει»** δηλ η περιοχή του Αγίου Όρους που είναι σαν μικρό ακρωτήριο ανάμεσα στην Δάφνη και τη Μονή της Σίμωνος Πέτρας. (Τώρα τα χωριά ενώθηκαν όχι από πυκνή κατοίκηση, αλλά διοικητικά με το σχέδιο «Καποδίστριας». Και η άγονη μέχρι τώρα θέση του Κραβασαρά, γέμισε όχι από φυτοκαλλιέργειες, αλλά από κελιά Ρώσων Μοναχών! Ο ίδιος μάλιστα ο πρόεδρος Πούτιν της Ρωσίας εξεδήλωσε το ενδιαφέρον του για αυτούς, όταν επισκέφθηκε μέσα στο 2005 το Άγιον Όρος. Και τα δύο σημεία λοιπόν πραγματοποιήθηκαν. -ΛΜΔ).

Το όρος Άθως

«Έχουμε μεγάλη εκτίμηση για την Ελλάδα γενικά και το Άθως ειδικότερα. Και ενώ η Ρωσία είναι η μεγαλύτερη Ορθόδοξη χώρα, η Ελλάδα και το Άθως είναι οι πηγές της. Το ενθυμούμεθα και το εκτιμούμε».

Βλαδίμηρος Πούτιν, πρόεδρος της Ρωσίας
12/9/2005

Το κείμενο και οι διευκρινίσεις, είναι του βιβλίου του μητροπ. **Αυγουστίνου Καντιώτη**, «Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός». Οι διευκρινίσεις του γράφοντος, συνοδεύονται από τα αρχικά: ΛΜΔ (Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης). Οι αναφορές σε άλλα χειρόγραφα ελήφθησαν από το εξαιρετο βιβλίο της ηγουμένης της Μονής του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού στο Μεγαδένδρο Θέρμου, Ευθυμίας Μοναχής, «Οι προφητείες του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού μέσα στην Ιστορία», έκδ. 2004. Επίσης προστέθηκαν προφητείες από το βιβλίο του θεολόγου κ. Τριανταφύλλου: «Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ, Βίος και Προφητείες», Εκδόσεις «ΜΙΚΡΑ ΖΥΜΗ» 2005, Θέρμου Αιτωλίας. Η προσθήκη των δικών μου διευκρινίσεων, έγινε το 2005 & αρχές του 2006.

Μοναχός Γεννάδιος (1880-1983).

Προφητείες - Οράματα και προβλέψεις

Ελληνοτουρκικός Πόλεμος

Ο **Μοναχός Γεννάδιος**, όπως και πολλοί ασκητές της εκκλησίας, ήταν πνευματοφόρος και Χριστοφόρος. Εξ αιτίας αυτής της θείας χάριτος επροφήτευε, έβλεπε οράματα και έκανε προβλέψεις, όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης από τα παρακάτω που θα γραφούν. **Με αφορμή την μεγάλη αποστασία του ανθρώπου από τον Θεό**, edίδασκε, ότι **έρχεται το τέλος του κόσμου**, η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου:

Πρώτα θα παραχωρήσει ο Κύριος να γίνει παγκόσμιος πόλεμος, διότι ο κόσμος δεν μετανοεί. Ο πόλεμος αυτός θα είναι και ο τελευταίος, επειδή η καταστροφή θα είναι ολοκληρωτική. Ένα μικρό κρατίδιο θα είναι η αφορμή του παγκόσμιου πολέμου. Ίσως το κρατίδιο αυτό να είναι η Κύπρος. Όταν έγινε ο κατακλυσμός του Νώε, οι άνθρωποι επνίγησαν εις τα νερά. Τώρα θα πνιγούν εις το αίμα.

Εις την Κωνσταντινούπολη θα γίνει μακελειό μεγάλο, και η θάλασσα θα κοκκινίσει από αίματα σφαγμένων ανθρώπων. Τριχρονίτικο δαμάλι (μοσχάρι) θα πλεύσει στο αίμα, όπως λέγει ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός στις προφητείες. Τούτο δηλώνει την μεγάλη σφαγή, αιματοχυσία και καταστροφή που πρόκειται να γίνει. Ο ουρανός θα γεμίσει αεροπλάνα και θα ρίχνουν φωτιές (βόμβες) εις τους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι τρομαγμένοι θα φωνάζουν «Παναγία μου...Παναγία μου...»! Ας φωνάζουν, ας φωνάζουν όσο θέλουν. Δεν θα τους βοηθάει κανείς. Διати δεν μετανόησαν τόσον καιρό; Την Κωνσταντινούπολη θα την πάρουν πάλιν οι Έλληνες, αλλά θα γίνει σκοτωμός μεγάλος. **Μεγάλη καταστροφή θα πάθουμε εμείς οι Έλληνες από τις αμαρτίες μας.** Πριν αρχίσει ο πόλεμος, θα φανεί ένας μεγάλος Σταυρός του Χριστού, εις τον ουρανόν επάνω από την Κωνσταντινούπολη.

Ο Γέροντας Γεννάδιος, στα Ακούμια, στο νότιο Ρέθυμνο, στις 21-12-1982

Οι Τούρκοι θα μας επιτεθούν, θα περάσουν τον Έβρο ποταμό, προκαλούντες παντός είδους καταστροφάς. Θα φτάσουν ως τα Εξαμίλια (σ.σ. Θεσσαλονίκη ή Κόρινθο). Έπειτα θα τους αντεπιτεθούμε, θα μας βοηθήσουν και άλλοι λαοί, (πιθανόν οι Ρώσοι ή οι Γάλλοι). Θα καταδιώξουμε τότε τους Τούρκους, θα καταλάβουμε την Πόλη και την Μικρά Ασία, που άλλοτε ήσαν Ελληνικά εδάφη. Οι Τούρκοι θα πάθουν μεγάλες καταστροφές, και θα καταδιωχθούν μέχρι την Κόκκινη Μηλιά (κάπου στη Μέκκα, πρωτεύουσα της Αραβίας).

Από τον πόλεμο το ένα τρίτο του Τουρκικού πληθυσμού θα φονευθεί, το άλλο τρίτο θα καταδιωχθεί μέχρι την Κόκκινη Μηλιά, και το υπόλοιπον ένα τρίτο θα βαπτισθεί και θα γίνουν χριστιανοί. Αυτοί που θα βαπτισθούν θα κατάγονται από χριστιανικό αίμα. Όσοι δηλαδή προέρχονται από

Έλληνες, που δεν κατόρθωσαν να έλθουν εις την Ελλάδα μετά την Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και παρέμειναν ζωντανοί εις την Τουρκία. Εκεί παραμένουν αρκετοί κρυπτοχριστιανοί και σήμερα, αλλά θα έλθει καιρός που θα φανερωθούν. Κατόπιν των παραπάνω γεγονότων οι Μεγάλοι, Ρωσία - Αμερική, θα συνορίζονται ποιος θα πάρει την Κωνσταντινούπολη, λόγω της στρατηγικής θέσεώς της, και θα είναι επικίνδυνη άλλη πολεμική σύγκρουση μεταξύ των. Δια να μην έλθουν σε τέτοια πολεμική σύγκρουση και να μην την πάρει μήτε ο ένας, μήτε ο άλλος, θα είναι και εκ Θεού να την δώσουν εις τους Έλληνες, εις τους οποίους και ανήκεν.

Το Ελληνικό Κράτος θα υποστεί μεγάλες καταστροφές. Θα τα βάλουν οι δικοί μας (οι Έλληνες) μεταξύ των και θα δημιουργηθεί πιθανόν εμφύλιος πόλεμος.

Και εδώ στην Κρήτη θα έλθουν οι Τούρκοι. Λένε πως η Κρήτη είναι δικής τους, πατρογονική. **Θα ξεμπαρκάρουν οι Τούρκοι από το νότιο μέρος της Κρήτης,** από τα **Πρεβελιώτικα** (Μοναστήρι Πρέβελι) και από το **Μαριδάκι**, από το χωριό **Χόνδρος**, κοντά στους Καλούς Λιμένες Ηρακλείου. Οι Τούρκοι θα κάνουν ένα πέρασμα και από τα μέρη που θα περνούν θα κάνουν γενική σφαγή και καταστροφή.

Στην Επαρχία Μεραμβέλλου Λασιθίου, θα γίνει μεγάλο μακελειό και καταστροφή. Το βογγητό και το κλάμα των ανθρώπων θα ακούεται από την Βουβάλα, βουνό στις Μελάμπες Ρεθύμνου. **Εις το τέλος της περιπέτειας αυτής, οι Τούρκοι θα νικηθούν και καταστραφούν οριστικά.** Θα οπισθοχωρούν άτακτα και θα τους καταδιώκουν ακόμα και γυναίκες με τις ρόκες, με ασήμαντα δηλαδή μέσα. Βέβαια θα υπάρχει Ελληνικός Στρατός εις την Κρήτη, αλλά δεν θα γίνει αντιληπτό σε ποιο σημείο θα ξεμπαρκάρουν οι Τούρκοι. Στο σημείο αυτό θα έχει πέσει και ομίχλη, κατά παραχώρηση Θεού, ακριβώς δια να αποβιβαστούν ανενόχλητοι και να μας τιμωρήσουν για τα αμαρτήματά μας.

Η Κρήτη θα βουλιάξει όχι από βόμβες^{**}, αλλά από τις αμαρτίες μας. Δεν θα μείνει από αυτή τίποτα, εκτός από ένα ελάχιστο μέρος δι' ανάμνηση ότι εδώ ήτο κάποτε η Κρήτη. Εκατομμύρια χρήματα διατίθενται από τους ξένους δια να απομακρύνουν τους Έλληνες από την Ορθόδοξη πίστη και ιστορία τους. Αν, όμως, εγκαταλείψουν την πίστη τους, αυτό θα φέρει την καταστροφή τους. Ό,τι έπαθαν οι Κύπριοι το 1974 από τους Τούρκους, που κατέλαβαν την μισή Κύπρο, τα ίδια θα πάθωμεν και εμείς, οι Έλληνες, εάν δεν επιστρέψωμεν εις τον Θεό. **Οι Τούρκοι είναι έτοιμοι**, ακονίζουν τα μαχαίρια, αλλά δεν ήλθε η ώρα, δεν το επιτρέπει ακόμα ο Θεός. Υπομένει ο Θεός. Περιμένει την μετάνοιά μας.

(«Γεννάδιος και Ιωακείμ, δύο Ρεθύμνιοι άγιοι Μοναχοί», Στυλ. Παπαδογιαννάκη, θεολ. καθηγητού, Ρέθυμνο 2002)

ΣΗΜ. ΛΜΔ: Κάποια σημεία στα οποία επεμβαίνει ο συγγραφέας του βιβλίου αυτού (και ερμηνεύει π.χ την θέση των έξι μιλίων) ερμηνεύονται υποκειμενικά.

* Η ερμηνεία μάλιστα των έξι μιλίων δεν είναι ορθή, για τα οποία ο γ. Παΐσιος ο Αγιορείτης διευκρινίζει ότι είναι τα **6 μίλια της υφαλοκρηπίδας**, τα οποία θέλουμε, και δικαιούμαστε να επεκτείνουμε στα 12, και για αυτά θα τσακωθούμε με τους Τούρκους. Η προφητεία κινείται μέσα στο πνεύμα της τοπικής παράδοσης η οποία προέλεγε μελλοντική απόβαση μουσουλμάνων στην Κρήτη.

** Εδώ η προφητεία μεταφέρεται στην άκρως εσχατολογική εποχή λίγο πριν από την άνοδο στην εξουσία του Αντιχρίστου, οπότε και από άλλους Πατέρες γνωρίζομε ότι θα καταποντιστούν και πολλά άλλα μέρη, όπως τα παράλια της Σμύρνης και της Κύπρου.

Οπωσδήποτε λοιπόν να γίνεται διάκριση ανάμεσα σε ότι είπε ο γ. Γεννάδιος και ότι ερμηνεύει ο συγγραφέας, ο οποίος πάντως την γνώμη του, την αναγράφει μέσα σε παρενθέσεις. Για τις λεπτομέρειες (σφαγές κλπ) της προφητείας αυτής δεν υπάρχει αλληλοκάλυψη από άλλη προφητεία, ώστε τα λεγόμενα να θεωρηθούν αδιαμφισβήτητα. Πιθανόν η Κρήτη να είναι ένα από τα νησιά που θα χτυπήσουν οι Τούρκοι.

Είναι σίγουρο ότι ο ίδιος ο γέροντας ήταν χαρισματούχος με προορατικό και ιαματικό χάρισμα, όπως και το χάρισμα να μεταφέρεται αστραπιαία, με το σώμα του, σε διάφορα μέρη του κόσμου. Μάλιστα μία τέτοια εμφάνισή του στην παραλία της Γεωργιούπολης όπου παρακαλούσε μαθήτριες να μην μπουν σε λέμβο για βόλτα αναψυχής, το τουμπάρισμα της λέμβου που ακολούθησε, το πνίξιμο των 21 μαθητριών καθώς και την εξ ίσου παράδοση εξαφάνισής του, είχαν αναγράψει οι τοπικές εφημερίδες της Κρήτης χαρακτηρίζοντάς την ως μυστήριο. -ΛΜΔ

Ἀπόσπασμα ἀπομαγνητοφωνημένης συνομιλίας του,
πού ἔγινε τό ἔτος 1992 στό κελλί του
“Παναγούδα” στό “Ἅγιον” Ὄρος.

Ὁ μακαριστός Γέροντας Παΐσιος τίς απόψεις του γιά τά ἀποκαλυπτικά γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας, τίς ἐξέθεσε καί γραπτῶς στό γνωστό του κείμενο “ Σημεῖα τῶν Καιρῶν - 666 ”

Τίς ἐκήρυττε συχνά καί παρέμεινε σταθερός καί ἀκλόνητος μέχρι τήν κοιμήσή του († 1994).

Ἀπό τότε μέχρι σήμερα, στά τρία αὐτά χρόνια, σημειώθηκαν ραγδαίες ἐξελίξεις. Μετά τήν ψήφιση τῆς συνθήκης Σένγκεν, διαγράφεται πλέον, ἡ ἀπειλή μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας. Ὅλα μαρτυροῦν ὅτι προετοιμάζεται ἡ ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τί θά πρέπει νά κάνουν οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ὅταν σέ λίγο κληθοῦν νά παραλάβουν τίς νέες ταυτότητες καί ἀργότερα τό σφράγισμα μέ τόν ἀριθμό τοῦ Ἀντιχρίστου 666;

Ὁ κόσμος βρίσκεται σέ ἀγωνία καί σύγχυση. Ἄλλοι φέρνουν πανικό, ἄλλοι ἀδιαφοροῦν, οἱ πιστοί ἀναμένουν ἀπό τήν Ἐκκλησία νά λάβῃ ἐπίσημα μία ἀπόφαση καί μία πρωτοβουλία.

Ὅρισμένοι, προτρέχοντες ἀποφαίνονται ἀπό τό λογισμό τους καί δηθεν γιά νά καθησυχάσουν τόν κόσμο, λέγουν δέν εἶναι τίποτε τό 666, ἕνας ἀριθμός εἶναι ὅπως καί οἱ ἄλλοι καί μπορούμε ἄφοβα νά πάρουμε τίς ταυτότητες καί συγχίζουν ἀκόμη περισσότερο τήν κατὰσταση.

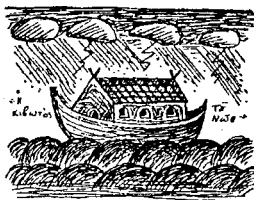
Ὁ χαρισματοῦχος ὁμως Γέροντας Παΐσιος ἀπό παλαιά, ἔλεγε ὅτι “τά πράγματα εἶναι ξεκάθαρα”.

Στήν παρακάτω συνομιλία του ἐκφράζεται μέ σαφήνεια χωρίς ν’ ἀφήνῃ ἀμφιβολίες καί ἐρωτηματικά. Ὁ λόγος του ἔχει βαρύτητα, πνευματικό κύρος, χάρη καί δύναμη καί πληροφορεῖ ἐσωτερικά. Δέν φέρνει πανικό, ἀλλά προσπαθεῖ νά ἀφυπνίσῃ.

Θεωρήσαμε καθῆκον μας καί ὑποχρέωση πρὸς τόν λαό μας νά παραδώσουμε στή δημοσιότητα αὐτή τήν συνομιλία τοῦ Γέροντα, μέ τίς πολύ ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις του.

Εὐχώμαστε νά ἔρθῃ σάν ἀκτῖνα οὐρανίου φωτός γιά νά παρηγορήσῃ, νά φωτίσῃ, νά στηρίξῃ τούς καλοπροαίρετους. Ἀμήν.

Ἁγιον Ὅρος 1997

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ, 666, ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑΤΟΣ.

Ἀπόσπασμα ἀπομαγνητοφωνημένης συνομιλίας του, πού ἔγινε τό ἔτος 1992, στό κελλί του “Παναγούδα” στό “Ἅγιον Ὅρος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ:...Μᾶλλον δίνουμε ἐξετάσεις ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τώρα σ’ αὐτά τά δύσκολα χρόνια τί κάνουμε ὁ καθένας. Καί βλέπω ἀδιαφορία προπαντός. Νά μή μάθουν οἱ ἄνθρωποι θά γίνη ἡ δευτέρα παρουσία, γιατί στενοχωροῦνται, δέν μποροῦν νά γλεντήσουν, κατάλαβες τί γίνεται; Ἐδῶ εἶναι...

Παλαιά, νά ποῦμε, ἄκουγαν θά περάση ἓνας κομήτης. Ἐνα καί ἓνα οἱ ἄνθρωποι συγκλονίζονταν. Σοῦ λέγει, γιά νά δοῦμε μπορεῖ νά πεθάνουμε, νά ἐτομαστοῦμε, νά ἐξομολογηθοῦμε, νά κάνουμε καί μιὰ καλωσύνη...

Ἄρχιζαν ἐκεῖ πέρα, ἐτοιμάζονταν... ἢ θά γίνη πόλεμος ἐτοιμάζονταν...

Τώρα, νά μήν ἀκούσουν δευτέρα Παρουσία, νά μήν ἀκούσουν ὅτι θά ῥθῇ καμμιά φορά ὁ Ἀντίχριστος...

Λοιπόν, γιά νά γλεντᾶν, κατάλαβες τί γίνεται; Γιατί δέν μποροῦν, τούς χαλάει αὐτό...

Δέν τά ἀξιοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι γιά τή σωτηρία τους βλέπεις...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Αὐτή τήν ἀλλαγὴ ἐκεῖ στήν Εὐρώπη, Γέροντα, πῶς τήν βλέπετε ἐσεῖς;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε. Αὐτή σάν ἀλλαγὴ δέν εἶναι... κύτταξε, ὁ Θεός θά ἀξιοποιήσῃ μερικά πράγματα...

Ἐδῶ τώρα, αὐτή ἡ Ε.Ο.Κ. δέν εἶναι Ἑνωμένη Ἀμερική. Ἑνωμένη Ἀμερική ἦταν καλὸ πράγμα. Αὐτή τώρα ἡ Ε.Ο.Κ. εἶναι, ἄς ὑποθέσουμε... Πίσω ἀπὸ κεῖ κρύβεται ἡ δικτατορία αὐτῶν τῶν Σιωνιστῶν. Κατάλαβες τί γίνεται;

Τρία “εξάρια” οδηγοὶ
ἢ το σύστημα 666 !

ΣΗΜ. ΛΜΔ: Αριστερά γραμμωτὸς κώδικας τύπου EAN 13 (ἢ σύστημα **666**), που ἔχει καθιερωθεῖ στην Εὐρώπη. Κάθε ζευγάρι γραμμῶν παριστάνει ἓνα ἀριθμό. Στην ἀρχή, μέσο καὶ τέλος ἀπὸ ἓνα ζεύγος γραμμῶν ὅμοιο με αὐτό που ἀπεικονίζει σε ἄλλῃ θέσῃ το 6, με λίγο μεγαλύτερο μήκος. Πρόκειται γιὰ οδηγούς ἀνάγνωσσης τοῦ κώδικα ἀπὸ τα μηχανήματα. Παρ’ ὅλο που οἱ ἀριθμοὶ που χωράνε σ’ αὐτή τὴν τυποποίηση εἶναι ελάχιστοι, σε σχέση πχ με το παρακάτω barcode που ἀνήκει σε διαφορετικὸ πρότυπο, ἐντούτοις οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιμένουν στη χρῆση του! Αριστερά κάτω μιὰ επέκτασις τοῦ ἰδίου προτύπου χωρὶς νὰ βλαβοῦν ὅμως οἱ “οδηγοί” δηλ. Τα 3 εξάρια!! Εἶναι αὐτὸ τυχαῖο; Οἱ Σιωνιστὲς δὲν θέλουν νὰ χάσουν το “γούρι” τους, καὶ μάλιστα ἐτσι ἀποδεικνύεται ὁ ἐλεγχὸς τους πάνω στα ὄργανα τῆς Εὐρ. Ἑνώσεως!

Σύστημα barcode, ὄχι ὅμως τόσο “γουρλίδικο” ὅσο το τύπου EAN13!

Ἀλλά ὁ Θεός θά τό ἀξιοποιήσῃ στό καλό. Θά πᾶνε αὐτοί. Καί οἱ κομμουνισταί πόσα χρόνια δηλαδή. Δούλεψαν κοντά 75 χρόνια καί δέν κράτησαν, κράτησαν οὔτε 70 χρόνια, 72...

Οἱ Σιωνισταί δουλεύουν τώρα, ξέρεις πόσα χρόνια; καί 250. Αὐτοί οὔτε 7 χρόνια δέν θά κρατήσουν...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἐμεῖς, ἂν μποῦμε, γιατί πάει καί ἡ Κύπρος νά μῆ μέσα, μᾶς συμφέρει, Γέροντα; τούς Ἑλληνες καί τούς ὀρθοδόξους;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ποιός σ' ἀκούει ἐσένα καί μένα; εἴτε σέ συμφέρει, εἴτε δέν σέ συμφέρει. Ποιός σ' ἀκούει;

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἄν εἴμαστε πιστοί στίς παραδόσεις μας, στήν ὀρθοδοξία, μπορεῖ νά τούς ὠφελήσουμε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε. Ξέρεις τί γίνεται; Τό κακό εἶναι τό ἐξῆς: Δέν εἶναι... θά σ' ἀφήσουν ἐκεῖ πέρα; ... **Θά τά στριμώξουν τά πράγματα.**

Λοιπόν, ἂν σοῦ ποῦν, πίστευε, ὅ,τι θέλεις ἀλλά σέ βάζουν στό καλάθι τό δικό τους, σέ πᾶνε ἐκεῖ πού θέλουνε. Ἐ, τί ... ἐγώ σέ πάω ἐκεῖ πού θέλω καί σύ πίστευε ὅ,τι θέλεις.

Τοῦτο τό σατανικό σύστημα, πίσω ἀπό κεῖ κρύβεται ἡ δικτατορία τῶν Σιωνιστῶν. Οἱ Σιωνισταί χρόνια δούλευαν ἐκεῖ πέρα νά κυβερνήσουν τόν κόσμον ὅλον. Ὅποτε μέ τή Μασωνία κ.λπ., αὐτά ὅλα, καλά.

Μέχρι τώρα καλά, ἄς ὑποθέσουμε... Τώρα δέν προβληματίζονται λίγο;...

Γιατί βλέπεις, αὐτά καί τά ἐξάρια πῶχουνε δέν εἶναι, ὅτι τούς βοηθάει στό κομπιούτερ, τό 6 γίνεται καί 9. Ἐδῶ οἱ Ἰάπωνες βρῆκαν ἕνα κύβο ἔχει πενταπλάσια ἀπόδοση στό κομπιούτερ ... δέν τούς συμφέρει. Γιατί τώρα τά ἐξάρια τά τρία τά ἐξάρια...

Λοιπόν καί νά μήν τῶλεγε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὅτι εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου κ.λπ., ἕνας πιστός, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του καί τή γενική κατάσταση, θά καταλάβαινε τί γίνεται. Γιατί, γι' αὐτούς εἶναι σύμβολο οἰκονομίας.

Διότι ἀναφέρει σέ δύο σημεῖα ἡ Π. Διαθήκη: "ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσίου, τοῦ ἐνεχθέντος τῷ Βασιλεῖ Σολομών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνὶ 666

τάλαντα χρυσίου”, λέει, “πλήν τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑποτεταγμένων ... τῶν Σατραπῶν ... καί πάντες οἱ Βασιλεῖς ἔφερον χρυσίον τῷ Βασιλεῖ Σολομῶν”*, ἀλλ’ ὁ σταθμός τους ἦταν κάθε χρόνο 666 τάλαντα. Εἶναι σάν σύμβολο οἰκονομίας.

Καί νά μήν τῷ γραφε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὅτι εἶναι τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου κ.λ.π. ὅλ’ αὐτά, τόν Ἀντίχριστο στό Χάραγμα ἕνας πιστός τό καταλάβαινε.

Αὐτοί τώρα, πᾶνε νά πάρουν ὅλη τήν οἰκονομία στό χέρι τους.

Μέ τό μέν φακέλλωμα στίς Βρυξέλλες, ἔχουν αὐτό τό θηρίο, πού τό ὀνομάζουν καί οἱ ἴδιοι θηρίο, καί ἔχουν γιά νά φακελλώσουν 6 δισεκατομύρια κόσμο. 4-5, πόσα εἶναι ὁ κόσμος, αὐτοί ἔχουν καί περιθώριο.

Μέ μέν τό φακέλλωμα, μᾶς ἔχουν ὅλους φακελλωμένους, ὅλη τήν οἰκονομία στό χέρι τους, μέ τό σφράγισμα ποῦ πᾶνε νά κάνουν σιγά-σιγά, λοιπόν μᾶς παρακολουθοῦν.

Λοιπόν 30 πόντους ψάρι τό παρακολουθοῦν ἀπό τό δορυφόρο σέ ποιόν ὠκεανό βρίσκεται. Μέχρι 30 πόντους ψάρι. Ὅποτε τόν κάθε ἄνθρωπο τόν παρακολουθοῦν ποῦ βρίσκεται, ἀπ’ ὅλα τά στοιχεῖα του, ὅλη τήν οἰκονομία του.

Τέτοια δικτατορία πού σκέφτονται νά κάνουν, μόνο ὁ διάβολος μπορεῖ νά τήν εἶχε σκεφθῇ. Κατάλαβες τί γίνεται;

Τελικά θά φάη μιὰ σφαλιάρα ἢ θά πάη στήν ἄκρη. Τά τριάμισυ χρόνια εἶναι δύσκολα, τριάμισυ χρόνια θᾶναι εὐκόλα. Θά πάη περίπατο...

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Μετά τό ’92 τά τριάμισυ χρόνια, πάτερ;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Τώρα, ...Κύτταξε, ...πότε θά ... τώρα μή βάζεις Χρονολογίες. Τά τριάμισυ χρόνια θᾶναι τά δύσκολα. Νά στήν Ἀμερική, τώρα τά σκυλιά, πολλά σκυλιά τᾶχουν σφραγισμένα καί τά παρακολουθοῦν. Τώρα ὅσα εἶναι σφραγισμένα ἔχουν πομπό, τόκ, τόκ, τόκ... Ξέρουν τό κάθε σκυλί, ὅποτε θέλουν μποροῦν νά τό σκοτώσουν, ποῦ βρίσκεται καί τούς ἀνθρώπους!...

Τί νομίζεις; Καί θά ξέρουν ὁ κάθε ἄνθρωπος, ποῦ βρίσκεται γιατί θᾶχουν πομπό ἢ στό χέρι ἢ στό μέτωπο τόκ, τόκ, τόκ, ὅποτε τά στοιχεῖα του ἀπό δῶ, στό φάκελλο ἀπό δῶ, πομπό ἀπό κεῖ ...

Β’ παραλειπομένων Θ’, 13-14

Τέτοια δικτατορία μόνο ο διάβολος μπορούσε να είχε σκεφθῇ.

Καί πᾶνε ὅλο αὐτό τό σύστημα τό γραμμωτό, νά μήν μπορῇς μετά πού λέει καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης οὔτε νά πουλᾷς, οὔτε νά ἀγοράζης. Θά καταργήσουν καί τά χρήματα. Δουλεύεις; Τάκ ἓνα κουμπί, νά πάρης λογαριασμό...

Καί μετά, ἄς ὑποθέσουμε, ἀπό τήν κάρτα, θά λένε ἡ κάρτα θά χάνεται, τήν κλέβουν, κάνουν... ὅποτε, πιά καλύτερα στό κεφάλι ἢ στό χέρι.

Νά ἐκεῖ στήν Κύπρο, ξέρω ἔχει δυό χρόνια τώρα πού ἔχουν φέρει στήν τράπεζα, τό ξέρετε αὐτό; μηχανήμα. Πρίν νά ρθῇ στήν Ἑλλάδα, στήν Κύπρο ἦρθε νωρίτερα.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τό Ἰσραήλ ἦταν ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ. Ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μέχρι τή δευτέρα παρουσία; Μετά, ὅλα αὐτά πού κάνουν;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Κύτταξε νά δῆς ... Κύτταξε. Ἦταν ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ. Καί ὅσοι ἦταν ἐκεῖ πέρα, βαπτίσθηκαν, ἔκαναν... τώρα ὅπως τό λάδι. Αὐτό πού ἔμενε, δηλ. τό κατακάθι...

Τώρα οἱ Ἰσραηλῖται, αὐτοί εἶναι... ἢ θᾶναι ἄθεοι ἢ καί μέ τόν διάβολο. Δηλαδή, ἄθεοι μέ τόν διάβολο. Αὐτοί ὅμως πού πιστεύουν λίγο, αὐτούς θά τούς ξεκάνουν οἱ ἴδιοι, νά ξέρετε, ... ναί, θά τούς ξεκάνουν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Τούς πιστούς δηλαδή ἀπό τούς Ἰσραηλίτες.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ναί. Καί αὐτοί πού πιστεύουν στό Θεό, θά τούς ξεκάνουν τελικά. Ἄλλοι θά βαπτισθοῦν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Δηλαδή νά τό ποῦμε ἀπλούστερα, πάτερ μου, γενικά οἱ μηχανές εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ὁχι. Κύτταξε. Ἐδῶ βλέπεις αὐτοί **χρησιμοποίησαν μηχανές γιά νά πνίξουν τόν κόσμο.** Νά βάλουν τή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατάλαβες; Νά τόν ἐπιτάξουν. Ὅπως ὅταν γίνεται πόλεμος τά μολάρια, τ' ἄλογα τά ἐπιτάζουν. Ἐπίταξη, μ' ἓνα καυτό σίδηρο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Δηλαδή εύκολύνεται τό ἔργο τους εἰς τό νά ἐπισημάνουν τά πρόσωπα, τά ὁποῖα θέλουν αὐτοί;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: Ἀρνεῖται τώρα. **Μέ τό σφράγισμα ἀρνεῖται κανείς. Ἀκόμη καί ταυτότητα.** Ὅταν, ἄς ὑποθέσουμε, ἄν δέν μοῦ ζητοῦσαν ὑπογραφή, θέλω νά πῶ, καί μοῦδιναν ἓνα χαρτί, σοῦλεγαν, αὐτή εἶναι ἡ ταυτότητά σου, λοιπόν, τέλος πάντων, δέν θά πείραζε. Ἀλλά, ὅταν, νά ποῦμε, **ἔχουν τό σύμβολο τοῦ διαβόλου, εἶναι λέγεται ταυτότητα μου, ὑπογράφω,** κι αὐτό δέν εἶναι μικρό πράγμα. Δηλαδή, **ἄρα τό ἀποδέχομαι αὐτό τό πράγμα.**

Τότε, δηλ. τί λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, οἱ ἅγιοι πατέρες, τί λένε; Διάβασες ἐκεῖ πέρα καθόλου; Καί μάλιστα, λέει ἐκεῖ πέρα, ὅσοι, ἄς ὑποθέσουμε, δέν θά σφραγισθοῦν, δέν θά μπορέσουν... θά τοὺς κυνηγᾶν, δέν θά μποροῦν νά τοὺς βρῖσκουνε. **Ξεκάθαρα πράγματα. Εἶναι ἄρνηση δηλαδή.** (Ἡ ταυτότητα καί τό σφράγισμα)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀκριβῶς. Ἀρνηση τοῦ Θεοῦ καί ὑποταγή στό διάβολο.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΑΛΛΟΥ: Μήπως ἓνας ἀριθμός εἶναι δυνατόν νά παίξῃ τόσο ρόλο στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ: (ἔντονα) ΒΡΕ παιδάκι μου.. γιά δές ὅταν ἄς ὑποθέσουμε, αὐτό εἶναι τό σύμβολο τοῦ διαβόλου τό λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, **τό χάραγμα αὐτό κι ὅλ' αὐτά, κι ὅταν ἐσύ τό βάζεις ἐκεῖ πέρα,** μοῦ λές τώρα!...

Μέχρι τώρα, τό δίναμε σημασία, αὐτό τό πράγμα; Ἀλλά τώρα, ὅταν βλέπομε τό πᾶνε ἐκεῖ... τά φέρνουν τά πράγματα οὔτε νά μπορῇς νά πουλᾷς, οὔτε νά ἀγοράζῃς. Θά καταργήσουν τά χρήματα, ὅλ' αὐτά, ἐτοιμάζουν...

Νά, πρὶν ἀπό 2-3 χρόνια ἔλεγα σέ κάποιον ἀπό τήν Ἀμερική, καθηγητὴ Πανεπιστημίου, κάτι τῷλεγα, καί μάλιστα ἔγραψα καί κάτι... κανά δυό σελίδες καί τοῦ δίνω κάτι καί μοῦ γράφει τώρα ... ἐπέστρεψα ἀπὸ ἓνα συνέδριο ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, λέει, καί μόλις ἔφθασα στό Τορόντο λέει, θυμήθηκα αὐτά πού μούλεγες πρὶν ἀπὸ 2-3 χρόνια, λέει. Τώρα μᾶς ζητοῦν ἀντὶ γιὰ κάρτα, μᾶς ζητοῦν, ἀποτυπώματα στό χέρι ἢ στό μέτωπο, λέει.

Τό ξέρεις αὐτό τό πράγμα; Ἐμ' ἅμα ἐκεῖ πέρα ἐσύ δέν τά ξέρεις;

Τώρα τό πᾶν' ἐκεῖ πέρα ... αὐτό πῶλεγα... θά δεῖτε, θά λέν στήν τηλεόραση τώρα, χάθηκε ἡ κάρτα τοῦ ἐνός, τήν ἔκρυψε ὁ ἄλλος κ.λ.π. καί οἱ ἄνθρωποι νά τό βροῦν γιά πιά ἀσφάλεια, **νά τρέχουν** ἐκεῖ πέρα **νά τό δεχθοῦν τό σφράγισμα, σάν ἐξυπηρέτηση.** Κατάλαβες τί γίνεται;

Τό εἶπε ξεκάθαρα ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, Ποῦ νά μήν τά ἔγραφε κιόλας αὐτά;

”Ὡ βρέ παιδάκι μου, τό σφράγισμα τοῦ διαβόλου! **Ἄρνεῖσαι**, ἄς ὑποθέσουμε, **τό ἅγιο σφράγισμα, τό βάπτισμα...** **Βάζεις ἄλλη σφραγίδα**, βρέ παιδάκι μου. **Ἄρνεῖσαι τοῦ Χριστοῦ καί παίρνεις τοῦ διαβόλου...**

Ἵπεύθυνος γιά τήν ἀπομαγνητοφώνηση καί τήν ἔκδοση:

Ἱερομ. Ἰσαάκ καί συνοδεία

Καλύβη Ἀναστάσεως

Καψάλα Καρυές

630 86 Ἁγ. Ὄρος.

Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός-έκδοσις
Ι. Μ. Παρακλήτου σελ. 171

Ὁ Ἥλιος ἀκόμη ζῇ καί εἶναι μέ τό σῶμα του, ἀλλά κανεῖς δέν τόν γνωρίζει. Ζῇ καί ὁ Ἑνῶ καί συναναστρέφεται μέ πολλούς, ἀλλά κανεῖς δέν τόν ἀναγνωρίζει. Ζῇ καί ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος. Ὑπάρχει καί ζῇ στόν κόσμο σάν μαργαρίτης μέσα στόν βόρβορο. Ἀφέθηκε μέ τό σῶμα πάνω στή γῆ σάν ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά τόν ἐξιλεῶνῃ γιά τίς ἀμαρτίες μας καί γιά νά τόν ἀποτρέπῃ νά μᾶς ἐξαλείψῃ ἀπό τή γῆ, κάθε φορά πού δικαίως ὀργίζεται βλέποντας τά παραπτώματά μας νά πληθαίνουν.

Ἀρκετοί ἅγιοι τούς εἶδαν. Δέν τό φανέρωσαν ὁμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας καί τῆς περιεργείας τῶν ἀνθρώπων.

Προφητεῖες τοῦ ὁσίου

γιά τό τέλος τῆς Βασιλεύουσας

«**Ἀρχαί ὠδίνων**» Ὁ Ἐπιφάνιος συναντήθηκε κάποτε μέ τόν ὅσιο καί τόν πῆρε στό σπίτι του, μέ σκοπό νά ξεκουρασθῇ γιά μιά τουλάχιστον ἑβδομάδα ἀπ' τοῦς πολλούς κόπους. Κάθισαν κάπου μόνοι τους καί ὁ νέος ἄρχισε νά τόν ἐρωτᾷ:

—Πῶς θά γίνῃ τό τέλος τοῦ κόσμου; Τί εἶναι «αἱ ἀρχαί ὠδίνων» καί πότε θά γίνουν; Ἀπό ποῦ θά καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι πλησιάζει ἡ συντέλεια, καί ποιὰ θά εἶναι τά σημάδια πού θά τή φανερώσουν; Ποιό τέλος θά ἔχῃ ἡ πόλις μας, αὐτή ἡ νέα Ἱερουσαλήμ; Τί θά γίνουν οἱ σεβάσμιοι ναοί; Τί θά γίνουν οἱ θεῖοι σταυροί, οἱ ἅγιες εἰκόνες καί τά ἱερά βιβλία; Ποῦ θά ἀσφαλισθοῦν τά λείψανα τῶν ἁγίων; Ἐξήγησέ μου, σέ παρακαλῶ! Ξέρω ὅτι γιά σένα καί τούς

άγιους, πού είναι ὅμοιοι μ' ἐσένα, εἶπε ὁ Θεός: «Υμῖν δέ-
δοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν». Πόσο μάλλον τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου!

—Ἡ πόλις αὐτή, ἀποκρίθηκε ὁ μακάριος, πού κατέχει
τὰ πρωτεῖα ἀνάμεσα σέ πολλές ἄλλες πόλεις καί ἔθνη, θά
μείνῃ ἀπόρθητη καί ἐλεύθερη. Τή φυλάει ἡ Θεοτόκος «ἐν
τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων της», καί μέ τίς πρεσβεῖες της θά
παραμείνῃ ἄτρωτη. Πολλά ἔθνη θά πολιορκήσουν τὰ τεί-
χη της, ἀλλά ἡ δύναμίς τους θά συντριβῇ, καί θ' ἀναχωρή-
σουν ντροπιασμένα. Ἀπ' αὐτή θά πλουτίσουν πολλοί καί
θὰ ἀπολαύσουν τὰ ἀγαθὰ της.

Ὡστόσο κάποια προφητεία λέει ὅτι θά τήν ἀλώσουν οἱ
Ἀγαρῆνοί καί θά σφάξουν μέ τό μαχαίρι τους πλῆθος
λαοῦ. Ἐγώ ὅμως πιστεύω ὅτι θά εἰσορμῇ καί τό ξανθό
γένος, τοῦ ὁποῦ ἡ ὀνομασία ἀρχίζει ἀπό τό δέκατο
ἑβδομο γράμμα τῆς ἀλφαβήτου (P). Θά μῇ λοιπόν καί θά
κατακόψῃ, καί θά στρώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς στό ἔδαφος.
Ἀλλοίμονό του ὅμως ἀπό τὰ δύο ὁμογενῆ ἔθνη. Τά ὄπλα
τους θά εἶναι γρήγορα σάν τόν ἄνεμο, καί καταστροφικά
σάν κοφτερό δρεπάνι, πού κόβει τό θέρος τὰ γεννήματα.
Τά ὄπλα αὐτά δέν θά ἀναχαιτίζονται, ἀλλ' ὅμως μετὰ θά
διαλύονται.

Ὁ εὐσεβὴς βασιλιάς

—Τώρα, παιδί μου, πῶς νά σοῦ διηγηθῶ
χωρίς δάκρυα γιά τήν ἀρχή τῶν «ᾠδί-
νων» καί τῇ συντέλειᾳ; Κατά τίς ἔσχα-
τες ἡμέρες θά ἀναδείξῃ ὁ Θεός βασιλιά κάποιον φτωχό. Ὁ
βασιλιάς αὐτός θά πολιτευθῇ μέ δικαιοσύνη, θά σταμα-
τήσῃ ὅλους τοὺς πολέμους καί θά πλουτίσῃ τοὺς
φτωχοὺς. Θά βασιλεύσῃ ἡ εὐτυχία ὅπως στήν ἐποχή τοῦ
Νῶε. Οἱ ἄνθρωποι θά πλουτίσουν πολύ, θά ζοῦν γαλήνια

καί εἰρηνικά, θά τρῶνε, θά πίνουν, θά ἔρχονται σέ γάμο,
θά κινοῦνται μέ πολλή ἄνεσι καί θά ἀπολαμβάνουν ἀμέρι-
μνοι τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δέν θά γίνονται πόλεμοι,
θά μετατρέψουν τὰ σπαθιά τους σέ δρεπάνια, τὰ βέλη σέ
πασσάλους, καί τὰ δόρατα σέ γεωργικά ἐργαλεῖα γιά νά
καλλιεργοῦν τή γῆ.

Ἀργότερα ὁ βασιλιάς θά στραφῇ ἀνατολικά καί θά τα-
πεινώσῃ τοὺς Ἀγαρηνούς, γιατί ὁ Θεός εἶναι ὠργισμένος
μαζί τους γιά τή βλάβη θρησκείας τους καί γιά τή σοδο-
μιτική ἁμαρτία πού κάνουν. Πολλοί βέβαια ἀπ' αὐτοὺς θά
βαπτισθοῦν, θά εὐαρεστήσουν στόν βασιλιά καί θά τιμη-
θοῦν. Οἱ ὑπόλοιποι ὅμως θά ἐξοντωθοῦν, θά καοῦν ἢ θά
θανατωθοῦν σκληρά.

Ἐκείνη τήν ἐποχή τό Ἰλλυρικό θά ἐπανέλθῃ στό βασι-
λεῖο τῶν Ρωμαίων, ἐνῶ ἡ Αἴγυπτος θά συνθηκολογήσῃ. Ὁ
βασιλιάς αὐτός θ' ἀπλώσῃ τό δεξί του χέρι στά γύρω ἔθνη,
θά ἡμερώσῃ τὰ ξανθὰ γένη καί θά κατατροπώσῃ τοὺς
ἐχθρούς του. Ἡ βασιλεία του θά διαρκέσῃ τριάντα δύο
χρόνια. Γιά δώδεκα χρόνια δέν θά εἰσπράττῃ φόρους καί
δασμοὺς. Θά ξαναχτίσῃ γκρεμισμένα θυσιαστήρια καί θ'
ἀνοικοδομήσῃ ἱεροὺς ναοὺς. Στίς ἡμέρες του δέν θά γί-
νονται δίκες, ἀλλά οὔτε θά ὑπάρχῃ ἄδικος καί ἀδικημέ-
νος. Τόν βασιλιά αὐτόν θά τόν φοβηθῇ ὅλη ἡ γῆ. Θά
ἀναγκάσῃ τοὺς ἄνθρώπους μέ τόν φόβο νά σωφρονι-
σθοῦν, καί θά ἐξοντώσῃ τοὺς ἄρχοντες πού παρανομοῦν.

Ἐκείνον τόν καιρό ὁ Θεός θά φανερώσῃ στόν βασιλιά
ὅλο τό χρυσάφι, ὅπου καί ἂν βρίσκεται κρυμμένο. Κι αὐ-
τός θά τό σκορπίσῃ «μέ τό φτυάρι» σ' ὅλη τή χώρα του.
Ἀπὸ τόν πολύ πλοῦτο οἱ ἄρχοντες θά ζοῦν σάν βασιλιά-
δες καί οἱ φτωχοὶ σάν ἄρχοντες. Ὁ βασιλιάς αὐτός θά
κάνῃ μεγάλα κατορθώματα. . . .

**Ὁ χιλιάρχος
Ἄράν**

—Μετά τή βασιλεία αὐτή θ' ἀρχίσουν οἱ συμφορές. Θά ἔρθῃ σ' αὐτή τήν πόλι ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ χιλιάρχος Ἄράν καί θά βασιλεύσῃ τρία χρόνια καί ἕξι μῆνες. Θά ἀναγκάσῃ μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους νά κάνουν τέτοια παρανομία, πού ὁμοιά της οὔτε ἔγινε ποτέ, ἀφότου δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, οὔτε θά ξαναγίνῃ. Θά διατάξῃ δηλαδή καί θά νομοθετήσῃ, ὥστε νά συνέρχωνται, θέλοντας καί μή, πατέρας μέ κόρη, γιός μέ μητέρα, ἀδελφός μέ ἀδελφή. Κι ὅποιος θά ἀντιστέκεται ἢ θά ἀντιμιλᾷ, θά θανατώνεται. Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πεθάνῃ μ' αὐτόν τόν τρόπο, θά καταταγῇ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως μαζί μέ τόν Ἰωάννη τόν Πρόδρομο.

Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διά Χριστόν σαλός-ἐκδόσις
Ι. Μ. Παρακλήτου.

202

**Ὁ εἰδωλόλα-
τρης βασιλιάς**

—Ἐπειτα στήν πόλι αὐτή θ' ἀνεβῇ ἄλλος βασιλιάς. Θά εἶναι βλοσυρός καί μαῦρος, ἀρνητής τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἁγίων. Θά μελετήσῃ βιβλία τῶν Ἑλλήνων, θά ἀσπασθῇ τή θρησκεία τους, καί θά πολεμήσῃ τοὺς ἁγίους καί τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ περάσουν οἱ πρῶτες ἡμέρες τῆς βασιλείας του, θά κάψῃ ὅλα τά ἱερά σκεύη καί θά ὀνομάσῃ «φούρκα» τόν τίμιον Σταυρό. Θά διαλύσῃ ἐπίσης τό ἱερατεῖο καί θά σφάξῃ τόν μισό πληθυσμό στούς δημόσιους δρόμους.

- πόσο θα διαρκέσῃ?

**Τό τέλος
τῆς βασιλείας
τῶν Ρωμαίων**

—“Όταν πεθάνῃ ὁ ἀσεβὴς βασιλιάς θά
ἔρθῃ κάποιος ἀπ’ τήν Αἰθιοπία, ἀπό τό
πρῶτο «κέρας», καί θά βασιλεύσῃ, κα-

→ θώς λένε, δώδεκα χρόνια. Ἡ βασιλεία του θά εἶναι εἰρηνι-
κή. Θά ἀνοικοδομήσῃ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς πού κατεδάφι-
σαν οἱ προκάτοχοί του καί θά ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀνθρώ-
πους στά νησιά τους. Γιά τήν καλωσύνη του θά τόν ἀγαπή-
σῃ ὁ Θεός καί ὅλος ὁ λαός. Ὅσο θά βασιλεύῃ, θά ἐπικρα-
τῇ χαρά καί ἀγαλλίασις σ’ ὅλο τόν κόσμο.

→ Μετά ἀπ’ αὐτόν θά βασιλεύσῃ κάποιος ἀπό τήν Ἀρα-
βία γιά ἓνα χρόνο. Στίς ἡμέρες του, μέ ἓνα νεῦμα τοῦ
Παντοκράτορος, θά ἐνωθοῦν τά ἅγια τμήματα τοῦ τιμίου
καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί θά δοθῇ ἀκέραιος στόν βασι-
λιά. Ἐκεῖνος θά τόν πάρῃ καί θά πορευθῇ στήν Ἱερουσα-
λήμ. Ὅταν φθάσῃ στόν τόπο τοῦ Κρανίου, θά ἀποθέσῃ μέ
τά ἴδια του τά χέρια τό βασιλικό του στέμμα στήν κορυφή
τοῦ Σταυροῦ, θά τόν ὑψώσῃ καί θά πῇ: «Κύριε Ἰησοῦ Χρι-
στέ, συμπληρώθηκαν τά χρόνια πού εἶχες προκαθορίσει
γιά τή βασιλεία τῶν Ρωμαίων. Δέξου τό ὁοίδιμο καί θαυμα-
στό δῶρο Σου, καί μαζί μ’ αὐτό καί τό πνεῦμα μου».

Ἀμέσως λοιπόν θά κατεβῇ ἀπό τόν οὐρανό ἄγγελος
Κυρίου καί θά πάρῃ τόν τίμιο Σταυρό μέ τό διάδημα, κα-
θώς καί τήν ψυχή τοῦ βασιλιά. Ἔτσι θά λήξῃ ἡ βασιλεία
τῶν Ρωμαίων, γιατί τό στήριγμά της ὑπῆρξε ἀνέκαθεν γιά
τοὺς χριστιανούς ὁ τίμιος Σταυρός. Μακάριοι τότε ὅσοι θά
φύγουν ἀπό τήν πόλι ἐκείνη, καί θά καταφύγουν στίς ἐρη-
μιές καί στά σπήλαια.

—Κατόπιν θά ἐμφανισθοῦν στήν πόλι
Ἡ συμβασιλεία μας τρεῖς νέοι, μωροί, ἀναιδεῖς καί διε-
 φθαρμένοι. Αὐτοί θά βασιλεύσουν μέ
 ➔ ὁμόνοια καί οἱ τρεῖς μαζί γιά ἑκατόν πενήντα ἡμέρες. Ἀπό
 διαβολική ὁμως ἐνέργεια θ' ἀρχίσουν μεταξύ τους φοβε-
 ρό πόλεμο. Θά ξεκινήσῃ ὁ πρῶτος, θά μῇ στή Θεσσαλο-
 νίκη καί θά πῇ: «Πόλις τῶν Θεσσαλονικέων! Ἐσύ θά νική-
 σης τοὺς ἐχθρούς σου, γιατί εἶσαι καύχημα τῶν ἁγίων, καί
 σέ ἁγίασε ὁ Κύριος». . . .

—Ἐκείνη τήν ἐποχή, ἐπειδή δέν θά
Ἡ βδελυρή ὑπάρχῃ ἄξιος ἄνδρας, ἀλλά θά εἶναι
βασίλισσα ὅλοι ἀποχαυνωμένοι, θά ἔρθῃ ἀπό τόν
 Πόντο μιά πονηρή καί αἰσχρή γυναίκα καί θά βασιλεύσῃ
 στή βασιλίδα των πόλεων. Αὐτή θά εἶναι βακχεύτρια, μά-
 γισσα καί ἄσωτη· μ' ἓνα λόγο, θυγατέρα τοῦ διαβόλου.
 Στίς ἡμέρες της ὁ ἓνας θά ἐπιβουλεύεται τόν ἄλλον

Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

Ἐπαναστάσεις —Μετά τή συμπλήρωσι τῆς βασιλείας
τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ τῶν ἐθνῶν, λένε μερικοί ὅτι ὁ Θεός θά
κράτους ἐπανασυστήσῃ τό Ἰσραηλιτικό κράτος,
 γιά νά βασιλεύσῃ στή γῆ μέχρι νά συμπληρωθῇ ὁ ἔβδομος
 αἰώνας, δηλαδή μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου. Ἐπικα-
 λοῦνται μάλιστα ὡς μαρτυρία τό ἀκόλουθο χωρίο τοῦ
 Ἡσαΐου: «Καί ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἀρεῖ Κύριος ὁ
 Θεός σημεῖον ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν ἐθνῶν ἐπὶ πάντα τά
 πρόβατα Ἰούδα, τά διεσκορπισμένα ἐν τοῖς ἔθνεσι καί συ-
 νάξει τοὺς ἀπωσμένους Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσα-
 λήμ. Καί ἔσται τῷ Ἰσραὴλ ὡς τῇ ἡμέρᾳ ἥ ἐξῆλθεν ἐκ γῆς
 Αἰγύπτου» (πρβλ. ἰα' 12,16). Ἐπικαλοῦνται ἐπίσης καί τόν
 ἀπόστολο Παῦλο πού λέει: «Ὅταν τό πλήρωμα τῶν
 ἐθνῶν ᾗξη, τότε πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται» (πρβλ. Ρωμ. ἰα'
 25,26).

Ἔτσι μ' ἓνα στόμα ὑποστηρίζουν αὐτά, ἐνῶ ὁ μάρτυς
 Ἰππόλυτος προσθέτει πῶς κατά τόν ἐρχομό τοῦ ἀντιχρί-
 στου θά πλανηθοῦν πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι. . . .

Τά βδελυρά ἔθνη

—Κατά τό ἔτος ἐκεῖνο* θ' ἀνοίξη ὁ Κύριος τίς πύλες τῶν Ἰνδιῶν πού ἔκλεισε ὁ βασιλιάς τῶν Μακεδόνων Ἀλέξανδρος.

Θά βγοῦν τότε ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἐβδομήντα δύο βασιλεῖς μέ τόν λαό τους, τά λεγόμενα βδελυρά ἔθνη, πού εἶναι πιό σιχαμερά ἀπό κάθε ἀηδία καί δυσωδία. Αὐτά θά διασκορπισθοῦν σ' ὅλο τόν κόσμο. Θά τρῶνε ζωντανούς τοὺς ἀνθρώπους καί θά πίνουν τό αἷμα τους. Θά καταβροχθίζουν ἐπίσης μέ μεγάλη ἡδονή μυῖγες, βατράχους, σκυλιά καί κάθε ἀκαθαρσία.

Ἀλλοίμονο στίς περιοχές, ἀπ' ὅπου θά περάσουν! Ἄν εἶναι δυνατόν, Κύριε, ἄς μὴν ὑπάρχουν τότε Χριστιανοί! Γνωρίζω ὅμως ὅτι θά ὑπάρχουν.

* ὅταν βουλιάξει ἡ Πόλη, κατά τη διακυβέρνησή της ἀπὸ τὴ βδελυρὴ βασιλίσσα.

212

Ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες θά σκοτεινιάσουν, σάν νά θρηνοῦν στὸν ἀέρα γιὰ ὅσα ἀποτροπιαστικά θά διαπράξουν ἐκεῖνα τά σιχαμερά ἔθνη. Ὁ ἥλιος θά γίνη σάν αἷμα, ἐνῶ ἡ σελήνη κι ὅλα τά ἄστρα θά σκοτισθοῦν, καθὼς θά τά βλέπουν ἐπάνω στή γῆ νά συναγωνίζονται στήν ἀκαθαρσία. Αὐτοὶ οἱ λαοὶ θά κατασκάψουν τή γῆ, θά κάνουν ἀποχωρητήρια τά θυσιαστήρια, καί θά βάλουν τά ἅγια σκεύη σέ ἀτιμωτική χρῆσι. Τότε ὅσοι θά κατοικοῦν στήν Ἀσία, ἄς φύγουν στά νησιά τῶν Κυκλάδων* —γιατί τά ρυπαρά ἔθνη δέν θά πᾶνε ἐκεῖ— καί ἄς πενθήσουν γιὰ ἑξακόσιες ἐξῆντα ἡμέρες. ←

Ὁ ἀντίχριστος

—Τότε θά σαρκωθῇ ἀπ' τή φυλή τοῦ Δάν ὁ σατανᾶς, δηλαδή θά γεννηθῇ ὁ ἀντίχριστος. Δέν θά γίνη ὅμως ἄνθρωπος μέ τή δική του δύναμι, ἀλλά θά τοῦ πλάσῃ ὁ Θεός σκεῦος αἰσχροῦ καί ρυπαροῦ, γιὰ νά ἐκπληρωθοῦν ἔτσι οἱ λόγοι τῶν προφητῶν. Θ' ἀπολυθῇ λοιπόν ἀπ' τά δεσμά, μέ τά ὁποῖα τόν εἶχε δέσει ὁ δεσπότης Χριστός ὅταν κατέβηκε στὸν ἅδη, καί θά μπῇ σ' ἐκεῖνο τό σκεῦος πού πλάσθηκε γι' αὐτόν. Ἔτσι θά γίνη ἄνθρωπος, θά ἀνδρωθῇ, θά βασιλεύσῃ, καί τότε θ' ἀρχίσῃ νά δείχνῃ τήν πλάνη του καθὼς λέει σχετικὰ ὁ θεολόγος Ἰωάννης. Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃ πόλεμο μέ τά νησιά τῶν Κυκλάδων*. Νησιά, καθὼς λέει ὁ Ἡσαΐας, εἶναι οἱ ἐκκλησίαι πού προῆλθαν ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς (κδ' 15, με' 16, μθ' 1, ξστ' 19).

* Κατ' ἄλλην γραφή: τίς κοιλάδες τῶν νησιῶν.

Τότε θά ἐμφανισθῇ ὁ Ἐνώχ, πού ἔζησε πρὶν τὴν ἐποχὴ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, Θά ἐμφανισθῇ ἐπίσης καὶ ὁ Ἡλίας, πού ἔζησε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ νόμου, καθὼς καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος πού ἔζησε τὴν ἐποχὴ τῆς νέας χάριτος. Αὐτοὶ θά κηρύξουν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, γιὰ τὸν καιρὸ τῆς συντελείας καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ πλανεμένου, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ δευτέρα ἔλευσι τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θά ἐπιτελοῦν μάλιστα σημεῖα καὶ τέρατα.

Ὅσοι θελήσουν τότε νὰ τοὺς σκοτώσουν ἢ μὲ ἄλλον τρόπο νὰ τοὺς ἀδικήσουν, θά βγῇ φωτιά καὶ θά τοὺς κάψῃ. Θά ἐνεργοῦν μὲ μεγάλη ἐξουσία καὶ θά ἐλέγξουν τὸν ἀντίχριστο. Θά φονευθοῦν ὅμως ἀπ' αὐτόν στήν Ἱερουσαλήμ καὶ τὰ σώματά τους θά ἀφεθοῦν ἄταφα στή μέση τῆς πόλεως. Ἐκεῖ θά συγκεντρωθοῦν οἱ κάτοικοι καὶ θά τοὺς περιγελάσουν σάν ἀπροστάτευτους (πρβλ. Ἀποκ. ια' 5-10).

Τὰ ἅγια σώματά τους θά μείνουν τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες στήν πλατεῖα. Κατὰ τὴ μέση τῆς τετάρτης ἡμέρας θά κατεβῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἓνα περιστέρι λαμπρὸ σάν ἀστραπή. Αὐτό θά περπατήσῃ ἐπάνω τους καὶ θά τοὺς δώσῃ ζωή. Τότε οἱ ἅγιοι θά δυναμώσουν καὶ θά σηκωθοῦν ὄρθιοι, κι ὅσοι τοὺς δοῦν, πολὺ θά τρομάξουν. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή θ' ἀκουσθῇ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πού θά λέῃ: «Ἀνεβῆτε, φίλοι μου, κοντά μου». Ἀμέσως θά κατεβῇ ἓνα σύννεφο, πού θά τοὺς σηκώσῃ καὶ θά τοὺς ἐγκαταστήσῃ στὸν παράδεισο (πρβλ. Ἀποκ. ια' 9-13).

Ἐκεῖνος ὁ πλανεμένος καὶ μάταιος, ὁ ἀντίχριστος, θά ταλαιπωρήσῃ ὑπερβολικὰ τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του μέχρι τὴν τελευταία τους ἀναπνοή μὲ θλίψεις καὶ φοβερές τιμωρίες. Ὅποιος δὲν πλανηθῇ καὶ δὲν πιστέψῃ σ' αὐτόν, θ' ἀναδειχθῇ ἐκλεκτός καὶ ἄξιος φίλος τοῦ Χρι-

στοῦ. Ὅλοι βεβαίως οἱ ἅγιοι εἶναι μακάριοι. Τρισμακάριοι ὅμως θά εἶναι ὅσοι μαρτυρήσουν τήν ἐποχή τοῦ ἀντιχρίστου. Θά τούς περιμένῃ παντοτινά ὑπερβολική δόξα καί ἀγαλλίας.

Θ' ἀκολουθήσῃ τότε φοβερός πόλεμος μεταξύ τοῦ ἀντιχρίστου καί τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Μόλις δηλαδή ἀντιληφθῇ ὁ ἀντίχριστος ὅτι ὁ κόσμος πλησιάζει στό τέλος του, θά κάνῃ μανιασμένος ἀντίπραξι στόν οὐρανό: θά ρίξῃ ἀστραπές καί βροντές καί θά κάνῃ τέτοιους κτύπους, ὥστε ἀπό τόν ἦχο τῆς βοῆς νά δονῇται τό σύμπαν καί νά ἀντηχῇ φοβερά. Ποιός τότε, παιδί μου, δέν θά φοβηθῇ καί δέν θά φρίξῃ; Μακάριοι θά εἶναι, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων δέν θά κλονισθῇ ἡ πίστις στόν Χριστό, τόν ἀληθινό Θεό μας, πού σαρκώθηκε καί γεννήθηκε ἀπ' τήν ἁγία παρθένο Μαρία. Μακάριοι ἐπίσης ἐκεῖνοι πού θά πεθάνουν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί θά ἐλέγξουν θαρρετά τόν δράκοντα καί τήν πλάνη του. Μακάριοι ὅσοι θά ὑψώσουν τό ἀνάστημά τους ἐναντίον του καί θά ἐλέγξουν μέ γενναιότητα τά ἀτοπήματά του...

Αὐτά ἔλεγε ὁ μακάριος, ἐνῶ ὁ Ἐπιφάνιος θρηνοῦσε ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του ἀκούγοντας ὅσα ἐπρόκειτο νά συμβοῦν στήν οἰκουμένη. Ἐπειτα ρώτησε τόν ὅσιο:

—Πές μου, σέ παρακαλῶ, πῶς θά ἐξαλειφθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπό τή γῆ καί πῶς θά γίνῃ ἡ ἀνάστασις;

—Ἄλλους, παιδί μου, θά σκοτώσουν τά βδελυρά ἔθνη, ἄλλοι θά θανατωθοῦν στούς πυκνοῦς πολέμους, ἐνῶ ἄλλους θά ἐξολοθρεύσῃ ὁ ἀντίχριστος. Σέ ὅσους θά πιστέψουν καί θά προσκυνήσουν τόν ἀντίχριστο, θά στείλῃ ὁ Κύριος, σύμφωνα μέ τήν προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, φτερωτά θηρία πού θά ἔχουν στήν οὐρά τους βούκεντρα γεμάτα δηλητήριο. Ὅσοι λοιπόν δέν θά ἔχουν στά μέτωπά

τους σώα καί ἀκέραιη τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, θά δοκιμάσουν φρικτό θάνατο ἀπ' τό κεντρί καί τό δηλητήριο τῶν θηρίων. Τότε οἱ ἅγιοι πού διεφύλαξαν μέ πολύ ἀγῶνα τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ἀκέραιη, θά μεταναστεύσουν στά βουνά καί στίς ἐρημιές. Ὁ Κύριος ὅμως μέ τή θεϊκή του δύναμι θά τούς συγκεντρώσῃ στήν ἁγία πόλι τῆς Σιών. Αὐτοί εἶναι ὅσοι ἔχουν γραφῇ στό βιβλίο τῆς ζωῆς.

Ὄταν ὁ ἀντίχριστος νικηθῇ καί ὁδηγηθῇ αἰχμάλωτος μαζί μέ τούς ἄλλους δαίμονες στό κριτήριο καί δικασθῇ γιά τίς ψυχές πού ὠδήγησε στήν ἀπώλεια, τότε θά σαλπίσῃ ἡ σάλπιγγα καί οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν ἄφθαρτοι. Ἐπειτα ὅσοι θά ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί τήν ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας, θά γίνουν, καθὼς εἶπε ὁ Παῦλος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπό φθαρτοί ἄφθαρτοι καί θά ἀρπαγοῦν μαζί μέ τούς ἀναστημένους νεκρούς μέσα σέ νεφέλες, γιά νά προῦπαντήσουν τόν Κύριο στόν ἀέρα (Α΄ Θεσσ. δ΄ 17).

➔ Ὅποιος λοιπόν δῇ τά βδελυρά ἔθνη νά ἔρχωνται στόν κόσμο, ἄς γνωρίζῃ πῶς ὅλα, ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν, βρίσκονται «ἐπὶ θύραις», καί πῶς ὁ Κριτής ἔρχεται γιά νά ἀποδώσῃ στόν καθένα σύμφωνα μέ τά ἔργα του.

Αὐτά εἶπε ὁ μακάριος Ἀνδρέας στόν Ἐπιφάνιο παρούσης μάλιστα καί τῆς ταπεινότητός μου. Ἔτσι μείναμε ξάγρυπνοι ὅλη τή νύχτα. Ὄταν χτύπησε τό ξυλοσήμεντρο, ξεκίνησε ὁ Ἐπιφάνιος γιά τήν ἐκκλησία, ἐνῶ ὁ μακάριος Ἀνδρέας ἔμεινε στό σπίτι προσευχόμενος.

Στόν κύριο Δ... Κ... ό Γέροντας είπε:
– ‘Η Τουρκία θά διαμελιστεῖ. Έμεῖς ἐπειδή εἴμαστε ὀρθό-
δοξοι δέν θά πάθουμε κακό, τό πολύ κανα - δυό νησιά μας νά
πειράξουν. Έκ τῶν πραγμάτων ὅμως θά ἀναγκασθοῦν νά μᾶς
δώσουν τήν Κωνσταντινούπολη.

(Β΄ΒΙΒΛΙΟ)

(Α΄ΒΙΒΛΙΟ :
"Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ")

Στήν Λιτανεία τῆς Φοβεράς Προστασίας τό 1992, τήν ὀ-
μπρέλα τῆς Παναγίας τήν κρατοῦσε ὁ ἀνθυπασιπστής τῆς
Μοίρας Καταδρομῶν, Β.Τ., ἀπό τά Ἰωάννινα. Ὅπως προχωροῦ-
σαμε, δεξιὰ του ἤμουν ἐγώ καί ἀριστερά του ὁ Γέροντας, ὁ ὀ-
ποῖος κάποια στιγμή εἶπε στόν ἀξιωματικό:

– Ἄντε, εὔχομαι μέ τό καλό νά εἶσαι σηματοφόρος καί
στήν Πόλη (Κων/πολη), πού θά μποῦμε:

Καί γυρνώντας πρός ἐμένα μοῦ εἶπε:

– Ἄκουσες τί εἶπα;

– Ναί, Γέροντα τό ἄκουσα. Ἀμήν, τοῦ ἀπάντησα.

Τότε γέλασε ἐκεῖνος καί πρόφερε τό χαρακτηριστικό του ἐ-
πιφώνημα.

– Ἄ! (ἐντάξει, δηλαδή).

Μιά μέρα ἀργότερα κατέβηκα στό κελί του καί τόν ρώτησα
σχετικά μέ τήν Πόλη καί μοῦ εἶπε:

– Τήν Κωνσταντινούπολη θά τήν πάρουμε πίσω, ἀλλά ὄχι

ἐμεῖς. Ἐμεῖς, ἔτσι ὅπως κατάντησε ἡ πλειονότητα τῆς νεολαίας μας, δέν εἴμαστε ἱκανοί γιά τέτοια. Ὅμως ὁ Θεός θά οἰκονομήσει νά πάρουν ἄλλοι τήν Πόλη καί νά τήν δώσουν σ' ἐμᾶς, σάν λύση στό πρόβλημά τους.

Μιά μέρα πῆγα κάτω κι εἶδα τό Γέροντα νά εἶναι κάπως στενοχωρημένος καί λίγο πειραγμένος. Μέ κέρασε καί μόνος του ἄρχισε νά μοῦ λέει:

– Ἦρθαν κάποιοι ἐδῶ κι ἄρχισαν νά μοῦ λένε πῶς θά γίνει πόλεμος καί ὅτι οἱ Τοῦρκοι θά μποῦνε στήν Ἑλλάδα καί πῶς θά μᾶς πᾶνε μέχρι τά ἑξαμίλια τῆς Κορίνθου (ἐξηγώντας ἔτσι στραβά, μέ τό χαλασμένο τους λογισμό, τήν προφητεία τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ).

Τότε τούς περίλαβα καί τούς εἶπα ὅτι ὁ χειρότερος ἐχθρός τῶν Ἑλλήνων εἶναι κάτι Ἑλληνες σάν καί σᾶς, πού ἐν καιρῷ εἰρήνης, διαδίδουν πῶς, ἂν τυχόν γίνει πόλεμος, οἱ Τοῦρκοι θά μᾶς πᾶνε μέχρι τήν Κόρινθο, γιατί, ὅταν θ' ἀρχίσει ὁ πόλεμος, ὅλοι θά ἔχουν πεσμένο ἠθικό καί μόνοι τους θά ὀπισθοχωρήσουν μέχρι τήν Κόρινθο. Ἀκόμη κι ἂν ἦταν ἀλήθεια, δέν θά ἔπρεπε νά τό λέτε. Πολύ περισσότερο, πού δέν εἶναι ἀλήθεια αὐτό πού λέτε. Καί σᾶς τό ξαναλέω: Αὐτό νά μήν τό ξαναπεῖτε πουθενά, γιατί κάνετε μεγαλύτερο κακό ἀπ' ὅ,τι θά ἔκαναν πολλές τουρκικές μεραρχίες.

Αὐτά τούς εἶπα, παπά μου, κι ἐνῶ ἐγώ ποτέ δέν θέλω νά μιλῶ γιά προφητείες, μ' ἀνάγκασαν νά τούς ἐξηγήσω ὅτι τά ἑξαμίλια, πού λέει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς εἶναι τά ἑξι μίλια τῆς ὑφαλοκρηπίδας. Αὐτό εἶναι τό θέμα γιά τό ὁποῖο, τά τελευταῖα χρόνια, «τρωγόμαστε» μέ τήν Τουρκία κι αὐτό θά εἶναι τό θέμα γιά τό ὁποῖο θά «πιαστοῦμε». Ὅμως δέν θά μποῦν στήν Ἑλλάδα· μέχρι ἐκεῖ θά προχωρήσουν, στά ἑξι αὐτά μίλια, καί τότε θά τούς βρεῖ ἡ μεγάλη συμφορά ἀπό τόν βορρᾶ, πού λένε τά γραφόμενα, καί δέν θά μείνει τίποτα ὄρθιο. Τό ἕνα τρίτο τῶν Τούρκων θά σκοτωθεῖ, τό ἕνα τρίτο θά ἐκχριστιανιστεῖ καί τό ὑπόλοιπο θά φύγει βαθειά μέσα στήν Ἀσία. Ἐμεῖς ἀπό τούς Τούρκους δέν πρόκειται νά πάθουμε τίποτα. Μερικά ψιλοπράγματα θά καταφέρουν καί θά τούς βρεῖ ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Αὐτά ἄκουσα, παπά μου, ἀπ' αὐτούς καί στενοχωρήθηκα. Δέν μπορούσα νά πιστέψω ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Ἑλληνες – μέ τό νά διαδίδουν τέτοια πράγματα ἐν καιρῷ εἰρήνης – προσφέρουν στούς Τούρκους τή μεγαλύτερη συμμαχική βοήθεια.

Ἐπίσης ἄρχισαν νά μοῦ λένε ὅτι αὐτό, πού εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς: «τότε θά ῥθεῖ, ὅταν θά ῥθοῦν τά δύο καλοκαίρια κι οἱ δύο πασχαλιές μαζί», τώρα πού ἔπεσε ἡ Ἀνάσταση μέ τόν Εὐαγγελισμό μαζί – καί πέρασε καί ὁ χειμώνας σάν καλοκαίρι – σημαίνει ὅτι οἱ Τοῦρκοι θά εἰσβάλουν στήν Ἑλλάδα.

Ὅλοι γίναμε προφήτες, παπά μου, κι ἐξηγοῦμε μέ τό μυαλό μας τά πράγματα, ὅπως θέλουμε. Κι ἐδῶ ἀναγκάστηκα νά τούς πῶ ὅτι αὐτό πού εἶπε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, «τότε θά ῥθεῖ» δέν ἐννοοῦσε τούς Τούρκους. Ἐννοοῦσε πῶς τότε θά ῥθεῖ ἡ ἐλευθερία τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Καί πράγματι αὐτό τό ἔτος ἄνοιξαν, μετά ἀπό τόσα χρόνια, τά σύνορα καί μποροῦν κάπως ἐλεύθερα νά ἐπικοινωνοῦν μέ τήν πατρίδα τους.

Παπά μου, εἶδα ὅτι πολύ μεγάλη ζημιά κάνουν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, πού ἐξηγοῦν τά πράγματα μέ τό φτωχό μυαλό τους. Καί σάν νά μήν φτάνει αὐτό, διαδίδουν καί στούς ἄλλους τίς χαλασμένες ιδέες τους.

Ἐσύ νά προσέχεις πολύ!

Οταν εἶχε παρουσιαστεῖ τό ζήτημα τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, ὁ κύριος Λ.... εἶχε πάρα πολύ προβληματιστεῖ, γιατί ἄκουγε διάφορες γνώμες ἀπό πολλούς ἀνθρώπους καί δέν μποροῦσε νά καταλάβει ποῦ βρισκόταν ἡ ἀλήθεια. Ἀποφάσισε νά ἐπισκεφτεῖ τόν Γέροντα καί νά τόν ρωτήσῃ γιά ὅλα αὐτά καί γιά τόν ἀριθμό 666.

Ὁ Γέροντας μεταξύ ἄλλων τοῦ ἐξηγήσῃ κι αὐτό:

— Ὁ ἀριθμός αὐτός εἶναι τοῦ ἀντιχρίστου καί μέ κανένα τρόπο κανείς μας δέν πρέπει νά δεχτοῦμε νά πάρῃ αὐτή τήν ἠλεκτρονική ταυτότητα. Ἀκόμη καί τίς πιστωτικές κάρτες δέν πρέπει νά τίς παίρνουμε, γιατί πίσω στήν μαύρη μαγνητική ταινία, πού ἔχουν, περιέχεται ὁ κώδικας καί τό γραμμικό σύστημα μέ τό 666. Αὐτά ὅμως δέν φαίνονται μέ γυμνό μάτι. Μόνο τό ἠλεκτρονικό κομπιούτερ τά διαβάζει..... Ἐσύ νά προσέχεις καλά καί νά μήν παρασύρεσαι στό τί λέει ὁ ἓνας καί ὁ ἄλλος, γιατί ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά λέει ὅ,τι θέλει, ὅμως ἐμεῖς πρέπει νά ὑποτάξουμε τήν ἀκοή μας μόνο στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στό τί μᾶς ἔχει πεῖ διά τῶν Γραφῶν. Θά σοῦ φέρω ἓνα παράδειγμα, γιά νά καταλάβῃς πόσο πρέπει νά προσέχουμε:

Γιά νά γίνει ἓνα παιδί χριστιανός τί τοῦ λέει ὁ παπᾶς νά πεῖ; Ἀποτάσσομαι τόν σατανά. Τό μικρό δέν λέει οὔτε «ναί» οὔτε «ὄχι» μόνο κλαίει. Τότε τί κάνει ὁ ἱερέας; Τό βουτάει στό νερό καί διαβάζοντας τίς εὐχές κατεβαίνει τό Ἅγιο Πνεῦμα καί, χωρίς νά γνωρίζει τό παιδί, κατοικεῖ πλέον μέσα του τό Ἅγιο Πνεῦμα καί γίνεται χριστιανός ἔχοντας ἔτσι γιά πάντα μαζί του τήν Θεία Χάρη. Τώρα, ἂν κάποιος **δέν δείχνει τήν ἀπαιτούμενη προσοχή**, ὅταν σφραγιστεῖ - ἔστω καί ἐν ἀγνοίᾳ του - φεύγει ἀπό πάνω του ἡ Θεία Χάρη καί μπαίνει στήν θέση τῆς ἡ δαιμονικῆς ἐνέργειας. Καί γιά τήν ἀγνοία, ἡ ὁποία ἔγινε αἰτία νά σφραγιστεῖ, φταίει ὁ ἴδιος, ἐπειδή δέν φρόντισε νά μάθῃ, ἐνῶ οἱ προφῆτες μας, οἱ ἀπόστολοι καί ὁ Κύριός μας μᾶς ἔχουν ἐνημερώσει γιά ὅλ' αὐτά. Ὅμως τί θά μᾶς πεῖ, ὅταν τοῦ ποῦμε ὅτι δέν γνωρίζαμε; «ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γινῶναι;» (Ματθ. κεφ. ΙΣΤ', 3)

Θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ενα μεσημέρι ἔφτασε στό κελί τοῦ Γέροντα μιά παρέα προσκυνητῶν. Ἀφοῦ πῆραν τήν εὐχή του, κάθισαν στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του. Μέ περισσή καλοσύνη τούς πρόσφερε τό πατροπαράδοτο λουκούμι, δροσερό νερό καί φρέσκα κορόμηλα, πού προηγούμενοι προσκυνητές τοῦ εἶχαν φέρει. Κάθισε κοντά τους κι ἄρχισε τήν συζήτηση:

Γέροντας: Πῶς πάει ἔξω ὁ κόσμος;

Δημήτριος: Γενικά, Γέροντα, τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης προβάλλουν τό κακό κι ἔχουν ροπή πρός αὐτό. Αἰσχρολογοῦν καί βρίζουν ἀκόμα καί μικρά παιδιά!

Γέροντας: Ὁ νόμος τί λέει; Κάνετε μηνύσεις;

Δημήτριος: Προσπαθοῦμε, Γέροντα, κάτι νά κάνουμε, ὅμως αὐτοί δέν παίρνουν ἀπό λόγια.

Γέροντας: Ἐσεῖς πάντως ἔχετε καθαρή τήν συνείδησή σας, γιατί κάνατε τό καθήκον σας. Τά ὑπόλοιπα θά τά ρυθμίσει ὁ Θεός.

Δημήτριος: Μπορεῖτε, Γέροντα, νά μᾶς πεῖτε πῶς νά φερόμαστε μέσα στόν κακό αὐτό κόσμο; Ἔτσι..... γενικά.

Γέροντας: Χρειάζεται διάκριση. Ἔχεις πνευματικό;

Δημήτριος: Ναί, Γέροντα.

Γέροντας: Νά συμβουλευέσαι τόν πνευματικό σου, γιατί πολλές φορές δέν πρέπει νά λέμε οὔτε «ναί» οὔτε «ὄχι», γι' αὐτό χρειάζεται ἡ διάκριση.

Ἐδῶ ὁ Γέροντας σηκώθηκε, τούς ἄφησε γιά λίγο μόνους κι ἐκεῖνοι βρῆκαν τήν εὐκαιρία νά «ἀνασυνταχτοῦν» καί νά συνεννοηθοῦν νά παρακαλέσουν τόν Γέροντα νά τούς μιλήσει γιά τήν Κωνσταντινούπολη. Σέ λίγο ὁ Γέροντας ἐπέστρεψε καί πρός ἐκπληξή ὅλων, πρίν προλά-

βουν νά τόν ρωτήσουν τίποτα - δείχνοντας ἔτσι ὅτι τό πνευματικό του «ραντάρ» εἶχε ἀντιληφθεῖ τήν σκέψη τους - τούς λέει:

Γέροντας: Τί λέτε, θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ἡ παρέα μένει ἀναυδη καί δέν μιλά καθόλου.

Γέροντας: Γιά πέστε μου, θά τήν πάρουμε τήν Πόλη;

Ἡ παρέα συνεχίζει ἐκπληκτικῶς νά μὴν μιλά.

Γέροντας (ἀστεειευόμενος): Παλικάρια τῆς φακῆς.....

Θεόδωρος: Θά τήν πάρουμε, Γέροντα.

Γέροντας: Δόξα σοι ὁ Θεός (Κάνει τόν σταυρό του, γυρίζοντας πρὸς τήν ἀνατολή καί βλέποντας πρὸς τήν Πόλη)

Δημήτριος: Ἄν εἶναι ἀπ' τόν Θεό, Γέροντα, εὐλογημένο, θά τήν πάρουμε.

Γέροντας: Ναί, εἶναι ἀπό τόν Θεό! Θά τήν πάρουμε! Ὅχι πῶς θά τήν πάρουμε ἐμεῖς, ἀλλά θά μᾶς τήν δώσουν. Αὐτοί πού θά τήν πάρουν ἀπό τούς Τούρκους θά τήν δώσουν σάν λύση σ' ἐμᾶς, διότι αὐτό θά νομίζουν πῶς εἶναι τό συμφέρον τους.

Δημήτριος: Γέροντα, θά διαρκέσει πολὺ αὐτό τό κακό;

Γέροντας: Μπόρες, μπόρες θά 'ναι! Θά δώσουμε ὅμως ἐξετάσεις.

Δημήτριος: Γέροντα, θά ὑπάρχουν ἡγέτες κατάλληλοι;

Γέροντας: Θά οἰκονομήσει ὁ Θεός. Σ' αὐτόν τόν πόλεμο ὅλοι θά γυρίσουν νικημένοι. Ὁ ἐλληνικός στρατός θά εἶναι θεατής. Δέν θά γυρίσει κανένας νικητής. Γήπεδο θά 'ναι ἡ Παλαιστίνη, τάφος τους ἡ Νεκρά Θάλασσα. Αὐτό θά εἶναι τό πρῶτο ἡμίχρονο. Ἀλλά, ὑπάρχει καί δεύτερο ἡμίχρονο: Μετά τά γεγονότα αὐτά ὁ ἄνθρωπος θά φτάσει σέ ἀδιέξοδο καί τότε ὅλοι θά ζητοῦν νά μάθουν γιά τό Εὐαγγέλιο καί τίς Γραφές. Ὁ Χριστός θά λυπηθεῖ τόν κόσμον καί θά δείξει ἓνα σημεῖο, γιά νά πιστέψουν. Τότε θά ψάχνει κανεὶς νά βρεῖ ἄπιστο.

Δημήτριος: Γέροντα, τό ἀπολυτίκιο τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ λέει ὅτι εἶναι ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς Παρουσίας Χριστοῦ. Αὐτός, καθὼς εἶναι γνωστό, δέν κοιμήθηκε, ὅπως ἐπίσης κι ὁ Ἐνώχ. Θά ἔρθει ὁ προφήτης Ἡλίας στήν γῆ;

Γέροντας (χαμογελώντας): Ὁ προφήτης Ἡλίας τροχάει κι ἐτοιμάζει τήν μαχαίρα του! Καί μάλιστα πρῶτα θ' ἀρχίσει ἀπό τούς πατριάρχες, δεσποτάδες, παπάδες καί μοναχοὺς!

Νικόλαος: Καί λαϊκοὺς.

Γέροντας: Τά δικά σας εἶναι ἀγνοήματα, ἐνῶ τά δικά μας εἶ-

ναι ἁμαρτήματα. Ὡς οὕτως δὲν λέει ἡ εὐχή τῆς θείας λειτουργίας: «Ὑπὲρ τῶν ἑμῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων» Ὁ προφήτης Ἡλίας τροχάει τὸ μαχαίρι του· ὅμως θέλει πολλή προσοχή, γιατί μερικά πράγματα ἀλλιῶς τὰ λένε οἱ Πατέρες κι ἀλλιῶς τὰ ἐρμηνεύει ὁ κόσμος, ὅπως, ἄς ὑποθέσουμε, τὰ ἑξαμίλια πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. (Οἱ Τοῦρκοι θὰ φύγουν, ἀλλὰ θὰ ξανάρθουν πάλι καὶ θὰ φτάσουν ὡς τὰ ἑξαμίλια. Στὸ τέλος θὰ τοὺς διώξουν ὡς τὴν Κόκκινη Μηλιά. Ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1/3 θὰ σκοτωθεῖ, τὸ ἄλλο 1/3 θὰ βαπτιστεῖ καὶ μονάχα τὸ ὑπόλοιπο 1/3 θὰ πάει στὴν Κόκκινη Μηλιά.) Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήσει, ὅλοι τὸ ἐρμηνεύουν λανθασμένα. Ἐξαμίλια ὑπάρχουν στὸ Λαγκαδᾶ, στὸ Κιλκίς, στὴν Θράκη, στὴν Κόρινθο, μὰ κανένας δὲν ξέρει ὅτι αὐτὰ πού λέει εἶναι τὰ ἑξαμίλια τῶν χωρικῶν ὑδάτων. Δὲν διαβάζετε στοὺς προφήτες, στὸν Ἰωήλ, στὸ Ζαχαρία, στὸν Ἰεζεκιήλ, στὸ Δανιήλ; Τὰ λένε ὅλα. Γιὰ ἑπτὰ χρόνια στὴν Παλαιστίνη δὲν θὰ καῖνε ξύλα, ἀλλὰ μπαστούνια, ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρετε ἐσεῖς ἀπὸ μπαστούνια καὶ ξύλα! Ἐσεῖς ἔχετε τώρα στὰ σπίτια σας καλοριφέρ (χαμογελώντας), ἐνῶ ἐγὼ ἐδῶ καίω ἀκόμη ξύλα στὸ τζάκι κι ἔτσι ξέρω ἀπ' αὐτά.

(Πρόκειται γιὰ τὴν προφητεία τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ 39, 9-10: «καὶ ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις Ἰσραὴλ καὶ καύσουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις, πέλταις καὶ κοντοῖς καὶ τόξοις καὶ τοξεύμασι καὶ ράβδοις χειρῶν καὶ λόγχαις· καὶ καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη. καὶ οὐ μὴ λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδέ μὴ κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ' ἢ τὰ ὅπλα κατακαύσουσι πυρὶ· καὶ προνομεύσουσι τοὺς προνομεύσαντας αὐτοὺς καὶ σκυλεύσουσι τοὺς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος.»)

Χρῆστος: Οἱ Ἑβραῖοι....

Γέροντας: Ἐνας εὐσεβὴς Ἰορδανός μοῦ εἶπε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν σκάψει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάρ, σὲ πολλὰ μέτρα βάθος ἓνα τοῦνελ καὶ θέλουν νὰ καταστρέψουν τὸ τέμενος, γιὰ νὰ κτίσουν τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, γιατί τότε λένε αὐτοὶ ὅτι θὰ ἔρθει ὁ μεσσίας τους, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος. Τότε θὰ λένε οἱ Ἀραβες στοὺς χριστιανούς: Δὲν λέτε ἐσεῖς, οἱ χριστιανοί, ὅτι ὁ Μεσσίας ἔχει ἔρθει; Τί λένε τώρα αὐτοὶ ἐδῶ, οἱ Ἑβραῖοι;

Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ πρόσφερε καὶ στοὺς τελευταίους ἐπισκέπτες πού ἦρθαν ἐκείνη τὴν στιγμὴ κέρασμα, ξαναρωτᾷ ἕναν ἀπ' αὐτούς:

Γέροντας: Θά τήν πάρουμε τήν Πόλη; Τί λές;

Χρῆστος: Ἐγώ θά πάω γιά τήν Βόρειο Ἡπειρο.

Γέροντας: Τήν Πόλη νά πάρουμε, τήν Βόρειο Ἡπειρο κι ἐπτά ἄτομα τήν παίρνουμε!

Χρῆστος: Ἐπτά κι ἐγώ ὀκτώ!

Γέροντας: Πάρτηνα! Κι ἐγώ θά μεταφέρω τά λείψανα τοῦ Ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τά ὁποῖα εἶναι καί βαριά! Τί νά ποῦμε, βρέ παιδιά, ὅλα τά λένε καί τά γράφουν τά βιβλία μας (τῆς Ἐκκλησίας), ἀλλά ποιός τά διαβάζει; Ὁ κόσμος χαμπάρι δέν παίρνει. Κοιμᾶται μέ τά τσαρούχια!

Δημήτριος: Αὐτά, Γέροντα, εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν;

Γέροντας: Σημεῖα, σημεῖα τῶν καιρῶν· δέν βλέπετε..... Πρέπει νά 'ναι βόιδι - νά μέ συγχωρεῖτε - κανεῖς, γιά νά μήν καταλαβαίνει μ' ὅλα αὐτά πού γίνονται..... Πολλοί ἀπό τοὺς ἁγίους πατέρες θά εὐχόντουσαν νά ζήσουν στήν ἐποχή μας, γιατί εἶναι ἐποχή ὁμολογίας. Οἱ καιροί εἶναι δύσκολοι, ἀλλά δέν τό καταλαβαίνουμε. Κοιμόμαστε μέ τά τσαρούχια. Θά ρωτᾶνε σέ λίγο γιά τοὺς χριστιανούς, ὅπως παλιότερα ρωτοῦσαν γιά τά πολιτικά φρονήματα.

Νικόλαος: Θά μᾶς κάνουν φάκελο, Γέροντα;

Γέροντας: Ἄ, μπράβο! Φακέλους.

Δημήτριος: Γέροντα, ἡ Ἑλλάδα θά πάθει κακό;

Γέροντας: Πολλές μπόρες πέρασε ἡ Ἑλλάδα, ἀδικήθηκε πολύ. Ἀλλά ὅμως μπόρες θά 'ναι! Ἡ Ἑλλάδα δέν θά πάθει τίποτα, γιατί τήν ἀγαπάει ὁ Θεός. Στήν Μικρά Ἀσία ἔχουμε πολλά ἅγια λείψανα. Κάθε σπιθαμή καί βρίσκεις ἅγια λείψανα. Θά πάρουμε τήν Ἀγία Σοφία καί θ' ἀνοίξει καί ἡ πύλη. Αὐτήν τήν πύλη δέν τήν ξέρει κανεῖς..... νά δοῦμε τί θά γίνει ὅμως; Οἱ μινιρέδες τί θά γίνουν μετά;

Νικόλαος: Θά τοὺς γκρεμίσουμε!

Θεόδωρος: Θά τά κάνουμε, Γέροντα, καμπαναριά!

Γέροντας (χαριτολογώντας): Ὅχι, θά γίνουν στύλοι γιά τοὺς στυλίτες καί θά κρέμονται τά κομποσκοίνια μέχρι κάτω!

Δημήτριος: Γέροντα, ὁ ἡγέτης αὐτός τοῦ πολέμου θά 'ναι Ἑβραῖος;

Γέροντας: Ναί, Ἑβραῖος θά 'ναι. Θά συνεργαστεῖ πολύ κι ὁ πάπας, γιατί ὅλα τά παιδιά τοῦ διαβόλου θά τά θεωρεῖ δικά του καί θά τοὺς ὑποδεικνύει ν' ἀκολουθοῦν τόν ἀντίχριστο. Γι' αὐτό

κι ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός εἶπε: «Τόν πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία.» Ὁ Ἅγιος ἐννοοῦσε αὐτόν τόν πάπα τῆς συγκεκριμένης ἐποχῆς, πού θά βοηθήσει στήν ἀνάδειξη τοῦ ἀντιχρίστου. Οἱ ἄλλοι πάπες σέ σχέση μ' ἐκεῖνον θά φαίνονται σάν καλοί.

Μετά ἀπό τόσα πρωτάκουστα καί καταπληκτικά πού τούς φανέρωσε ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντα ὅλη ἡ παρέα ἔμεινε γιά λίγο ἀμίλητη καί συγκινημένη. Ὁ Γέροντας σηκώθηκε ἀπό τό κάθισμά του κι ἀφοῦ ὅλοι πῆραν τήν εὐχή του, τούς ἔδειξε τόν δρόμο, γιά νά μή χαθοῦν καί νά φτάσουν στόν προορισμό τους.

Ἐφυγαν ἀπό τό κελί τοῦ Γέροντα συγκλονισμένοι, σκεπτόμενοι τό τί ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός γιά τό μέλλον. Σκεπτόντουσαν πώς τέτοια ἀποκαλυπτικά πράγματα δέν πρέπει ποτέ νά λησμονηθοῦν. Ἔτσι ὅλοι στήν παρέα κάθισαν καί ἀπό κοινοῦ σημείωσαν ὅσο ἀκριβέστερα μπορούσαν τό τί τούς εἶχε πεῖ ὁ Γέροντας, ὅ,τι μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ κι ἐσεῖς τώρα διαβάσατε. Τά ὀνόματα τῆς παρέας εἶναι ἀληθινά καί οἱ ἀδελφοί παρακαλοῦν τήν ἀγάπη σας νά εὐχηθεῖτε γι' αὐτούς νά βροῦν ἔλεος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν!

Ὁ Χριστός μᾶς ἐνημέρωσε!

Ο Γέροντας πολύ ἀνησυχοῦσε, ὅταν ἔβλεπε κάποιους ἀδελφούς νά μὴν «παίρνουν», ὅπως ἔλεγε, «χαμπάρι» τά ὅσα ἐκ τῶν Γραφῶν ἐκπληρώνονται στίς μέρες μας κι ἐνῶ γιά 'κεῖνον ἦταν ὁλοφάνερα, οἱ ἄλλοι οὔτε κἀν τά εἶχαν ἀντιληφθεῖ. Ἐλεγε, λοιπόν:

—Ὁ Θεός μέ τούς προφῆτες Του εἶχε ἐνημερώσει τόν λαό Του ὅτι θά σαρκωθεῖ καί λεπτομερῶς εἶχε ἀναφερθεῖ στό πότε θά γεννηθεῖ, στό πῶς θά γεννηθεῖ, ἀπό ποιά φυλή καί ἀπό ποιά γυναίκα. Γενικά ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν προφητέψει γιά τό ἴδιο πρόσωπο ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του: ὅτι θά ἀνασταίνει νεκρούς, τυφλοί θά βλέπουν, χωλοί θά περπατοῦν, ὅτι θά μπεῖ στήν Ἱερουσαλήμ καθήμενος ἐπὶ πόλου ὄνου, πάνω στόν ὁποῖο

δέν θά 'χει καθίσει κανείς ἄλλος προηγουμένως, ὅτι θά τόν φθονήσουν, θά τόν προδώσει κάποιος μαθητής Του καί μάλιστα ὡς ἀντάλλαγμα θά ζητήσει τριάκοντα ἀργύρια. Μάλιστα αὐτά τά χρήματα εἶχαν προεῖπει οἱ προφηῆτες ὅτι, ἐπειδή θά εἶναι ἄτιμα, δέν θά τά βάλουν στόν κορβανά, ἀλλά θ' ἀγόρασουν τόν ἀγρό τοῦ Κεραμέως γιά ταφή τῶν ξένων. Εἶχαν προεῖπει ὅτι θά σταυρωθεῖ - καί μάλιστα ἐν μέσῳ δύο ληστῶν - καί τήν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθεῖ. Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ Θεός διαμέσου τῶν προφητῶν Του εἶχε ἐνημερώσει τόν λαό Του γιά τό πῶς θά 'ρθεῖ, ἐπειδή ὁ λαός εἶχε στρέψει τήν ἀγάπη τῆς καρδιάς του ἄλλοι, δέν μπόρεσαν νά καταλάβουν τήν ἀλήθεια. Γνώριζαν τά περί προφητῶν, ἀλλά καί τά ἔβλεπαν ὅλα νά πραγματοποιοῦνται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέχρι καί στήν τελευταία λεπτομέρεια· ἀκόμη κι ὁ Ἰούδας, ὅταν τόν ρώτησαν: «πόσα θέλεις, γιά νά μᾶς τόν παραδώσεις;», εἶπε «τριάκοντα ἀργύρια», οὔτε ἓνα παραπάνω οὔτε ἕνα λιγότερο, ἀκριβῶς ὅσα ἀνέφερε ἡ Γραφή. Ὅμως οὔτε καί τότε μπόρεσαν νά καταλάβουν.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί στίς μέρες μας. Ὁ Χριστός διαμέσου τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί διαμέσου τῶν δικῶν Του προφητικῶν λόγων καί συστάσεων («Ἴδού προεῖρηκα ὑμῖν...») καί διά τῶν ἀποστόλων Του μᾶς ἐνημέρωσε τό τί θά προηγηθεῖ τῆς Δευτέρας Παρουσίας Του, ὅπως ὅτι, γιά νά συνεισφέρει τούς ἀνθρώπους, θά τούς στέλνει πληγές. Γιά παράδειγμα προλέγει «καί ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα». Ἦδη ὁ καύσωνας σιγά - σιγά καίει καί συνεχῶς αὐξάνεται. Ἦδη ὁ ἄψινθος (τό Τσερνομπίλ) ἔπεσε, τό 1/3 τῶν θαλασσῶν θά μολυνθεῖ καί ἤδη οἱ στατιστικές λένε ὅτι βρισκόμαστε μπροστά στήν μεγαλύτερη οἰκολογική καταστροφή τοῦ πλανήτη.....

Ἀκόμη - συνέχισε ὁ Γέροντας - ὁ Χριστός μᾶς ἔχει ἐνημερώσει ὅτι ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θά οἰκειοποιηθεῖ τήν ιδιότητά Του καί τό ὄνομά Του, δηλαδή ὁ ἀντίχριστος, θά ἔρθῃ στόν κόσμον καί θά ἐπιβληθεῖ μ' ἓνα οἰκονομικό σύστημα, πού θά ἐλέγχει τό παγκόσμιον ἐμπόριο καί δέν θά μποροῦν νά πωλοῦν καί ν' ἀγοράζουν, παρά μόνον ὅσοι θά ἔχουν ἀποδεχθεῖ τό χάραγμά του πού θά φέρει τόν συγκεκριμένο ἀριθμό 666.

Ἐνῶ, λοιπόν, βλέπουμε νά πραγματοποιοῦνται καί στίς μέρες μας ὅλα ὅσα οἱ προφηῆτες μᾶς ἀνήγγειλαν - ἀκόμη καί ὁ συγκεκριμένος ἀριθμός 666 - ἀκόμη δέν μπορούμε νά συνειδητο-

τι αυτός ο αριθμός δεν είναι τυχαίος, αλλά αποσκοπεῖ στο ἔθνικό συμφέρον τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι δεν πίστεψαν στὸν Κύριό μας καὶ γι' αὐτό θεωροῦν τίς προφητεῖες ἐκεῖνες ἀνεκπλήρωτες. Θὰ πλανηθοῦν, λοιπόν, κάνοντας μεσσία τους τὸν ἀντίχριστο, μέ τὸν ὁποῖο ἐλπίζουν ὅτι θὰ ὑποτάξουν ὅλον τὸν κόσμο. Κι ἔτσι ὡς συγκεκριμένο ἀριθμὸ ὑποτέλειας βάζουν πάλι τὸν παλιὸ ἔθνικό φορολογικὸ ἀριθμὸ, πού εἶναι 666 (ἑξακόσια ἑξήντα ἕξ), τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐπιβάλει καὶ τότε, παλιά, στοὺς ὑποταγμένους λαούς. Γι' αὐτούς, λοιπόν, εἶναι ἱερός ἀριθμός, πού συνδέεται μέ τὴν παλιά ἔνδοξη πατρίδα τους, τότε πού ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς ἦταν ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι καὶ ὁ λόγος πού δεν θέλουν νά τὸν ἀλλάξουν.

Θὰ εἶναι τό «χάραγμα»...

Εἶπε ὁ Γέροντας:
 –Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μέ τό θεόπνευστο βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως μᾶς προλέγει λεπτομερῶς τί καὶ πῶς καὶ πότε θὰ συμβοῦν ὅλα τὰ γεγονότα. Ἀκόμη μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι τό οἰκονομικὸ σύστημα πού θὰ ἐπιβάλλεται τότε στοὺς ἀνθρώπους θὰ στηρίζεται στό «χάραγμα». Ὁ Ἅγιος κυριολεκτεῖ μέ μεγάλη σαφήνεια: Ἡ λέξη χάραγμα προέρχεται ἀπὸ τό ρῆμα «χαράσσω», πού σημαίνει ὅτι κάνω ἴσιες γραμμές (χαρακιές)· καὶ μάλιστα ἔχει διπλὴ ἔννοια, γιατί χάραγμα σημαίνει ὅτι γράφω κάποια εὐθεία βαθιά, δεν εἶναι δηλαδή κάτι ἐπιφανειακό· καὶ τώρα βλέπουμε ὅτι τό παγκόσμιον ἐμπόριο σέ συνεργασία μέ τὴν παγκόσμια οἰκονομία προβάλλουν τό χάραγμα, πρῶτα σέ ὅλα τὰ προϊόντα καὶ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ σιγά - σιγά θὰ τό ἐπιβάλλουν στό δεξιὸ χέρι ἢ στό μέτωπο τῶν ἀνθρώπων. Μάλιστα, σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου, πού δεν ὑπῆρξε ἀντίδραση, ἔχουν ἤδη προβάλλει τό ἀνεξίτηλον χάραγμα μέ ἀκτίνες λείζερ στό μέτωπο ἢ στό χέρι, γιατί ἔτσι θὰ μπορεῖ νά γίνει ὁ ἔλεγχος πού γράφει ἡ Ἀποκάλυψη: «ἵνα μή τις δύναται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα.....» (Ἀποκαλ. κεφ. ΙΓ' στιχ. 17).

Ενας μοναχός πήγε μία μέρα στον Γέροντα και του είπε:
-Γέροντα μέ πιάνει λύπη και δέν ξέρω από ποῦ προέρχεται.

Κι ἐκεῖνος χαμογελώντας:

-Ἄμα σέ πιάνει λύπη, κάτι φαίνεται σοῦ λείπει. (Ἐννοώντας τόν Χριστό.)

Θά ζεῖτε κι ἐσεῖς ἐκεῖνον τόν καιρό!

Μία ομάδα μικρῶν μαθητῶν ἀπό τήν Ἀθωνιάδα Σχολή κατηφόριζαν γιά τόν Γέροντα. Τούς ἀπασχολοῦσε ἓνα θέμα: Ἀκουγαν ὅτι ὁ Γέροντας σέ κάποιους εἶχε πεῖ ὅτι θά πά-
ρουμε τήν Κωνσταντινούπολη. Ἦθελαν ὅμως νά τό ἀκούσουν
κι αὐτοί ἀπό τό ἴδιο του τό στόμα καί μάλιστα διερωτῶντο ἂν
θά ζοῦν κι αὐτοί ὅταν θά τήν πάρουμε. Ἐλεγαν, λοιπόν, στό
δρόμο μεταξύ τους ὅτι κάποιος θά ἔπρεπε νά ρωτήσῃ τόν Γέρο-
ντα γιά τό θέμα αὐτό καθώς θά συζητοῦσαν. Πῆγαν, λοιπόν, ἐ-
κεῖ καί κάθισαν μαζί του δέν τόλμησε ὅμως κανεῖς νά τοῦ κάνει
αὐτήν τήν ἐρώτηση. Σηκώθηκαν πῆραν τήν εὐχή του καί καθώς
ἔστριψαν, γιά νά βγοῦν στό μονοπάτι, ὁ Γέροντας, ξεπροβοδί-
ζοντάς τους, χαμογελώντας τούς εἶπε:

-Καί νά ξέρετε: Καί τήν Κωνσταντινούπολη θά τήν πάρου-
με καί θά ζεῖτε κι ἐσεῖς ἐκεῖνον τόν καιρό!

Οἱ μαθητές ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπό τά λεγόμενά του καί
θαύμαζαν καί γιά τήν Χάρη πού εἶχε καί ἐπληροφορεῖτο ἀπ' αὐ-
τήν τά πάντα, ἀλλά καί γιά τό ὅτι τούς πληροφόρησε ὅτι στήν
γενιά τήν δική τους θά γίνουν ὅλα αὐτά τά φοβερά πράγματα.

Θά τά δεῖτε, θά τά δεῖτε!

Ο κύριος Δ.... Κ...., ἀπό τήν Κ...., εἶχε ἐπισκεφθεῖ τόν Γέροντα.

Τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. (Ἑνωση Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν) ἦταν πανίσχυρη ἀπό κάθε ἄποψη καί δέν μπορούσε κανείς νά διανοηθεῖ ὅτι θά ἦταν δυνατόν νά διαλυθεῖ - βρισκόταν ἀκόμα στήν ἐξουσία ὁ Μπρέζνιεφ.

Ὁ Γέροντας μεταξύ ἄλλων τοῦ εἶπε:

-Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. νά δεῖς πού σέ λίγο θά διαλυθεῖ.

Ὁ κύριος Δ.... εἶχε τίς ἀντιρρήσεις του:

-Μά... τέτοια δύναμη πανίσχυρη, Γέροντα, ποιός θά τήν διαλύσει; Οὔτε τό νυχάκι της δέν μποροῦν νά πειράξουν!

-Θά τό δεῖς!

Ὁ Γέροντας προεῖπε καί ὅτι ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θά διαλυθεῖ καί ὅτι ὁ κύριος Δ... θά ζεῖ καί θά τό δεῖ (δεδομένου ὅτι ἦταν καί μεγάλος στήν ἡλικία).

Καί συνέχισε ὁ Γέροντας:

-Νά γνωρίζεις ὅτι καί ἡ Τουρκία θά διαλυθεῖ. Θά γίνει πόλεμος σέ δύο ἡμίχρονα. Ἐμεῖς θά εἴμαστε νικητές, γιατί εἴμαστε ὀρθόδοξοι.

-Γέροντα, μέ τόν πόλεμο δέν θά πάθουμε ἐμεῖς κακό;

-Ἐ, τό πολύ - πολύ κανα - δύο νησιά νά πειράξουν αὐτοί, ἀλλά ἐμᾶς θά μᾶς δώσουν καί τήν Κωνσταντινούπολη. Θά τά δεῖτε, θά τά δεῖτε!

Παρά τήν συζήτηση ἦταν καί ὁ γιός τοῦ κυρίου Δ....

Θά διαπιστώσουν οἱ ἀναγνώστες μας ὅτι μερικά θέματα τά ἐπαναλαμβάνουμε συνεχῶς μέ μαρτυρίες διαφορετικῶν μέν ἀνθρώπων, ἀλλά πού ὅλοι τους ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Γέροντας τοὺς ἔλεγε ἀκριβῶς τά ἴδια· κι αὐτό τό κάνουμε ἐξ αἰτίας τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος, ἀλλά καί γιά τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία διασταυρώνουμε ἀπό πολλούς ταυτόχρονα, ἔτσι ὥστε νά μήν ὑπάρχουν λόγοι δυσπιστίας. (Μάλιστα πολλά εἶναι γραμμένα καί σέ κασέτα ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς αὐτήκοους μάρτυρες καί θά ἐκδοθοῦν σέ λίγο, ἔτσι ὥστε νά ὑπάρχουν καί οἱ ζωντανές μαρτυρίες.)

Ο ΓΓΙΟΓΓ ΔΔΝΙΗΔ
Ο ΕΞ ΑΓΑΡΗΝΩΝ

ΟΣΙΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΕΞ ΑΓΑΡΗΝΩΝ ΟΠΤΑΣΙΑ

... Ἐπιπλέον μοῦ διώρισε νά κάνω νηστεῖες μεγάλες, ἀγρυπνίες, ἀγῶνες πολλούς καί διπλάσιες προσευχές, ὥστε ν' ἀξιωθῶ τοῦ ποθουμένου.

Πέρασαν ἔτσι δεκαεπτὰ ἡμέρες. Στίς 18 Νοεμβρίου¹⁰ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1764 πῆγα στήν ἀγορά, ἀγόρασα δύο κεριά κι ἐπέστρεψα στήν κατοικία μου. Ἀγωνίστηκα τήν νύκτα ἐκείνη προσευχόμενος ἐκτενέστερα, μέχρι τήν ἐνάτη ὥρα τῆς νυκτός¹¹ μετά δακρύων, ὅποτε ἀπό τήν κούραση ἀποκοιμήθηκα.

Βλέπω λοιπόν τότε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ ἕναν ἀστραπόμορφο νέο, πού μέ ρώτησε:

- Τί ἔχεις Δανιήλ καί λυπᾶσαι; Θά ἔπρεπε μάλιστα νά χαίρεσαι.

- Ποιός εἶσαι σύ, πού μοῦ λές νά χαίρομαι; τόν ρώτησα κι ἐγώ μέ τήν σειρά μου.

- Δέν μέ γνωρίζεις, ὦ φίλε, ποιός εἶμαι; μέ ξαναρώτησε ὁ νέος.

- Ὅχι, δέν σέ γνωρίζω.

- Δέν εἶμαι ὁ Ἀναστάσιος, πού ὁ πατέρας σου μέ ἔστειλε διά τοῦ μαρτυρίου στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἔστω καί χωρίς νά θέλει;

- Καί πῶς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καταδέχθηκες νά ἔρθεις σέ μένα τόν ταλαίπωρο καί ἁμαρτωλό; Ρώτησα ἐγώ τόν μάρτυρα γεμάτος χαρά.

- Πίστεψέ με, μοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἀπό τήν ὥρα πού ἀναχώρησες ἀπό τό πατρικό σου σπίτι, δέν παρέλειψα οὔτε ἀμέλησα νά εὐχομαι στόν Θεό γιά σένα. Χαῖρε λοι-

10 Κατά τά χειρόγραφα τῆς Κοζάνης καί τῆς Ἀγίας Ἀννης ἡ ἡμερομηνία τῆς ὀπτασίας εἶναι ἡ 18η Νοεμβρίου 1764, ἐνῶ κατά τό χειρόγραφο τῆς Μονῆς Διονυσίου ἡ ὀπτασία ἔλαβε χώρα τήν 13η Νοεμβρίου 1764.

11 Δηλαδή περίπου ὥς τίς 3 τά μεσάνυχτα.

πόν και εὐφραίνου, γιατί σήμερα θ' ἀξιωθεῖς νά δεῖς μεγάλα μυστήρια.

Μέ πῆρε τότε ἀπό τό δεξί χέρι λέγοντας:

- Ὑελα μαζί μου...

Περπατήσαμε πολύ δρόμο, ὥσπου φτάσαμε σ' ἓνα μουσουλμανικό τέμενος.

- Βλέπεις αὐτό τό τζαμί; Αὐτός ἦταν κάποτε ὁ ναός τῶν Ἀγίων Πάντων, μοῦ εἶπε.

Ὅταν πλησιάσαμε πιά κοντά, βγῆκε ἓνας ἄνθρωπος ἀπό τήν θύρα τοῦ ναοῦ καί μᾶς εἶπε:

- Ὑελάτε γρήγορα, γιατί σᾶς περιμένουν.

Μπαίνοντας μέσα εἶδαμε πλῆθος ἀνθρώπων, νέους καί γέροντες, κι ἐγώ ρώτησα τόν Ἀναστάσιο:

- Ποιοί εἶναι αὐτοί;

- Οἱ Ὑαγιοι Πάντες, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ὑενας ἀπό τοὺς ἁγίους μέ ρώτησε:

- Ὑηρτες, Δανιήλ;

- Ὑηρθα ὁ ἁμαρτωλός, τοῦ ἀπάντησα.

Τότε ἄρχισαν νά βγαίνουν δυό δυό ἀκολουθήσαμε κι ἐμεῖς. Σέ λίγο φτάσαμε σ' ἓνα ἄλλο τζαμί.

- Αὐτός ἦταν ναός τῶν δώδεκα Ἀποστόλων¹², μέ πληροφορήσε πάλι ὁ Ἀναστάσιος.

12 Ὁ μεγαλοπρεπής καί θαυμαστός ναός τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, πού ὑπερεῖχε ἀπ' ὅλες τίς ἐκκλησίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκτός τῆς ἁγίας Σοφίας, κτίστηκε κατ' ἀρχήν ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο καί ἀνακαινίστηκε ἐκ βᾶθρων ἀπό τόν Ἰουστινιανό. Κατεδαφίστηκε τό 1461, 1462 ἀπό τοὺς βαρβάρους κατακτητάς Τούρκους, πού ἔχτισαν στήν θέση του μεγάλο τζαμί, τό ὁποῖο ὀνομάζεται σήμερα Φατίχ. Ἐκτός τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ του μεγαλείου ὁ ναός τῶν ἁγίων Ἀποστόλων χρωστοῦσε τήν αἴγλη του στόν μεγάλο ἀριθμό ἱερῶν λειψάνων, πού ἦταν ἀποθησαυρισμένα σ' αὐτόν, ὅπως οἱ Κᾶρες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, Λουκά καί Τιμοθέου, τά λείψανα τῶν ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί πολλῶν ἄλλων ἁγίων καί μαρτύρων. Μέχρι τόν 11ο αἰῶνα οἱ περισσότεροι αὐτοκράτορες θάφτηκαν ἐκεῖ, καθώς καί πολλοί πατριάρχες καί ἄλλοι ἀρχιερεῖς.

Ἐκείνη τήν στιγμή εἶδαμε νά βγαίνουν ἀπό τήν κεντρική πύλη δυό ἱεροπρεπεῖς διάκονοι, πού κρατοῦσαν ἀναμμένες λαμπάδες, καί ἄλλοι δυό μέ θυμιατά, πού στάθηκαν ἐκατέρωθεν τῆς πύλης καί θύμιαζαν τούς ἁγίους Πάντας, καθὼς ἔμπαιναν στόν ναό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Στό τέλος θύμιασαν καί μᾶς, πού μπήκαμε τελευταῖοι. Μέσα στόν μεγαλοπρεπῆ ναό εἶδαμε τούς ἁγίους δώδεκα Ἀποστόλους καί τούς ἰσαποστόλους ἁγίους Κωνσταντῖνον καί Ἑλένη, πού βάσταζαν τόν Τίμιο Σταυρό, ὁ ὁποῖος ἄστραφτε περισσότερο ἀπό τόν ἥλιο. Καί νά! βγῆκε ὁ ἅγιος Μαρκιανός¹³ καί μοίρασε κεριά σ' ὅλους τούς ἁγίους καί σέ μᾶς. Ἀνάψαμε τά κεριά κι ἄρχισαν νά βγαίνουν ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος μέ τήν μητέρα του κρατώντας πάντα τόν Τίμιο Σταυρό καί ἀκολουθῶς οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Μόλις ἐμφανίστηκε ὁ Τίμιος Σταυρός, ὅλα τά μουσουλμανικά σύμβολα μέ τήν ἡμισέληνο γκρεμίστηκαν ἀπό τούς τρούλλους τῶν τζαμιῶν καί τῶν μιναρέδων.

Ἀφοῦ περπατήσαμε ἀρκετά, φθάσαμε στό Φανάρι. Τήν στιγμή πού περνούσαμε ἀπό ἕνα σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε κάποιος διδάσκαλος ὀνομαζόμενος Χρῦσανθος, εἶπα πρὸς τόν μάρτυρα Ἀναστάσιο:

- Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐδῶ κάθεται ἕνας φίλος μου, ὁ ὁποῖος πολλές φορές μέ παρηγόρησε καί μέ βοήθησε· θές νά τόν φωνάξω, γιά νά τόν γνωρίσεις;

- Τόν ξέρω κι ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε. Ἐσύ ἀκολουθεῖ με σιωπηλῶς.

Συνεχίσαμε πάλι τόν δρόμο μας, ὅποτε σέ κάποια στιγμή βλέπουμε τόν τροπαιοφόρο ἅγιο Γεώργιο, πού προσκαλοῦσε τούς Ἁγίους λέγοντας:

¹³ Πρεσβύτερος, Οἰκονόμος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (Ἁγίας Σοφίας). Ἐζήσε στήν Κωνσταντινούπολη ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ (450-457) καί ἐπεδόθηκε ἐκτός ἄλλων στήν οἰκοδόμησιν ναῶν. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τήν 10η Ἰανουαρίου.

- Ἐλᾶτε καί στόν δικό μου ναό¹⁴, πού τώρα εἶναι τζαμί, γιά νά ἀφανιστοῦν τά μιάσματα τῆς σελήνης.

Ὁ Μέγας Γεώργιος προπορεύτηκε κι ἔφτασε στόν ναό του πρίν ἀπό μᾶς. Καί βρίσκοντας μέσα ἀγαρηνοὺς πῆρε ἓνα ρόπαλο καί τοὺς ἔβγαλε ἔξω. Ἐπειτα γκρέμισε τά σκεύη τους καί τά ἐπιπλα πού εἶχαν στολισμένα φωνάζοντας μέ θυμό:

- Δέν ὑποφέρω πιά τήν ἀκαθαρσία σας μιαιώτατοι!...

Στό μεταξύ ἦρθε καί ὁ Τίμιος Σταυρός στόν ναό τοῦ Τροπαιοφόρου, ὅποτε γκρεμίστηκαν κι ἀπό κεῖ τά βδελυρά ἐμβλήματα τῆς ἡμισελήνου. Φεύγοντας ἀκούσαμε ἔκθαμβοι μιά πάντερπνη καί γλυκύτατη μελωδία. Ὁ ὕμνος ἔλεγε: «Χαίροις Ἀνασσα Μητροπάρθενον κλέος...» κτλ.

Ἐπειτα συνεχίζοντας τόν δρόμο μας συναντήσαμε πλῆθος ἀγαρηνῶν, πού κραύγαζαν:

- Ἀλλοίμονό μας! Πᾶμε νά φύγουμε, γιατί ἦρθαν οἱ Ρωμιοί.

Ὅταν πλησιάσαμε στό λεγόμενο ἀπό τοὺς Τούρκους Γενί τζαμί¹⁵ καί μπήκαμε στήν αὐλή του, οἱ ἅγιοι Πάντες ἔστησαν τόν Τίμιο Σταυρό κι ἔψαλαν τήν δοξολογία. Ἐκείνη τήν στιγμή ἓνας Χότζας ἄρχισε ν' ἀλαλάζει καί νά ψάλλει ὕμνους πάνω στόν μιναρέ. Τότε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τόν κοίταξε αὐστηρά καί τοῦ εἶπε μέ ὀργισμένο ὄψος:

- Καταραμένε! βλέπεις στημένο τόν Τίμιο Σταυρό κι ἐπιμένεις ν' ἀλλαλάζεις τίς βλασφημίες σου;

14 Πιθανόν νά ὑπονοεῖται ἐδῶ ὁ ναός τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῶν Μαγγάνων, καθολικό τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, πού βρισκόταν στό Φανάρι, διότι οἱ δύο ἄλλοι ναοί τιμώμενοι ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦταν μικροί καί ἄσημοι καί γι' αὐτό δέν τοὺς χρησιμοποίησαν οἱ κατακτηταί.

15 Γενί τζαμί = Νέο τζαμί· βρίσκεται στήν περιοχή τοῦ Γαλατᾶ, κτισμένο στήν θέση ὅπου παλαιά ὑπῆρχε παπικός ναός.

“Υψωσαν λοιπόν τόν Τίμιο Σταυρό κι άμέσως έπεσαν οί τροῦλλοι τοῦ άνιέρου τζαμιοῦ μαζί μέ τόν βέβηλο Χότζα. Έμείς δέν μπήκαμε στό άκάθαρτο τζαμί, αλλά προχωρώντας πρός τό κέντρο τῆς Πόλεως φθάσαμε στόν Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας¹⁶.

Ξαφνικά άνοίγει μιá πύλη καί βγαίνουν δυό διάκονοι, πού φοροῦσαν τίς διακονικές τους στολές καί κρατοῦσαν θυμιατά χρυσωμένα καί στολισμένα μέ πολύτιμους λίθους. Ρώτησα τόν μάρτυρα Άναστάσιο καί μοῦ εἶπε πώς αὐτός, πού ἔστεκε στά δεξιά ἦταν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος καί στ’ άριστερά ὁ άρχιδιάκονος Λαυρέντιος. Κι ἐνῶ αὐτοί θύμιαζαν τόν Τίμιο Σταυρό κι ὅλους τούς “Άγιους κι ἐμᾶς τελευταῖα, εἰσήλθαμε στόν ναό καί πλησιάσαμε πρός τό ἅγιο Βῆμα. Έκεῖ στό δεξιό μέρος ἦταν μιá πύλη κλειστή, πού ἄνοιξε ξαφνικά.

Μόλις μπῆκε μέσα ὁ Τίμιος Σταυρός μέ ὅλους τούς άγίους, άντικρύσαμε ἕνα θαῦμα ἐξαίσιο: Πίσω ἀπό τήν κλειστή πύλη ὑπῆρχε ἕνας περικαλλέστατος ναός, άξιο-

16 Άγία Σοφία: Τό καύχημα τοῦ Βυζαντίου καί ὅλης τῆς Ρωμοσύνης μά καί τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ. Στήν άρχική της μορφή κτίστηκε ἐπί Μεγάλου Κωνσταντίνου καί τῶν άμέσων διαδόχων του. Άφοῦ καταστράφηκε σέ πυρκαγιά, ξαναχτίζεται ἐπί Ίουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου (482-556) ὑπό τελείως διαφορετική καί ἐντελῶς πρωτότυπη καί άριστουργηματική άρχιτεκτονική μορφή, πού ἐγγίζει σχεδόν τήν τελειότητα, ἀπό τούς κορυφαίους άρχιτέκτονες Άνθέμιο καί Ίσίδωρο. Διαστάσεις: 77μ. μήκος x 72μ. πλάτος, ὕψος 62μ. καί διάμετρος τροῦλλου 33μ. Γι’ αὐτό ἔλαβε τήν ἐπωνυμία ἡ Μεγάλη Έκκλησία ἡ ναός τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. “Υπηρετοῦσαν σ’ αὐτήν περί τά 600 ἄτομα: Πρεσβύτεροι 80, Διάκονοι 150, Διακόνισσες 40, “Υποδιάκονοι 70, Άναγνώστες 160, ψάλτες 25 καί θυρωροί 75. Τό άνεπανάληπτο αὐτό άριστούργημα, μοναδικό στούς αἰῶνες χωρίς προηγούμενο καί δίχως ἐπόμενο, ὑπέστη πολλές ταλαιπωρίες καί βαρβαρότητες τόσο ἀπό τούς Φραγκολατίνους τῆς πρώτης άλώσεως 1204, ὅσο καί ἀπό τούς βαρβάρους asiάτες τῆς δευτέρας άλώσεως 1453. Τώρα προσπαθοῦν νά τό συντηρῇσιν, μετά τήν ὀψιμη ἀνακάλυψη τοῦ οἰκονομικοῦ καί μόνο ἐνδιαφέροντος, πού παρουσιάζει γι’ αὐτούς.

θαύμαστος, μέ ολόχρυσες εικόνες, καντήλια, μανουάλια κι άλλα ιερά σκεύη, όλα χρυσά, πού λαμποκοποῦσαν. Στό σημείο πού ἔπρεπε νά εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, δέν ὑπῆρχε εἰκόνα, ἀλλά θρόνος βασιλικός, ὅπου καθόταν ἡ ἴδια ἡ ἀειπάρθενος Παντάνασσα, στήν ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη ἡ Βασιλεύουσα, ἐνῶ γύρω της παράστεκε πλῆθος ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων. Στ' ἀριστερά τοῦ θρόνου, λίγο παρακάτω, ἦταν ἕνας ἄλλος θρόνος, ὅπου καθόταν κάποιος γηραλέος (δέν ξέρω ἂν κοιμόταν ἢ ἂν ἦταν ξύπνιος)· στήν κεφαλή του εἶχε διάδημα καί στά χέρια του κρατοῦσε εὐαγγέλιο κλειστό, πού ἦταν καταστόλιστο. Κυκλικά μέσα στόν ναό ὑπῆρχαν κι ἄλλοι θρόνοι. Ρώτησα τόν Ἀναστάσιο:

- Τί θρόνοι εἶναι αὐτοί;

- Σ' αὐτούς τούς θρόνους, πού βλέπεις, μοῦ ἀποκρίθηκε, κάθονταν οἱ ἀρχιερεῖς, πού συγκρότησαν τίς ἐπτά οἰκουμενικές Συνόδους. Εἶναι ἐτοιμασμένοι γιά νά καθίσουν πάλι καί νά καταπολεμήσουν ὅλες τίς αἱρέσεις καί τά σχίσματα καί νά διαφυλάξουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά εἶναι στό ἐξῆς ἀνενόχλητη.

Ὅταν στήθηκε ὁ Τίμιος Σταυρός στό μέσον τοῦ ναοῦ, ὁ Μαρκιανός πῆρε ἀπό τά χέρια μας τ' ἀναμμένα κεριά καί τά ἔβαλε στόν Τίμιο Σταυρό.

Ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ Ὁραία Πύλη τοῦ ἱεροῦ Βήματος κι ἐξῆλθαν κάποιοι λευκοφόροι νέοι, πού μετέφεραν ἕνα ὑπέρλαμπρο θρόνο καί τόν τοποθέτησαν στήν θέση τοῦ ἀρχιερέως. Τήν ἴδια στιγμή βλέπουμε μέ δέος νά ἐξέρχεται ὁ Δεσπότης Χριστός συνοδευόμενος ἀπό πλῆθος ἀγγέλων, φορώντας μιὰ ὑπερθαύμαστη ἀρχιερατική στολή κι ἔχοντας στήν κεφαλή στέφανο ἀστραφτερό. Πλησίασε κι ἀνέβηκε στόν ἐτοιμασμένο ἀρχιερατικό θρόνο. Ἀμέσως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος τοῦ ἔβαλε μετάνοια καί πῆρε καιρό γιά ν' ἀρχίσει τήν ἱερή μυσταγωγία.

Στήν Μικρή Εἴσοδο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χρι-

στός εισώδευσε στό ἅγιο Βῆμα μαζί μέ ὅλους τούς παρισταμένους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ Ἀποστόλου, τόν ἀνέγνωσε ὁ ἅγιος Λαυρέντιος· ἡ περικοπή ἔλεγε: «Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Πάντες διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας...». Τό ἱερό Εὐαγγέλιο ἀνέγνωσε ἀπό τόν ἄμβωνα ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· ἡ περικοπή ἔλεγε: «Ἐγώ εἰμί ἡ Ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα...».

Κατά τήν Μεγάλη Εἴσοδο τῶν Τιμίων Δώρων ὁ Δεσπότης Χριστός στάθηκε στήν Ὁραία Πύλη καί τὰ εὐλογοῦσε, καθώς ἐπίσης καί κατά τήν τοποθέτησή τους ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς.

Ὅταν ὁλοκληρώθηκε τό Κοινωνικό ὁ ἅγιος Στέφανος ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ Βήματος κι ἐκφώνησε τό «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε». Τότε ὁ Κύριος ἔλαβε τό ἅγιο Ποτήριο στά χέρια του καί στάθηκε πάλι στήν Ὁραία Πύλη. Καί ἀφοῦ κοινωνήσαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ἀμέσως οἱ δύο πατριάρχες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅγιος Μητροφάνης καί ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πῆγαν καί ξύπνησαν τόν γηραλέο ἐκεῖνο, πού κοιμόταν στόν θρόνο· καί ὁ μέν Μητροφάνης πῆρε ἀπό τήν κεφαλή του τό διάδημα, ὁ δέ Χρυσόστομος ἀπό τὰ χέρια του τό ἱερό Εὐαγγέλιο. Τόν σήκωσαν, τόν ὀδήγησαν στήν Θεοτόκο καί ἀσπάστηκε εὐλαβικά τὰ ἅγια κράσπεδα τῶν ἱματίων της. Ἐπειτα πλησίασαν στήν Ὁραία Πύλη, ὅπου ἔστεκε ὁ Κύριος. Ὁ γηραλέος προσκύνησε μέ κατάνυξη καί ὁ Κύριος τοῦ μετέδωσε τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπό τό ἅγιο Ποτήριο. Ἀκολουθῶς πῆρε τό Εὐαγγέλιο ἀπό τὰ χέρια τοῦ Χρυσοστόμου καί τό παρέδωσε στά χέρια του· ἐπίσης καί τήν κορώνη ἀπό τὰ χέρια τοῦ Μητροφάνη καί τοῦ τήν τοποθέτησε στήν κεφαλή.¹⁷

17 Γιά τό μυστηριώδες αὐτό πρόσωπο τοῦ ἐστεμμένου γηραλέου τό χειρόγραφο μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Σημείωσε ὅτι αὐτός ὁ γηραιός ἦταν ὁ μέλλων νά βασιλεύσει, περί τοῦ ὁποίου ὁ ἅγιος Τάρασιος λέει: Θά ἐγερθεῖ ὁ βασιλεύς, πού στήν ἀρχή τοῦ ὀνόματός του ἔχει τό Ι καί στό τέλος τό ς δηλαδή Ἰωάννης».

“Όταν τέλειωσε ή θεία λειτουργία ό Δεσπότης Χριστός πορεύθηκε στόν θρόνο όπου καθόταν πρίν· και παρευθύς όλοι οί άγιοι πήγαν και γονάτισαν μπροστά του παρακαλώντας τον μ’ ένα στόμα:

- Κύριε, όλοι έμείς οί δοϋλοι σου παρακαλοϋμε τό έλεός σου και τό κράτος τής βασιλείας σου, νά έλεήσεις τούς χριστιανούς και νά τούς λυτρώσεις από τά χέρια τών άσεβών.

Μά ό δίκαιος Κύριος τούς αποκρίθηκε:

- “Όχι μόνον δέν πρέπει νά τούς έλευθερώσω, αλλά τούς άξίζει νά τούς παραδώσω σέ σκληρότερη δουλεία!

“Έτσι οί άγιοι σώπασαν· τότε οί άγιοι Ίάκωβος ό Άδελφόθεος, Ίωάννης ό Θεολόγος και Ίωάννης ό Χρυσόστομος προσέτρεξαν άμέσως στην Κυρία Θεοτόκο κι άφοϋ τήν προσκύνησαν, τήν ίκέτευσαν:

- Κυρία ήμών και Δέσποινα, Θεοτόκε Παρθένε, έμείς οί δοϋλοι σου δεόμεθά σου και σέ ίκετεύουμε νά μεσιτεύσεις πρός τόν Υιό σου, γιά νά λυτρώσει τούς χριστιανούς από τά χέρια τών άθέων άγαρηνών!...

Άμέσως ή Παντάνασσα σηκώθηκε από τόν θρόνο της· τήν άκολούθησε ό Τίμιος Σταυρός και όλοι οί “Άγιοι” πήγε στόν Υιό της, τόν προσκύνησε και τόν παρακάλεσε:

- Τέκνον μου και Θεέ μου, βλέπεις τούς πιστούς δούλους σου μέ πόσο φόβο και σεβασμό στέκουν ενώπιόν σου ζητώντας τήν έλευθερία τών χριστιανών, πού πιστεύουν στην θεότητά σου και επικαλοϋνται τό άγιο όνομά σου; Σέ παρακαλώ μαζί τους κι εγώ ή μητέρα σου, νά τούς έλεήσεις έλευθερώνοντάς τους από τήν δεινή και πικρή δουλεία.

“Ο Κύριος αποκρίθηκε στην Παναγία Μητέρα του:

- Γνώριζε, Μητέρα μου, ότι κι εγώ ήθελα νά τούς έλευθερώσω από τόν καιρό τοϋ άσεβέστατου βασιλιά Μαχμούτ. Άλλά δυστυχώς είναι άχάριστοι και δέν μετανοοϋν γιά τίς άμαρτίες τους. “Ένευσα στόν τωρινό σουλτάνο¹⁸ νά

¹⁸ Πρόκειται γιά τόν σουλτάνο Μουσταφά τόν Γ’ ό όποιος βασι-

τούς μαυροφορέσει, ὥστε βλέποντας τὰ μαῦρα νά ἔλθουν σέ μετάνοια. Ὅμως αὐτοί παραμένουν ἀναίσθητοι καί μέ παροργίζουν κάθε μέρα.

- Τέκνο μου, τόν παρακαλεῖ καί πάλι ἡ πολυεύσπλαγ-
χνη Παντάνασσα, ἃς τούς παιδεύσει ἡ ἀγαθότητά σου,
ὅπως ἀλλιῶς θέλει μόνο νά μήν βασανίζονται πλέον ἀπό
τούς ἐχθρούς σου ἀγαρηνοῦς.

Τότε πιά τῆς λέει:

- Ἐπειδή, Μητέρα μου, μεσιτεύεις Ἐσύ πρὸς ἐμένα
γι' αὐτούς τούς ἀχάριστους, γιά τήν δική σου ἀγάπη
καί γιά τίς δεήσεις τῶν ἁγίων μου θά τούς ἐλευθερώσω
σύνομα.¹⁹

λεύει κατά τὰ ἔτη 1757-1774. Ἡ ὀπτασία τοῦ Δανιὴλ λαμβάνει χώρα
στὶς 18 Νοεμβρίου 1764. Πράγματι ὁ Σέργιος Μακραιὸς στὰ Ὑπομνή-
ματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῶν ἐτῶν 1750-1800 ἀναφέρει ὅτι ὁ
σουλτάνος αὐτός ἔτρεφε παράλογο μίσος κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἦταν
φοβερός τύραννος καί δυνάστης, «αἱμάτων ἐλύσσα», φθάνει ἀκόμη νά
τόν ἀποκαλεῖ «ἄγριον θῆρα». Αὐτός λοιπὸν ὁ θηριώδης σουλτάνος ἐπέ-
βαλε στοὺς ὑποδούλους χριστιανούς καί πολλές ἄλλες στερήσεις καί
κακουχίες, καθὼς καί τό νά φοροῦν μαῦρα ἐνδύματα (βλ. Κ. Σάθα
Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη τ.Γ, σ. 225-226, ἐκδ. Βενετίας 1872).

19 Δέν εἶναι παράδοξο πού μετέγνωσε ὁ ἀνεξίκακος Κύριος, «ὁ με-
τανοῶν ἐπὶ κακίαις ἀνθρώπων», ἀφοῦ ἡ μεσιτεία τῆς Ὑπεραγίας Θε-
οτόκου εἶναι πανίσχυρη ἐνώπιόν του. Αὐτό εἶναι φανερό ἤδη ἀπὸ τὴν
ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος στὸν γάμο τῆς Κανᾶ
ἂν καί δέν ἤθελε νά θαυματουργήσῃ ἀκόμη, καί παρὰ τό «οὐπω ἦκει
ἡ ὥρα μου», πού εἶπε πρὸς τὴν Παναγία Μητέρα του, ἐν τέλει ὑποχω-
ρώντας στὴν παράκλησίν της θαυματουργήσῃ μεταβάλλοντας τό νερό
σέ κρασί (Ἰω. 2,4-11). Ἀλλὰ καί μετέπειτα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας
ἐπαναλαμβάνεται συχνά τό ἱερό αὐτό μυστήριον: Δηλαδή ἐπηρεάζονται
ἢ καί μεταβάλλονται οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τίς θεοπειθεῖς πρεσβείες
τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Αὐτό ἀκριβῶς ἀποτελεῖ ὁμόφωνη διδασκαλία
ὅλων σχεδὸν τῶν ἁγίων Πατέρων. Χαρακτηριστικός καί ἄκρως συγκι-
νητικός ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ὁ διάλογος μεταξὺ Παναγίας μεσιτρίας καί
Δεσπότης Χριστοῦ στοὺς δύο πεσσούς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς
Βαρλαάμ Μετεώρων·

Παναγία: Δέξαι δέησιν τῆς σῆς Μητρός, οἰκτίρμον.

Χριστός: Τί, Μητερ, αἰτεῖς; Παναγία: Τὴν θροτῶν σωτηρίαν.

Ἀμέσως ἡ Θεοτόκος τόν προσκύνησε καί ξαναγύρισε στόν θρόνο της. Σηκώθηκαν κι οἱ ἅγιοι κατὰ τάξη καί προσκυνοῦσαν δυό-δυό ἀσπαζόμενοι τό ἐπιγονάτιο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Τελευταῖοι πήγαμε κι ἐμεῖς· ἐγώ δέ ὁ ἀνάξιος πλησιάζοντας πρός τόν Δεσπότη Χριστό τοῦ εἶπα:

- Κύριε, βοήθει μοι!

Καί μοῦ ἀποκρίθηκε:

- Δανιήλ, πρόσεχε μήν πᾶς στό μαρτύριο, γιατί θά βρεθεῖς σέ μεγάλο κίνδυνο.

- Κύριε, γεννηθήτω τό θέλημά σου, εἶπα ἐγώ...

Εὐθύς σχίστηκε ἡ στέγη τῆς ἐκκλησίας καί ὁ Βασιλέας Χριστός ἀνελήφθη στούς οὐρανούς μαζί μέ τούς παρισταμένους ἀγγέλους, ἐνῶ οἱ ἅγιοι πρόσφεραν τά εὐχαριστήρια στήν Θεοτόκο γιά τήν ἐλευθερία τῶν χριστιανῶν²⁰ καί πανηγύριζαν πανευφροσύνως.

Τότε Ἐκεῖνη ἔστειλε πρός ἐμᾶς τούς δύο κάποιον ἀπό τούς παρισταμένους καί μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι ἡ Βασίλισσα μᾶς ζητεῖ.

Χριστός: Παρώργισάν μοι. *Παναγία:* Συμπάθησον, Υἱέ μου.

Χριστός: Ἄλλ' οὐκ ἐπιστρέφουσι. *Παναγία:* Καί σῶσον χάριν.

Χριστός: Ἐξουσι λύτρον. *Παναγία:* Εὐχαριστῶ σοι, Λόγε.

(*Παναγία:* Δέξου τήν δέηση τῆς Μητέρας σου, οἰκτίρμον.

Χριστός: Τί ζητᾶς, Μητέρα μου; *Παναγία:* Τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Χριστός: Μέ παρώργισαν. *Παναγία:* Συμπάθησέ τους, Γιέ μου.

Χριστός: Μά δέν ἐπιστρέφουν. *Παναγία:* Σῶσε τους δωρεάν.

Χριστός: Θά λάβουν τήν λύτρωση. *Παναγία:* Σ' εὐχαριστῶ, Λόγε τοῦ Θεοῦ).

²⁰ Εἶναι ἀξιοθαύμαστο ὅτι αὐτός ὁ ὁσιώτατος μοναχός καί ἀργότερα ἱερομόναχος Δανιήλ διά προσευχῆς καί ἀσκήσεως ἔφθασε στήν κάθαρση τοῦ ὀπτικοῦ τῆς ψυχῆς του καί ἀξιώθηκε μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγ. Πνεύματος νά πληροφορηθεῖ κατὰ τήν θαυμαστή του αὐτὴν ὁπτασία ἥδη ἀπό τό 1764 - σημειωτέον Τοῦρκος αὐτός τό γένος - τήν ἀπό τό 1821 καί μετά ἀπελευθέρωση τοῦ Γένους μας.

Πήγαμε άμέσως κι έγώ τήν εύχαρίστησα πού μέ άξιώ-
σε νά δώ τήν παρουσία του Υίου της κι αύτή τήν Δέ-
σποινά μου. Τής είπα μόνο ότι λυπήθηκα, πού δέν άξιώ-
θηκα του ποθουμένου, δηλαδή νά μαρτυρήσω γιά τήν
άγάπη του Υίου της.

- Μή λυπείσαι περί αύτου, μου άπάντησε· έπειδή, άν
πήγαίνες στό μαρτύριο, έμελλε ν' άκολουθήσει μέγας κίν-
δυνος και όλεθρος γιά τήν Έκκλησία και όλους τούς
όρθοδόξους χριστιανούς· μά και σύ δέν θά μπορούσες νά
ξεφύγεις άπό τίς πονηρίες τους: Σχεδιάζαν νά σέ κλεί-
σουν σ' ένα σπίτι μαζί μέ άδιάντροπες Τουρκάλες, γιά νά
σέ μολύνουν οί παμπόνηροι. Μά και τί χρειάζεσαι σύ τό
μαρτύριο, άφού ούτε έξομώτης άπό τήν χριστιανική πί-
στη έγινες, ούτε κανείς σου ζητάει ν' άρνηθείς τήν πίστη
σου; Έξάλλου, άν φυλάξεις μέχρι τέλους τίς έντολές του
Υίου μου, μπορείς κι έτσι ν' άπολαύσεις τήν βασιλεία τών
ουρανών. Τόν περασμένο χρόνο ήρθε έδω και ό πατέρας
σου, πού μετά άπό πολλές μαγεΐες στίς όποιες κατέφυγε
του φανερώθηκε ότι έγινες χριστιανός και μοναχός και
ότι μέλλεις νά έρθεις και σ' αύτή τήν πόλη. Άπορούσε
πού βαπτίστηκες. Υπέθετε, μήπως βαπτίστηκες στην
Ούγγροβλαχία. Έστειλε λοιπόν εκεί άνθρωπο, πού προ-
σποιείται ότι είναι χριστιανός και έρευνά νά σέ βρεΐ, ένω
έκεϊνος σέ περίμενε έδω· φεύγοντας άφησε άλλους στην
θέση του, πού ψάχνουν σ' όλη τήν Κωνσταντινούπολη, γιά
νά σέ βροΐν.

Τότε έκμεταλλευόμενος τήν εύκαιρία πού ή Παναγία
μίλησε γιά τόν πατέρα μου, τής είπα:

- Έγώ, Κυρία Θεοτόκε, ποθοΐσα ν' άσπαστοΐν και οί
γονείς μου τήν όρθόδοξο πίστη.

- Μήν έχεις γι' αύτούς καμμιά φροντίδα, μου άπάντη-
σε, γιατί ή μέν μητέρα σου πέθανε ήδη τόν περασμένο
χρόνο και χάρη στίς δεήσεις σου έλαβε άνεση. Άλλά ό
πατέρας σου, δυστυχώς και νεκρού άνάσταση νά δεΐ, δέν

σώζεται· προξενεί μάλιστα πολλά και μεγάλα κακά στους χριστιανούς.

- Κυρία Παντάνασσα, τήν παρακάλεσα ἔπειτα ἀπό λί-
γο, σοῦ ζητῶ μιά χάρη· ἄφησέ με ἐδῶ νά σοῦ ἀνάβω τό
καντήλι καί νά ὑπηρετῶ στόν ναό σου.

- Μάθε, μοῦ εἶπε, ὅτι αὐτά τά καντήλια εἶναι ἀναμμέ-
να ἀδιαλείπτως πάνω ἀπό τριακόσια χρόνια. Ἐπιπλέον
ἐδῶ δέν μπορεῖ νά μείνει ἄνθρωπος, πηγαινε λοιπόν πάλι
ἐκεῖ πού ἦσουν. Στό Ἅγιον Ὄρος, πού ἔχεις κατὰ νοῦν
νά πᾶς μήν πηγαίνεις, διότι συνέβησαν καί μέλλουν νά
συμβοῦν πολλοί πειρασμοί. Καί ὅλα αὐτά πού εἶδες νά τά
φανερῶσεις τοῦ Πτολεμαῖδος, διότι αὐτός εἶναι γνήσιος
δοῦλος τοῦ Υἱοῦ μου.

Ἀμέσως τότε βλέπω κάποιον ἄνθρωπο, πού μπήκε
στήν Ἐκκλησία καί εἶπε:

- Παραγγείλετε στήν Παντοβασίλισσα ὅτι ὁ σουλτάνος
μέλλει νά θανατώσει δυναστικῶς τούς ἀρχιερεῖς καί τούς
ἄρχοντες!...

Ἡ Θεοτόκος σηκώθηκε εὐθύς ἀπό τόν θρόνο της καί
βγῆκε γρήγορα ἀκολουθούμενη ἀπό ὅλους. Στόν δρόμο ὅλα
τά ἀνόσια ἐμβλήματα τῆς σελήνης ἀφανίστηκαν μέ μόνο
τό νεῦμα της. Βρῆκε τούς ἀρχιερεῖς καί τούς ἄρχοντες μέ
δεμένα τά χέρια πίσω, ἐνῶ ἤδη σέ τρεῖς ἀρχιερεῖς καί δυό
ἄρχοντες εἶχαν κόψει τά κεφάλια. Μόλις ἀντίκρουσε αὐτό
τό θέαμα ἡ Παναγία ἔκαμε νεῦμα στόν ἅγιο Χριστοφόρο
κι αὐτός πῆρε τό σπαθί ἀπό τά χέρια τοῦ δημίου καί τοῦ
ἔκοψε τό κεφάλι. Ἀφίνοντας τούς ἄλλους ἡ Θεοτόκος ἐκεῖ
προχώρησε στά ἐνδότερα, πρὸς τόν τύραννο, πού ἦταν κα-
θισμένος στόν θρόνο του καί τοῦ λέει αὐστηρά:

- Ἀσεβέστατε καί παράνομε, πῶς τόλμησες νά συλλά-
βεις καί νά θανατώσεις τούς ἀρχιερεῖς καί τούς ἄρχοντες;

Αὐτός ἀπάντησε μέ αὐθάδεια πρὸς τήν Παντάνασσα.

- Ποιά εἶσαι, πού τόλμησες νά μπεῖς ἐδῶ καί μοῦ κά-
νεις ἔλεγχο;

Τότε οί συνοδοί της τοῦ φώναξαν αὐστηρά:

- Ὁ Θεὸς καὶ ὁ δαδελυρὲ, δὲν ἀναγνωρίζεις τὴν Βασιλίτσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς;

Ἀμέτρωτ ὁ ἅγιος Χριττοφόροτ τὸν ἀρπάξει καὶ τὸν ρίχνει ἀπὸ τὸν θρόνο του. Ὁ δὲ Θεοτόκοτ κάθησε στὸν δικὸ της θρόνο, τὸν ὁποῖο μετέφερε ὁ ἅγιος Χριττοφόροτ καὶ εἶπε πάλι στὸν τύραννο μέ ὀργή:

- Γιά ποιάν αἰτία, ἀσεβέτσατε, θανάτωσετ μέ πικρὸ θάνατο ἀρχιερεῖτ καὶ ἄρχοντετ καὶ λοιποῦτ Χριττιανούτ· τί κακὸ σοῦ ἔκαμαν;

Κι ἐκεῖνοτ ἀπάντησε:

- Τοῦτ σκότωσα αὐτούτ καὶ θά τοῦτ σκότωνα ὅλουτ, γιὰ τί ἔγραπαν στοῦτ ἐχθρούτ μου νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μου.

- Δὲν ἔγραπαν αὐτοί, ἀσεβέτσατε, μά ἐγὼ θέλω νά τοῦτ φέρω ἐναντίον σου, γιὰ ν' ἀφανίτουν τό ἔθνοτ σου, διότι δὲν μπορῶ νά ὑποφέρω ἄλλο τίτ φοβερέτ ἀδικίετ, ἀτιμίετ καὶ τὰ πικρά βάσανα, πού προξενεῖτ στοῦτ χριττιανούτ.

Ἐπειτα ἡ Θεοτόκοτ μαζί μέ τοῦτ ἀγίουσ πού τὴν συνῶδεμαν, περιῆλθε ὅλα τὰ οἰκήματα τοῦ παλατιοῦ, ἐνῶ ὁ ἅγιος μάρτυτ Χριττοφόροτ μετέφερε τὸν θρόνο.

Κάπου συνάντησε μιά κλειστή πύλη πού τὴν ἀνοιξε μόνο μ' ἓνα νεῦμα της, ἀποκαλύπτοντατ ναὸ μέ ἀναμμένα καντήλια καὶ τρεῖτ ἀρχιερεῖτ, ντυμένουσ μέ τίτ ἀρχιερατικέτ τουτ στολέτ, πού μόλιτ ἀντίκρυσαν τὴν Θεοτόκο τὴν προσκύνησαν λέγοντατ:

- Σ' εὐχαριττοῦμε, Κυρία Θεοτόκε, Βασιλίτσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πού θέλεις νά ἐλευθερώτεις τό γέννοτ τῶν χριττιανῶν.

Αὐτοί παρέμειναν, καθῶτ ἦταν καὶ πρίν μέσα στὸν ναὸ, ἐνῶ ἐμεῖτ ἀφήτσαμε ἐκεῖ τὸν θρόνο κι ἐπιστρέψαμε στοῦτ δέτμιουσ ἀρχιερεῖτ καὶ ἄρχοντετ, πού μέ τὴν προσταγή της Θεοτόκου λύθηκαν κι' ἀμέτρωτ ἔπεσαν στὰ πόδια της καὶ τὴν προσκυνοῦσαν λέγοντατ:

- Σ' ευχαριστούμε υπερένδοξε Ἀνασσα, πού μᾶς ἄρπαξες ἀπό τὰ χέρια τοῦ ἄδη καί μᾶς λύτρωσες ἀπό τόν μέγα κίνδυνο.

- Εἴστε ἀχάριστοι καί ἐπιλήσμονες τοὺς ἐπετίμησε ἐκείνη. Δέν εἶμαι ἐγώ πού ἐλευθέρωσα καί σᾶς κι αὐτήν τήν Πόλη τόσες φορές ἀπό μεγάλους κινδύνους; Πορεύεσθε λοιπόν τώρα μέ εἰρήνη καί μή γίνεσθε ἀχάριστοι πρὸς ἐμένα τήν εὐεργέτιδά σας!...

Τότε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, τήν ρωτάει παρατηρώντας μέ θλίψη τοὺς ἀποκεφαλισμένους:

- Κυρία Θεοτόκε, πῶς ἄφησες αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀρχιερεῖς νά θανατωθοῦν ἀπό τόν παράνομο σουλτάνο;

- Αὐτοί, τοῦ ἀπάντησε, οὔτε τόν Θεό ποτέ ἀνέπαυσαν, οὔτε ἐμένα τήν Μητέρα του! Γι' αὐτό ὅχι μόνο στερήθηκαν τούτη τήν πρόσκαιρη ζωή, μά καταδικάστηκαν καί στήν αἰώνια κόλαση!²¹

Ὑστερα ἀπ' αὐτά βγήκαμε ἀπό τό παλάτι κι ἐπιστρέψαμε στήν Ἀγία Σοφία. Ἡ Θεοτόκος στράφηκε στὸν Ἀναστάσιο καί τοῦ εἶπε:

- Ἐσύ πάρε τόν Δανιήλ καί πορευθῆτε στὸν ναό τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, γιά νά προσκυνήσει κι ἐκεῖ.

Ἔτσι ἡ μέν Θεοτόκος μέ τοὺς Ἁγίους πάντας εἰσῆλθαν στήν Ἀγ. Σοφία, ἐγώ δέ μέ τόν Ἀναστάσιο ἀφοῦ βαδίσσαμε ἀρκετό δρόμο ἤρθαμε σέ ἓνα μεστζίτι²² πού παλιά ἦταν ναός. Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔκαμε τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ στήν πύλη κι αὐτή ἀμέσως ἄνοιξε. Μπαίνοντας μέσα βρήκαμε πολλοὺς ἀγαρηνοὺς. Ὁ Ἀναστάσιος πῆρε

21 Φυσικά εἶναι λάθος νά υποθέσουμε ὅτι κάθε τραγικός θάνατος εἶναι ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἔτσι θά ὀδηγοῦμεθα στό ἄτοπο συμπέρασμα ὅτι, ὅποιος πεθαίνει μέ βίαιο θάνατο, εἶναι ἁμαρτωλός κατὰ τό «θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός». Ἀλλά ὅλοι σχεδόν οἱ Ἀγ. Ἀπόστολοι καί πλῆθος Ἅγιοι, ἀπό τήν Π. Διαθήκη ἀκόμη, μέχρι σήμερα ἀπέθαναν μέ βίαιο μαρτυρικό θάνατο.

22 Μεστζίτιον· μικρό τζαμί χωρίς μινaré, χωρητικότητος περίπου ἑκατὸ ἀτόμων.

ένα ρόπαλο και τούς έκδίωνε από τόν ναό τοῦ Θεοῦ. Ἔπειτα προχωρήσαμε καί μπήκαμε στό ἅγιο Βῆμα. Ἐκεῖ βρήκαμε σκεπασμένη μιάν εἰκόνα· τήν ξεσκεπάσαμε καί εἶδαμε ἔκθαμβοι πώς ἦταν μιά λαμπρότατη εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού ἀκτινοβολοῦσε κι ἄστραφτε θαυμασίως. Ἀφοῦ τήν ἀσπασθήκαμε μέ εὐλάβεια, μοῦ λέει ὁ Ἀναστάσιος:

- Βλέπεις αὐτή τήν εἰκόνα; Ὅταν πάρουν τά σκῆπτρα οἱ χριστιανοί, μέλλει νά ἐπιτελέσει μεγάλα θαύματα, ὥστε ἀκόμη καί νεκρούς ν'ἀναστήσει! Γι' αὐτό θ' ἀνεγείρουν πρὸς τιμὴ της μέγιστο ναό.

Τὴν προσκυνήσαμε καί πάλι, τήν καλύψαμε καί φύγαμε. Ὅταν φθάσαμε στό σπίτι πού ἔμενα, μοῦ εἶπε ὁ μάρτυς:

- Ἐσύ τώρα πῆγαινε στήν ἐκκλησία, γιὰ νά προφθάσεις τόν Ὅρθρο.

Ἐγὼ ὅμως τόν ἀνάγκαζα νά πᾶμε μαζί στόν ἅγιο Πτολεμαῖδος καί νά τοῦ τά διηγηθοῦμε ὅλα, καθὼς μᾶς πρόσταξε ἡ Παναγία. Ἀλλ' αὐτός μοῦ ἀπάντησε:

- Πῆγαινε μόνος σου καί πές ὅσα εἶδες κι ἄκουσες. Ἐγὼ πρέπει νά πορευθῶ πρὸς τήν δική μου διακονία.

Πάλι τόν θερμοπαρακαλοῦσα νά μείνει μαζί μου λίγο ἀκόμη. Μοῦ λέει:

- Νά, βλέπεις; ἔσθησε καί τό κερί.

Τότε πιά ἀνοιξα τά μάτια μου, εἶδα τό κερί, πού εἶχε καεῖ κι ἔμεινε λίγο μόνο... ἦρθα στόν ἑαυτό μου καί κίνησα γιὰ τήν ἐκκλησία. Ἐφθασα τήν ὥρα πού διαβαζόταν τό ψαλτήρι· δοξολόγησα λοιπόν ἀπό βάθους καρδίας τόν ἐν Τριάδι Θεό καί τόν πιστό θεράποντά του Ἀναστάσιο τόν νεομάρτυρα, πού ἀξιώθηκα νά δῶ τήν παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν τέλειωσε ἡ ἀκολουθία, βγῆκα ἀπὸ τήν ἐκκλησία, πῆγα στόν ἅγιο Πτολεμαῖδος καί ὑπακούοντας στήν διαταγή τῆς Θεοτόκου, τοῦ ἀφηγήθηκα ὅσα εἶδα καί ἄκουσα. Ἀκολουθῶς γύρισα στήν κατοικία μου . . .

- 10 ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ: "ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ
ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΝΑ ΣΥΜΒΩΣΙ"

Χ Ρ Η Σ Μ Ο Σ

Ἄγιου Ταρασίου Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει ΨΠΕ' (785).

Κ ε ί μ ε ν ο ν

Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὁ Μωάμεθ παροικήσει ἐν
τῇ αὐλῇ τοῦ Βύζαντος, καί στήσει τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐν
αὐτῇ νυχθήμερα δὶς δύο, καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ δὶς δύο ὥ-
ρας νυκτερινάς ὑπολειπούσης τῆς ἡμισείας ὥρας.

*(Εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας τῶν Παλαιολόγων Βασι-
λέων, ὁ Μωάμεθ ὁ πορθητὴς ἡγούμενος τῶν Ἀγαρηνῶν
θά κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἣτις αὐλὴ τοῦ Βύ-
ζαντος ἀποκαλεῖται ἐπεὶ πρῶτος ἔκτισε ταύτην Βύζας ὁ
Μεγαρεύς, καὶ θά στήσῃ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀ-
λώσεως 462 ἔτη καὶ μῆνας ἕξ ἐπακριβῶς, ἥτοι μέχρι τοῦ
1915 ἔτους συμπεριλαμβανομένου, καὶ μῆνας 5, ἥτοι μέ-
χρι Μαΐου τοῦ 1916 καθ' ὅτι: δὶς δύο νυχθήμερα — 400 ἔ-
τη, μία ἡμέρα — 50 ἔτη, δὶς δύο ὥραι νυκτεριναὶ ὑπολει-
πούσης ἡμισείας ὥρας — 12 ἔτη καὶ 5 μῆνες.

462 ἔτη καὶ 5 μῆνες προσθέτομεν ταῦτα εἰς τὸ 1453,
ὁπότε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ
Β' καὶ ἔχομεν 1453 + 462 ἔτη καὶ + 5 μῆνες — 1915 ἔτη
καὶ 5 μῆνες ἥτοι τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1916 ὁ Μωάμεθ ὁ Ε'
καταλείπει τὴν βασιλεύουσαν).

(Αἱ νυκτεριναὶ δέ ὥραι ἀλληγορικῶς σημαίνουν, ὅτι

*** Ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ τοῦ βιβλίου στηρίζεται ἀυθαίρετα σὲ κάποιον ἀριθμὸν (50).**

Απὸ Λεόντιον Μοναχὸν μίαν διαφορετικὴν ἐκτίμησιν:

Νυχθήμερον = 12 διότι μετράμε, πρὶο κάτω, καὶ ὥρες ἢ **πολλαπλάσιον τοῦ 12.**

Εἶναι πχ $12 \cdot 1 = 12$, ἢ $12 \cdot 2 = 24 \dots$ ἢ $12 \cdot 10 = 120$ κλπ.

Για νυχθήμερα = (νύκτες+ἡμ)=120, τότε $2 \cdot 2 \cdot 120 + 120/2 = 540$ χρόνια.

Επειδὴ νύχτες = $120/2 = 60$, τότε 1 ὥρα = $60/12 = 5$ χρόνια.

Οπότε $(2 \cdot 2 - 0,5) \cdot 5 = 3,5 \cdot 5 = 17,5$ χρ. Συνολικὰ $540 + 17,5 = 557,5$ χρ.

Καὶ ἀν μετράμε ἀπὸ τὴν ἀλωση, τότε $1453,5 + 557,5 = 2011$ (περίπου).

Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐπειδὴ δέχεται παραμετρικὴ χρονολογικὴ ἐπίλυση,
δεν εἶναι ἀπὸ μόνῃ τῆς μονοσήμαντα κατατοπιστικὴ. Ἀλλὰ με αὐτὸν τὸν
τρόπον οἱ τότε ὑπόδουλοι Ρωμιοὶμποροῦσαν νὰ παρηγορηθοῦν περισσότερον.
Πχ γιὰ $n + \eta\mu = 12$, τότε ἐβγαίνουν χρόνια ἀλωσης τῆς Πόλης 55 με 56. - ΛΜΔ

οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ὥς ὕλισται ἔχοντες νύκτα καὶ σκότος εἰς τὸν νοῦν τῶν ποτισθέντες ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς πόρνῃς Βαβυλῶνος κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν καὶ παχυνθείσης τῆς καρδίας αὐτῶν κατὰ τὸν Ἡσαΐαν θά ἔχωσι ἄγνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος, ὥς καὶ περὶ τῆς ἀπωλείας τῆς βασιλείας τῶν Ἀγαρηνῶν).

Καὶ ἐν μέν τοῖς νυχθημέροις οὐχ ἔξει ἐπίθετα οἰκεῖα, ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἔξει δύο.

Ὡν πρῶτον μέ τό μεῖζον εἶτα δέ τό ἔλαττον τῶν τριῶν ὥρων τῶν νυκτερινῶν καὶ τῆς ἡμισείας ὥρας.

Καὶ ἔσται ἐν τρίτῃ ὥρᾳ ἐμφανὴς ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ.

Τό γάρ δίποον Π.: ταραχθέν πετροβόλῳ θυμῷ πατάξει μικρόν τό δίκερρον.

Καὶ ἔσσονται τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐκεῖνη οἱ ἄνθρωποι δίγλωσσοι.

Ληγούσης δὲ τῆς ἡμισείας ὥρας τῆς νυκτός, γενήσονται μονόγλωσσοι. Τό γάρ δίκερρον: α: ἡττηθέν κατὰ κράτος ὑπό τοῦ: π: ἄκερον μενεῖ, καὶ ὄμμα ἢ μικρόν, ὥς ἦν ἀπ' ἀρχῆς.

Μεταβληθέν δέν νυστάζει ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου, καὶ φθέγγεται τῇ Ἑπταλόφῳ μετ' ἀτελευταῖον ἀσπασμόν τάδε.

Ἰδοὺ ἐγὼ ἐνύσταξα, καὶ πορεύομαι εἰς τὴν Κλίνην μου, ἵνα κοιμηθῶ, σοὶ δὲ εἶη ἡ νύξ πανσέληνος ἵνα ἀγρυπνήσῃς.

Τούτων δὲ γενομένων, ἐγερθήσεται πόλεμος ἐμφύλιος, καὶ ἀπολεσθήσεται πᾶς ὁ λαός ὁ ἄπιστος.

Καὶ τότε ἐξυπνήσει ὁ Ἅγιος Βασιλεύς, ὁ ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τό Ι, ἐν δὲ τῷ τέλει τό σ, ἔχων, ἃ σημαίνουσι σωτηρίαν.

«ἽΩ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ», (Ρωμ. Κεφ. ια' στίχ. 33) ὃ τῶν θαυμασίων Σου Δέσποτα, μέλλει νὰ ἐκτυλιχθῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἵνα παύσῃ ὁ φθόνος περὶ τοῦ τίς ἂν ἐν αὐτῇ τῇ Πόλει βασιλεύσει.

ΧΡΗΣΜΟΙ

Βασιλέως Λέοντος (τοῦ Σοφοῦ) περί ἐρημώσεως-
ἀναστάσεως τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων Κων/πόλεως.

Κεῖμενον

Βύζαντος αὐλή, ἐστία Κωνσταντίνου. Ρώμη, Βαβυ-
λών, καί Σιών ἄλλη νέα. Τρίς, τρίς ἑκατόν καί Σύ συνάρ-
ξεις κράτος μιᾶς ἐν αὐτῇ ὑστερούσης εἰκάδος. Ὡς ἀθροί-
σεις τῶν ἐθνῶν τό χρυσίον, καί πάσας ἄρξεις καί τὰς πέ-
ριξ φυλαρχίας.

Ἀλλά Σέ πυριστάτον καί Ξανθόν γένος τεφρώσει,
καί τό σόν λύσει κράτος.

Καί πάλιν γάρ ὥσπερ οὐδ' ἄρξαμένη.

Ἐως Θεοῦ δάκτυλος φανεῖς ἐξ ἔω.

Χειρός ρυείσης δακτύλους πλύσσει δύο.

Αἰχμάς φέροντα αὔρας ὥς ἐκ καμίνου, αἷς τόν πα-
τρῶν ἐκδικήσουσι μόρον.

Ἦξουσι δ' αὖθις κυκλόθεν τά σά τέκνα εὐθείας, ὥ-
σπερ ἐκ κύκλου πρὸς κεντρίον.

Ἐφ' οἷς δικαίοις ἐκβιβάσει τήν δίκην.

Καينὴ τό λοιπόν ἢ καινὴ πάλιν ἔση.

Καί κρεῖττον ἄρξεις τῶν Ἐθνῶν, εἶπερ πάλαι.

Δόξης γάρ οἶκος τοῦ Θεοῦ χρηματίσεις.

Τοῖς ἵχνεσί σου προσπεσόντων τῶν πέλας.

ΧΡΗΣΜΟΣ Α'. ΑΙΜΑ

Γένος γάρ αἰσχρόν τῶν ἀφ' ἡλίου Πέλων
Οἰκτρῶς κλονίσεις αὐτόν ἅμα καί Πόλιν
Καί σοῦ στεναγμόν τῷ θέρει ἔαρ φανεῖ.
Καί γραμμικοῖς σχήμασι* δηλῶν τόν χρόνον.
Ὡς ὑστερήθη τοῦ πατρικοῦ τό τέλος.
Ἄρκτου δ' ὀλετήρ ὦν ὄφιν ὁμόνος,
Ὡ πῶς γενήσῃ βρῶμα δεινῶν κοράκων.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΣΤ'. ΜΕΛΙΣΜΟΣ

Ἄλλη τις ἄρκτος δευτέρα σκυμνοτρόφος
καί πᾶν, ὃ ἐκείνη, πλήν σκιαγραφουμένη
Παήλια δέ παρ' ἑκατέρω στέφει,
Μερισμόν ἐμφέρουσα τοῦ κράτους ὅλου.
Τύσιν χρόνον, κίνησις ἐξημβλυμένη,
Εἰς ἐσχάτην γάρ γράφεται τῆς ἐσχάτης.

ΧΡΗΣΜΟΣ Ζ'. ΑΙΜΑ

Αἶ, αἶ τάλαινα, τληπαθεστάτη Πόλις:
Οἰκτρός γάρ οἰκτρόν νῦν ὑποφθήσῃ φάος.
Ἦμος κρατήσῃ πρὸς μακρόν Κάππα χρόνον**
Σφαγαί γάρ ἐν Σοί καί προχύσεις αἱμάτων.
Καί πρὸς μάχην ἐμφύλιον ὀργανωμένοι.
Νήρυθμον ἐσχόν ταχύσουσι τῷ ξίφει
Πρὸς χιλιάδας ἐξ ἐπτά μετρούμενος
Καί πᾶς ἀσελγῆς καί φόνω κεχραμένος

* bar code? ** κ=20, μακρόν κ=2000;

Μοιχός, ἄρπαξ, ἄδικος ἄρρενοφθόρος.
Τά λοιόσθια λεύσουσι πρυμμάτων φάος.
Τῆς ἐνδεκάτης εἰρηγμένης οὐκ ἐκλείψει
Καί πέντε πρωτόλεια τῆς μοναρχίας,
Δράκοντα συρίξουσι τόν λιβοκτόνον
ἝΑσαρκα μιστύλλονται τά τούτου μέλη.

ΧΡΗΣΜΟΣ Θ'. ΕΞΟΥΣΙΑ

Οὐαί Σοι, πόλις Ἐπτάλοφε, ὅταν τό εἰκοστόν
Στοιχεῖον εὐφημίζεται εἰς τά τείχη Σου.
Τότε ἤγγικεν ἡ πτώσις καί ἀπώλεια
Τῶν δυναστών σου καί τῶν ἀδικία κρινόντων,
Ὅς ἔχει τούς δακτύλους αὐτοῦ δρεπανωτούς
Ὅ ἐστί δρέπανον τῆς ἐρημώσεως,
Καί ἐν τῷ Ὑψίστῳ βλασφημία.

Δηλ. Αλοίμονόσου, Πόλις Επτάλοφε (Κων/πολη ή άλλη 7λοφη πόλη, ή ο κόσμος ολόκληρος κατ' επέκταση), όταν το 20ο στοιχείο (K=20) έχει καλή φήμη στα τείχη σου. Τότε πλησίασε η πτώση και οι απώλειες των δυναστών σου (κυβερνητών σου), και αυτών που κρίνουν άδिका. Που έχει τα δάκτυλά του δρεπανωτά, το οποίο (σφυροδρέπανο) είναι δρέπανον της ερήμωσης, και προς τον Ὑψιστο βλασφημία (δηλ. αντίθεο σύστημα).

Αυτή είναι φοβερής ακριβείας προφητεία περί κομμουνισμού (αρχίζει με K), του συμβόλου του (δρεπανιού), και της εποχής που θα ευφημίζεται, (20ου αιώνα) κατά την οποία και τελικά θα καταπνέσει το βλάσφημο και άδικο αυτό σύστημα!! Σημειωτέον ότι και η Μόσχα είναι επτάλοφη! -ΛΜΔ

Λ Ο Γ Ο Σ

τοῦ αὐτοῦ Λέοντος, περί τοῦ θρυλουμένου
πτωχοῦ καί ἐκλεκτοῦ βασιλέως τοῦ κατοικοῦντος
ἐν τῷ πρώτῳ ἄκρῳ τῆς Βυζαντίδος.

Ὁ ἀληθινός καί μέγας Βασιλεύς, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ἄρθρῳ τόπῳ διά τό καυστικόν. Ὅν ἐδιώξαν οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς αὐτοῦ οἰκίας καί δεδώκασιν τήν στρωμνήν αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις, πλέοντα καί ἀλιεύοντα ἐβδομηκοστόν χρόνον, ἐν δέ τῷ ἐβδομηκοστῷ χρόνῳ, εἰς τό τέλος τῶν Ἰσλαμικῶν ἀποκαλυφθήσεται, παρακολουθήσει ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Λιβός καί ἴσται ὁ πρῶτος δεύτερος καί ὁ δεύτερος πρῶτος, καί μετὰ ταῦτα ποιήσεται φονεύτρια ἐν μέσῳ τῆς Πόλεως ἐν τῷ ἐλαιοφόρῳ Πακτωλῷ ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ὥρα Γ' τῆς ἡμέρας καί τῶν τριῶν ταραττομένων, ὁ Γ' πρῶτος καί ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἡλειμμένος, ὁ μέλλων ἀποκαλυφθῆναι, διά τόξων καί σημείων Χριστοῦ

Νεώτερες προφητείες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων.

Προφητεία ἐπιγραφεῖσα στὸν τάφο
τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

Ἡ ἀναφερομένη ἐδῶ προφητεία ἀνεγράφη ποτέ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀσφαλῶς μετὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ λειψάνου του ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίου, ὅπου κατετέθη στὸν ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πού ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὡς «μαρτύριον» καὶ γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἐνταφιασμόν του. Ἡ ἐπιγραφή περιέχεται στό βιβλίον «Σύνοψις διαφόρων ἱστοριῶν» (1684) ὡς ἐπίσης καὶ στήν Πατρολογία τοῦ Migne. Ὁ τρόπος τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὄντως παράξενος καὶ αἰνιγματώδης, γι' αὐτό καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινε ἄγνωστη καὶ ἀσαφής. Ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἐρμηνευτής τοῦ συμβολικοῦ τούτου συγγράμματος θεωρεῖται ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος πρὶν ἔτι γίνῃ Πατριάρχης, στίς ἡμέρες τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Ἀναγράφομεν αὐτολεξεῖ τὴν ἐπιγραφή, ὅπως εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου καὶ μετὰ θά τὴν ἐπαναλάβωμεν ἐρμηνευμένην. Τώρα ἀσφαλῶς δέν εὐρίσκεται οὔτε ἡ πλάκα οὔτε ὁ ναός, ὑπάρχουν ὁμως σέ διάφορες βιβλιοθηκὲς περιγραφές πρὸς διαπίστωσιν. Ἔχει δέ ἡ ἐπιγραφή ὡς ἑξῆς:

«Τ. π.τ. ι.δ.τ. η. Βαλ. τ. ἱμλ. ο. κλμν,
Τῇ πρώτῃ τῆς Ἰνδίκτου, ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰσμαήλ ὁ καλούμενος,
μμθ, μλ. δ. ν. τρπσ γν. τ. πλολγ. τ. επτλφ,
Μωάμεθ, μέλλει διὰ νὰ τροπώσῃ γένος τῶν Παλαιολόγων, τὴν Ἐπτάλοφον

κρτσ. εσθ. βλσ. εθν. πμλ. κτζ. κ. τ. νσ,
 κρατήσσει, ξσωθεν βασιλεύσει, ξθνη πάμπολλα κατάρξει, καί τας νήσους
 ερμσ. μχρ. τ. εξν. πτ. ιστργτν πθσ. τ. ογδ.
 έρημώσσει μέχρι του Ευξείνου Πόντου. Ίστρογείτονας πορθήσσει τη όγδόη
 τ. ινδκτ. πλπνσ. κτζ. τ. εντ. τ. ιδκτ. ε. τ.
 της Ίνδίκτου, Πελοπόννησον κατάρξει, τη ένάτη της Ίνδίκτου, εις τά
 βρ. τ. μρ. δ.ν. στρ.τ.σ. τ. δκτ.. τ. ιδκτ. τ.
 βόρεια τά μέρη μέλλει διά νά στρατεύσσει τη δεκάτη της Ίνδίκτου τούς
 δμτ. . τρπσ. πλ.. επστψ. ετ. χν. τ. δμτ. πλμ
 Δαλμάτας τροπώσσει, πάλιν έπιστρέψει έτι χρόνον, τοίς Δαλμάταις πόλεμον
 εγρ. μγ. μρκ. τ. στρβν, κ. τ. πλθ. κ. τ.φλ. σνδ.
 έγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβήναι, καί τά πλήθη καί τά φύλα συνοδῃ
 τ. επρ. δ. θλσ. κ. ξρ. τ. πλμ. σνψ. κ. τ.
 των Έσπερίων διά θαλάσσης, καί ξηρᾶς τόν πόλεμον συνάσσουν, καί τόν
 Ίσμ. λ. τρπσ. τ. απγν, ατ. βσλσ. ελτ. μκρ.
 Ίσμαήλ τροπώσσουν, τό απόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει έλαττον μικρόν
 ολγ. τ. δ. ξθ. γν. αμ. μτ. τ. πρκτρ. ολ. ιμλ.
 όλίγον. τό δέ Ξανθόν γένος ᾗμα μετά των πρακτόρων όλον Ίσμαήλ
 π.τ. τ. επτλφ.. επρο. μτ. τ. πρμ. ττ. πλμ.
 τροπώσσουν, τήν Έπτάλοφον επάρουν μετά των προνομίων. τότε πόλεμον
 εγρ. εφλ. ηγρων. μχ. τ. πτ. ωρ. κ. φν,
 έγείρουν έμφυλον ηγρωμένον, μέχρι της πεμπταίας ώρας. καί φωνή
 βσ. τ.τ. στ. στ. μτ. φβ. σπστ. πλ. σδω. ε.
 βοήσσει τρίτον, στήτε στήτε, μετά φόβου σπεύσατε πολλά σπουδαίως εις
 τ.. δξ. τ. μρ. αδ. ερτ. γν. θμστ. κ. ρμλο. ττ.
 τά δεξιά τά μέρη άνδρα εύρητε γενναίον θαυμαστόν καί ρωμαλέον, τοῦτον
 εξτ. δσπτ. φλ. γ. εμ. υπχ. κ. ατ. πρλβτ. θλμ.
 Έξετε Δεσπότην, φίλος γάρ έμοῦ υπάρχει καί αὐτόν παραλαβόντες, θέλημα
 εμ. πλρτ.
 έμόν πληροῦται».

Δέν νομίζω νά χρειάζεται κανένα σχόλιο γιά τό νόημα καί τήν πληρότητα αὐτῆς τῆς προφητείας, διότι έπραγματοποιήθη άκριβέστατα στά πλείστα της μέρη, πού άνήκουν φυσικά τώρα στό παρελθόν. Άπό τό θάνατο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, όπου έγράφη, επέρασαν 1101 χρόνια έως τοῦ Ίωάννου Παλαιολόγου, πού ό Γεννάδιος Σχολάριος τήν έρμήνευσε κατά το έτος 1430. Έη προφητεία αὐτή παρουσιάζει καί ένότητα καί όμοιότητα στήν γλωσσική της έκφραση καί αποδεικνύει πλήρη άρτιότητα αποκλειομένης προσθαφαιρέσεως.

Έη επαλήθευσίς της είναι τόσον σαφής καί πλήρης, πού δέν μᾶς αφήνει κανένα περιθώριο έρεύνης ή άμφιβολίας, διότι από τήν άλωση της πόλης υπό τοῦ Μωάμεθ τοῦ πορθητοῦ καί μέχρις της προεκτάσεως της Τουρκικής κυριαρχίας έως των προθύρων της Βιέννης, όπου ήτήθησαν καί άρχισαν νά υποχωροῦν καί νά παρακμάζουν, άληθεύει πληρέστατα ή προφητεία. Έη άρχή της προφητείας, από «Τῇ μέν πρώτη της Ίνδίκτου ό καλούμενος Μωάμεθ μέλλει διά νά τροπώση γένος των Παλαιολόγων τήν Έπτάλοφον κρατήσσει», άνήκει στήν άλωση της πόλης. Μετά τήν ήττα της Βιέννης άρχισε ή παρακμή της πόλης. Μετά τήν ήττα της Βιέννης άρχισε ή παρακμή καί σμίκρυνσις της Τουρκικής δυναστείας ώς τά σημερινά της σύνορα. «Τοίς Δαλμάταις πόλεμον έγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβήναι», Δαλμάτες έδω έννοοῦνται οί Βόρειοι λαοί. Έη ήττα της Βιέννης είναι «τό μερικόν τε συντριβήναι». «Καί τά πλήθη καί τά φύλλα συνοδῃ των Έσπερίων... καί τόν Ίσμαήλ τροπώσσουν» είναι ή μετά ταῦτα αντίστασις καί πάλη των υποδούλων έθνών έως τοῦ 1918 καί ή τελεία απομόνωσις της Τουρκίας στά σημερινά της όρια, κατά τήν άψευδή ιστορία των Βαλκανικών πολέμων. Τό έπόμενο άρθρον της προφητείας: «τό απόγονον αὐτοῦ βασιλεύσει έλαττον μικρόν όλίγον» είναι μάλλον ή άναλαμπή τοῦ Κεμάλ πού κρατᾶ μέχρι σήμερα, άναμένουσα τήν μετά ταῦτα καταιγίδα τοῦ ξανθοῦ γένους πού ήδη τά πρῶτα σημάδια φαίνονται. Έως έδω έκπληρώθηκαν άκριβῶς τά προφητευθέντα, πού είναι καί ή έγύησις των έπομένων άνεκπληρώτων άρθρων. Ίσως νά προβάλλη κανείς τό διάφορον γλωσσικόν ιδίωμα της εποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου από αὐτό της σημερινῆς του έκφράσεως, αλλά ᾗς μήν ξεχνᾶμε ότι, όπως καί σήμερα μεταφράζεται ή γλῶσσα κατά καιρούς γιά κατανόηση των άπλουστερων, τό ίδιο ίσως καί έδω έσυνέβη από τόν Μονεμβασίας Δωρόθεον, όπως εύρίσκεται στήν «Σύνοψιν των διαφόρων ιστοριών». Τά άναμενόμενα πρός έκ-

πλήρως ἄρθρα πρέπει νά μᾶς ἀπασχολοῦν, διότι εὐρισκόμεθα στό κέντρον σχεδόν αὐτῶν τῶν γεγονότων καί πρέπει νά γίνουν περισσότερο προσεκτικά ἀπό τήν δικήν μας πατρίδα καί φυλήν.

«Οὐκ ἔστι κακία ἐν τῇ πόλει ἣν οὐκ ἐποίησεν ὁ Κύριος». Δέν γίνεται ποτέ περιπέτεια καί πειρασμός στήν πόλι, ἐάν δέν ἐπιτρέψη ὁ Κύριος. Ἡ ἀποστασία καί ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων δίδουν δικαίωμα, κατὰ τόν πνευματικόν νόμον, στούς διαφόρους πειρασμούς καί, τρόπον τινά, ἀναγκάζουν τήν πατρική τοῦ Θεοῦ πρόνοια νά ἐπιτρέψη αὐτούς. Ὁμοῦ μέ τήν σωρεία τῶν θλιβερῶν, πού παιδεύουν τούς πιστούς, εἶναι καί οἱ πνευματικές πληγές, ὅπως οἱ αἱρέσεις, οἱ φατρίες καί τά σκάνδαλα. Μιά λοιπόν ἀπ' αὐτές τίς μάστιγες, πού πραγματικά καταταυράνησε τήν φυλήν καί τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὁ Ἰσλαμισμός, πού ἐδυνάστευσε σάν καμμιά ἄλλη πλάνη τήν Ἐκκλησία μας. Ὅπως ὁμως καί οἱ λοιπές παιδευτικές συμβάσεις ἔχουν ὅρον «ἄχρι καιροῦ», διότι μόνον παιδευτικήν σημασίαν καί ἀποστολήν ἔχουν, ἔτσι καί αὕτη ἡ λαίλαπα εἶναι παροδική, παρά τόν μακρόν χρόνον πού ἐπεκράτησε. Περί τῆς προσδοκίας αὐτῆς διαλαμβάνουν καί τά ἐπόμενα ἄρθρα τῆς ἀνά χειρας προφητείας. Ἡ πραγματικότητα τῆς θείας ἐπισκέψεως καί παρηγορίας στήν δοκιμασθεῖσαν μας φυλήν βεβαιοῦται καί μέ τό ἀκόλουθον ρῆμα τῆς γραφῆς: «ἐάν οἱ υἱοί σου δέν φυλάξωσι τά νόμιμά μου ἐπισκέψομαι ἐν ράβδῳ τάς ἁμαρτίας αὐτῶν καί ἐν μάστιγι τάς ἀνομίας αὐτῶν, τό δέ ἔλεος μου οὐ μή διασκεδάσω»¹⁰⁸. Ἡ Ἰσλαμική λαίλαπα, ἰδίως τῶν Τούρκων, ἐγγίζει πλέον στήν συντριβή καί ἀπόσβεσί της, διότι καί σ' αὐτούς ἐπληρώθησαν οἱ καιροί καί ὁ πνευματικός νόμος τοῦ παραμερίζει, ἐπειδή ἱκανόν καταδυνάστευσαν τόν νέον Ἰσραήλ. Στόν Ἀβραάμ, ὅταν ἐρώτησε πότε ἐγγίζει ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀπογόνων του στήν ἐπαγγελθεῖσαν

γῆν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Θεός ὅτι «μετά ἔτη τετρακόσια, διότι οὐπω ἀναπεπλήρωνται αἱ ἀνομίαι» τῶν Ἀμορραίων καί τῶν λοιπῶν ἐθνῶν. Σέ μᾶς πλησιάζει ὁ καιρός τῆς δοκιμασίας νά συμπληρωθῇ καί τά παράσιτα τῆς δυναστείας νά ἐκλείψουν. Στήν συνέχεια ἡ προφητεία λέγει: «τό δέ ξανθόν γένος ἅμα μετά τῶν πρακτόρων ὅλον Ἰσμαήλ τροπώσουν, τήν Ἐπτάλοφον ἐπάρουν μετά τῶν προνομίων». Τό ξανθόν γένος κατὰ τήν κοινήν γνώμην, συνάδόντων περί τούτου καί τῶν ἐπομένων χρησμῶν πού θά ἀναφέρωμεν, εἶναι ἡ Ρωσία μετά «τῶν πρακτόρων της», τῶν ἤδη δορυφόρων κρατῶν. «Τότε πόλεμον ἐγείρουν ἔμφυλον ἡγριωμένον». Κατά τήν πτωχή μας γνώμη ἡ εἵσοδος τῶν Ρώσων στήν Κωνσταντινούπολιν θά εἶναι εὐκολή στήν ἀρχή, διότι δέν θά μπορῇ ἡ Τουρκία νά ἀναχαιτίσῃ τόν βίαιον χείμαρρον τῶν πολυπληθῶν Ρώσων, μετά ὁμως τήν εἵσοδον τοὺς θά συναντήσουν ἀντίστασι ἀπό τό ἀντίθετο στρατόπεδο πού θά ἀπαιτοῦν γιά τόν ἑαυτό τους τήν ἐπικράτειαν. Ἐπειδή δέ θά εἶναι μεταξύ χριστιανῶν ἡ μάχη καί ὄχι μέ τοὺς Μουσουλμάνους, ἀναφέρει ἡ προφητεία «ἔμφυλον», τό δέ «ἡγριωμένον» σημαίνει τήν λυσσώδη πάλιν τῆς ἐπικρατήσεως. «Καί φωνή βοήσει τρίτον. Στῆτε στῆτε μετά φόβου». Ἡ ὑπερφυσική ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀναχαιτισμόν τῆς φονικῆς ὁρμῆς τῶν συγκρουομένων λαῶν εἶναι δεῖγμα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ στήν ἀνυπολόγιστην συμφορά. Ἀφοῦ ξυπνήσουν ἀπό τήν μέθην τοῦ παραλογισμοῦ τοὺς οἱ τότε προσφερόμενοι στό βωμό τοῦ ὀλέθρου καί τῆς αὐτοκαταστροφῆς, θά συνέλθουν καί ὁ στεναγμός τῆς μεταμελείας θά κρούσῃ τά φίλάνθρωπα σπλάγχχνα τοῦ Θεοῦ, γιά νά σώσῃ τοὺς ἀπομειναντας ἀπό τήν σφαγὴν, τοῦ καρποῦ τοῦ ἰδανικοῦ μας πολιτισμοῦ! Μετά τόν παράδοξο τερματισμό τοῦ ἐξολοθρεμοῦ ἡ Θεία ἐπέμβασις θά τοὺς ὀδηγήσῃ στήν ἀνεύρεσι τοῦ καταλλήλου Σωτῆρος, πού θά ἐπιβάλλῃ τήν τάξιν καί τόν ρυθμό τῆς ζωῆς, ὅπως λέει ἡ προφητεία: «σπεύσατε

πολλά σπουδαίως εις τα δεξιά τα μέρη άνδρα εύρητε σπουδαίον... τούτον έξετε Δεσπότην». Άλλη εξ ίσου σημαντική προφητεία είναι η ακόλουθη, που κατ' αρχάς ετοποθετήθη κατά το έτος:

1053 υπό ανωνύμου τινός και φαίνεται σαν πρώτος τόπος της παρουσίας της η Ιερά Μονή Κουτλουμουσιού - Αγίου Όρους. Η προφητεία αποτελείται από τα κάτωθι 24 άρθρα, που αρκετά έχουν ήδη πραγματοποιηθή. **(Εντός παρενθέσεως σημειώσεις υπό ΛΜΔ):**

1. Μέγας Ευρωπαϊκός πόλεμος. (Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, 1914-1918. Η Αυστρία μετά τη δολοφονία στο Σεράγεβο του αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου, διαδόχου του Αυστροουγγρικού θρόνου, κηρύσσει τον πόλεμο στη Σερβία και έτσι αρχίζει ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Ως το 1916 η Ελλάδα παρέμεινε ουδέτερη. Από το 1917 η χώρα μας συμπαράταχθηκε με την Αντάντ. Στο μέτωπο της Θεσσαλονίκης συμπολέμησαν Έλληνες, Γάλλοι, Βρετανοί και Ιταλοί εναντίον Αυστριακών, Γερμανών, Βουλγάρων. Ο ελληνικός στόλος ανέλαβε το βάρος των επιχειρήσεων κατά του οθωμανικού στόλου. Η συνθηκολόγηση της Γερμανίας στις 11 Νοεμβρίου 1918 βάζει τέλος στο μεγάλο πόλεμο).

2. Ήττα της Γερμανίας, καταστροφή Ρωσσίας και Αυστρίας. (Διάλυση το 1918 της Αυστρο-Ουγγαρίας, η Ρωσία αν και ήταν με τους νικητές έχασε 1.700.000 στρατιώτες (14,17%) και παραδόθηκε στον κομμουνισμό. Η ηττημένη Γερμανία έχασε 1.800.000 στρατ. (16,12%).

3. Ήττα των Αγαρηνών υπό Ελλήνων. (Η Ελλάδα βγήκε νικήτρια μαζί με την Αντάντ).

4. Ενίσχυσις Αγαρηνών υπό Δυτικών λαών και ήττα των Ελλήνων υπό της Άγαρ. (Τον Αύγουστο του 1921 ο Ελληνικός στρατός αναγκάστηκε να ανακόψει την πορεία του προς την Άγκυρα, ύστερα από μια αποτυχημένη μάχη στον Σαγγάριο).

5. Σφαγή Ορθοδόξων λαών. (1922, Μικρασιατική καταστροφή).

6. Και μεγάλη ανησυχία Ορθοδόξων λαών.

7. Εισβολή ξένων στρατευμάτων εξ Αδριατικού πελάγους. Ουαί εις τους κατοικούντας επί της γης, ο Άδης έτοιμος. (Αλλοίμονο από τα νέα όπλα).

8. Προς στιγμήν ο Αγαρηνός μέγας.

9. Νέος ευρωπαϊκός πόλεμος. (Β΄ Παγκ. Πόλεμος. Άρχισε στις 7/7/1937 στην Ασία από την Ιαπωνία (επίθεση εναντίον της Κίνας) και στις 1/9/1939 στην Ευρώπη (επίθεση Γερμανίας στην Πολωνία). Τελείωσε στις 15 Αυγούστου 1945. Το φιλοχιτλερικό κίνημα εξερράγη στην Αυστρία μετά την δολοφονία του αυστριακού καγκελάριου Ένγκελμπερτ Ντόλφους. Το 1934 είχε δολοφονηθεί από Κροάτη ο βασιλιάς της Σερβίας Alexandar Karageorgevich, και πολλές δικτατορίες εγκαθιδρύθηκαν στην Ευρώπη λόγω της πολιτικής βίας).

10. Ένωσις Ορθοδόξων λαών μετά της Γερμανίας. (Στις 23 Αυγούστου 1939 η τότε Σοβιετική Ένωση, και η Γερμανία υπέγραψαν Σύμφωνο μη Επίθεσης, στην πράξη το διαμελισμό της Πολωνίας).

11. Ήττα Γάλλων υπό Γερμανών. (Στις 14/6/1940 οι Γερμανοί στο Παρίσι. Παράδοση της Γαλλίας στις 25 Ιουνίου 1940)

12. Επανάστασις των Ινδιών και χωρισμός αυτών από της Αγγλίας. (1947)

13. Αγγλία εις μόνους Σάξωνας.

14. Νίκη Ορθοδόξων λαών και γενική σφαγή Αγαρηνών υπό Ορθοδόξων. (Α΄ φάση του 3ου Π.Π.)

15. Ανησυχία κόσμου.

16. Γενική απελπισία της Γης. (Τα σύγχρονα όπλα έτοιμα να εξαφανίσουν τα πάντα).

17. Μάχη επτά (7) κρατών εις Κωνσταντινούπολη. Τρία ημερονύκτια σφαγή. Νίκη του μεγαλυτέρου κράτους κατά των εξ (6) κρατών. (Προηγείται η μάχη κοντά στη Νεκρά Θάλασσα).

18. Συμμαχία εξ κρατών κατά του εβδόμου κράτους, τρία ημερονύκτια σφαγή. (Β΄ φάση)

19. Παύσις πολέμου υπό αγγέλου (Θεού-Χριστού) και παράδοσις πόλεως τοις Έλλησι.

20. Υπόκυψις Λατίνων εις αλάνθαστον Πίστιν Ορθοδόξων.

21. Εξωθήσεται (θα εξαπλωθεί η) Ορθόδοξος Πίστις από Ανατολών μέχρι Δυσμών.

22. Φόβος και τρόμος βαρβάρων υπ' αυτής.

23. Παύσις του Πάπα και κήρυξις ενός Πατριάρχου δι' όλην την Ευρώπην.

24. Εν πέντε και πεντήκοντα έτη το τέλος των θλίψεων την δε εβδόμην ουκ έστι ταλαίπωρος, ουκ έστιν εξόριστος, επανερχόμενος εις τας αγκάλας της Μητρός αγαλλομένης Εκκλησίας*. Ούτως έσται και ούτω γένοιτο. Αμήν. Αμήν. Αμήν. Εγώ ειμί το Α και το Ω. Πρώτος και Έσχατος. Τέλος μία ποιμήν και εις ποιμήν έσται εκ της αληθούς Ορθοδόξου πίστεως. Αυτό γένοιτο. Αμήν, Αμήν, Αμήν.

- Δούλος Χριστού Αληθινού Θεού. -

***Σημ. ΛΜΔ:** Ίσως 5 και 50=550 έτη. Τότε 1453,5+550=2003,5 περίπου. Τότε, 10 χρόνια μετά την κοίμησή του περίπου, είπε και ο γ. Παίσιος (+1994), θα ξεκινήσουν τα γεγονότα, όταν κυβερνήσει μια καινούργια γενιά πολιτικών στην Τουρκία (Ισλαμιστές-Ερντογάν, το 2003,5). Και την εβδόμην (προστίθεται ένα πολλαπλάσιο του 7). Για πολλαπλ=1, τότε: 2003,5+7=2010,5, ή 2011 περίπου, τέλος των γεγονότων αυτών... Η προφητεία αυτή όπως και του Αγίου Ταρασίου, δίνουν, κοινή ημερομηνία για απελευθέρωση της Πόλης δύο φορές: α) 55χρ+7μήνες και β) 550+7χρόνια περ. μετά την άλωση. Η πρώτη ήταν για παρηγοριά των υποδοúlων Ρωμιών ότι ίσως σύντομα να ελευθερωθούν. Σημειωτέον ότι η «εβδόμη» της προφητείας θεωρητικά μπορεί να φτάσει έως τα 70 χρόνια σε σχέση με το μέγεθος των 550 ετών. Στην πράξη όμως, περιορίζεται πολύ το διάστημα αυτό από άλλες προφητείες.

τῆς προηγούμενης, ἐναλλάσσονται μόνον, τὰ σκηνικά, γιά νά δώσουν ὁμως τό ἴδιον νόημα. Περί τῶν ἤδη ἐκπληρωθέντων, ἰδίως στόν εὐρωπαϊκόν στίβον, δέν ἀποφαινόμεθα, διότι αὐτά εἶναι γνωστά. Ἐκεῖνο πού τώρα ἀπασχολεῖ εἶναι τό θέμα τοῦ ἐρχομένου τρίτου πολέμου, τοῦ ἴσως πυρηνικοῦ ὀλέθρου, ἄν χρησιμοποιήσουν οἱ μικροί κοσμικοί ἡγέτες ὅσα ἡ μεγάλη τους ἀφροσύνη δυστυχῶς ἐπενόησε καί ἐτοίμασε. Ποία ἄλλη ἀνοησία ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή πού τούς διακατέχει, ἀφοῦ γνωρίζουν τήν πανωλεθρία; Μόνο ἓνα λάθος, ἔστω καί ἀτύχημα, εἶναι ἱκανό νά δηλητηριάση καί νά καταστρέψῃ τὰ πάντα καί ὁμως δέν ὑποχωροῦν, παρά τήν γενικήν κατακραυγή τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων.

Ἄν καί ὑπάρχουν πράγματι ἀσάφειες στήν προφητεία, πού ὀφείλονται μᾶλλον στήν κατάταξη τῶν ἄρθρων καί στά δυσνόητα τῶν μή πραγματοποιηθέντων, ἐπ' οὐδενί λόγῳ ὁμως καταργεῖται ἡ αὐθεντία καί τό κύρος της ὡς θεοπνεύστου καί ἀληθοῦς. Τό γριφῶδες, τό αἰνιγματικόν, τό πρωθυστερον καί τό συμβολικόν, πάντοτε ὑπάρχουν στίς προρρήσεις καί ἡ πλήρης ἐπαλήθευσις φαίνεται μετά τό πέρας τῶν γεγονότων. Τό «οὐαί τούς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς» καί τό «γενική ἀπελπισία ἐπὶ τῆς γῆς» καί τό «ὁ ἄδης ἔτοιμος» ἦσαν ἀδιανόητα πρὶν τό 1950 πού ἦτο ἄγνωστος ὁ πυρηνικός πόλεμος. Τά συμβατικά ὅπλα, ὅσο καί νά ἦσαν βελτιωμένα, ἀδυνατοῦσαν νά προκαλέσουν γενικήν ἀπελπισία καί παγκόσμιον κίνδυνον. Τώρα ὁμως πού μποροῦν νά καταστρέψουν ὀκτώ φορές ὀλόκληρον τήν γῆν σέ μερικά μόνο λεπτά, ἐπαληθεύεται ἡ προόρασις τοῦ προφήτου, πού διέβλεψε πρὶν τόσους αἰῶνες τήν σημερινήν κατάστασι. Ἡ ἐπισήμανσή μας μᾶλλον εἶναι ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, καί διότι θά γίνουν τὰ ἀνήκουστα δεινά, πού περιλαλοῦνται στήν δική μας περιφέρεια. Στήν πρώτη προφητεία ἀνέφερε τρομακτικόν πόλεμον, «ἔμφυλον ἡγριωμένον», στήν δευτέρη

τρομερή ἀνθρωποσφαγή ἐπὶ δύο τριήμερα, ὥστε νά φθάσῃ τό αἷμα στόν Κεράτιον κόλπον, κατά τίς ἐπόμενες προφητεῖες καί ἄρα ὑπάρχει συμφωνία καί ἐπαλήθευσις.

Προφητεία Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστόν Σαλοῦ.

Καί αὕτη ἡ προφητεία, γραφεῖσα ὑπό ἄλλου θεοπνεύστου ὀργάνου τῆς χάριτος, ἔχει ἀρτίαν συμφωνία μετά τῶν προτέρων καί συμπληρώνει, ὡς συνήθως, ὅ,τι οἱ ἄλλες παραλείπουν. Στήν προφητεία ἀναφέρεται ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις θά παραδοθῇ στοὺς Τούρκους καί θά χάσῃ τήν αἴγλη της ὡς πρωτεύουσα τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλά καί πάλιν θά ἐπανέλθῃ στήν προτέρα της κατάσταση, μετά ἀπό τὰ τρομακτικά γεγονότα πού θά συμβοῦν σέ μιὰ παγκόσμια σύρραξι, ἐκδικουμένην τήν ἁμαρτία καί ἀποστασία τῶν δικῶν μας καιρῶν. Ἐρωτώμενος ὁ ἅγιος ἀπό κάποιον μαθητή του γιά τό μέλλον τῆς πόλης, διεσάφησε στό πνευματικόν του τέκνον τὰ γενησόμενα, πού μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ διέβλεπε.

Ἀποσπασματικῶς ἀναφέρομεν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς προφητείας: «Ἡ πόλις αὕτη ἡ ἐπάνω πολλῶν ἐθνῶν προκαθεζομένη ἀνάλωτος ἔθνεσι γενήσεται καί ἀχειρώτος... Λόγος δέ τις φέρεται εἰσιέναι τό γένος τῶν Ἀγαρηνῶν καί ἱκανά πλήθη τῇ μαχαίρᾳ αὐτῶν κατασφάξουσιν· ἐγὼ δέ φημί, ὅτι καί τό ξανθόν γένος εἰσελεύσεται οὗτινος ἡ προσηγορία πρόκειται ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ στοιχείῳ τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων ἀνακεφαλαιωμένων, ἀλλ' εἰσελεύσεται μὲν καί τὰ κῶλα τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ ἐδάφους καταστρώσουσιν, οὐαί δέ αὐτοῖς ἀπό τῶν δύο ὀρπήκων, ὧν αἱ ρομφαῖαι αὖραι καί ὀξεῖαι δρέπανοι, πυρρὸν ἐν θέρει συγκόπτουσαι καί εἰς τὰ ὀπίσω οὐ μὴ ἀνθυπιστρέψουσιν οὐκέτι, οὐδ' οὐ μὴ ἐνταῦθα καταλειφθήσονται... Ἐν γάρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός βασιλέα ἀπό πενίας καί πορεύσεται ἐν δικαιοσύνῃ, πολλῇ... καί ἔσται εἰρήνη ὃν τρόπον ἐπὶ τῶν ημερῶν του Νῶε ...

Προφητεία Ἁγίου Μεθοδίου Πατάρων

Μεθόδιοι Πατάρων τῆς Λυκίας φέρονται δύο, ὁ μὲν ἕνας μαρτύρησε τὸ 311 μ.Χ. καὶ ὁ ἄλλος ἤκμασε τὸν 9ον αἰ., στὸν ὁποῖον ἀνάγονται οἱ χρησμοί.

Κείμενον.

«Καὶ κρατήσῃ ἐπὶ τὴν Ἑπτάλοφον τὸ ξανθὸν γένος ἕξ ἢ πέντε καὶ φυτευθήσονται ἐν αὐτῇ λάχανα, καὶ φάγονται ἕξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς ἐκδίκησιν τῶν Ἁγίων· κρατήσουσι δέ ἐπὶ τὴν Ἀνατολὴν προνοηταί τρεῖς... καὶ μετὰ τούτους ἐγερθήσεται αὐτόνομος καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος λύκος ἀγριώδης... καὶ ταραχθήσονται καὶ τὰ καθήμενα ἔθνη, ἅτινα εἰσὶν ἐπὶ τὰ βόρεια μέρη, κινήσουσι μετὰ μεγάλης βίας καὶ δριμύτητος θυμοῦ, καὶ χωρισθήσονται εἰς τέσσαρας ἀρχάς, καὶ ἡ μὲν πρώτη χειμάσει εἰς Ἑφeson, ἡ δὲ δευτέρα εἰς Μελάγια, ἡ τρίτη ἐν ἀκροκάμπῳ ἡγουν εἰς Πέργαμον καὶ ἡ τετάρτη εἰς Βιθυνίαν... τότε ταραχθήσονται τὰ ἔθνη καθήμενα ἐπὶ νότου γωνίας, καὶ ἐγερθήσεται ὁ Μέγας Φίλιππος μετὰ γλωσσῶν δέκα ὀκτώ καὶ συναχθήσονται ἐν τῇ Ἑπταλόφῳ καὶ συγκροτήσουσι πόλεμον, οἷος οὐ γέγονε πώποτε· καὶ δραμοῦσιν εἰς τὰς ἐμβολὰς καὶ τὰς ρύμας τῆς Ἑπταλόφου καὶ ὁ φόνος τῶν ἀνθρώπων ὥς ποταμὸς κινήσει, καὶ θολωθήσεται ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ αἵματος ἕως τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου. Τότε βοῦς βοήσῃ καὶ ξηρόλοφος θρηνήσῃ· καὶ τότε σταθῶσιν οἱ ἵπποι καὶ φωνὴ ἕξ οὐρανοῦ κράξει, στῶμεν, στῶμεν, εἰρήνη ὑμῖν· ἀρκεῖ ἡ ἐκδίκησις ἐπὶ τοὺς ἀπειθεῖς καὶ ἀνηκούους καὶ ἀπέλθετε ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἑπταλόφου καὶ ἐκεῖ εὕρησете ἄνθρωπον ἐπὶ δύο κίονας ἰστάμενον ἐν κατηφείᾳ πολλῇ, ἔσται λαμπρὸς τὸ εἶδος, δίκαιος, ἐλεήμων, φορῶν πενιχρά, τῇ ὄψει αὐστηρὸς καὶ τῇ γνώμῃ πραῦς, ἔχοντα ἐπὶ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα καλάμου ἥλον καὶ φωνὴ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κηρυχθήσεται, στήσατε αὐτὸν Βασιλέα, καὶ δώσουσιν αὐτῷ εἰς τὴν δεξιάν χειρα ρομφαίαν λέγον-

τες αὐτῷ· ἀνδρίζου Ἰωάννη καὶ ἴσχυε καὶ νίκα τοὺς ἐχθροὺς σου· καὶ ἐπάρας τὴν ρομφαίαν παρὰ τοῦ ἀγγέλου πατάξει τοὺς Ἰσμαηλίτας, Αἰθίοπας καὶ πᾶσαν γενεάν ἄπιστον. Τοὺς δὲ Ἰσμαηλίτας μερίσει εἰς τρία μέρη, καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐν ρομφαίᾳ τὴν δὲ δευτέραν βαπτίσει, καὶ τὴν τρίτην καταδουλώσεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ· καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφεσθαι αὐτόν, ἀνοιχθήσονται οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς καὶ πάντες πλουτήσουσι καὶ οὐδεὶς ἕξ αὐτῶν πένης, καὶ ἡ γῆ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς ἑκατονταπλασίονα· τὰ δὲ ὅλα τὰ πολεμικά γενήσονται εἰς ἄροτρα καὶ δρέπανα· καὶ βασιλεύσει ἔτη τριάκοντα πέντε».

Ἡ πρώτη κροῦσις ὑπὸ τοῦ ξανθοῦ γένους θά εἶναι ὅπως φαίνεται ἀπότομη καὶ εὐκολη, λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς τῶν Ρώσων ἐναντι τῶν ἀπαιδεύτων καὶ νωχελῶν Τούρκων καὶ μυστικά βέβαια θά ἐξυπηρετοῦν τὴν κρείττονα πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιατί τελείωσε ὁ καιρὸς τοῦ βδελύγματος τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἡ περίοδος τῶν πέντε μηνῶν, πού ἀπαιτοῦν τὰ λάχανα νὰ ἀναπτυχθοῦν, εἶναι μᾶλλον ὁ χρόνος τῆς ἐτοιμασίας τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, τοὺς ὁποίους παρομοιάζει ὡς τὸν «Μέγαν Φίλιππον μετὰ γλωσσῶν δεκαοκτώ». Οἱ διάφοροι τόποι τῆς στρατοπεδεύσεως τοὺς σημαίνουν τὸ μέγα πλῆθος πού ὑπολογίζονται καὶ κατὰ ἄλλην προφητείαν ἀνάγονται σὲ διακόσια ἑκατομμύρια, πού ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀπιστία τοὺς ὁδηγεῖ σὲ σφαγὴ στὸν βωμὸ τῆς ὕλιστικῆς καὶ οὐμανιστικῆς θεότητος. «Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν» καὶ «ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά» καὶ «ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα»¹¹¹. «Οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει» καὶ δικαίως «παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα»¹¹². Τὸ ὅτι θά συμβοῦν ὅλα αὐτὰ στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἰδίως ἡ θεία ἐπέμβασις πρὸς κατάπαυσιν τῆς πανολεθρίου ἀνθρωποσφαγῆς, φανερώνουν τὴν ἰδιαίτερη πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν χῶρον αὐτὸ καὶ τὸν λαόν

πού ἐκκληρώθη νά βαστάξη τόν σταυρόν τῆς ἀνθρωπότητος.

“Ὅσο ὁμως καί ἂν μᾶς θέλῃ καί παρηγορῇ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντος, μᾶς καθηλώνει ὁμως ἡ φοβερὴ περιγραφὴ τῶν προφητειῶν περὶ τῆς φρίκης καί τοῦ ἀσύλληπτου ὀλέθρου, πού ὁ σύγχρονος πολιτισμός καί ἡ ἐλευθερία τῶν προηγμένων μας λαῶν θά δημιουργήσουν!

«Βοῦς βοήσει καί ξηρόλοφος θρηγήσει». Ἀσφαλῶς ἡ θλιβερὰ αὐτὴ πρόταση δέν ἐρμηνεύεται κατ’ εὐθεΐαν, ἀλλὰ εἶναι ἀλληγορία καί μεταφορά τῆς ἀσύλληπτης συμφορᾶς καί τῆς ἀνήκουστης ἀνάγκης πού θά παραδοθῇ ἡ ἀφηνιάσασα ἀνθρωπότητα. Θεωρῶ ἐπὶ καιρὸ νά ἀναφέρω ἀρμόδια χωρία τῆς Ἀποκαλύψεως γιὰ νά προσεγγίσωμεν κάπως αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. «Καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τό ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ... ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καί ἐμνημόνευσεν ὁ Θεός τὰ ἀδικήματα αὐτῆς. Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καί αὐτὴ ἀπέδωκε, καί διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ὃ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν. Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτήν καί ἐστηρνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμόν καί πένθος... Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καί πένθος καί λιμός καί ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεός ὁ κρίνας αὐτήν»¹¹³. Βαβυλὼν ἐδῶ καὶ πόλις, κατὰ τὴν πτωχὴν μας γνώμη, δέν σημαίνει τόπον ἢ χώραν ἱστορικὴν, ἀλλὰ μᾶλλον μορφὴ πλάνης τεραστίας πού ἐκατόρθωσε νά ἀποπροσανατολίσῃ τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν. Ἀσφαλῶς κάθε μορφὴ ἁμαρτωλότητος ἀποπλανᾷ καί χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται μᾶλλον περὶ περιεκτικοῦ καί γενικοῦ κακοῦ, πού μόνον σήμερα μπορούμε νά ἐννοήσωμεν. Οὐδέποτε ἄλλοτε στὴν ἱστορία ἔπαθεν ἡ ἀνθρωπότητα τόσην διαστροφή, τόσην ἀποπλάνησι, τόσον ἀποπροσανατολι-

σμόν στὴν ὄντοτητα καί προσωπικότητά της. Ἀμαρτία καί ἁμαρτωλότης πάντοτε ὑπῆρχαν καί ἰδίως τό ἔγκλημα ἐκδηλώνετο σέ ἀγριωτέρα μορφὴ, πλὴν ὁμως ὄχι γενικά, ἀλλὰ μεμονωμένα καί μᾶλλον κρυφά. Τώρα σ’ αὐτό ἐγκτεται ἡ τραγικότητα καί διαστροφή, στὴν γενίκευση τοῦ κακοῦ καί στὴν ἀναιδῆ καί ἀναίσχυνη του προβολή, πού ἐν πολλοῖς παρουσιάζεται ὡς ἄθλος καί ἀρετὴ καί βραβεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους. Ἐκεῖνο ὁμως πού θέλω νά ἐπισημάνω, εἶναι ἡ αἰτία πού προκάλεσε καί προκαλεῖ τό περιεκτικόν αὐτό κακόν, πού συμβολίζεται ὡς ἄλλη θεότης ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐκδηλώνεται ἡ θεία δικαιοσύνη καί ἐκδίκησις. Νομίζω ὅτι τό «σῶμα τοῦ θανάτου», πού ἴσχυσε νά παρὰσύρῃ τὴν ἀνθρωπότητα τῆς δυστυχισμένης μας γενεᾶς, εἶναι ἡ ξηρὰ καί στεῖρα ἀνθρώπινη «γνώσις» καί ὁ οὐμανισμός. Ὁ οὐμανισμός γέννησε τὸν ὕλισμό, ὁ ὕλισμός τὸν ἀθεϊσμό, ὁ ἀθεϊσμός τὸν κομμουνισμόν, ὁ κομμουνισμός τὸν μηδενισμό καί τὴν σχετικοκρατία καί ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ νεκροῦ κατὰ Χριστόν ἄνθρωπου. «Ὁ θάνατος σου ζωὴ μου» εἶναι ὁ διεθνὴς κανόνας τῆς ζωῆς καί κοινωνίας.

Ἐφ’ ὅσον τό ἀπόλυτον παραμερίζεται καί ὁ ἄνθρωπος μετράται στὴν στενότητα τοῦ σχετικοῦ, τότε ὅλα ἐπιτρέπονται, ἀρκεῖ νά ἐπιτυχάνῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐφήμερον τοῦ ἀπόλαυσιν εἴτε στὴν κτηνωδία καί θηριωδία εἴτε στά παραισθησιακὰ ἢ στό ἔγκλημα, ἂν αὐτό προκαλῇ αἰσθησιν ἱκανοποιήσεως καί ἐκδικήσεως. Ἀποθανούσης τῆς συνειδήσεως πού ρυθμίζει τὴν λογικότητα καί ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, τότε ὅλα τὰ ἐπιτρέπει καί τὰ ἐπιβάλλει ἡ διαστροφή. Μεταφέρεται ὁ ἄνθρωπος στὴν ζωὴ κατὰστασι, πού τὰ πάντα ἄγει ὁ ὁρμὴ καί ὄχι ἡ λογικὴ καί ἡ φρόνησις. Ὁ οὐμανισμός λοιπόν, ἰδίως τοῦ Εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου, ἀπέρριψε τὴν πρὸς τὸν Θεόν πίστιν, ἐφ’ ὅσον κατ’ αὐτοὺς «πᾶν μέτρον ἄνθρωπος». Τὰ πάντα εὐρίσκονται στὴν γνώσιν, στὴν ἀνθρώπινη μόνον ἱκανό-

τητα, καί νά γιατί τά πάντα σήμερα αξιολογοῦνται διά τῆς ἐπιστημονικῆς μόνον ἐρεύνης καί θέσεώς. Ναί, ἀλλά ὁ Θεός ἀπεκαλύφθη διά τῆς πίστεως καί μόνον δι' αὐτῆς ἐπιγινώσκεται καί πλησιάζεται καί μετέχεται καί διά τῆς χάριτος Του «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Ἡ οὐμανιστική ψευδογνωσία κτύπησε καί κατήργησε τήν πίστιν καί τήν θεογνωσία καί στή θέση της ἐθεοποίησε τήν γνώση ὡς εἶδωλον καί νά πού εὐρίσκεται αὕτη ἐνιδρυμένη σήμερα στό παγκόσμιον πάνθεον. Σ' αὐτήν λοιπόν τήν γνώσιν ἐπέτρεψε ὁ ὑπ' αὐτῆς περιφρονηθεῖς παντοδύναμος Θεός νά ἀνταμείψῃ τοὺς ὁπαδοὺς καί λάτρες της· καί «οὗτοι μισήσουσι τήν πόρνην καί ἡρημωμένην ποιήσουσιν αὐτήν καί γυμνήν, καί τάς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καί αὐτήν κατακαύσουσι ἐν πυρί»¹¹⁵.

Προφητεία ἁγίου Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Αὐτός ὁ ἅγιος διέπρεψε στόν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 784 καί συνεκάλεσε τήν 7ην Οἰκουμενικήν Σύνοδον κατά τό ἔτος 787. Ἐκοιμήθη τό 806.

Κείμενο.

«...Τοῦτου γενομένου ἐγερθήσεται πόλεμος ἐμφύλιος, καί ἀπολεσθήσεται πᾶς ὁ λαός ὁ ἄπιστος. Καί τότε ἐξυπνήσει ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ι καί ἐν τῷ τέλει Σ...».

Ἐδῶ ἐπισημαίνεται ἡ ἀγριότητα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως καί οἱ προγενέστεροι πατέρες εἶπαν, καθὼς καί ὁ μέλλον νά βασιλεύσῃ προκεχειρισμένος ἀπό τόν Θεό, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα θά εἶναι Ἰωάννης.

Χρησμοί Λέοντος τοῦ Σοφοῦ

Ὁ Λέων ὁ Σοφός ἦτο Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, υἱός τοῦ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο (886-912). Ἀσχολήθηκε μέ ποιητικά καί ἡθοπλαστικά συγγράμματα καί θεολογικάς μελέτας, ἔγραψε δέ καί προφητικά διάφορα, λεγόμενα χρησμούς.

Κείμενο.

«Περί τοῦ θρυλουμένου πτωχοῦ καί ἐκλεκτοῦ βασιλέως, τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς Βυζαντίδος. Ὁ ἀληθινός βασιλεὺς... ὃν ἐδίωξαν τῆς οἰκίας αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι... εἰς τό τέλος τῶν Ἰσμαηλιτῶν ἀποκαλυφθήσεται... ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ὥρα τρίτῃ... ἀποκαλυφθήσεται... Ὁ μέλλον ἀποκαλυφθῆναι διά τόξων καί σημείων φανήσεται. Ἐνηχηθῇ παρὰ τοῦ ὀρωμένου ἀγγέλου τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὡς ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου, καί εἰς τό οὖς αὐτοῦ εἴπῃ αὐτοῦ καθεύδοντος, καί τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβόμενος εἴπῃ.

Ἔγειραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα... καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. Προσκαλεῖται γάρ σε τοῦ ποιμαίνειν λαὸν περιούσιον· καὶ ἐκ δευτέρου αὐτῷ εἶπη· ἔξελθε ὁ κεκρυμμένος, μηκέτι κρύπτου, πολλοὶ σε ζητοῦσι... καὶ ἐκ τρίτου δώσει αὐτῷ πλάκας λιθίνας, ἐν αἷς ἐγκεχάρακται ἐντολαὶ δύο· ἐκδικῆσαι καὶ ἐθνοποιῆσαι χρηστά· καὶ ἀσέβειαν ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς σοδομιτικά ἔργα ποιοῦντας πυρκαύστους ποιῆσαι· ὡσαύτως καὶ τοὺς κακοὺς ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐκδιῶξαι καὶ τοὺς ἀξίους εἰς τὸ θεῖον ἀποκαταστήσαι. Ἔχει δέ οὗτος σημεῖα. Ὁ ὄνυξ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τήλωμα ἔχων... καὶ σταυροὺς πορφυροὺς ἔχων ἐπὶ τὰς δύο ὠμοπλάτας... τὸ δέ ὄνομα τοῦ βασιλέως κεκρυμμένον ἐν τοῖς ἔθνεσι... Ἐπιθήσει Κύριος τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ... Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θλιβήσονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δώσουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ χοῦν πάσουσιν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ βοήσουσι πρὸς Κύριον τὸν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ τότε εἰσακούσεται Κύριος τὰς δεήσεις αὐτῶν καὶ θήσει τὰ ὦτα ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, καὶ ἀποστελεῖ τὸν ἀρχάγγελον αὐτοῦ σχήματι ἀνθρώπου καὶ αὐλισθήσεται ἐν ταῖς νήσοις. Καὶ εὐρήσει τὸν ἅγιον αὐτοῦ, τὸν εἰλημμένον παρ' οὐδενός βλεπόμενον καὶ παρὰ μηδενός γνωριζόμενον... ὁ τοῖς πᾶσι σκοτεινός καὶ ἀφανής, τῷ δέ Θεῷ καὶ ἑαυτῷ φανερός· ἐκ μοίρας δουκικῆς καὶ ἐκ γένους βασιλικοῦ καταγόμενος... καὶ ἅγιος τῷ Κυρίῳ... Ἀποκαλύψει ὁ Θεός καὶ ἐμφανίσει καὶ χρίσει αὐτόν ἔλαιον εἰς τὰ τέλη τῶν ἡμερῶν... Ἀποκαλυφθήσεται δέ οὕτως· φανήσεται γάρ ἀστήρ ἡμέρας τρεῖς, καὶ νυκτὸς ὥρας γ' μέσον τῆς πόλεως ἕως (χαρὰν γῆ) τῆς μητρὸς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ δέ ἀστήρ οὐκ ἐστὶν ἐκ τῶν πλανητῶν, ἀλλ' ἢ ὡς ἐμφαίνει εἰς τὴν σωτήριον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κήρυξ βοῶν τρανῶς ἐν ταῖς τρισὶν ἡμέραις ἀνακαλῶν καὶ ἀνακαλύπτων τὸν ἐλπίζόμενον. Τότε ὁ δῆμος ὁρῶν καὶ ἀκούων τὴν τοῦ κηρύγματος

βροντώδη φωνὴν ἐκπλαγῆσονται. Καὶ ἐξεστηκότες ἅμα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ βοήσωσιν ἀγνοεῖν τὸν ἐλπίζόμενον. Τότε ὁρῶντων πάντων καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον θερμῶς ἐκτενῶς βοῶντων· καὶ τὰ μέτωπα αὐτῶν εἰς γῆν κρούσαντες καὶ χοῦν εἰς τὰ κεφαλὰς αὐτῶν πάσαντες καὶ στενάζαντες καὶ δάκρυα χύσαντες διὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῖς θλίψιν, παρακληθήσεται τὸ Θεῖον καὶ εὐμενῶς δέξεται τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἰλέῳ ὄμματι ἐπιβλέψει ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν· διὰ τοὺς καταλειφθέντας τότε ἐκλεκτοὺς γνωστήσεται ὁ ἐκλεκτός. Ὁραθήσεται ἐν τῷ οὐρανῷ νεφῶδες στερέωμα τοῦ ἡλίου ἔχον μέγεθος ὥσπερ ἄλωνος θερινῆς ἀλωόντων βοῶν ἐξ· κάτωθεν κρεμασθήσεται σταυρός, εὐωνύμως δέ τοῦ σταυροῦ τοῦ πορφυροῦ, ἐκτεταμένον τόξον, οἷον διέθετο τοῖς πατράσιν ἡμῶν εἰς διαθήκην αἰώνιον, ἀγνοούντων δέ πάντων τὸν ἐλπίζόμενον, ἀνακλασθήσεται τὸ τόξον διὰ τοῦ νοτιαίου μέρους ὃ ἐστὶν εὐτελούμενον ἐν τῷ εἰλήματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ δειχθήσεται τῇ θέσει τῆς καλιᾶς τοῦ ἀληθινοῦ βασιλέως. Τότε οἱ λαοὶ δόντες δόξαν τῷ Θεῷ δρομαίως σπεύσουσι ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τόξου· καὶ λαβόντες τὸν πολύτιμον καὶ γηραιὸν ἀνακτορίδην μετὰ λαμπάδων καὶ βαῖων καὶ ὠφραδῶν· ὅτι ποικίλως φέρουσι ἄν αὐτόν ἐν τῇ μεγάλῃ Σιών... Καὶ κήρυξ βροντοφωνῶν καὶ μὴ φαινόμενος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν λαόν εἶπη· ἀρεστός ὑμῖν οὗτος ἐστί; Τότε λήψεται πάντας φόβος καὶ τρόμος καὶ ἑκστασις εἰς τὴν τοῦ κηρύγματος βροντιαίαν φωνήν. Καὶ εἶθ' οὕτως τύπτοντες τὰ στήθη μετὰ δακρῶν καὶ στεναγμῶν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἄραντες εἰπωσι; Ναὶ Κύριε, ὅτι σύ ἔδωκας αὐτόν, ἀρεστός ἡμῖν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν ἀνάξουσιν αὐτόν εἰς τὴν μεγάλην Σιών. Καὶ προσευξάμενος καὶ σφραγίσας τὰς Πύλας ἀνοιχθήσονται... οἱ δέ ἐκεῖσε ὄντες φύγωσι μετὰ πολλοῦ φόβου, καὶ προσευξάμενοι ἀναβιβάσαντες ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καλέσουσιν αὐτῶν βασιλέα... Καὶ οὕτως ἄξουσιν ἐν τῷ παλατίῳ νυ-

κτός καί ἀλλοιωθήσονται τά σημεία. Ὁδηγήσουσι δέ αὐτόν δύο ἄγγελοι ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου λευκοφόρου εὐνούχου· καί εἰς τά ὦτα αὐτοῦ λαλήσουσι τί μέλλειν πράττειν».

*«Οὐαί σοι πόλις ἐπτάλοφε, όταν τό εἰκοστόν
στοιχεῖον εὐφημίζεται εἰς τά τείχη σου.
Τότε ἤγγικεν ἡ πτώσις καί ἡ ἀπώλεια
τῶν δυναστῶν σου, καί τῶν ἐν ἀδικίᾳ κρινόντων,
ὅς ἔχει τοὺς δακτύλους αὐτοῦ δρεπανωτούς
ὃ ἐστι δρέπανον τῆς ἐρημώσεως
καί ἐν τῷ Ὑψίστῳ βλασφημία».*

Καί αὕτη ἡ προφητεία εἶναι συνέχεια τῶν προγενεστερῶν. Ἄν καί ἐγράφη σέ διάφορον χρόνον καί ὑπό ἄλλου, περιέχει ὅμως λεπτομερέστερα τήν θείαν παρέμβασι στήν κατάπαυσι τοῦ πολέμου καί στήν ἀνακάλυψι καί προβολή τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς βυθισμένης τότε κοινωνίας. Ὁ μέγας τοῦτος ἄρχων πιστεύεται ὅτι δέν θά εἶναι γέννημα τῆς δικῆς μας γενεᾶς, ἀλλά εὐρίσκεται κρυμμένος ὑπό τῆς κρείττονος τοῦ Θεοῦ προνοίας, γιά νά φανερωθῇ στήν ὥρα καί στόν καιρόν αὐτό, καί αὐτόν δέν νά εἶναι παράξενο, ἐπεὶ καί «τῷ Θεῷ πρέπει τῶν θαυμάτων τά παράδοξα». Στό πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἄρχοντος δέν θά ὑπάρχουν, ὅπως φαίνεται, μόνον ἀνθρώπινες ἱκανότητες διοικητικές, ἀλλά καί ὑπερφυσικές, ὅπως στοὺς παλαιούς ἐθνάρχες καί προφῆτες, ὅπως στόν Μωϋσῆ, διότι μόνον ἔτσι θά μπορέσῃ νά ἀναμορφώσῃ τήν χαώδη παγκόσμια κατάστασι.

Δέν ἔρχεται ὁ προκεχειρισμένος αὐτός χρηστός τοῦ Κυρίου ὡς ἓνας ἀπλός ἄνθρωπος «ἄρχων» ἢ ὡς ἓνας ἀπό τοὺς παλαιούς προφῆτας, γιά νά ὑποστῇ τήν ἀνθρώπινη κριτική καί καταδίκη, ἀλλά σάν πρόδρομος τοῦ μέλλοντος νά ἔλθῃ «μετά δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς». Ἔρχεται μετά παρρησίας, ὡς ἀπεσταλμένος ὑπό τοῦ ἔ-

χοντος ἐπὶ πάντων τήν ἐξουσία, γιά νά ἐπιβάλῃ τήν θεία βουλή, νά ἐφαρμόσῃ τό θεῖον θέλημα καί νά κάμῃ τήν ἐκδίκησι τῶν υἱῶν τοῦ πονηροῦ, πού ἐπὶ τόσον κατατυράννησαν τοὺς πιστούς. Σάν τά ζιζάνια τῆς παραβολῆς ἀπέπνιγαν αὐτοί τόν σῖτον, τοῦ Θεοῦ μακροθυμοῦντος ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ θερισμοῦ, πού ὁ καθένας θά πάρῃ τήν κατάλληλη θέσι κατά τά ἔργα του.

Προστάτης τῶν παιδιῶν

"Ένα μικρό παιδί ὁδηγώντας ἀπρόσεκτα τό ποδήλατό του βρέθηκε μπροστά σέ φορτηγό, τό ὁποῖο χτύπησε τό παιδί καί θά τό πολτοποιοῦσε, ἄν ξαφνικά μέ θαυμαστό τρόπο, ἓνας μοναχός δέν τό ἄρπαζε ἀπό τούς τροχούς τοῦ αὐτοκινήτου. Τό παιδί εἶδε τό μοναχό, ἀλλά δέν ἤξερε ποιός ἦταν. "Όταν πῆγε στό σπίτι του, διηγήθηκε στόν πατέρα του αὐτό πού τοῦ συνέβη καί πῆραν τήν ἀπόφαση νά πᾶνε στό "Άγιον Όρος νά βροῦν τό μοναχό καί νά τόν εὐχαριστήσουν. Γυρίζοντας τά μοναστήρια καί τά κελιά, ἔφτασαν καί στόν π. Παῖσιο. Τό μικρό παιδί ἀμέσως τόν ἀναγνώρισε καί πῆρε τήν εὐχή του.

μθ'. Γιά τή διάλυση τῆς Τουρκίας

Ἐπισκέφθηκε τό Γέροντα μιά ὁμάδα Κυπρίων, οἱ ὁποῖοι ἠθελαν νά συζητήσουν τό ἐθνικό τους θέμα. Τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι ἦταν ἔτοιμο.

- Ἀπό ποῦ εἴστε, τούς ρώτησε ὁ Γέροντας.
- Ἀπό τήν Κύπρο, Γέροντα.
- Τί κάνετε, πῶς τά περνᾶτε ἐκεῖ;
- Τί νά κάνουμε, Γέροντα, μᾶς ἔφαγαν οἱ Τοῦρκοι.

Ἐπὶ τῷ Γέροντα χαμογελώντας τούς εἶπε:

- Ἐγώ δέν σᾶς βλέπω φαγωμένους.

Τούς ἔβαλε νά καθίσουν, τούς κέρασε καί μετά τούς εἶπε:

- Μή φοβάστε τούς Τούρκους, θά διαλυθοῦν.

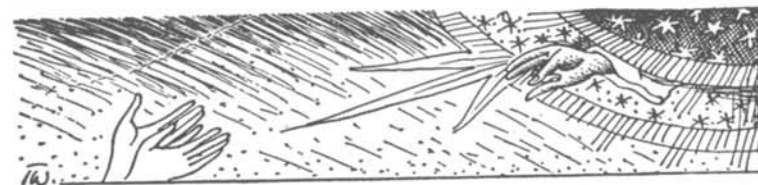
Οἱ ἐπισκέπτες του παραξενεύτηκαν, ἀλλά ὁ Γέροντας συνέχισε:

- Ναί, σᾶς λέω. Ἡ Τουρκία θά διαλυθεῖ. Τώρα ἐσεῖς νά κάνετε τόν ψόφιο κοριό καί θά ῥθει ὁ καιρός πού οἱ Τοῦρκοι θά πάθουν ζημιά. Κοῦρδοι καί Ἀρμένιοι

θα κάνουν δικό τους κράτος, θά ἀνεξαρτοποιηθοῦν. Οἱ ὑπόλοιποι, ἐπειδή δέν σέβονται τούς διεθνῆς κανόνες, θά διαλυθοῦν εὐγενῶς ἀπό τούς Μεγάλους. Μετά σέ μᾶς τούς Ἑλλήνες θά δώσουν τήν Πόλη, ὅχι γιατί θά μᾶς ἀγαποῦν, ἀλλά γιατί θά ἔχουμε τηρήσει μετριοπαθή στάση. Ναί, τήν Πόλη θά τήν ξαναπάρουμε.

ν'. Πλημμυρισμένος στό φῶς

Ἀπό ἡμερολογιακές σημειώσεις ἑνός ἱερομονάχου, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στίς ἐμπειρίες του ἀπό τόν π. Παῖσιο, ἀποσπᾶ ἓνα τμήμα πού παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον: «Ὁ Γέροντας μοῦ πρότεινε αὔριο πού εἶναι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους νά πάω νά λειτουργήσω στό κελί του. Ἡ χαρά μου δέν περιγραφόταν. Συνεννοηθήκαμε γιά τή ὥρα κι ἔφυγα πετώντας ἀπό τή χαρά. Τό πρῶι πού πῆγα στό κελί τοῦ Γέροντα ἦμουν ἐνθουσιασμένος. Ὁ Γέροντας ἔψελνε ἀργοσύντομα μέ τή λεπτή φωνούλα του, πού θύμιζε παιδάκι. Ἦταν προσηλωμένος σ' αὐτά πού ἔψελνε καί διάβαζε καί μοῦ μετέδιδε τήν ἀτμόσφαιρα τῆς κατάνυξης στήν ὁποία ζοῦσε. "Όταν μπήκαμε στή Λειτουργία, νόμιζα πῶς θά σπάσει ἡ καρδιά μου ἀπό τή συγκίνηση. Θυμᾶμαι πού κοιτοῦσα στά κλεφτά τόν Παππού καί παρακαλοῦσα νά σταματήσει ὁ χρόνος γιά μένα ἐκεῖ. Στήν ὥρα τοῦ κοινωνικοῦ ὁ Γέροντας πλησίασε καί κοινωνήσε. "Όταν εἶπα τό "πάντοτε νῦν καί ἀεί" στραμμένος πρός τόν κυρίως ναό, εἶδα τό Γέροντα νά εἶναι πάνω ἀπό τό πάτωμα καί νά αἰωρεῖται. Ἐντρομος ἔριξα τό βλέμμα μου νά δῶ τήν ἐκφρασή του καί κατέβασα ἀμέσως τά μάτια μου, γιατί τό πρόσωπο τοῦ Γέροντα ἦταν ὅλο φῶς καί δέν μπορούσα νά διακρίνω οὔτε ἐκφραση οὔτε πρόσωπο».

Ἡ περί Συντελείας καί Ἀντιχρίστου διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας.

«Καθημένου δέ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσήλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν λέγοντες· εἰπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος;»⁸. Ἀφοῦ προηγήθηκε ἡ ἐπίδειξις τῶν λαμπρῶν οἰκοδομῶν τοῦ ναοῦ ἀπὸ τούς μαθητάς στὸν Κύριόν μας, ἤκουσαν ἀπὸ Αὐτόν τὸ τρομακτικόν κατάντημα ὅτι «οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ καταλυθήσεται»⁹ καὶ ἔλαβον θάρρος ἀπὸ τὴν προφητικὴν ἀπάντησιν τοῦ διδασκάλου καὶ τὸν ἐρώτησαν κατ' εὐθείαν περὶ τῶν μελλόντων γενικῶς καὶ ἰδίως περὶ τῆς Δευτέρας ἐνδόξου Του Παρουσίας. Τότε ὁ Κύριός μας ἄρχισε νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ μέ τὸν ὀπτικόν ὀρίζοντα τῆς προφητικῆς ἐννοίας περὶ τῶν ὧν ἐρώτησαν καὶ πρῶτον ἐξ ὅλων τοὺς συνιστᾷ· «βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ»¹⁰. Ἐγνώριζεν ὁ παντεπόπτης, τοὺς διαβολικοὺς σκοποὺς τοῦ ὄφεως τοῦ ἀρχαίου, ὅτι ὡς πλάνη καὶ ἀπάτη πού ὁ ἴδιος εἶναι, θά ἔχῃ τὸν τρόπον καὶ τὸ μέσον αὐτὸ στὴν ἡμερησίαν του διάταξι.

Ὁ Θεὸς διὰ μεσιτῶν καὶ ἀγγελιαφόρων ὁμιλοῦσε πάντοτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον, εἴτε προφητῶν εἴτε δικαίων εἴτε ἀκόμα καὶ ἁγίων ἀγγέλων ἕως ὅτου ἦλθε «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» καὶ παρέστη ὁ ἴδιος διὰ τῆς θείας κενώσεως Του γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἀνακαίνισιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ὁ λυμεὼν διάβολος διὰ τῆς ἀπάτης του σπεῖρει πανταχοῦ τῆς ἐκκλησίας ζιζάνια, ὁδηγεῖ κακοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι μέ ὁ-

νόματα φωτιστῶν καὶ διδασκάλων δημιουργοῦν αἱρέσεις καὶ παντοειδεῖς πλάνες γιὰ νὰ παρασύρουν τοὺς ἀνθρώπους μακρὰν τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. Ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας πέραν τῶν διαφορῶν του ἀντιλήψεων μέσω τῶν πιστῶν Του δούλων, ἐπεδήμησεν ὁ ἴδιος προσωπικά καὶ δολοκλήρωσε τὴν σωτηρία, ἔτσι καὶ ὁ ἀπατεὼν διάβολος στό πέραν τῶν τόσων του κακῶν καὶ ἀποπλανήσεων θά παραστήσῃ τό κυριώτερον του ὄργανον, τὴν ἐνσάρκωσιν δλόκληρης τῆς κακουργίας καὶ διαστροφῆς του, «τόν ἄνομον» καὶ «υἰόν τῆς ἀπωλείας». Αὐτός θά ἐπισφραγίσῃ τό πλήρωμα τοῦ σατανικωτέρου καὶ εἰδεχθεστέρου του σχεδίου καὶ αὐτός θά εἶναι ὁ ἀντίχριστος, τό πλήρωμα καὶ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν, ὅσων ποτέ ἐνέσκηψαν καὶ συνέβησαν στήν δύστηνον αὐτὴν γῆν.

Ἴσως οἱ μαθηταὶ νὰ μὴν ᾔσαν τότε ἔτοιμοι νὰ ἀντιληφθοῦν τό βάθος τῆς προφητείας καὶ τῆς ἐσχατολογίας στήν ὁποίαν ἀναφέρεται ἡ πλείστη περιγραφή τοῦ Κυρίου μας. Αὐτός ὅμως ὁ πανάγαθος πού ὄχι μόνον γιὰ τοὺς μαθητές Του τότε, ἀλλὰ «πᾶσιν ἔλεγε», τοὺς προβάλλει ἀμέσως σάν πρώτη ἄμυνα τό «βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ» ἀπό τοὺς προβατόσχημους καὶ δῆθεν φωτεινοὺς σωτῆρας· «πολλοὶ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες· ἐγὼ εἰμί ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν»¹¹. Ὅσα στήν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου βλέπομε δέν εἶναι ὅλα ἐσχατολογικοῦ περιεχομένου, διότι ὁμιλεῖ ὁ Κύριος μας καὶ γιὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ, πού πραγματοποιήθηκε τό 70 μ.Χ., ἐπὶ Βεσπασιανοῦ Τίτου καὶ γιὰ τὰ συναφῆ δεινὰ πού ἐπηκολούθησαν. Ἐμεῖς αὐτὰ ὡς γνωστά, παραλείπωμεν καὶ καυχώμενοι διὰ τὴν προγνώστικὴν ὄρασιν τῆς θείας μας ἀποκαλύψεως, ἐρχόμεθα κατ' εὐθεΐαν στήν ἐσχατολογίαν πού εἶναι καὶ ὁ σκοπός μας.

«Καὶ διὰ τό πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν... καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τό εὐαγγέ-

λιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἔξει τό τέλος»¹². Ὁ ἐπόμενος στίχος «ὅταν οὖν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τό ρηθέν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω» καὶ τὰ ἐπόμενα τῆς περιγραφῆς τῶν δεινῶν δέν ἐκλαμβάνονται ὡς νομίζω μόνον στήν τότε δῆωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν καταστροφῶν πού συνέβησαν, ἀλλὰ μᾶλλον στά περί συντελείας καὶ ἀντιχρίστου ἀνάγονται ὅπως συνήθως ὁ προφητικὸς λόγος γριφωδῶς ὁμιλεῖ. «Ἔσται γάρ τότε θλίψις μεγάλη οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μὴ γένηται. Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι»¹³. Δέν εἶναι δυνατό νὰ χαρακτηρισθοῦν τὰ κακά τῶν Ἑβραίων τῆς ἀλώσεως τῆς ἐπὶ Τίτου τὰ δεινότερα τῶν ὅσων ποτέ συνέβησαν ἢ θά συμβοῦν, διότι ἂν καὶ πράγματι πολὺ σκληρά καὶ ἀποτρόπαια καὶ θηριώδη ὑπῆρξαν, οὐδέποτε ὅμως ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς τὰ δεινότερα ὅλων, καθ' ἣν στιγμὴν στήν παγκόσμιον ἱστορίαν διηγοῦνται ἀγριώτερα καὶ ἐκτενέστερα κακά. Τὰ τραγικά πού περιγράφονται, μόνον στήν συντέλεια ὑπὸ τοῦ ἀνόμου, τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας θά πραγματοποιηθοῦν, ἀφοῦ θά ἐτοιμασθῇ τό ἔδαφος διὰ τῆς πλήρους χρεωκοπίας τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ παναμαρτωλότης θά εἶναι πλέον νόμιμον καθεστῶς καὶ ὄντως θά ψυγῇ ἡ ἀγάπη ὄχι μόνον τῶν πολλῶν, ἀλλὰ σχεδόν πάντων, ἀφοῦ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ ἀτομισμός ἤδη προβάλλονται ἀπὸ τώρα ὡς κατορθώματα καὶ ὡς κοινωνισμός. Σχολιάζοντας τό ρῆμα τοῦ Κυρίου μας «ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν» λέγομεν ὅτι δέν ἀπέχομεν σήμερα ἀπὸ τό πληρὲς του νόημα. Δέν εἶναι, ἀγαπητοί μου, οἱ σκολιώτερες ἡμέρες τῶν αἰώνων οἱ σημερινές πού σάν μόνιμο καθῆκον καὶ φροντίδα ἔχουν τό ἕνα κράτος νὰ ἐπινοεῖ κατὰ τοῦ ἄλλου δολιοφθοράν καὶ μέ πᾶσαν ὑποκρι-

σίαν καὶ ἀπάτην νά σκέπτονται οἱ ἡγέται τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ καταστροφήν, πιστεύοντες ὅτι τοῦτο εἶναι κέρδος ἴδιον; Ἡ ραδιουργία, τὸ ψέμα, ἡ ὑποκρισία, ἡ κατασυκοφαντία, τὸ μῖσος, ἡ κατ' εὐθείαν ἐπίθεσις τῶν μεγαλύτερων κατὰ τῶν μικροτέρων καὶ ἀδυνάτων, συνέβη σ' αὐτό τό μέτρον ποτέ σ' ὅλον τό μακρόν παρελθόν; Καταστρατηγεῖται κάθε νόημα δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας καὶ προβάλλονται σάν μέσα ἐπιτυχίας ἀνόμων καὶ ἀθέσμων κερδῶν καὶ συμφερόντων κάθε παράνομον, ἀνήθικον καὶ βδελυρόν ὅχι κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας μόνον ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς φυσικῆς ζωῆς καὶ ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ προστατεύεται ὁ δράστης πολλάκις καὶ ἐμφανίζεται καὶ ὡς ἥρωας.

Ποία λοιπόν ἄλλη αἰσχροτέρα ἐπίθεσις ἔθνους ἐπὶ ἔθνος ἀπὸ αὐτὴν πού γίνεται παντοῦ σήμερα, καὶ τί ἄλλο τραγικώτερον ὅταν ἐφαρμόζεται ἀμείλικτα τό φρικιαστικόν ρῆμα «ὁ θάνατος σου ζωὴ μου» ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰσχυροὺς πρὸς τοὺς ἀδυνάτους; Ποῖον ἄραγε ἔλλειμμα στήν παντελεῖ σῆψιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἀπουσιάζει ὥστε νά ἐμποδίζεται ἡ παρουσία τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας» διὰ νά πραγματοποιηθῇ τοὺς ὀλοκληρωτικούς του σκοπούς; Τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀκαταστασίαν τῶν καιρικῶν συνθηκῶν συμπληρώνει ἡ ἀδιάκοπος αἵματοχυσία τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν πού τροφοδοτεῖ ἡ ἄνθησις τοῦ προηγμένου μας πολιτισμοῦ!

Στὴν συνέχειαν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς παρακολουθοῦμεν τὴν καθαρῶς ἐσχατολογικὴν ἀφήγησιν τοῦ Κυρίου μας: «Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός, ἢ ὧδε μὴ πιστεύσητε... ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»¹⁴. Πόσον σαφὴς γνωριμία τῶν πραγμάτων! Πόσον ὀρθὴ διαπίστωσις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου! Μόνον τοῦτο δέν θά μπορέσῃ νά μιμηθῇ ἡ νά παραχαράξῃ ὁ ἐρχόμενος βαρὺς λύκος, ὁ ἀπα-

τεῶν ψευδομεσσίας, μέ ὅλην τὴν λύσσαν τῆς κοσμοκρατορικῆς του ἐξουσίας, ἐμφανιζόμενος μέ τό δέρμα τοῦ ἀρνίου. "Απαξ ἐλθὼν ὁ τῶν ὅλων Σωτὴρ, ὁ Κύριος μας ἐν σχήματι ταπεινώσεως καὶ κατεργασθεὶς τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν, τό δεύτερον ἐλεύσεται μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης θεοπρεποῦς μὴ δυναμένης πάσης κτίσεως νά ὑποστῇ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας του. Τό σύμβολον τοῦτο τῆς Δευτέρας του Παρουσίας ἃς κρατήσωμεν ὅλοι οἱ πιστοὶ τῶν πονηρῶν τούτων ἡμερῶν, πού τά σημεῖα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀπατεῶνος πλησιάζουν καὶ ἔτσι κανεὶς δέν θά πλανηθῇ ὅσον καὶ ἂν καλύψῃ ὁ λυμεὼν διὰ θαυματοφανείας τὴν σατανικὴν του ἔλευσιν. «Ἐγερθήσονται» λέγει ὁ Κύριος μας, ἐννοῶν τὸν πλάνον τοῦτον καὶ παραχαράκτην, «ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς· ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν». Ναὶ πανάγαθε Δέσποτα, ναὶ ὁ γλυκύς καὶ ἀληθὴς ποιμὴν, ὁ τὴν ψυχὴν Σου θύων ὑπὲρ τῶν σῶν προβάτων, δέν παρέλειψες πάντα ποιῶν καὶ λέγων ἵνα ἡμᾶς προφυλάξῃς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τὰ πάντα μετερχομένου διὰ τὴν δικὴν μας ζημίαν καὶ ἀπώλειαν.

Τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας ὅτι: «εἰ δυνατόν πλανῆσαι καὶ τοὺς ἐκλεκτούς», εἶναι ὅτι θά εἶναι τόσοσὺν ὁργανωμένη καὶ καλυμμένη ἡ ἀπάτη πού θά ἀποπλανᾷ καὶ τοὺς θεωρουμένους σοφοὺς καὶ συνετοὺς ὅχι ὁμῶς καὶ τοὺς πραγματικά ἐκλεκτούς πού ἡ θεία χάρις ἐκάλεσεν ἐκ προοιμίων καὶ ἐσήκωσαν στήν ζωὴν τοὺς τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐβάστασαν μέ ὅλες τους τίς δυνάμεις τὰ στίγματα Του καὶ διέπρεψαν στίς ἀγίες ἀναστροφές.

Ἕνα ἄλλο σημεῖον προηγούμενον τῆς ἐνδόξου τοῦ Χριστοῦ μας Παρουσίας εἶναι ὅτι «ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τό φέγγος αὐτῆς καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν

σαλευθήσονται»¹⁵. Κατά τίς διηγήσεις τῶν Πατέρων μας καί ὁ Ἄντίχριστος θά σχηματίζει διάφορα σημεῖα ὑπερφυσικά ὅχι στήν πραγματικότητα, ἀλλά «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους»¹⁶, πεπλανημένα καί ὅχι ἀληθῆ, ὑπό τήν προσωπικήν του ἐπίδρασιν καί παρουσίαν. Δέν θά συμβολίζουν ὁμῶς αὐτά τόν ἐρχομόν καί τήν ἔλευσίν του, ἀλλά θά εἶναι ἐκφοβισμοί γιά τοὺς ἀστηρίκτους καί πεπλανημένους, γιά νά τόν προσκυνήσουν ὡς Θεόν. Ἡ διασάλευσις τῶν στοιχείων καί τῶν οὐρανίων σωμάτων θά προηγηθῇ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας ὡς εἰδοποιητικόν μέσον ὅτι ἤδη ἔρχεται. Καί τότε ἔσχατον τῶν δειγμάτων τῆς παρουσίας Του «φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ»¹⁷ ὁ τίμιος Σταυρός Του, τό μέσον τῆς κοσμοσωτηρίου οἰκονομίας Του, τό ὄπλον τῆς καταστροφῆς τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου καί ἡ ἀνακαίνισις τῆς κτίσεως. «Καί κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου, (τόν σεσαρκωμένον Θεόν Λόγον ἐν ὅλῃ τῇ θεοπρεπῇ Του μεγαλωσύνῃ), ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς»¹⁸. Ἀλλά Δέσποτα Παντοκράτωρ καί φιλόανθρωπε, δός ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς ἔλεος καί παρρησίαν ἵνα ὑπαντήσωμέν Σε πρός ἡμᾶς ἐρχόμενον.

Τά ἴδια σχεδόν μετά τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου συναντῶμεν καί εἰς τόν εὐαγγελιστήν Μάρκον συνοπτικώτερα. Στόν εὐαγγελιστήν Λουκᾶ ὁμῶς περιγράφονται ζωηρότερα ἢ ἐρήμωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ καί ἡ καταπάτησίς της ὑπό ἐθνῶν ἕως ὅτου «πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν» καί ἀμέσως μᾶς μεταφέρει σέ ἔσχατολογικά σύνορα.

Ἄν καί δέν ἀπεκάλυψε σαφῶς ὁ Κύριος μας περί τοῦ Ἀντιχρίστου, ἂν ὁμῶς συγκρίνωμεν ἀνάλογες περιγραφές τῆς θείας ἀποκαλύψεως, προφητικοῦ περιεχομένου,

γενικά καταλήγομεν στό συμπέρασμα ὅτι μόνον ἔσχατολογικά τά πλεῖστα ἐρμηνεύονται.

Πολλά ἐκ τῶν προφητικῶς ἀναφερομένων εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν ἔχουν πολλαπλήν ἐννοίαν καί ἐρμηνείαν, διότι καί μεταφορικά καί τροπολογικά παριστάνουν τίς διάφορες φάσεις τῆς μακρᾶς ζωῆς τῆς ἐκκλησίας νά παλαίῃ μέ τίς σκοτεινές δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ καί τῶν διαφόρων τοῦ ὀργάνων. Τό κέντρον πάντως τῶν σημαντικωτέρων πού καί ἐμᾶς σήμερα ἰδίως ἐνδιαφέρουν, εἶναι τά ἔσχατολογικά καί τά περί Ἀντιχρίστου, τοῦ τρομεροῦ τούτου καί ἀπαισίου τέρατος πάσης διαβολικότητος καί κακουργίας πού θά κατατυραννήσῃ ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε τοὺς πιστοὺς τῶν ἡμερῶν του. Ἄν καί οἱ πειρασμοὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θά εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς οἱ τρομερώτεροι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, πού μᾶς βυθίζουν σέ λύπην καί πικρίαν περιέχουν ὁμῶς καί τό χαριέστατον μήνυμα τοῦ πραγματικοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν δύο Της ἐχθρῶν, τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου, πού ὁ Νυμφίος αὐτῆς θά πραγματοποιήσῃ ἅμα τῇ παρουσίᾳ Του καί οἱ πιστοὶ θά πληροφορηθοῦν ὅχι ἐξ ἀκοῆς καί πίστεως, ἀλλά ἐν ὅλῃ τῇ πραγματικότητι, τόν ἔσχατον τοῦ Κυρίου μας μακαρισμόν «χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καί σκιρτήσατε· ἰδοὺ γάρ ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ»¹⁹.

Ἐκτός ἀπὸ τήν ἱεράν Ἀποκάλυψίν του, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει περί τῶν ἐσχάτων καί τοῦ Ἀντιχρίστου στίς ἐπιστολές του καί γράφει γιά τό πρόσωπο αὐτό καί θεωρεῖται ὁ πρῶτος πού ἐπισημαίνει αὐτό τό ὄνομα. Στήν πρώτην Καθολικὴν του ἐπιστολήν λέγει· «παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ, καί καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γέγονασιν»²⁰. Ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος ὑπομνήσκει στοὺς μαθητάς του περί τοῦ ἱστορικοῦ Ἀντιχρίστου καί τοὺς ἐνθυμίζει ὅτι τό ἤκουσαν ὅτι κάποτε θά ἔλθῃ ὁ αὐτοῦσιος Ἀντίχριστος στόν προορισθέντα καιρόν, ἀλλά ἀντίτυπα ἐκείνου

ἤδη ὑπάρχουν πολλά. Τούς ἐξηγεῖ ποῖος λέγεται Ἀντίχριστος «οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν»²¹. Καί ἐπανερχόμενος στόν ἴδιον του ὀρισμόν περί ὀρθῆς ὁμολογίας περί τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί ἐληλυθότος, διδάσκει ὅτι πᾶς ὁ μή οὕτως ὁμολογῶν, Ἀντιχρίστου μερίδα ἐκπροσωπεῖ· «καί τοῦτό ἐστιν τό τοῦ ἀντιχρίστου ὁ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται καί νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστίν ἤδη»²². Εἰς τήν δευτέραν Καθολικήν ἐπιστολήν ἐπαναλαμβάνει περί τῆς ἀρνήσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι ὅστις δέν ὁμολογεῖ Αὐτόν ἐν σαρκί ἐλθόντα σωτήρα τοῦ κόσμου, «οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καί ὁ ἀντίχριστος»²³. Δικαίως ὁ ἡγαπημένος μαθητής ἐτόνιζε στούς πιστούς νά φυλάσσωνται μᾶλλον ἀπό τούς διαφόρους ἀντιχρίστους πού τότε ὑπῆρχαν καί ἐπολεμοῦσαν ἀδιάκοπα τήν Ἐκκλησίαν παρά νά ὑποπεύωνται τόν ἱστορικόν τοιοῦτον πού δέν θά ἔβλεπαν στίς ἡμέρες τους. Οἱ διάφοροι αἵρετικοί καί πλᾶνοι πού παραχάρασαν τήν ἀποστολικήν διδασκαλίαν καί ἐνόθευαν τό εὐαγγέλιον δέν ἦσαν ἄλλο παρά ἀντίχριστοι καί προβατόσχημοι λύκοι μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου.

Ἡ περί Ἀντιχρίστου διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἄν καί παντοῦ σχεδόν στήν ἀγίαν Γραφήν ἀναφέρεται περί τῶν ἐσχάτων καιρῶν, τῆς συντελείας καί τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου τῆς ἀπωλείας τοῦ κοινῶς Ἀντιχρίστου, στόν Ἀπόστολον Παῦλον ὅμως εὐρίσκομεν παραστατικώτερη καί ἀναλυτικώτερη διδασκαλίαν ἰδίως στήν δευτέραν πρός Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολήν του. Ὁ σκοπός τῆς λεπτομεροῦς αὐτῆς περιγραφῆς τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί τῆς ἀπαισίας μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνομίας ὅπου θά κατατυραννήσῃ τήν Ἐκκλησίαν ἦτο ἡ ἐπικρατήσασα τότε ὑπό τῶν Θεσσαλονικέων γνώμη ὅτι «ἐνέστηκε ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ»²⁴. Ἡ ἐξόχως ἀνησυχητική αὐτή κατάστασις πού ἐθορύβει τούς πιστούς τῆς περιοχῆς ἠνάγκασε τόν Παῦλον νά ἐκφραστῇ προφητικώτατα περί τῶν μελλόντων γενέσθαι ὥστε νά γίνουν γνωστά εἰς ὅλους τά συμβησόμενα. Δέν σχολιάζομεν λεπτομερῶς ὅλον τό βάθος τῶν νοημάτων ὅπου ἡ προφηταποστολική εὐρύτης τοῦ μεγάλου φωστῆρος Παύλου ἐκτείνεται, ἀλλά μόνον τά δύο κεντρικώτερα σημεῖα τῆς ἐνδόξου Δευτέρας τοῦ Κυρίου μας Παρουσίας καί τῆς προηγουμένης αὐτῆς σατανικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνόμου τόν ὁποῖον ὁ Κύριος μας «ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ»²⁵. Ἐπειδή ἐσχηματίσθη ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὁ Παῦλος ὠμίλησε διά σύντομον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καί τήν ἐπισυναγωγὴν πάντων πρός Αὐτόν, ἀναγκάζεται ὁ Ἀπόστολος νά τούς ὑπενθυμίσῃ τί παλαιότερα εἶπε σ' αὐτούς περί τούτου καί γράφει: «Ἐρωτῶμεν δέ ἡ-

μᾶς ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν, εἰς τό μή ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοός μήτε θροεῖσθαι μήτε διὰ τοῦ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ· μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραινόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ Θεός. Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι ὦν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν; καὶ νῦν τό κατέχον οἶδατε εἰς τό ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ· τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται· καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ· οὗ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασι ψεύδους καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτούς. Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»²⁶.

Συμβουλεύει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος τοὺς μαθητάς του καὶ ἰδίως τοὺς ἐν Θεσσαλονίκη, νά μή «σαλευθῶσι ἀπὸ τοῦ νοός μήτε θροηθῶσι μήτε διὰ πνεύματος μήτε διὰ λόγου μήτε δι' ἐπιστολῆς». Σέ μᾶς ὁμως τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων καταντήσαντας ἀρμόζει ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, στό προφητικό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, πού ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον»²⁷ καὶ «μή σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γάρ ἐγγύς ἐστιν»²⁸.

Πράγματι, ἐξ ὧσων στίς ἡμέρες μας βλέπομεν καὶ ἀκούομεν δέν μένει παρά νά διαπιστώσωμεν ὅτι ὄντως «ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστιν» καὶ δέν ὑπάρχει μῆκος χρόνου. Στὴν συνέχειά του ὁ Παῦλος ἀφοῦ καθυσύχασε τοὺς μαθητάς του νά μή τρομάζουν περὶ ἐπικειμένης συντόμου Δευτέρας Παρουσίας, τοὺς προλέγει διάφορα σημεῖα καὶ σύμβολα πού θά προηγηθοῦν αὐτῆς ὅταν ἔλθῃ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ αὐτὰ μᾶλλον ἡμεῖς πρέπει νά σχολιάσωμεν γιατί ἤδη ζώνουν τόν δικό μας ὀρίζοντα.

«Ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον» τονίζει ὁ «βλέπων» ὁφθαλμὸς τῆς χάριτος πού αὐτό εἶναι μιὰ σημαντική βαθμίδα πού θά πατηθῇ γιὰ νά φθάσωμεν ἐγγύτερον στόν ἀναμενόμενον σκοπόν. Τί ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος ὅταν τονίζει ὅτι σαφές δεῖγμα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου θά εἶναι ὅπωςδήποτε ἡ «ἀποστασία»; Στὴν ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς φράσεως τοῦ Παύλου ἀσχολήθηκαν πολλοὶ κορυφαῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ καιροὺς, γιατί πάντοτε ἀπασχολοῦσε ἡ ἐσχατολογία καὶ τὰ ὅσα τὴν προδιαγράφουν. Ἄν καὶ οἱ γνῶμες τῶν Πατέρων μας κατὰ τό πλεῖστον ταυτίζονται, δέν παύει ὁμως νά μένῃ κρυμμένη ἡ πραγματικὴ ἐννοια τοῦ ὅρου πού ὁ Παῦλος χαράζει. Ὁ τρόπος τῆς ἀπροκάλυπτης δηλώσεως αὐτοῦ τοῦ ὅρου «μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ... ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον», μᾶς πείθει ὅτι ἦταν γνωστά εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἐκ προτέρας προφορικῆς ὁμιλίας τοῦ Παύλου περὶ τοῦ τί ὠνόμαζεν ἀποστασία καὶ μόνον σέ μᾶς μένει ἄγνωστη. Πάντως τὴν ἀποστασία ἐπακολουθεῖ ἡ σχεδὸν ἄμεση παρουσία τοῦ ἀνόμου καὶ ἄρα τῶν μεγάλων δεινῶν ὅπου μέλλουν νά πειράσουν τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, πρᾶγμα πού μᾶς ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἐσχατολογικόν μᾶλλον φαινόμενον παρά ἐξουσία διοικητικὴ καὶ κοινωνικὴ. Δέν ἀπάδει ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀποστασία θά εἶναι ἠθικοθρησκευτικὴ στοὺς ἐσχάτους καιροὺς. Ὁ Παῦλος ἀναφέρει στίς ἐπιστολές του γιὰ τὴν ἐπ'

ἐσχάτων ἐξαθλίωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῆς πίστεως. «Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι... ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι... Ὅν τρόπον δὲ Ἰωάννης καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀντίστηνται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν»²⁹ καὶ πάλιν λέγει «τό δὲ Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων καυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνειδήσιν»³⁰. Καὶ ἄλλοῦ λέγει «πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»³¹. Ἐπισυνάπτομεν καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας ὅτι, στοὺς ἐσχάτους καιροὺς τοσοῦτον θά πληθύνῃ ἡ κακία καὶ ἀπιστία καὶ πλάνη τῶν ἀνθρώπων ὥστε διερωτᾶται μέ εἶδος παραπόνου «πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»³². Στοὺς θέλοντας νὰ χαρακτηρίσουν τὴν ἀποστασίαν ὡς ἡθικὴν δὲν ἐμποδίζει αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας τὸ ἐξέλαβον μέ πολιτικοκοινωνικὴν ἔννοιαν πού ἰδίως γιὰ τίς ἡμέρες τοὺς ἀφοροῦσε τὴν Ρωμαιοκρατίαν. Ἄλλοι πάλιν τὸ μεταφέρουν στὴν γενικὴν καθίζησιν τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀντιχρίστου ὁπότεν ἡ γενικὴ σῆψις πάσης ἡθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀξίας θά ὀλοκληρωθῇ, ἀπὸ ὅπου καὶ τὸ βδέλυγμα αὐτὸ τῆς ἐρημώσεως θά ἐμφανισθῇ. Ἐάν ἐπιτραπῇ πάντως καὶ ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πτωχήν μας γνώμην ἐξ ὧν πλέον βλέπομεν καὶ συγκρίνομεν καὶ ὅχι ἀκούομεν, εἶναι μᾶλλον ἢ ἀποστασία ἡ ἐκ τῆς ἀμαρτωλότητος καὶ ἀπιστίας, νέκρωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κάθε τι τὸ ὑγιές καὶ νόμιμον. «Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ

ἀγάπη τῶν πολλῶν»³³. Ἡ ἐπακόλουθος φιλαυτία καὶ ἡ φιλαρέσκεια, ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ συμφεροντισμὸς τοῦ καταράτου ἀτομισμού πηγάζουν τὴν ἀντίστασιν καὶ ἀντίδρασιν σὲ κάθε τι πού συνεπάγεται ὑπακοήν καὶ ἐξάρτησιν εἴτε σὲ προϊστάμενες ἀρχές εἴτε σ' αὐτόν τοῦτον τὸν Θεόν τοῦ ὁποίου (φεῦ) τὸν θάνατον ἐπινοοῦν καὶ φαντάζονται! Τόσον εἶναι προκλητικὴ ἡ ἀποστασία τοῦ ἀτόμου σήμερα ἀπὸ κάθε ἐξάρτησιν πού οὔτε οἱ κανόνες τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς δέν πείθουν πλέον περὶ ὑποταγῆς, οὔτε οἱ ἔως τώρα ἀδιάρρηκτοι δεσμοὶ τῆς συγγενείας καὶ τοῦ αἵματος ὀδηγοῦν στὴν ἐξάρτησιν τῶν μικροτέρων μελῶν ἀπὸ τοὺς κηδεμόνας καὶ μεγαλυτέρους. Οὕτε στὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ συνεργασίαν γίνεται παραδεκτὴ ἡ ὑποταγὴ καὶ ἐξάρτησις, οὔτε ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν τὴν παιδείαν πού ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦτο καθῆκον καὶ ἀρετὴ. Μικρὰ παιδιὰ ἀντίστηνται πεισματικά καὶ ἐγωιστικά πρὸς πάντας, γονεῖς, διδασκάλους, κηδεμόνας, καὶ γενικά μία ἄνευ προηγουμένου ἀντίδρασις μέ πείσμα σατανικόν χαρακτηρίζει τὸν σημερινόν ἄνθρωπον. Δέν εἶναι ἄρα τοῦτο τὸ σημεῖον ἐξαπλωμένον ἤδη σὲ παγκόσμιον κλίμακα, δεῖγμα καὶ αὐτὸ μιᾶς ἀποστασίας πού δέν ἀπέχει ἀπὸ αὐτὴν πού ὁ προφηταπόστολος Παῦλος προφητεύει γιὰ τοὺς ἐσχάτους καιροὺς πού ὁ ζόφος τῆς σκοτοδίνης τοὺς μᾶς πνίγει; Δέν εἶναι ἄραγε τὰ ἀπαίσια χνῶτα τοῦ ὀλεθρίου προϊόντος τῆς κολάσεως, τῆς προσωποποιήσεως τοῦ βυθίου δράκοντος, τοῦ Σατανᾶ, πού ἄρχισαν νὰ ἀποπνίγουν μέ ὅλα αὐτὰ τὴν δική μας ἀτμόσφαιρα; Ἐάν δέν εἶναι αὐτό, τότε τί σημαίνει ἡ τόση ἀποστασία στὴν πανανθρώπινη φυλήν; Κανένα δεῖγμα τόσης ὀλοκληρωμένης ἀποστασίας σ' ὅλην τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν δέν ἀναφέρεται καὶ ἄρα πλησιάζομεν στὴν ἀποκαλυπτομένην ὑπὸ τοῦ Παύλου κρίσιμον στιγμὴν ἐσχατολογικῶν γεγονότων.

Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς ἐπιστολῆς ὁ «ἄνθρωπος τῆς

ἀμαρτίας»³⁴ πληροφορούμεθα ἀκριβῶς ὅτι πρόκειται περί ιστορικοῦ προσώπου ἀπολύτως συγκεκριμένου καί ὄχι προσωποποιήσεως τοῦ κακοῦ εἴτε ἀφηρημένου εἴτε συγκεκριμένου στά πρόσωπα διαφόρων τυράννων καί κακοποιῶν πού ἀνά τούς αἰῶνας κατατυράννησαν τήν ἀνθρωπότητα καί ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς πρόδρομοι αὐτοῦ πού ἤδη ὀρίζομεν. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νά συνταυτίσωμεν τόν ἄνθρωπον τῆς ἀνομίας μέ τόν ἴδιον τόν διάβολον ἐφ' ὅσον κατά τόν Παῦλον αὐτοῦ «ἐστίν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ»³⁵. Δέν θά εἶναι, ἐξ ὅσων ἡ Γραφή μᾶς παραδίδει, ὁ ἄνομος οὗτος Ἰαντίχριστος, οὔτε προσωποποιήσις τοῦ γενικοῦ κακοῦ οὔτε πάλιν ὁ διάβολος, ἀλλά οὔτε καί ἡ σάρκωσις τοῦ ἰδίου τοῦ σατανᾶ στήν ἀνθρώπινη φύσι κατά τόν τύπον τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά ἄνθρωπος διεφθαρμένος σ' ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς ὄντοότητός του, ὁλόκληρος ἡ κατάστασις τῆς ἀμαρτίας στήν πλήρη ἐφαρμογήν, στήν σκοτεινήν καί ἀνταρτικὴν καί ἀπειθῆ μορφήν τῆς διαστροφῆς σέ κάθε κακόν, ἀπ' ὅπου ἀπουσιάζει κάθε ἔννοια τοῦ ὀρθοῦ καί νομίμου. Προχωρώντας ὁ Παῦλος στόν σκοτεινόν εἰρμόν τῆς ἀπαισίας τοῦ Ἰαντίχριστου περιγραφῆς προσθέτει «ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας». Ἄν τό πρῶτον τοῦ χαρακτηριστικόν ὡς «ἀνθρώπου τῆς ἀμαρτίας» περιέχει ὅλον τόν σκοτεινόν λαβύρινθον τῆς ἐλβεινότερας μορφῆς τῶν λογικῶν ὄντων, ὡς υἱὸς τώρα καί τῆς ἀπωλείας μόνον φρίκην προκαλεῖ καί αὐτὴ ἀκόμη ἡ διήγησις. Υἱὸς τῆς ἀπωλείας καί στοὺς περί αὐτόν καί στόν ἴδιον τόν ἑαυτόν του. Γέννημα ἐξ ἀπαρχῆς τῆς ἀπωλείας μέ ὅλα τὰ συνέχοντα αὐτόν σύνδρομα καί στοιχεῖα, πολλά καί ἄνευ προηγουμένου δεινά θά προκαλέσῃ ἰδίως ὅταν ἀναρριχηθῇ στό πλήρωμα τῆς ἐξουσίας του, ἐπιτρέποντος φυσικά τοῦ παναγίου Θεοῦ. Σκεῦος δεκτικόν ὅλης τῆς σατανικῆς ιδιότητος καί ἐνεργείας, τί ἄρα δέν θά εἶναι ἱκανός νά προξενήσῃ στήν τότε γενεάν του καί περισσότερο μάλιστα στήν Ἰεκκλησίαν μας καί

στοὺς πιστοὺς, ἐναντίον τῶν ὁποίων συγκεντρώνεται ὅλη του ἡ λύσσα καί τό μῖσος, ὡς ἀπολύτου ὀργάνου τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καί μισανθρώπου; Ἔχων ὁ υἱὸς τῆς ἀνομίας καί ἀπωλείας ἐνθρονισμένον εἰς τήν καρδίαν του τόν διάβολον, ἀπονέκρωσε εἰς τόν ἑαυτόν του πᾶσαν ἔννοιαν ἀγαθοῦ καί καλοῦ καί μετεμορφώθη ὡς εἶναι ἐπόμενον εἰς τό ἀρχέτυπον τῆς δικῆς του προτιμήσεως, γενόμενος ὁ ἴδιος διάβολος καί σατανᾶς πλήν μέ ἀνθρωπίνην μορφήν καί ἐνέργειαν σέ σημεῖον ὥστε τήν φρικαλεότητα τῶν στόχων καί ἔργων του νά μειώσῃ ὁ Θεὸς διὰ νά δυνηθῇ νά ἀνθέξῃ ἡ τότε γενεά. «Καί εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δέ τούς ἐκλεκτοὺς κολοβώθησονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι»³⁶.

Ἡ ἔως τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἀδιάκοπος πάλη τοῦ σατανᾶ κατά τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀποπλάνησίς τους ἀπὸ τήν ἐπίγνωσι καί λατρεία τοῦ πραγματικοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποίου τήν θεῖα ιδιότητα μετασχηματίζει σέ διάφορες ψευδεῖς θεότητες καί πλάνες. Στήν παρουσίαν ὅμως τῆς κατ' ἐξοχὴν ἠθικῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ὁ διάβολος θά μεταβάλλῃ τό σχῆμα τῆς ἔως τότε πλάνης καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ θά προβάλῃ τό ἀντίτυπον του ὡς τόν ἴδιον τόν Θεόν, σφετεριζόμενος τήν εἰς τόν πραγματικόν Θεόν λατρείαν καί τιμὴν! Τό ἀκόλουθον ρῆμα τοῦ Παύλου περιγράφει αὐτὴν τήν τραγικότητα «Ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστὶ Θεός»³⁷. Εἰς τήν Ἰακάλυψιν τοῦ Ἰωάννου περιγράφεται ἡ σύμπτυξις καί ἀφομοιώσις τῶν δύο τούτων γενικῶν κακῶν, διαβόλου καί Ἰαντίχριστου, ὡς ἐξῆς: «Καί ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τήν δύναμιν αὐτοῦ καί τόν θρόνον αὐτοῦ καί ἐξουσίαν μεγάλην... Καί προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδοκίτῃ τήν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καί προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; Καί ἐδόθη αὐτῷ στόμα λα-

λοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο (3 1/2 ἔτη)... καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαόν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος. Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἁρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»³⁸. Πόσον ζωηρά τὸ Πνεῦμα τὸ "Ἁγίον ζωγραφίζει τὸν «ἀντικείμενον καὶ ὑπεραιρόμενον» ὅτι ἀδίστακτα θά σφετερισθῇ τίς θεῖες ἀξίες καὶ τιμές ἀλλὰ καὶ πόσον βάνανσα καὶ βάρβαρα καὶ βίαια θά καταταραννήσῃ τοὺς πιστοὺς πού δέν θά θελήσουν νά τόν προσκυνήσουν! "Ὅντως τὸ Κυριακόν λόγιον πού χαρακτηρίζει τοὺς μαθητάς τῶν κακῶν ὡς υἱοὺς γεέννης διπλοτέρους τῶν διδασκάλων τους, ἐδῶ ἔχει τήν πλήρη του ἐφαρμογήν. Ὁ ἴδιος ὁ ἑωσφόρος ἐν τῇ ἀπονοίᾳ του νά ἀρπάξῃ ἐξουσία, ἰσοθεῖαν ἐφαντάσθη καὶ ἔνεκεν τούτου κατεποντίσθη καὶ ἀπερρίφθη. Τό γνήσιον του γέννημα καὶ ἀπαύγασμα γενόμενος υἱός γεέννης διπλότερος τοῦ πατρός του, ἐπερίσσευσε στήν ἀλαζονεία καὶ ἐξετόπισε τελείως τόν Θεόν, φαντασθεῖς τόν ἑαυτόν του ὡς ἀληθῆ Θεόν! Τό «ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν» τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἀλάστωρ αὐτός ἀπατεῶν θά θελήσῃ νά ἐκτοπίσῃ κάθε ἄλλην θεότητα εἴτε τῶν ὑποτιθεμένων εἴτε καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πού ἦτο γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, τῆς ὁποίας δυστυχῶς θά βασιλεύσῃ ὡς ὁ ἀναμενόμενος τῆς Μεσσίας καὶ σωτήρ.

«Ὡστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καθίσαι». Τό συμπέρασμα εἶναι αὐτόχρημα ἀνατριχιαστικόν καὶ ἀποτρόπαιον διότι τοῦ θράσους τούτου δέν ἐπροηγήθη ἕτερον, ἀλλ' οὔτε τῆς ἀναιδείας καὶ αὐθαδείας αὐτοῦ τοῦ εἰδους ὑπάρχει περιγραφή. Ἰσοθεῖαν ὅπως προείπαμεν καὶ ὁ διάβολος ἐφαντάσθη καὶ ἐξέπεσε καὶ πολλοί ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ὀργάνων του ἐπεχείρησαν τὸ ἴδιον. Ἀναφέρε-

ται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διὰ τόν Ἡρώδη ὅτι οἰκειοποιήθη δόξαν Θεοῦ καὶ «παραχρῆμα δέ ἐπάταξεν αὐτόν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκε τήν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν»³⁹. Νά ἀντικαταστήσῃ ὁμοῦς τόν ἴδιον τόν Θεόν οὐδεὶς ἄλλος ποτέ ἐπεχείρησε ἐκτός τούτου τοῦ τέρατος τῆς ἀπωλείας καὶ δικαίως συμπεραίνομεν τήν ἔκτασιν τῶν δεινῶν πού θά ἐπινοήσῃ ἕνα τέτοιο ἄνευ προηγουμένου ὀργανωμένον κακόν. Στίς διάφορες ἐρμηνεῖες τοὺς οἱ Πατέρες σχολίασαν τήν λέξιν «ναόν», ἐρευνῶντες ποῖον θά ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος, πού δηλαδή ἱστορικά αὐτό τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως θά καθίσῃ οἰκειοποιούμενος τήν θεῖαν ἀξίαν πού λατρευτικῶς ἔχει ὁ Θεός. Οὐδέποτε ἐπαναλαμβάνομεν ἠκούσθη βδελυροτέρα καὶ ὑψηλοτέρα ὕβρις κατὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν θεομάχων πολεμίων κατὰ τῆς θείας μεγαλωσύνης καὶ ὁσάκις ἐάν κάτι τέτοιο συνέβῃ στήν ἱστορίαν, αὐτό ἐγίνετο ὑπὸ ἀφηρημένην καὶ φανταστικὴν περιγραφὴν διαφόρων λαῶν ἀναζητούντων τινὰ θεότητα νά λατρεύσουν ἀφοῦ ἐνστικτωδῶς ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἔλκεται πρὸς τήν πίστιν. Μὴ ἔχοντες γινῶσιν ἀληθοῦς θεοσεβείας, ἐλάτρευαν εἴτε φυσικὲς δυνάμεις, εἴτε τὰ στοιχεῖα, εἴτε ὅτι ἡ φαντασία μποροῦσε νά εἰδωλοποιήσῃ ὡς ὑπὲρ δύναμιν καὶ ἄλλοτε πάλιν ἥρωας καὶ εὐεργέτας ἢ ἀκόμη καὶ τυράννους πού τοὺς ἐπίεζαν. Ἡ προφητικὴ καρδιά τοῦ μεγάλου Παύλου πού ἔβλεπε τὰ μακρὰν συμβησόμενα ὡς παρόντα, μόλις καὶ εἶναι χρεῖα νά σημειώσωμεν πόσον ἀλγοῦσεν ὅταν ἡσθάνετο τήν τοσαύτην καθίζησιν τῶν δικῶν μας καιρῶν πού ἡ παντελής σῆψις κάθε ἠθικῆς ἀξίας καὶ λογικῆς θά ἔδιδε τόν ἀνάλογον αὐτόν καρπὸν τῆς ὑπερτάτης βλασφημίας καὶ ἀσεβείας, τοῦ ἐπιστεγάσματος τῆς παντελοῦς ἐρημώσεως καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ. "Ὅντως κατὰ τὸ θεῖον ρῆμα «οὐ δύναται δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοῦς ποιεῖν»⁴⁰.

Ὁ λόγος πού μᾶς κινεῖ στὸν μικρὸν τοῦτον σχολια-

σμόν δέν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τόσο γινωστῶν ἀπό τὰς θείας Γραφάς ἀλλά γιά νά καθορίσωμεν ἐκ τῶν συμπερασμάτων τήν μέλλουσαν γενέσθαι ζημίαν καί ἀφανισμόν. Τό ρῆμα τοῦ Κυρίου μας ὅτι ἡ μέλλουσα τότε νά συμβῇ θλίψις καί ἀνάγκη «οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μή γένηται»⁴¹, εἶναι ἱκανόν νά μᾶς πληροφορήσῃ. Προτιμήσαμεν ὁμως παρά ταῦτα νά ἐξετάσωμεν μερικές πτυχές τῆς ἐρχομένης συμφορᾶς γιά νά ἀξιολογηθοῦν τά μέσα τῆς σωτηρίας πού ἡ θεία χάρις διά τῆς Ἐκκλησίας παρέχει στόν κόσμον, πού πιστεύει καί ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτήν. Κάθε παράβασις καί παρακοή ἀσφαλῶς λαμβάνει «ἐνδικον μισθοποδοσίαν», ἡ ὁρμή ὁμως πρὸς ἰσοθεϊαν ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τήν ἀρχήν ἀλλά καί τό τέρμα τῆς περιγραφῆς τῆς ἁμαρτίας. Τό φρικιαστικόν παράδειγμα τοῦ ἑωσφόρου μᾶς πείθει ἀπό πού εἰσηλθάν τά κακά καί ἡ φθορά τῶν «λίαν καλῶς» τοῦ Θεοῦ ποιημάτων. Στίς ἡμέρες πάλιν τοῦ Ἀντιχρίστου συναντῶμεν τό ἴδιον γεγονός ὑπὸ αὐθαδεστέραν μορφήν ὁπόταν καί τό ἀποτέλεσμα δέν θά εἶναι λιγότερον τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡ ἐν τῷ Ἀντιχρίστῳ ἀνταρτική ὁρμή ἀρπαγῆς πάσης τῆς θεοπρεποῦς λατρείας καί μεγαλωσύνης θά εἶναι τό ἐπιστέγασμα ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ πάσης τῆς σατανικῆς κακότητος καί διαστροφῆς στήν σκοτεινὴν αὐτὴν ὄντοτητα ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐφαντάσθη ἡ λογικὴ φύσις. Εἶναι συγκινητικώτατον τό ρῆμα τοῦ Παύλου ὅταν τονίζει τό «ἀποδεικνύντα» τούτου τοῦ τέρατος, πού σημαίνει τό πῶς καί πόσον θά ἐπιστρατεύσῃ πᾶσαν τήν σατανικὴν ιδιότητα καί κακουργίαν εἰς ὅλην αὐτῆς τήν ἐντέλειαν. Γιά νά ἐπιδείξῃ κανεῖς θεῖες ιδιότητες ὥστε νά ἀποπλανήσῃ ὄχι μόνον ἀφελεῖς ἀλλά εἰ δυνατόν καί συνετούς, πρέπει νά ἐπιστρατεύσῃ ὑπερφυσικὲς ἐνέργειες πού συνήθως φανερώνουν τό θεῖον. Κάτι τέτοιον τῇ συνδρομῇ τοῦ σατανᾶ θά μεθοδεύσῃ καί οὗτος ὁ ἀντικείμενος ἔστω καί φανταστικά, διότι κατὰ τόν Παῦλον ὅλα αὐτοῦ τά κι-

νήματα θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασιν ψεύδους»⁴². Ὁ Παῦλος ἀποκαλύπτει στοὺς Θεσσαλονικεῖς κάποιο σχετικὸ σημεῖο πού ἄλλοτε τοὺς εἶπε προφορικά, σέ μᾶς ὁμως δυστυχῶς μένει ἄλυτον ὅσο καί ἂν οἱ Πατέρες προσπάθῃσαν νά ἐπιδύσουν. «Οὐ μνημονεύεται ὅτι ἔτι ὦν πρὸς ὑμᾶς ἔλεγον ὑμῖν;» Ποῖον τό λεγόμενον; «Καί νῦν τό κατέχον οἴδατε, εἰς τό ἀποκαλυφθῆναι αὐτόν ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ· τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας· μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται»⁴³. Ποῖον ἦτο τό πρόσωπον ἡ ἡ δύναμις πού ἐμπόδιζε τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου ἵσως νά γνώριζαν τῇ προφορικῇ ὑποδείξει τοῦ Παύλου οἱ μαθηταί του καί ἐπομένως ὁμιλεῖ συνεσκιασμένα τότε γιά λόγους ἀσφαλείας ἐκ τῶν κρατούντων.

Γιά τό «κατέχον», ποιό εἶναι εἴτε πράγμα εἴτε πρόσωπον πού ἐμπόδιζε καί ἐμποδίζει τήν παρουσίαν τοῦ ἀνόμου πού ἤδη μᾶς ἀπασχολεῖ, οἱ ἐρμηνεῖς πού συνήθως ἔδιδαν οἱ σχολιασταί τῆς Ἀποκαλύψεως ἐναλλάσσονται σέ διάφορες ὑποθέσεις. Κυρίως ὁμως στήν προκειμένην περίπτωσιν συμπεραίνεται ὑπὸ τῶν πλείστων, ὅτι ἡ κατέχουσα δύναμις ἦτο ἡ Ρωμαιοκρατία, τῆς ὁποίας ἡ κατάργησις θά εἶναι ἓνα στοιχεῖον τῆς παρουσίας τοῦ ἀνόμου. Ἐάν τοῦτο ἐκληφθῇ ὡς κάτι τό ἀξιοπρόσεκτον τότε μπορούμε νά ἰδοῦμε τήν περί Ρωμαιοκρατίας ὑπόθεσιν σέ δύο μορφές. Τήν μίαν ὡς πρὸς τήν τότε ἐποχὴν πού ἡ Ρώμη σάν κοσμοκράτειρα ἐξουσίαζε τό πλεῖστον τοῦ γνωστοῦ κόσμου καί μάλιστα στίς ἡμέρες πού ὁ Παῦλος ἔγραφε τίς ἐπιστολές, καί τήν ἄλλην ὡς πρὸς τήν μορφήν τῆς μετὰ ταῦτα Βυζαντινῆς καί ἐν συνεχείᾳ Εὐρωπαϊκῆς κυριαρχίας πού καί σήμερον θεωρεῖται ἐπικρατοῦσα. Ἄν κάτι τέτοιο δικαιούμεθα νά ψηλαφήσωμεν θά εὕρωμεν σύμφωνες τίς ἀποκαλύψεις μεμονωμένων Πατέρων μας πού διασαφηνίζουν ὅτι στίς ἡμέρες τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἔχῃ μαρानθῇ καί ἐκλείψῃ ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καί ἐ-

πικράτεια. Μόλις καί είναι χρεία νά τονίσωμεν ὅτι τὰ διάφορα ἀνασταλτικά αἷτια πού προβάλλονται εἰς ὄλον τό μῆκος τῆς ἱστορίας τῶν γεγονότων δέν εἶναι αὐτοπρόβλητα ἢ αὐτοδύναμα, πού μποροῦν νά προκαλοῦν τόν φόβο στούς πιστούς ἀλλά εἶναι ὄργανα τῆς πανσόφου καί πανσωστικῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας πού κυβερνᾷ τὰ πάντα ἐν τῇ ἀπολύτῳ Αὐτοῦ δυνάμει καί κυριότητι καί ἐπιτρέπει αὐτήν τους τήν παρουσία στόν καιρόν πού Αὐτός ἔταξε γιά τὰ θεοπρεπῆ του σχέδια καί σκοπούς. Τοῦτο σημειώνομεν γιά νά κατασιγᾷσωμεν τόν ἐγειρόμενον θόρυβον στούς πιστούς πού ἡ λέξις «Ἀντίχριστος» ἢ «Συντέλεια» ἢ «Δεινά» προκαλοῦν τήν φρίκην καί τόν φόβον.

Συνεχίζομεν καί πάλιν τήν Παῦλειον ἀποκάλυψιν λέγουσαν οὕτως· «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας». Ἡ λέξις μυστήριον φανερώνει ὅτι δέν πρόκειται περί συγκεκριμένου προσώπου ἢ πράγματος ἀλλά περί τοῦ συνόλου τῆς φαυλότητος καί διαστροφῆς τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ στήν ἱστορία, ἀφοῦ καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀπεκάλεσεν τοὺς τοιοῦτους ὡς ἀντιχρίστους πού σάν πρόδρομοι τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἀπατεῶνος ἐκδηλώνουν τήν ἰδίαν κακότητα, ἔως ὅτου ἡ πληρεστέρα μορφή καί ἐνσάρκωσις πάσης κακουργίας καί ἀνομίας θά ὀλοκληρωθῇ στήν ἐπ' ἐσχάτων παρουσίαν του. Καί πάλιν ὁμως τό γριφῶδες ρῆμα τοῦ Παύλου μᾶς κρατᾷ σέ ἀπορία· «μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἔως ἐκ μέσου γένηται».

Τό ἐνδιαφέρον ἐν συνεχείᾳ πού μᾶς ἐπισημαίνει ὁ Παῦλος εἶναι ἡ ποιότης τοῦ ἐρχομένου ψευδοθεοῦ εἰς τοὺς ρόλους πού θά ὑποδυθῇ πού εἶναι ἡ παρουσία ὄλων του τῶν λόγων καί τῶν κινήσεων «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους». Ἀλλά ρῦσαι ἡμᾶς, Χριστέ Βασιλεῦ, ἀπό τοιαύτης ἀπάτης καί δόλου. Διερωτᾶται κανεῖς πῶς θά ἀντιμετωπίσουν οἱ ἄνθρωποι μίαν τέτοιου εἴδους κατάστασιν καί

μέ ποῖα κριτήρια θά διαχωρίσουν τήν ἀλήθεια ὥστε νά μή παρασυρθοῦν. Ἡ Γραφή μᾶς προαναγγέλει ὅτι τόσον ὀργανωμένον θά εἶναι τό κακό στήν γενικότητα του πού σχεδόν θά παραπλανοῦνται καί οἱ συνετοί. Ἄν καί κατά τήν διασάφησιν τοῦ Παύλου θά εἶναι ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ ἀπατεῶνος «ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους» καί ἐπομένως μόνον κατά παρουσίαν καί ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ, πῶς λέγω δέν θά ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τήν ἀπάτην καί πῶς θά παρασυρθοῦν; Ὁ Παῦλος πάλιν ἀναφέρει περί τῶν μελλόντων νά πλανηθοῦν καί τό γιατί θά πάθουν αὐτό. «Τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνθ' ὧν τήν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τό σωθῆναι αὐτούς»⁴⁴. «Τοῖς ἀπολλυμένοις», λέγει, ἄραγε ὑπάρχουν προορισμένοι γιά ἀπώλειαν; Ἀσφαλῶς ὄχι καί αὐτό ἀντίκειται στόν σκοπόν τῆς δημιουργίας καί σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρός τὰ κτίσματά Του. Τί ἄρα ἐννοεῖ μέ τόν ὅρον «ἀπολλυμένοις» ὁ χρησμός αὐτός τῆς ἀποκαλύψεως; Δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ γενική ἐξαθλίωσις τῶν μελλόντων νά πλανηθοῦν ὅπως ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται. «Ἀνθ' ὧν τήν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο... διά τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλά εὐδοκήσαντες τῇ ἀδικίᾳ»⁴⁵. Εἰς ἄλλην του περικοπήν ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἀναφέρει σαφέστερα περί τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐπιρροῆς τὰ ἑξῆς: «Καί καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τόν Θεόν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μή καθήκοντα»⁴⁶ καί ἄνωτέρω λέγει «διότι γνόντες τόν Θεόν οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καί ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά φάσκοντες εἶναι σοφοί ἐμωράνθησαν»⁴⁷. Ἐάν καί πάλιν κατά τόν Παῦλον «ἀποκαλύπτεται γάρ ὀργή Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, διότι τό

γνωστόν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς»⁴⁸, τότε φαίνεται ὅτι ἕκαστος ἐφ' ἑαυτοῦ του καθιστᾷ τὸν ἑαυτὸν του δεκτικὸν τῆς πλάνης ἢ μὴ, ἀναλόγως τῆς δικῆς του ζωῆς καὶ πεποιθήσεως.

Ἡ μερική διαπλάτυνσις τοῦ θέματος αὐτοῦ δὲν νομίζω νὰ ἀπάδη σ' αὐτὴν τὴν θέσιν ἐπειδὴ πολλά ἐρωτήματα προκύπτουν περὶ τοῦ τρόπου τῆς θείας προνοίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀκόμη τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιβολῆς τοῦ κακοῦ. Στό δικό μας θέμα λέγομεν ὅτι καὶ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος μέ τὰ τρομερά ἰδιώματα πού περιγράφομεν, οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ, οὔτε αὐτός οὔτε ὁ πατήρ καὶ ὁ διδάσκαλός του διάβολος· διότι, ἐάν εἶχαν ἐξουσίαν, δὲν θὰ περίμεναν καιροὺς καὶ περιστάσεις καὶ ὄργανα καὶ μέσα, ἀλλὰ σύντομα καὶ ἐξ ἀρχῆς θὰ πραγματοποιοῦσαν τοὺς φονικούς των σκοποὺς ἔχοντες πάντοτε ἔτοιμην πρὸς τοῦτο τὴν προαίρεσιν. Τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου μόνον ὁ Θεός ἐπιτρέπει καὶ σέ χρόνον καὶ σέ χῶρον καὶ σέ ἔκτασιν παίρνοντας τίς ἀφορμές ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὴν προαίρεσιν· «δῶή σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλὴν σου πληρῶσαι»⁴⁹.

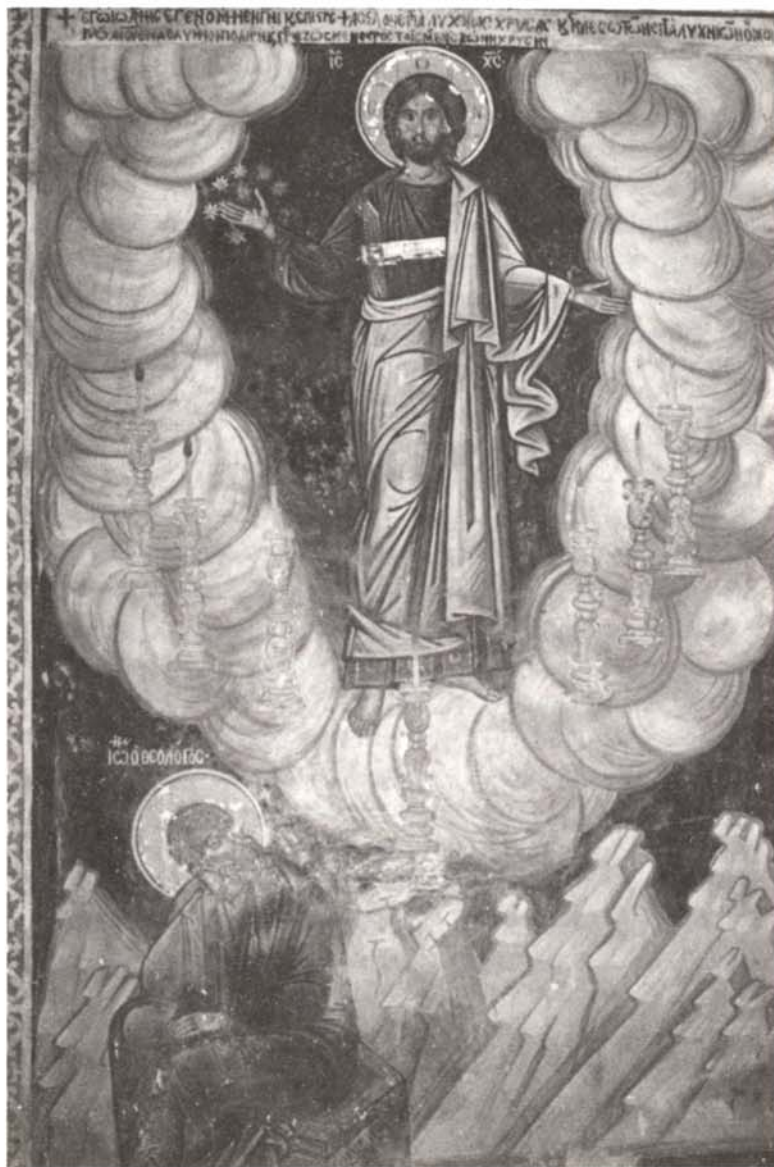
Μέ ὅσα προαναφέραμεν στίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καταφαίνεται ὅτι ὁ ἠθικός νόμος δὲν εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν Θεόν σάν κάτι οὐδέτερον ἀλλ' εἰς μέν τόν Θεόν εἶναι θέλημα καὶ βουλή, στά λογικά ὄντα ὅμως εἶναι χρέος καὶ τρόπον τινά σύστασις. Ἐάν τὰ λογικά ὄντα θελήσουν νὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς, ἔχουν δικαίωμα σάν ἐλεύθερα νὰ ἐκλέξουν ὅ,τι προτιμοῦν. Νὰ συνεχίσουν ὅμως τὴν πνευματικὴν τους ὄντοτητα στοὺς ὅρους τῆς φύσεώς τους εἶναι ἀδύνατον, διότι κατὰ μετοχὴν ἔχουν ὄχι μόνον τό εἶναι καὶ τό εἶναι ἀλλὰ καὶ τό ὑπὲρ εἶναι στό τέρμα τοῦ προορισμοῦ τους. Ὅλα αὐτά δὲν ὑφίστανται διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καὶ δραστηριότητος, ἀλλὰ ἐκ τῆς δημιουργικῆς καὶ

συνεκτικῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας, συνεργούντων καὶ τῶν ὄντων μέσω τῆς φυσικῆς τους δραστηριότητος καὶ κινήσεως. Ὁ ἠθικός νόμος «περικεκτικά» εἶναι ἡ ἐμμονή τῶν λογικῶν ὄντων στήν φυσικὴν τους θέσιν καὶ στήν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ σχέσιν καὶ ἐπαφήν, ὅποτε ἀπρόσκοπτα ὀρθοπραγοῦν καὶ φθάνουν στόν ἀπόλυτόν τους προορισμόν πού ἐξ ἀρχῆς ἐτάχθηκαν. Νὰ λοιπόν πού συνίσταται ἡ ἀποπλάνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ αὐθάδης παρουσία τοῦ κακοῦ καὶ αὐτὴ ἡ τυραννία του. Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τό καλόν καὶ κατὰ φύσιν ἐκ τοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως καὶ ἐπίκτητα ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, τό ἀποβάλλει ὅμως ἀπὸ ραθυμίαν ἢ ἀδυναμίαν, ἀπὸ τίς κακές του ὁρέξεις καὶ ἐπομένως φθάνει σέ πόρωσιν καὶ ἀναισθησίαν ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ Γραφή· «ἀσεβῆς ὅταν φθάσει εἰς βάθη κακῶν καταφρονεῖ». Αὐτὴν λοιπόν τὴν τύφλωσιν τῆς ψυχῆς περιγράφει ὁ Παῦλος ὅπως προαναφέραμεν «ὡς ἐνέργειαν πλάνης» καὶ παραδοχὴν τοῦ ψεύδους ὡς ἀληθείας. Ἡ ἐκούσια πτώσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ νόμου στό κράτος τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ παντελής ἀποκοπή του ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἡ προσχώρησις του στό κράτος καὶ στήν πλάνην τοῦ σατανᾶ πού τὸν ἐξουσιάζει καὶ τὸν μεταμορφώνει σέ ὄργανον ἀπωλείας. Στὴν θέσιν ἢ μᾶλλον πτώσιν αὐτὴν ὅταν φθάσῃ ὁ ἀσεβῆς ἄνθρωπος ἐφαρμόζεται ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου· «κατὰ δέ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ»⁵⁰. Ἡ «ἀδικία» πού ἀναφέρεται εἶναι ἡ ἐχθρὰ τῆς ψυχῆς κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Του θελήματος καὶ ἡ ἐμμονη προτίμησις τοῦ ἀντίθεου καὶ ἀντίχριστου φρονήματος, ἡ ὀριστικὴ πλέον πτώσις.

Ἐπανερχόμενοι καὶ πάλιν στόν εἰρμόν τῆς διηγήσεως μας ἀναφέρομεν καὶ περὶ τοῦ ἀδόξου καὶ ὀλοσχεροῦς τέλους τοῦ τολμηροῦ σφετεριστοῦ. «Ὅν ὁ Κύριος ἀναλώ-

σει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ». Ὁ φαντασθεῖς ἰσοθεῖαν καί ψευδῶς διά τῶν ἀπατηλῶν του σημείων παριστάνων τόν Θεόν δέν ἀντέχει στήν παρουσίαν καί ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου μας. Ὁ πανσθενουργός τοῦ Θεοῦ καί Πατρός Λόγος δι' ἐνός καί μόνου ἐμφυσήματος συντριβεί καί ἀφανί-
ζει ὅλον τό συγκρότημα τοῦ ψεύδους καί τοῦ κακοῦ μετά τῶν δημιουργῶν καί συνεργῶν του. Περί τῆς ἐπ' ἐσχάτων παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί τῆς συντριβῆς τοῦ διαβόλου καί τῶν συνεργῶν αὐτοῦ ἀναφέρει σαφῶς καί ἡ Παλαιά Διαθήκη καί μάλιστα οἱ προφῆτες Δανιήλ καί Ἡσαΐας.

Αἱ περὶ Ἀντιχρίστου διδασκαλῖαι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Ἐκ τῶν διδαχῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων».

«Ἐν γάρ ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις πληθυνθήσονται οἱ ψευδοπροφῆται καὶ οἱ φθορεῖς καὶ στραφήσονται τὰ πρόβατα εἰς λύκους καὶ ἡ ἀγάπη στραφήσεται εἰς μῖσος· αὐξανούσης γάρ τῆς ἀνομίας μισήσουσιν ἀλλήλους καὶ διώξουσι καὶ παραδώσουσι, καὶ τότε φανήσεται ὁ κοσμοπλανῆς ὡς υἱὸς Θεοῦ καὶ ποιήσει σημεῖα καὶ τέρατα καὶ ἡ γῆ παραδοθήσεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ποιήσει ἀθέμιτα, ἃ οὐδέποτε γέγονεν ἐξ αἰῶνος· τότε ἥξει ἡ κτίσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν πύρωσιν τῆς δοκιμασίας, καὶ σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀπολοῦνται οἱ δὲ ὑπομείναντες ἐν τῇ πίστει αὐτῶν σωθήσονται... καὶ τότε φανήσεται τὰ σημεῖα τῆς ἀληθείας· πρῶτον σημεῖον ἐκπετάσεως ἐν οὐρανῷ, εἶτα σημεῖον φωνῆς σάλπιγγος καὶ τό τρίτον ἀνάστασις νεκρῶν... τότε ὄψεται ὁ κόσμος τὸν Κύριον ἐρχόμενον ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ». Στὴν σύντομην αὐτὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τὰ ἴδια περιγράφονται. Ἀφοῦ προηγηθεῖ ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων θά. πληθύνη ἡ κακία ὡς ἡ ρίζα καὶ ἀφετηρία τοῦ κοσμοπλάνου Ἀντιχρίστου προσποιουμένου τὸν Σωτῆρα καὶ θά προκαλέσῃ ἔτσι τὴν ὑστάτην καὶ δριμυτάτην δοκιμασία τῶν ἡμερῶν του, ὅπως προαναφέραμεν καὶ προηγουμένως.

Ἱππολύτου Ἐπισκόπου Ρώμης

Στὰ ἔργα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πατρός, εὐρίσκομεν πλουσίαν ὕλην γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μας. Μέ σαφήνεια καὶ ἐ-

λευθερία παρουσιάζει τά περί συντελείας καί Ἀντιχρίστου ὅπως ἀκριβῶς οἱ Πατέρες μας καί ἡ Ἐκκλησία παραδέχονται καί νομοθετοῦν.

Ὡς προοίμιον τοῦ λόγου τοῦ ὁ ἱερός πατήρ ἀναφέρει αὐτολεξεῖ τά ἑξῆς: «Τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... ὡς λέοντος προκεκηρυγμένου, τόν αὐτόν τρόπον καί τόν ἀντίχριστον ὁμοίως λέοντα προανηγόρευσαν αἱ γραφαί διά τό τυραννικόν αὐτοῦ καί βίαιον. Κατά πάντα γάρ ἐξομοιοῦσθαι βούλεται ὁ πλάνος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Λέων μὲν ὁ Χριστός, καί λέων μὲν ὁ ἀντίχριστος· ἐδείχθη ὁ σωτήρ ὡς ἄρνιον, καί αὐτός ὁμοίως φανήσεται ὡς ἄρνιον, ἔνδοθεν λύκος ὢν· ἐμπερίτομος ἦλθεν ὁ σωτήρ εἰς τόν κόσμον, καί αὐτός ὁμοίως ἐλεύσεται· ἀπέστειλεν ὁ Κύριος τοὺς ἀποστόλους εἰς πάντα τά ἔθνη καί αὐτός ὁμοίως πέμψει ψευδαποστόλους· συνήγαγε τά διεσκορπισμένα πρόβατα ὁ σωτήρ, καί αὐτός ὁμοίως ἐπισυνάξει τόν διεσκορπισμένον λαόν τῶν Ἰουδαίων· ἔδωκεν ὁ Κύριος σφραγίδα τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσιν, καί αὐτός δώσει ὁμοίως· ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐφάνη ὁ σωτήρ καί ἀπέδειξε τήν ἁγία σάρκα αὐτοῦ ὡς ναόν, καί αὐτός ἀναστήσει τόν ἐν Ἱεροσολύμοις λίθινον ναόν καί ταῦτα μὲν τά πλάνα αὐτοῦ τεχνάσματα...» Ἐν συνεχείᾳ ἐρμηνεύει ὁ πατήρ κατά πλάτος ἐκάστην ὑπόθεσιν μέσω τῶν θείων Γραφῶν τόσον γιά τίς δόλιες ἀπομιμήσεις τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅσον καί γιά τίς σκληρές δοκιμασίες πού θά προκαλέσῃ στοὺς μὴ βουλομένους νά παραδεχθῶν τήν ἐξουσία του. Ὁμοῦ μέ τήν λοιπὴν χορείαν τῶν πατέρων μας καί αὐτός ὁ φωστήρ ἐρμηνεύει τήν Γραφήν περί τῆς θείας σαρκώσεως τοῦ Κυρίου μας ὅτι καθὼς αὐτός ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα προῆλθεν, τό ἴδιον καί ὁ Ἀντίχριστος θά προέλθῃ ἀπ' αὐτούς. Αὐτό ἐπισημαίνει καί ὁ Κύριος μας εἰς τοὺς Ἑβραίους ὅταν συνεχῶς τόν ἔσκωπταν καί ἠρνοῦντο τήν διδασκαλία του. «Ἐγώ» τοὺς ἔλεγε, «ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου καί οὐ λαμβάνετε με· ἐάν ἄλ-

λος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐκεῖνον λήψετε»⁷⁹. Ὁ «ἄλλος» πού πρόκειται νά λάβουν καί ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀναμένουν καί τοὺς εἶναι μόνιμη ἐλπίς καί προσδοκία, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀντίχριστος, καθὼς καί ὁ προφητικός ὀφθαλμός τόν ἐπεσήμανε ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Ὁ ἴδιος ὁ πατριάρχης Ἰακώβ πού προφήτευσε γιά τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου μας ὅτι θά γεννηθῇ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰούδα, λέγει καί γιά τόν υἱόν τῆς ἀνομίας τόν Ἀντίχριστον, ὅτι θά προέλθῃ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Δάν. Ὁ μὲν Ἰούδας εἶναι ὁ τέταρτος στή σειρά υἱός τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ ἐκ τῆς Λείας τῆς πρώτης του γυναικος, ὁ δέ Δάν εἶναι ὁ πέμπτος στήν σειρά ἀλλὰ ἐκ τῆς παιδίσκης τῆς Ραχήλ, τῆς δευτέρας του γυναικός, ὀνόματι Βάλλας. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἰακώβ διά τόν Δάν· «γεννηθήτω Δάν ὅφρις ἐφ' ὁδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου δάκνων πτέρναν ἵππου»⁸⁰ καί ὁ Μωϋσῆς πάλιν λέγει «Δάν σκύμνος λέοντος καί ἐκπηθήσεται ἐκ Βασάν»⁸¹. Καί στὸν προφήτην Ἱερεμίαν συναντοῦμεν πρόρρησιν γιά τὴν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δυναστείαν τοῦ ἐκ τῆς φυλῆς Δάν τυράννου «ἐκ Δάν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὀξύτητος ἵππων αὐτοῦ... καί ἥξει καί καταφάγεται τὴν γῆν καί τό πλήρωμα αὐτῆς, πόλιν καί τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ»⁸².

Συνεχίζοντας ὁ ἱερός πατήρ λέγει παραστατικώτερα γι' αὐτόν ὅτι «συνάξει πᾶσαν δύναμιν αὐτοῦ ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν μέχρις ἡλίου δυσμῶν· οὓς κεκλήκει καί οὓς οὐ κεκλήκει πορεύσονται μετ' αὐτοῦ· λευκανεῖ τὴν θάλασσα ἀπὸ τῶν ἱστίων τῶν πλοίων αὐτοῦ καί μελανεῖ τό πεδίον ἀπὸ τῶν θυρεῶν καί τῶν ὅπλων· καί πᾶς ὃς ἂν συναντήσῃ αὐτῷ ἐν πολέμῳ μαχαίρα πεσεῖται».

Μετά ἀπ' αὐτά μεταφέρεται ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος στὸν προφήτη Δανιήλ καί σχολιάζει τό τέταρτον θηρίον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς ἀβύσσου καί ἀκολούθως τό ἕτερον ἀναδυόμενον ἐκ τῆς θαλάσσης καί μᾶς μεταφέρει ζωηρότατα τά γεγονότα ὥστε νά διερωτηθῶμεν ἂν πράγματι «ἔστι

μῆκος χρόνου» ἢ ζοῦμε ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς πλήρους πλέον ἐκβάσεως. Ἐν καὶ περισσότερον τῶν λοιπῶν πατέρων ἀσχολεῖται ὁ ἅγιος αὐτός περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, δὲν καθορίζει ὅμως ἀκριβῆ χρόνον τῆς παρουσίας του, ἀλλὰ κακίζει ἐκείνους πού ἐτόλμησαν κάτι παρόμοιον καθότι διεψεύσθησαν. Ἐκεῖνο πού εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ἐκ τῶν συμπερασμάτων τοῦ πατρός εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Παυλείου ρήματος νά «ἀρθῇ ἐκ μέσου», ἐννοώντας τὴ Ρωμαϊκὴ δυναστεία πού ὅπως ἀναφέραμε φθάνει μέχρι τῶν ἡμερῶν τούτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Διακρίνει ἐπίσης δύο βδελύγματα πού θά σταθοῦν «ἐν τόπῳ ἁγίῳ». Τό ἕνα «τοῦ ἀφανισμοῦ» καὶ τό ἄλλο τῆς «ἐρημώσεως». Τό τοῦ ἀφανισμοῦ ἔστησεν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν Ἑβραίων ὁ Ἀντίοχος ὁ Δ', ὁ λεγόμενος ἐπιφανής, τό δέ τῆς ἐρημώσεως θά στήσῃ ὁ Ἀντίχριστος ὅταν θά ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὴν ἐσχατολογικὴν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου ἐπακολουθουμένην ὑπὸ τῆς συντελείας ἐρμηνεύει τό ἐκ τοῦ προφήτου Δανιὴλ ἐδάφιον «καὶ δυνάμωσει διαθήκην πολλοῖς, ἑβδομάς μία· καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καὶ σπονδή, καὶ ἐπὶ τό ἱερόν βδελύγμα τῶν ἐρημώσεων, ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν»⁸³. Ἡ μία ἑβδομάς διαιρουμένη «ἐν τῷ ἡμίσει» εἶναι τό «καιρόν καὶ καιροῦς καὶ ἡμισυ καιροῦ», ἢ μῆνας 42 ἢ ἡμέρας 1260, τῶν 3 1/2 ἐτῶν πού θά ἐξελιχθοῦν τά σημαντικώτερα γεγονότα. Στό πρῶτον ἡμισυ τῆς ἑβδομάδος θά γίνῃ ἡ ἐμφάνισις καὶ δραστηριότης τῶν δύο μαρτύρων τῆς ἀληθείας τοῦ Ἐνώχ καὶ τοῦ Ἡλίου ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ προφήτης Μαλαχίας· «ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν θεσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθῃ τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίας πατρός πρὸς υἱόν...»⁸⁴. Τό ἴδιον ἀναφέρει εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ὁ Ἰωάννης περὶ τῶν δύο δικαίων· «καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβε-

βλημένοι σάκκους»⁸⁵. Μετά τὸ πέρας τοῦ ἡμίσεως τῆς ἑβδομάδος ὅπως προείπαμεν ἀφοῦ τελειώσουν τὴν ἀποστολὴν των «τό θηρίον τό ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσει καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς»⁸⁶. Ἀκολουθῶς μέ τά μελανώτερα χρώματα ὁ ἱερός πατήρ περιγράφει τὴν φύσιν καὶ τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀνεπιφύλακτα συνταυτίζει συγγενικά τὸν διάβολο μετὰ τοῦ Ἀντιχρίστου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπόλυτον ἐπίδρασιν καὶ ἐνέργειαν παρίσταται ὡς «μήτε τὸν Θεόν φοβούμενος μήτε ἄνθρωπον ἐντρεπόμενος».

Ἐξ Ἑβραίων καταγόμενος ὁ κοσμοπλανῆς πρωτίστως πρὸς αὐτούς θά στραφῇ. Γιά νά γίνῃ δέ πιστευτός ἀπ' αὐτοῦς, ἔχοντας γινῶσιν τῶν προφητῶν καὶ τῆς Γραφῆς θά μιμηθῇ κατὰ τό δυνατόν ὅσα προεγράφησαν γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου μας, κατὰ φαντασίαν ὅμως καὶ πλάνην καὶ σατανικὴν ἐνέργειαν. Καὶ λέγει ὁ ἅγιος πατήρ· «ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν... ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας ἐτέχθη... τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ υἱὸς τοῦ διαβόλου ἐκ μιᾶς γυναικὸς ἐξελεύσεται... καὶ καθὼς ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποστόλους ἐξελέξατο οὕτω καὶ ἐκεῖνος δῆμον ὁλόκληρον μαθητῶν προσλήψεται ὁμοίως τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὑπάρχοντος». «Ἐν πρώτοις δέ τό τῶν Ἰουδαίων ἔθνος ἀγαπήσει», εὐρίσκοντάς τους ἐν ἀναμονῇ πολλῇ νά τὸν περιμένουν, ἀφοῦ τὸν πραγματικὸ Σωτῆρα ἀπέβαλεν.

«Σημεῖα δέ ἐπιτελέσει ὁ Ἀντίχριστος καὶ θαύματα φοβερά, ἀλλ' οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' ἐν πλάνῃ, ὅπως πλανήσῃ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἀσεβεῖς... καὶ κατὰ πρῶτον γενήσεται πρᾶυς, ἀγαπητικός, ἡσυχος, εὐλαβής, εἰρηνοποιός, μισῶν ἀδικία, βδελυττόμενος δῶρα... εἶτα καὶ τέρατα ποιήσει...» ψευδοθεραπεῖες καὶ προοράσεις καὶ ἄλλα φαινόμενα ὑπερφυσικά, ἀλλὰ ψευδῆ καὶ κατὰ ὑποκρισίαν καὶ σκοπιμότητα τῶν συνεργούντων αὐτῷ δαιμόνων. «Καὶ ποιῇ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ καταβῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ

εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου...». Καὶ συνεχίζει ὁ πατὴρ «διό καὶ ταῦτα προϊστορήσαμεν, ἵνα γνῶτε τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενησομένην ὁδύνην καὶ ταραχὴν καὶ πάντων ἀνθρώπων τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφὴν». Ἡ διαστροφή καὶ ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων θά ἀπομακρύνῃ τὴν περισκέπουσαν θεία χάριν, ὁπότεν ὁ διάβολος θά ἔχη περισσότερη ἐξουσία. Καταχωροῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ συγχρόνου κόσμου ὅπως τὴν περιέγραψεν ὁ ἅγιος τὸν 2ο αἰ., χάριτι θεῆς φωτιζόμενος. «Πάντες τῷ ἰδίῳ θελήματι ἐμπεριπατήσουσιν καὶ τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβαλοῦνται χεῖρας· γυνὴ τὸν ἴδιον ἄνδρα παραδώσει εἰς θάνατον καὶ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ κριτήριον ἄξει ὡς ὑπεύθυνον, δεσπότης εἰς τοὺς ἰδίους δούλους ἀπάνθρωποι αὐθεντήσονται καὶ δούλοι πρὸς τοὺς δεσπότης ἀνυπότακτον διάθεσιν περιβαλοῦνται· πρεσβυτέρου πολιὰν οὐδεὶς αἰδεσθήσεται καὶ νεωτέρου κάλλος οὐδεὶς οἰκτειρήσεται· οἱ ναοὶ τοῦ Θεοῦ ὡς οἴκοι ἔσονται καὶ καταστροφαὶ τῶν ἐκκλησιῶν παντάχῳ γενήσονται· αἱ γραφαὶ καταφρονηθήσονται καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἄσματα πανταχοῦ ἐξάσουσιν· πορνεῖαι καὶ μοιχεῖαι καὶ ἐπιορκίαι τὴν γῆν πληρώσουσιν... καὶ καθόλου ὑπὸ τῶν δοκούντων εἶναι χριστιανοί· τότε ἐγερθήσονται ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι, γόητες, ἄνθρωποι φθοροποιοί, κακοποιοί, ψευδόμενοι ἀλλήλων, μοιχοί, πόρνοι, ἄρπαγες, πλεονέκται, ἐπιορκοί, κατάλαλοι, ἀλλήλους μισοῦντες· οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται· οἱ ἱερεῖς τὸ ψεῦδος ἀσπάζονται· οἱ μοναχοὶ τὰ τοῦ κόσμου ποθήσουσιν... οἱ κριταὶ τὸ δίκαιον ἐκ τοῦ δικαίου ἀροῦσι καὶ τοῖς δώροις ἐκτυφλούμενοι ἀδικίαν ἐπισπάζονται... ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν οἰκείαν τάξιν ἀρνήσονται· σεισμοὶ κατὰ πόλεις, λοιμοὶ ἐπὶ πᾶσαν χώραν, βρονταί, ἄνεμοι καὶ φοβεραὶ ἀστραπαὶ... καταγίδες εἰς γῆν καὶ θάλασσαν... σημεῖα ἐν ἡλίῳ, ἐν σελήνῃ, ἄ-

στρων παρατροπαί, συνοχαὶ ἐθνῶν ἀέρων ἀκρασίαι... χειμῶνος ἀταξίαι, παγετοὶ διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοὶ αἰφνίδιοι, ἐμπρησμοὶ ἀδόκητοι καὶ ἀπαξοπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καὶ κοπετός, παραμυθίαν μὴ ἐχούσης». Αὐτὰ πού περιγράφει ὁ θεῖος πατὴρ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς δικούς μας καιροὺς, ἂν καὶ ἐγράψαν πρὶν δεκαοκτὼ περίπου αἰῶνες, καὶ γι' αὐτὸ τὰ παραθέσαμεν αὐτούσια, πρῶτον μὲν γιὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ προφητικοῦ ὁμματος τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ δεύτερον γιὰ γνῶσι τῶν ἀπορούντων, γιατί τόση δύναμις καὶ ἐξουσία τοῦ σατατᾶ; Ἡ ἀπιστία καὶ παρανομία τῶν ἀνθρώπων ἐπέτρεψε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐχθροῦ στὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τοῦ κόσμου· «διό καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας δεῖ πάλιν ἀναστῆναι ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς καὶ πολλοὺς πλανήσουσι... οὐκ ὀρθὰ φρονοῦντες καὶ ζητήσουσιν ὄνομα ὅπερ εὗρεῖν οὐκ δυνήσονται».

Ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο προφῆτας Ἐνῶχ καὶ Ἡλίαν ὁ πατὴρ ὁμιλεῖ καὶ γιὰ τὸν θεολόγον Ἰωάννην ὡς κήρυκα τότε ἐπὶ Ἀντιχρίστου. Τὴν γνώμην, ὅτι τρεῖς θά εἶναι οἱ πρόδρομοι τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου μας Παρουσίας πού θά ἐλέγξουν τὸν Ἀντίχριστον, καὶ ἄλλοι πατέρες ὑποστηρίζουν, παραδεχόμενοι μόνον μετάστασιν τοῦ θεολόγου Ἰωάννου, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἐκκλησία μας ὀνομάζει. Τόσον ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας μετὰ τὴν ἀνάστασιν, πού εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον «ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχωμαι»⁸⁷, ὅσον καὶ ἀπὸ τό χωρίον τῆς ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως· «καὶ λέγουσί μοι· δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς»⁸⁸. Παραδέχονται οἱ πατέρες ὅτι θά εὕρεται καὶ ὁ ἐπιστήσιος μαθητὴς στοὺς χρόνους ἐκείνους. Νὰ τί λέγει ὁ ἱερός πατὴρ περὶ τῆς τυραννίας τοῦ σατανοκινήτου τούτου τέρατος· «ὁρᾶτε φιλόθεοι, οἷα θλίψις ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γενήσεται· οἷα οὐ γέγονεν ἀπὸ καταβο-

λῆς κόσμου οὐδ' οὐ μή γένηται» κατά τό ρῆμα τοῦ Κυρίου μας, «ἀλλ' ἐν ταύταις ταῖς ἡμεραῖς μόνον. Τότε ὁ ἄνομος ἐπαρθεῖς τῇ καρδίᾳ συνάξει τοὺς ἑαυτοῦ δαίμονας ἐν σχήματι ἀνθρώπων καὶ τοὺς προσκαλουμένους αὐτόν ἐπὶ τὴν βασιλείαν βδελύζεται καὶ πολλὰς ψυχὰς μιν ποιήσει γὰρ αὐτοῖς ἄρχοντας ἐκ τῶν δαιμόνων καὶ οὐκέτι ὡς εὐλαβής, ἀλλὰ πάντα ἐν πᾶσιν αὐστηρός, ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, δεινός, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀηδής, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, πονηρός καὶ σπουδάζων ἐμβαλεῖν εἰς βόθρον ἀπωλείας πᾶν τό γένος τῶν ἀνθρώπων, πληθυνεῖ σημεῖα ψευδῆ· τῶν λαῶν γὰρ ἀπάντων ἀνευφημούντων αὐτόν διὰ τὰς φαντασίας ὅπου ποιεῖ θά κραυγὰς φωνῆν ἰσχυράν. Γινώτε λαοὶ καὶ φυλαὶ καὶ ἔθνη τὴν ἐμὴν μεγάλην ἐξουσίαν, τίς Θεὸς μέγας πλὴν ἐμοῦ; τίς τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ ἀντιστήσεται; μεταστήσει ὄρη ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν θεωρούντων, περιπατήσει τὴν θάλασσα ἀβρόχοις ποσίν, κατὰξει πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, ποιήσει τὴν ἡμέρα σκότος καὶ τὴν νύκτα ἡμέρα... καὶ ἀπαξιαπλῶς πάντα τὰ στοιχεῖα θά σαλεύσῃ ἐν δυνάμει τῆς φαντασίας αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν θεωρούντων ...εἶτα μετὰ ταῦτα πάντα ὁ οὐρανὸς οὐ δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, αἱ νεφέλαι οὐ δώσουσιν ὕδωρ, ἡ γῆ ἀρνήσεται τοὺς καρπούς αὐτῆς, ἡ θάλασσα δυσωδίας πληρωθήσεται, οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται, οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης τεθνήξονται, οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς πείνης καὶ δίψης τελευτήσουσιν, καὶ πατήρ τὸν υἱόν περιπλακεῖ ἅμα ἀποθανοῦνται, καὶ μήτηρ θυγατέρα ὁμοίως καὶ οὐκ ἐστὶν ὁ θάπτων, ἀλλ' ἡ γῆ πᾶσα ἐκ τῶν σωμάτων τῶν ἐρριμένων θνησιμαίων δυσωδίας πληρωθήσεται... Τότε λοιμὸς ἰσχυρὸς ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, τότε θρῆνος ἀπαραμύθητος, τότε κλαυθμὸς ἄμετρος, τότε στεναγμοὶ ἄπαστοι, τότε μακαρίσουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς προτεθνηκότας, λέγοντες πρὸς αὐτούς· ἀνοιξατε τοὺς τάφους ὑμῖν καὶ δέξασθε ἡμᾶς τοὺς ἀθλίους... καὶ μακάριοι ὑμεῖς ὅτι οὐκ ἐθεάσασθε τὰς ἡμέρας ταύτας...

εἶτα ἐντάλματα ὁ μιὰς πέμψει κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν διὰ τε τῶν δαιμόνων διὰ τε τῶν αἰσθητῶν ἀνθρώπων λεγόντων ὅτι βασιλεὺς μέγας γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς δεῦτε πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὑμῖν καὶ σῖτον παρέξει καὶ οἶνον ὑμῖν χαρήσεται καὶ πλοῦτον πολυτελῆ... καὶ πάντες διὰ τὴν στέρησιν τῶν βρωμάτων ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν καὶ δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ καὶ ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μὴ τις τὸν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ... καὶ ἀπὸ τότε οὐχ ἔξει ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν αὐτοῦ... ἡ δὲ σφραγὶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἐστὶ ψῆφος 666». Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, λέγει ὁ πατήρ, τί σημαίνει ὁ ἀριθμὸς αὗτός, γιατί καὶ ἄλλα ὀνόματα ταιριάζουν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐρμηνεύεται «ΑΡΝΟΥΜΕ». "Ὅπως στοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ἐκκλησίας κατεδίωκαν τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν ἢ νὰ ἀρνηθοῦν ἢ νὰ ἀποθάνουν μαρτυρικά μέ πολλά βάσανα, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ στίς ἡμέρες τοῦ Ἀντιχρίστου. «Τοιοῦτον γενήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοκάλου ἢ σφραγίς, λέγουσα ἀρνοῦμαι τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου καὶ σοὶ προστίθεμαι καὶ πιστεύω». «Τοὺς γὰρ δαίμονας αὐτοῦ ἀποδείξει ὡς ἀγγέλους φωτεινοὺς καὶ στρατιάς ἀσωμάτων παρεισάξει ὧν οὐκ ἐστὶν ἀριθμὸς, καὶ ἐμπροσθεν πάντων ἀναδεικνύει αὐτόν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλαμβάνόμενον μετὰ σαλπίγγων καὶ ἤχων κραυγῆς ἰσχυρᾶς εὐφημούντων αὐτόν ἀδιηγῆτοίς ὕμνοις καὶ ἐκλάμπων ὥσπερ φῶς ὁ τῆς σκοτίας κληρονόμος... τότε ἀποστελεῖ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας πρὸς τό ἐρευνῆσαι τοὺς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ προσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ καὶ τοὺς μὲν πειθομένους αὐτῷ σφραγίσει... τοὺς δὲ μὴ βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι τιμωρίαις ἀνεϊκάστοις καὶ βασάνοις πικροτάτοις καὶ μηχαναῖς ἀναλώσει, οἷα οὐδέ ἐγένοντο οὐδέ εἰς ἀκοὴν ἀν-

θρώπου ἠκούσθη οὔτε ὀφθαλμός βροτῶν ἐθεάσατο... τὸν ὀδυνηρόν βίον πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ, πενθεῖ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἄήρ, πενθεῖ καὶ ὁ ἥλιος, πενθεῖ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα σὺν τοῖς πετεινοῖς, πενθοῦσιν ὄρη καὶ βουνοὶ καὶ τὰ ξύλα τοῦ πεδίου διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ Θεοῦ ἁγίου καὶ τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τὸν χαρακτῆρα τοῦ μιανοῦ καὶ θεομάχου ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος· πενθοῦσι δέ καὶ αἱ ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορά οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται οὔτε λατρεία θεάρεστος... καὶ τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται... ἀλλὰ σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις καὶ θρῆνος ἐπὶ θρῆνον καὶ οὐαὶ ἐπὶ οὐαί».

Μέ τὰ μελανώτερα χρώματα περιγράφει τὴν τότε συμφορὰν καὶ δυσκολίαν πλήν ὅμως δέν παραλείπει νὰ παρηγορήσῃ τοὺς πιστοὺς λέγοντας «οὐδὲ γάρ τότε ὁ εὐσπλαχνος καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς καταλείψει τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος ἀπαραμύθητον ἀλλὰ καὶ κολοβώσει τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ τὸν χρόνον τῶν τριῶν καὶ ἡμισυ ἐτῶν καὶ ποιήσει αὐτὰ σύντομα διὰ τὸ κατάλειμμα τῶν ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις κατακρυφθέντων, ἵνα μὴ πάντων τῶν ἀγίων ἐκείνων ἡ φάλαγξ ἐκλείψῃ».

Στὴν ἀποκαρδιωτικὴν καὶ θλιβεράν κατάστασιν τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν εὐρισκομένων τῶν ἀνθρώπων στήν ἐσχάτην ἀπόγνωσιν, θά συμπληρωθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθορισθεὶς χρόνος τῆς ἐξουσίας καὶ βασιλείας τοῦ πλάνου καὶ λυμεῶνος, καὶ ἡ ἐνδοξος παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ θά δώσῃ τὸ τέλος. Τότε λήγει ἡ πανήγυρις τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἕκαστος θά ἐτοιμασθῇ νὰ λάβῃ τὴν ἀντιμισθία τῶν ἔργων του. Μακάριοι ὅσοι ἐτήρησαν τὴν συνείδησιν τους καὶ ἔμειναν πιστοὶ στίς ὑποσχέσεις καὶ στά πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντά τους. Μακάριοι οἱ μὴ συναρπασθέντες ἀπὸ τὴν πολύμορφον πλάνην τοῦ ματαίου κόσμου τούτου. Μακάριοι οἱ φανέντες δόκιμοι στοὺς ποι-

κίλους πειρασμοὺς τῆς ζωῆς τους καὶ μὴ προδώσαντες τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως. Μακαριώτεροι δέ καὶ μακαριώτατοι οἱ ἐπὶ τῶν ἐσχάτων καὶ δυσχερῶν αὐτῶν ἡμερῶν κρατήσαντες τὴν ὁμολογία τους ἐναντι τῶν τρομερῶν καὶ φρικιαστικῶν δεινῶν καὶ κολάσεων τοῦ πονηροτάτου διαβόλου, τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως, ὅπου ὄχι ἐναντίον ὀργάνων καὶ ἄλλων παραγόντων ἀλλὰ κατ' εὐθεΐαν καὶ προσωπικά παλαίσαντες ἐναντίον τοῦ δολίου δράκοντος, τοῦ πεσόντος Ἑωσφόρου, τοῦ προτύπου κακούργου καὶ ἀνθρωποκτόνου ἐξ οὗ πάντα τὰ κακά. Μακάριοι οἱ ἐκλεκτοὶ ἄρνες, οἱ εὐώδεις καρδίες, τὰ οὐράνια βλαστήματα, οἱ ἥρωες τῆς νύμφης τοῦ Ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου, οἱ μείζονες πάντων τῶν μαρτύρων, οἱ Θεῷ πεποθημένοι καὶ ἡμῶν τὸ στήριγμα καὶ καύχημα, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ ὁμοιοπαθεῖς ἐκ πληλύνος σαρκὸς καὶ αἵματος, ὅμως δέν λύγισαν στήν βία τοῦ βυθίου δράκοντος οὔτε στίς ἀπατηλές του φαντασίες, ἀλλὰ ἐβάστασαν τὴν πίστιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὲρ Αὐτοῦ ὑπέμειναν ἕως τέλους πᾶσαν τὴν κάμινον τῶν πειρασμῶν. Τότε στήν παρουσία τοῦ Κυρίου μας πού ἀναμένομεν θά ἀνατεῖλῃ καὶ ἡ τῶν σεσωσμένων πιστῶν ἐλπίς καὶ προσδοκία. «Ἀρχομένων» λέγει ὁ Κύριος μας, «τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν»⁸⁹ «καὶ θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόλληται»⁹⁰ «ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»⁹¹. Τότε ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ... καὶ ἐπισυνάξουσιν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων»⁹² τοῦ οὐρανοῦ. Περί τῆς κοινῆς πάντων ἀναστάσεως καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὔτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὔτοι εἰς ὀνειδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον»⁹³. Ἀλλὰ καὶ Ἡσαΐας ὁ προφήτης λέγει:

«ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ· ἡ γὰρ δρόσος ἡ παρὰ σοῦ ἴαμα αὐτοῖς ἐστίν». Ὁ Κύριός μας πάλιν λέγει πῶς «ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ ἐωνύμων»⁹⁵.

Μέ βási τὴν ἁγίαν Γραφὴν ὅλη ἡ χορεία τῶν πατέρων μας ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων παρουσίας τοῦ ἱστορικοῦ τούτου τέρατος πού ὅλη ἡ δύναμις καὶ πονηρία τοῦ σατανᾶ θά σαρκωθῇ σ' αὐτόν πρὸς πύρῳσιν καὶ δοκιμασίαν τῆς τότε ἀποστασίας καὶ ἀδιαφορίας τῶν ἀνθρώπων. Δέν θά εἶναι φανταστική παρουσία τοῦ διαβόλου οὔτε πάλιν σάρκωσις τοῦ ἰδίου τοῦ σατανᾶ. Ἄνθρωπος θά εἶναι διεφθαρμένος κατὰ πάντα, σκευὸς κατηρτισμένον εἰς ἀπώλειαν μέσω τοῦ ὁποίου θά ἐπιδείξῃ ὁ σατανᾶς τὴν ὅλην του ἐωσφορικὴν ἀπόνοιαν καὶ κακότητα καὶ ἔτσι θά χωρισθοῦν οἱ φίλοι καὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τούς υἱούς τοῦ πονηροῦ. Ἄν λοιπόν καὶ στίς σκοτεινότερες ἡμέρες τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχουν πιστοὶ πού δέν θά προδώσουν τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, πῶς μπορεῖ νά δικαιολογηθῇ ἡ τῶν ραθύμων ἀδιαφορία; Ναί, ὁμολογοῦμεν τὴν διαφορὰ στὴν ἀνθρώπινην διαγωγὴν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἀλλὰ δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα καὶ θέλησις ὑπερβαίνει τίς περιστάσεις καὶ τὰ αἷτια. Πάντοτε στὴν ἱστορία σ' ὅλες τίς μεταλλαγές της, εὐρίσκονται ἥρωες πού δέν κλίνουν γόνυ στὰ ποικίλα εἰδῶλα τῶν πιεστικῶν περιστάσεων ἀλλὰ κρατοῦν ψηλά τὸ σύνθημα ὅτι ἐάν μόνον ὁ ἄνθρωπος θελήσῃ «πάντα ἰσχύει» ἐν τῇ ἐνδυναμούσῃ τοῦ Θεοῦ χάριτι.

Πέραν τῆς ἐρμηνείας τῶν θείων γραφῶν, διάφοροι ἐκ τῶν πατέρων μας ὁμίλησαν καὶ ἀπὸ προσωπικῆς τους ἐμπειρίας, θείᾳ χάριτι φωτισθέντες περὶ τῶν μελλόντων γενέσθαι, ἀναλόγως τῆς πληροφορίας πού ἔλαβον. Δέν σχολιάζομεν πάλιν τὴν σημασίαν τῆς προφητικῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, ἀλλὰ κηρύττομεν καὶ πιστεύομεν ἀκράδαντα στὴν ὑπὲρ φύσιν ζωὴν καὶ προόρασιν καὶ προφητείαν τῶν ἁγίων πατέρων, ὡς τῶν ἀνθρώπων τῶν τελειωθέντων ὑπὸ τῆς θείας χάριτος καὶ γενομένων φίλων τοῦ Θεοῦ καὶ υἱῶν τῆς βασιλείας του. Ὁ Θεὸς προεῖπε καὶ προλέγει πολλά ἐκ τῶν θείων Του θελημάτων στοὺς πιστοὺς Του δούλους, ὅχι μόνον «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», ἀλλὰ πάντοτε, ὥστε κατὰ τὸν λόγον Του «καὶ προφητεύουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν... ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται»⁹⁶. Πάντοτε οἱ θεοφόροι μας πατέρες ἦσαν φορεῖς τῆς θείας χάριτος καὶ ἑκαστος, κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτόν, εἶχαν ὑπερφυσικά χαρίσματα, ἄλλος ἰάματα, ἄλλος προφητείας, ἄλλος ἐναντίον τῶν δαιμόνων, ἄλλος διακρίσεως καὶ γενικά ἐρμήνευαν στοὺς πιστοὺς τὸ θεῖον θέλημα, γινόμενοι εἰς τὸν κάθε ἕνα ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι καὶ παρήγοροι στὸν ἀόρατον πόλεμον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ προόρασις καὶ προφητεία δέν ἦσαν ἀποκλειστικά χαρίσματα τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀλλὰ πάντοτε εὐρίσκονται διὰ τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐφ' ὅσον πάντοτε ὁ Κύριος εὐρίσκεται μαζί μας «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Κάνομε αὐτὴ τὴν μικρὴ ὑπόμνησι, γιατί θά ἀναφέρωμε καὶ μεταγενέστερες προφητεῖες νεωτέρων πατέρων περὶ γεγονότων, πού ἄλλα μὲν ἔλαβαν χώραν στὸ παρελθόν καὶ ἄλλα ἀναμένονται στὸ μέλλον, σύμφωνα μὲ τὴν ἀψευδῆ πλέον κρίσιν τῶν ἐκπληρωθέντων καὶ πού εἶναι ἄξια προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ τῶν ἤδη φαινομένων σημείων. Ὁ Κύριός μας ἀναφέρει «τό μὲν πρόσωπον τοῦ οὐ-

ρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν τά δέ σημεία τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι»⁹⁷.

«Τά Σημεῖα τῶν καιρῶν»

Διάφορα συμβολικά στοιχεῖα εἴτε τῶν στοιχείων εἴτε τῶν ἐποχῶν παρέχουν πράγματι πολλάκις στούς ἐμπείρους ἀφορμές νά διαπιστώνουν γεγονότα ἐπερχόμενα. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος τοῦ ἐλέγχου τοῦ Κυρίου μας πρὸς τοὺς Ἑβραίους τῶν ἡμερῶν Του, πού προσεποιοῦντο ἀγνοίαν τῶν σημείων τῆς δικῆς Του παρουσίας. Μὲ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μας ξεκινοῦμε τώρα νά συγκρίνωμεν καί ἐμεῖς τοὺς δικούς μας καιροὺς, τί ἄρα σημαίνουν τά κοσμοϊστορικά γεγονότα πού μᾶς περιστοιχοῦν. Δέν ἀμφιβάλλομεν στίς προρρήσεις τοῦ Κυρίου μας περὶ ὧσων μᾶς εἶπε ὅτι θά συμβοῦν, διότι ἄφησε καί δείγματα καί σύμβολα τῶν ἐσομένων, ὥστε νά διαπιστώνωμεν πότε περὶ πλῆσιάζουν.

Ἐπὶ τοῦ ὅρου καθήμενος ὁ Κύριος ἀνήγγειλε στοὺς μαθητάς του, ἐρωτηθεῖς ἀπ' αὐτούς, περὶ τῶν ὧσων θά γίνουν καί στό ἐγγύς τότε μέλλον καί στό μακρόν καί ἀπώτατον μέχρι καί αὐτῆς τῆς συντελείας. Εἶναι πλῆρες ἰδίωμα τῆς ἀληθοῦς προφητείας νά ἐκτείνεται ἕως τοῦ ἐσχάτου τέλους πού πρόκειται νά φθάσουν τά πράγματα. Ἐγνώριζε ὁ Κύριος ὅτι «ἤθελον Αὐτόν ἐπερωτᾶν» καί, πρὶν τὸν ἐρωτήσουν, τοὺς ἀπήντησε γι' αὐτά πού ἤδη τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Τοὺς ὁμιλεῖ γιὰ τὸν θαυμασμό τῶν παρόντων ὠραίων οἰκοδομῶν καί ὅτι στό ἐγγύς μέλλον δέν θά μείνῃ «λίθος ἐπὶ λίθον» πού δέν θά καταστραφῇ. Τοὺς ἀποκαλύπτει ἐν συνεχείᾳ ὅτι στίς ἔσχατες ἡμέρες τῆς συντελείας θά συμβοῦν ὅλα τά ἀναφερθέντα δεινά καί στό τέλος ἡ ἔνδοξος Δευτέρα του Παρουσία. Παραπονετικά ὁ Κύριός μας εἶπε στοὺς Ἑβραίους ὅτι, μένοντες στό πείσμα τους, θά ἐγκαταλειφθοῦν, ἐφ' ὅσον δέν «ἐγνώρισαν τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς των» καί ἄλλοτε τοὺς εἶπε ὅτι

«ἀρθήσεται ἀφ' ἡμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρπούς αὐτῆς»⁹⁸ καί πάλιν «ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος»⁹⁹. Ὡς ἀφετηρίαν αὐτῆς τῆς ἀπιστίας καὶ διαστροφῆς τοὺς ἔθετε τοὺς πνευματικούς τοὺς ἀρχηγούς, κυρίως τὸ ἱερατεῖον καὶ τὴν συναγωγή, γι' αὐτὸ καὶ κάποτε τοὺς ἤλεγξε παρρησίᾳ διὰ τοῦ «οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί». Μὴ εὕρισκων ἀνταπόκρισιν ὁ πανάγαθος Σωτὴρ τοῦ κόσμου στήν διεφθαρμένη πλέον συναγωγήν, ὅπως καὶ οἱ προφῆται προέβλεψαν, ἐκλαυσεν ἐρχόμενος πρὸς τὴν πόλιν ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἐλάλησε τά συγκλονιστικά ἐκεῖνα λόγια γιὰ τὴν πλήρη πλέον ἐρήμωσίν της. «Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτέννουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τά τέκνα σου ὃν τρόπον ὄρνις τὴν νοσσιάν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε!»¹⁰⁰. Μετὰ τὴν θλιβερὴ αὐτὴ ἀπόφασιν, ὁ Κύριός μας ξηραίνει τὴν συκὴν τὴν μὴ ἔχουσαν καρπὸν ὡς πρακτικὸν παράδειγμα καὶ τύπον τῶν ἀκάρπων Ἑβραίων. Γιὰ νά φανῇ δέ ὅτι δέν ἔφταιγε τὸ ἄψυχο καὶ ἀθῶο δένδρον ἀλλὰ εἰκόνιζε αὐτὴ ἡ πρᾶξις κάτι ἄλλο, τονίζει ὁ εὐαγγελιστής ὅτι «οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων»¹⁰¹. Οἱ πατέρες μας τονίζουν ἀκριβῶς τὸ μυστικὸ αὐτὸ νόημα· «τὴν συναγωγὴν συκὴν Χριστὸς Ἑβραίων, καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εἰκάζων, ἀρᾷ ξηραίνει· ἥς φύγωμεν τὸ πάθος»¹⁰². Γιὰ ὅσα θά συνέβαιναν στό ἐγγύς τότε μέλλον ἔδωσε σημεῖον ὁ Κύριός μας, πῶς, ὅταν «ἴδητε κυκλομένην ὑπὸ στρατοπέδων τῆς Ἱερουσαλήμ»¹⁰³, τότε ἐγγίξει ἡ ἐρήμωσις της, καθὼς, καὶ συνέβη τὸ 70 μ.Χ. Γιὰ τὸ ἔσχατο μέλλον ὁμῶς εἶπε τά ἑξῆς: «Καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν»¹⁰⁴. Καὶ σάν παράδειγμα ἀνέφερε τὴν συκὴν, ὅχι εὐκρινῶς ἀλλὰ αἰνιγματωδῶς, ὅτι, «ὅταν αὐτῆς ὁ κλάδος ἤδη γένηται ἀπαλός καὶ ἐκφύῃ τά φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τὸ θέρος ἐστίν.. Οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδῃ-

τε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστίν ἐπὶ θύραις»²⁵. Ἀρμόδιον εἶναι νά ἀναφέρωμεν καὶ τοῦ Παύλου τὸ ρῆμα, πῶς στό τέλος, μετὰ ἀπ' αὐτά, «πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται»¹⁰⁶. Ἐδῶ ἀσφαλῶς δέν ἐννοεῖ σωτηρίαν πνευματικήν, διότι ὁ Κύριός μας προεῖπε ὅτι «οὐ μὴ με ἴδῃτε ἕως ἄν ἤξει ὅτε εἴπητε εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», τοῦτέστι στήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας του Παρουσίας. Σωτηρίαν ὁ Ἀπόστολος ἐδῶ ἐννοεῖ τήν Ἐθνικήν, τήν κοινωνικήν ἀποκατάστασιν τοὺς πού πάντοτε τοὺς ἐνδιέφερε καὶ τήν ἀναζητοῦσαν σ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς περιπετείας τοὺς μετὰ τήν Χριστοκτονία.

Ἐάν συνδυάσωμεν τώρα τόν Ἰσραὴλ μέ τήν συκὴν τήν κάποτε ξηρανθεῖσαν, ὅτι ἤδη ἐβλάστησε καὶ ἐξέβαλε φύλλα καὶ καρπούς, ἄρα ἐπληρώθησαν «οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν» καὶ ἐπραγματοποιήθη ἡ σωτηρία τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ Παύλου. Ἐπομένως εὕρισκόμεθα στό σημαντικώτερο σημεῖο τῆς προφητικῆς ἐπαληθεύσεως πού μᾶς διανοίγει τόν ὀρίζοντα τῶν ἐγγιστα γενησομένων. Τί τώρα ἀπομένει πλέον γιὰ τήν πραγματοποίηση τῆς συντελείας πού, ἂν καὶ χρονικά μᾶς εἶναι ἄγνωστη, συμπερασματικά ὅμως τήν βλέπομεν ἤδη ἐτοιμαζομένην;

Εἶναι γνωστόν ὅτι τήν σελίδα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς θά κλείσουν οἱ Ἑβραῖοι, πρᾶγμα πού ἕως τώρα μᾶς φαινόταν ἀπίθανο λόγω τοῦ σκορπισμοῦ τοὺς ἀνά τὰ ἔθνη. Τώρα ὅμως πού ἐσυνάχθησαν καὶ ὀργανώθηκαν καὶ ἤδη οἱ καρποὶ τοὺς ἀναταράσσουν τήν οἰκουμένην, δέν ἀπομένει κανεὶς ἐνδοιασμός ὅτι βαδίζουν καλπάζοντας γιὰ ἐπικράτησιν καὶ βασιλείαν, σύμφωνα μέ τοὺς προαιωνίους τοὺς πόθους.

Ἐάν λοιπόν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἐπληρώθησαν καὶ τὰ σκῆπτρα κατέχουν ἤδη οἱ Ἑβραῖοι, δέν ἀπέχει καὶ ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ ρητοῦ «τό κατέχον καὶ ὁ κατέχον ἕως ἐκ μέσου γένηται». Ἀνθρωπίνως τὰ πράγματα πείθουν ὅτι ἡ ἐτοιμασία τῆς ἐξουσίας καὶ βασιλείας τοῦ Ἰσραὴλ δη-

λοῦν τήν παρακμήν καὶ τόν παραμερισμόν τοῦ ἕως τοῦ νῦν κατέχοντος καὶ ἐπομένως, κατὰ τόν Παῦλον, ἡ παρουσία τοῦ ἀνόμου δέν ἀπέχει πλέον πολύ. Ἡ βεβαιότης τῶν συμπερασμάτων μας συνίσταται στίς ἐκπληρωθεῖσες ἤδη προαγγελίες καὶ στόν λόγον τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ἰδῶτα ἔν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ... ἕως ἄν πάντα γένηται»¹⁰⁷.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

Του έν τω Αγίω Όρει του Αθωνος ασκήσαντος, προ 600 ετών, περί της ελεύσεως του Αντίχριστου και των εν τέλει του αιώνος ανθρώπων.

Κατά το *1900 έτος, βαδίζοντες προς τον μεσασμόν του 8ου αιώνος*, άρχεται ο κόσμος του καιρού εκείνου, να γίνεται αγνώριστος. Όταν πλησίαση ο καιρός της ελεύσεως του Αντίχριστου θα σκοτισθή η διάνοια των ανθρώπων από τα πάθη της σαρκός και θα πληθυνθή σφόδρα η ασέβεια και η ανομία. Μετασχηματίζονται αι μορφαί των ανθρώπων και δεν θα γνωρίζονται οι άνδρες από τας γυναίκας δια της αναίσχυντου ενδυμασίας και των τριχών της κεφαλής· οι τότε άνθρωποι θα αγριέψουν και θα γενούν ωςάν θηρία από την πλάνην του Αντίχριστου. Δεν θα υπάρχει σεβασμός εις τους γονείς και γεροντοτέρους, η αγάπη θα εκλείψη, οι δε Ποιμένες των Χριστιανών, Αρχιερείς και Ιερείς, θα είναι τότε άνδρες κενόδοξοι, παντελώς μη γνωρίζοντες την δεξιάν οδόν από την αριστεράν, θα αλλάξουν τα ήθη, αι παραδόσεις των Χριστιανών και της Εκκλησίας. Η σωφροσύνη θα απολεσθή από τους ανθρώπους και θα βασιλεύση η ασωτεία. Το ψεύδος και η φιλαργυρία θα φθάσουν εις τον μέγιστον βαθμόν, και ουαί εις τους θησαυρίζοντας αργύρια. Αι πορνείαι, μοιχείαι, αρσενοκοιτίαι, κλοπαί και φόνοι, θα πολιτεύωνται, εν τω καιρώ εκείνω και δια την ενέργειαν της μεγίστης αμαρτίας και ασελγείας, ο άνθρωποι θέλουν στερηθή την χάριν του Αγίου Πνεύματος όπου έλαβον εις το Άγιον Βάπτισμα ως και την τύψιν της συνειδήσεως.

Αι Εκκλησίαι δε του Θεού θα στερηθούν ευλαβών και ευσεβών Ποιμένων και αλλοίμονον τότε εις τους εν τω κόσμω ευρισκομένους Χριστιανούς οι όποίοι θα στερηθούν τελείως την πίστιν, διότι θα αναχωρούν από τον κόσμον εις τα Ίερά Καταφύγια δια να εύρουν ψυχικήν ανακούφισιν των θλίψεών των και παντού θα ευρίσκουν εμπόδια και στενοχωρίας. Κα πάντα ταύτα γεννήσονται δια το ότι ο Αντίχριστος θέλει κυρίευσεν τα πάντα, και γεννήσεται εξουσιαστής πάσης της Οικουμένης και θα ποιή τέρατα και σημεία κατά φαντασίαν, θέλη δε δώση πονηράν σοφίαν εις τον ταλαίπωρον άνθρωπον, δια να εφεύρη, να ομιλή ο εις προς τον άλλον, από την μίαν άκραν της γης, έως την άλλην, τότε θα πέτανται στον αέρα ως πτηνά και διασχίζοντες τον βυθόν της θαλάσσης ως ιχθύες.

Και ταύτα πάντα ποιούντες οι δυστυχείς άνθρωποι, διαβιούντες εν ανέσει, μη γνωρίζοντες οι ταλαίπωροι ότι ταύτα εστί πλάνη του Αντίχριστου. Και τόσον θα προοδεύση την επιστήμην κατά φαντασίαν ο πονηρός, ώστε αποπλανήσαι τους ανθρώπους και μη πιστεύειν εις την ύπαρξιν του τριςυποστάτου Θεού.

Τότε βλέπων ο Πανάγαθος Θεός την απώλειαν του ανθρωπίνου γένους, θέλει κωλοβώση τας ημέρας, δια τους ολίγους σωζόμενους διότι θέλει πλανήσει ει δυνατόν και τους εκλεκτούς. Τότε αιφνιδίως θέλει έλθη η δύστομος ρομφαία και θα θανάτωση τον πλάνον και τους οπαδούς αυτού.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Οἱ Διοικηταί τῆς πίστεως κατὰ τινὰ μέλλουσιν ἐποχὴν καὶ μακρὰν θέλουν πέσει εἰς τοιαύτην τυφλότητα, ὥστε θέλουσιν ἀφήσει ἐκείνην τὴν χώραν χωρὶς ὑπεράσπιν. Τό χέρι τοῦ Θεοῦ θέλει ἐκταθῇ εἰς αὐτούς καὶ ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς πλουσίους, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς θέλουν στερηθῇ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀξίας των, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ θέλει σπαραχθῇ ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, αὕτη θέλει λάβει δύο νυμφίους, τὸν ἕνα νόμιμον τὸν ἄλλον μοιχόν, ὁ πρῶτος θέλει τραπῇ εἰς φυγὴν, ὁ δεύτερος θέλει εἶναι μέγα βασανιστήριον τῆς σαρκός, διὰ τὸ ὁποῖον θέλει ἐκχυθῇ τὸ σὸν αἷμα, ὅσον ἐχύθη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἑθνικῶν.

Ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ παντέλειος κόσμος θέλουν κλαύσει τὴν ἀφάνισιν μιᾶς περιφήμου Πόλεως, μητροπόλεως καὶ κυρίας τῆς Γαλλίας, τὰ θυσιαστήρια θέλουν ἀφανισθῇ, αἱ ἅγιοι παρθένοι ἀδικημέναι θέλουν φύγει ἀπὸ τὰ ἄστυλά των, καὶ ἡ Ἐκκλησία θέλει ἐκδυθῇ ἀπὸ τὰ προσωρινὰ της ἀγαθὰ, ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ μαῦρος ἀέρας καὶ τὸ θηρίον, θέλουν ἔλθει ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς τόπους ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἀλλοίμονον εἰς Σέ, ὦ πόλις ἄπιστε διὰ τὸν ὑπερήφανον πλοῦτον, εἶσαι εἰς τὴν μέσην τῶν συμβάντων σου, ἀλλ' ὁ ἀφανισμὸς σου εἶναι ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος. Σὺ θέλεις ὑποταχθῇ, βασιλεύς τεταπεινωμένος, κατακρημνισθεὶς πρότερον ἀπὸ τὴν σκόνιν, θέλει ἐναποκτήσει τέλος τὸ διάδημά σου, καὶ θέλει ἀφανίσει τοὺς υἱοὺς τῆς ἀσεβείας. Ἀμήν.

Ο ΟΣΙΟΣ ΝΕΙΛΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Ὅταν μέλλει ἔρχεσθαι ὁ Ἀντίχριστος, θέλει σκοτισθῇ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη καὶ θά πληθυνθῇ ἡ ἀνομία καὶ ἀσεβεία. Καὶ τότε θέλουν συναχθῶσιν ὅλα τὰ κακά τῆς ἀνομίας καὶ ἀσεβείας εἰς μίαν ἀκάθαρτον κόρην τῆς πονηρίας, ἡ ὁποία θέλει ὑστερον γίνεαι ἀποθήκη τῆς μοιχείας. Καὶ καθὼς ὁ Κύριος εὔρε τὴν ἁγίαν Παρθένον καθαρὰν καὶ ἄμωμον καὶ ἐσαρκώθη ἀπὸ αὐτὴν, οὕτω καὶ ὁ Σατανᾶς θέλει εὔρε τὴν ἀκάθαρτον ἐκείνην κόρην, ἡ ὁποία θέλει εἶναι πόρνη, καὶ πρό τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ γεννήσεως καὶ μετὰ τὴν γέννησιν.

Πορνευομένη θέλει γεννήσει τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας καὶ μετὰ τὴν γέννησιν ἐκείνου θέλει εἶναι ἀποθήκη τῆς πορνείας καὶ μοιχείας, πορνευομένη καὶ μοιχευομένη, ἕως τῆς ἀκαθάρτου ζωῆς αὐτῆς καὶ εἰς αὐτὴν θέλουν συναχθῶσιν ὅλαι αἱ ἀνομίαι καὶ ἀκαθαρσίαι τοῦ κόσμου, τῶν τότε ἀσελγῶν ἀνθρώπων καὶ θά σαρκωθοῦν εἰς αὐτὴν. Καὶ θά γίνῃ μία ἔνωσις εἰς τὴν ἀκάθαρτον κοιλίαν της καὶ θά ζωογονηθοῦν μετὰ τὴν ὑστέρησιν καὶ ἀναχώρησιν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ ἁγίου Πνεύματος. Διότι οἱ τότε ἄνθρωποι θέλουν ὑστερηθοῦν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνομίας καὶ ἀκαθαρσίας. Καὶ μέ αὐτάς ὅλας τὰς ἀνομίας θά γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ υἱὸς τῆς ἀπωλείας καὶ ἀσεβείας. Μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν θέλει ἔλθουν ὅλαι αἱ ἀ-

τυχίαι καί συμφοραί τῶν ἀνθρώπων. Θλίψεις, στενοχωρίαι, θάνατος καί πᾶν κακόν. Καί πρῶτον θέλουν δυστυχῆσαι οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν ἀγάπην καί σωφροσύνην, καί ὑστερηθοῦν ἀπό ποιμένας, ἱερεῖς καί δικαίους καί φοβουμένους τόν Θεόν. Καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θέλει ὑστερηθῇ ἀπό ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, πνευματικούς καί εὐλαβεῖς, καθῶς ἀπό τοῦ νῦν ἄρχισε νά δυστυχῇ ἀπό τοιούτους ἐναρέτους. Μετά δέ τήν ἔλλειψιν τῶν ἐναρέτων καί ἁγίων ἀνδρῶν, θέλει φανῇ καί αὐτός ὁ ἀκάθαρτος θά αὐξήσῃ εἰς τήν ἡλικίαν του καί θά ἐμπλησθῇ πάσης ἑωσφορικῆς δυνάμεως, εἰς τό νά ποιῇ τέρατα καί σημεῖα κατά φαντασίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀνθρώπων, ἐσκοτισμένων ὄντων ἀπό τὰ πάθη καί θά γίνῃ ταραχή πανταχοῦ καί θά τόν προσκυνήσωσιν ὅλοι. Αὐτοῦ ἡ τροφή θέλει εἶναι αἱ πορνεῖαι, μοιχεῖαι, ἄρσενοκοιτίαι, πλεονεξίαι, ἄρπαγαί, ἀλαζονίαι, μνησικακίαι, ψεῦδη, φθόνοι, φόνοι. Αὐτά θέλει εἶναι ἡ τροφή καί ἡ τρυφή του καί θά καταστῇ βασιλεύς καί ἐξουσιαστής πασῶν τῶν πόλεων, ἐπειδή δέν θέλει εὐρίσκεται ἄξιον ὑποκείμενον τοιαύτης προστασίας καί θά τοῦ ὑποτάσσωνται ὅλοι. Καί τότε θέλει ἐνεργήσῃ τήν ἀπώλειαν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, τότε θέλει καταφρονηθῇ τό Εὐαγγέλιον καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ Θεός ἐξ οὐρανοῦ θέλει δείχνει σημεῖα φοβερά, πείναν, δίψαν αἰσθητήν καί νοητήν καί θά σηκωθῇ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Διότι ὅσο θά τρώγουν, τόσον μᾶλλον θά πεινοῦν καί θά διψοῦν ἐπειδή δέν θά ὑπάρχῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὅπου ζωογονεῖ τὰς ψυχάς. Θά πνῆ εἰς αὐτούς τό πνεῦμα τῆς πλάνης καί θά ἀποθνήσκωσιν εἰς τὰς πλατείας καί θά τρώγουν τὰ νεκρά σώματα τῶν ἀποθνησκόντων καί ὄρνεα καί ζῶα, ἀπό τήν πείναν των καί τρώγοντες τὰ θνησιμαῖα, θά ἀποθνήσκουσι καί αὐτοί.

Τότε ὁ Ἀντίχριστος θέλει ἀρχίσει νά σφραγίζῃ τοὺς ὑπηκόους του, ἡ δέ ἔννοια τῆς σφραγίδος θέλει εἶναι αὐτή:

«Ὑπήκοος ἰδικός μου εἶναι, αὐτοθελήτως ἦλθεν καί οὐχί δυναστικῶς».

Τότε θέλουν γίνε ταραχαί μεγάλαι καί οὐαί εἰς τοὺς σφραγιζομένους. Θά ἀναχωροῦν ἀπό τόπον εἰς τόπον καί πανταχοῦ τὰς αὐτάς θλίψεις καί ταλαιπωρίας θά εὐρίσκουσι. Τά στοιχεῖα θά μετατραπῶσι, θά παρέρχωνται ταχέως αἱ ἡμέρες, ἑβδομάδες, μῆνες καί χρόνοι, καθῶς λέγει «κολοβοθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι».

Ὁ δέ Πανάγαθος προμηθεύμενος τήν σωτηρίαν τῶν τότε ὀλίγων εὐρισκομένων σωζομένων, θέλει ἀποστείλει τόν πρό νόμου δίκαιον Ἐνῶχ, τόν ἐν νόμῳ προφήτην Ἡλίαν καί τόν τῆς χάριτος Ἰωάννην τόν Θεολόγον, νά κηρύξωσι μετάνοιαν καί νά προθυμοποιήσωσιν εἰς ὁμολογίαν τοὺς μή δεξαμένους τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἵνα μὴ ἀρνηθῶσι τήν πίστιν. Διότι ὅποιος μόνον δέν δεχθῇ τήν σφραγίδα του καί μόνον, σωθήσεται, ἐπειδή μένει εἰς αὐτόν ἡ σφραγὶς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί λυτρώνει τόν πιστόν ἀπό τήν βάσανον τοῦ Ἄδου. Ἡ δέ τύπωσις τῆς σφραγίδος τοῦ Ἀντιχρίστου, τόν παραδίδει εἰς τό αἰῶνιον πῦρ τῆς Κολάσεως. Διὰ τοῦτο θά διδάσκωσιν οὗτοι οἱ τρεῖς κήρυκες, νά ὑπομένουν τήν πείναν, ἐκδεχόμενοι τήν ἐξ ὕψους βοήθειαν. Οἱ δέ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δέν θέλουν τοὺς τρεῖς ἁγίους, μόνον ὅσοι ἐσφραγίσθησαν, πολιτεύονται εὐχαριστημένοι.

Οἱ δέ ἅγιοι θέλουν, τοὺς λέγει ἡ σφραγὶς τῆς ἀπωλείας εὐχαριστεῖται, οἱ δέ ἄνθρωποι δέν εὐχαριστοῦνται. Ἄλλ' ἐπειδή καί ἐνώθη ἡ οὐσία τῶν Δαιμόνων μέ τήν οὐσίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο δέν αἰσθάνονται οὔτε πείναν, οὔτε δίψαν' πεινῶσιν ὅμως καί διψῶσιν ἑπταπλασίως ἀπό ἐσᾶς. Ὑπομείνατε λοιπόν ὀλίγον καί θέλετε ἰδεῖν νεκρωμένους τοὺς σφραγισθέντας ψυχῇ τε καί σώματι' ἐσεῖς δέ ζήσεσθε αἰωνίως ἀγαλλόμενοι.

Ταῦτα καί ἕτερα θέλουν τοὺς λέγει οἱ τρεῖς προφῆται. Ὁ δέ Ἀντίχριστος βλέπων αὐτοὺς κηρύττοντας τήν ἀλή-

θειαν, ὀργισθεὶς θέλει ἀποστείλει στρατόν νά τοὺς φέρουσι πρὸς αὐτόν. Καί παρασταθέντες θέλει τοὺς ἐρωτήσῃ, διατί ἔσεῖς δέν πείθεσθε καθὼς πάντες πείθονται; Οἱ δὲ ἅγιοι τότε ἐλέγξωσιν αὐτόν μετὰ παρρησίας πομπεύοντες τὴν πλάνην του...

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀντίχριστος ἐκτενεῖ μόνος του τὰς χεῖρας του καὶ θά τοὺς φονεύσῃ. Πλήν τόν μὲν Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν φονεύσῃ. Τόν δὲ Ἰωάννην οὐ δυνήσεται φονεῦσαι, ἀλλ' ἀρθήσεται ἐκ μέσου αὐτοῦ, διότι ἔλαβε τὴν ἀφθαρσίαν. Καί οἱ μὲν Προφῆται περὶ Ἐνώχ καὶ Ἡλιοῦ προφητεύσαντες ἐρχεσθαι, διότι ὁ Ἰωάννης ὕστερον ἐφάνη· ὁ δὲ Ἰωάννης εἰς τὴν ἀποκάλυψιν του μόνον περὶ τῶν δύο λέγει, τόν ἑαυτόν του δὲ κρύπτει, καθὼς καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον «ὁ ἄλλος μαθητὴς λέγει», οὐχὶ δὲ περὶ αὐτοῦ.

Μετά δὲ τὸ φονεῦσαι τοὺς δύο προφῆτας, τὰ παγκάκιστα τέκνα του ποιήσουσι περισσότερα κακὰ· φόνους, ἀρπαγὰς, πορνείας, ἀρσενοκοιτίας, παρρησία εἰς πλατείας καθὼς οἱ κύνες. Εἰς τόσῃν δὲ πονηρίαν καὶ μοχθηρίαν καταντήσωσιν ἐκ τῆς ἀπλήστου πορνείας, ὥστε νά ὑστεροῦνται τὴν δύναμιν τῆς οὐσίας τῆς ἀνθρωπότητος. Θά γίνωνται ἐξογκωμένοι, κοντόσωμοι ὡς ἀνθρωπάρια.

Τότε ὁ Ἐωσφόρος, βλέπων ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις ἐγίνετο πονηρωτέρα ἀπὸ τοὺς Δαίμονας, εὐφρανθήσεται πῶς ἐτελείωσεν ὅλην του τὴν κακίαν ὁ ἀντίθεος κατὰ Θεοῦ καὶ κατὰ ἀνθρώπων. Ἐκεῖ δὲ ἀγαλλόμενος καὶ εὐφραίνόμενος, θέλει τοῦ ἔλθῃ ἄνωθεν ρομφαία δίστομος εἰς τὴν καρδίαν, θά τυμπανισθῇ καὶ φονευθῇ, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν φόνων ὅπου ἐτέλεσεν ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ὅπου διὰ τόν Κάϊν ἐφόνευσεν τόν δίκαιον Ἀβελ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ φόνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἄχρι τέλους τῆς συντελείας τῶν αἰώνων καὶ ἐσχάτως ὁ μιᾶρος Ἀντίχριστος φονευθεὶς ἀοράτως, ποιήσει τὸ τέλος τῶν φόνων. Καὶ τελεσθέντος τοῦ φόνου τοῦ Ἀντιχρίστου, θέλουν ξεστριφθῶσι τὰ πάντα. Οὐρανός, Γῆ, ἥλιος, Σελήνη καὶ ἄστρα πάντων τῶν ὀν-

των, καὶ τότε ἦξῃ ὁ Κύριος κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς καὶ τότε χωρισθήσονται τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια.

ΠΡΟΤΡΟΠΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

Μεγάλην ἀχαριστίαν ἐδείξατε καὶ δείχνετε καὶ ἔτι μεγαλυτέραν ἀχαριστίαν ἔχουν νά δείξουν οἱ μεταγενέστεροι εἰς τὸ ὄρος τοῦτο Μοναχοὶ καὶ Ἱερομόναχοι. Καὶ μάλιστα, νά εἰποῦμεν, ἀχαριστίαν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Ἐάν εἰπῇτε, πόθεν σύ τὸ γνωρίζεις ὅτι εἴμεθα ἀχάριστοι, σὰς ἀποκρίνομαι. Ὅτι ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει καὶ ἐγὼ τὸ ἠξεύρω, ὅτι εὕρισκόμεν καὶ εὕρίσκομαι καὶ θέλω εὕρίσκεσθε ἕως τέλους ἐδῶ ἕως εἰς τοῦτο τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸν νοητόν Παράδεισον τῆς Θεοτόκου, καὶ σωματικῶς μὲν εὕρισκόμεν ἀρχήτερα καὶ ἔζησα χρόνους ἐδῶ 80 εἰς τοῦτο τὸ ὄρος. Καὶ τώρα ἔχω 200 ἐπέκεινα χρόνους, μετὰ τὴν κοίμησιν, ἥτοι κατὰ τὰ 1592 καὶ ἕως τοὺς 1813, ὅπου ἐλάλησα ταῦτα, ἐπέρασαν χρόνοι 221 ...

Καὶ βλέπω τὴν νῦν πολιτείαν καὶ κατάστασιν τῶν νῦν Μοναχῶν καθὼς ἐβλεπον καὶ τῶν τότε πατέρων καὶ ἀπορῶ περὶ τούτου, πῶς πολιτεύονται τώρα μέ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς των καὶ ποσῶς δέν τοὺς μέλλει διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των. Καὶ δέν εἶναι πολὺ διάστημα χρόνων ὅπου οἱ Μοναχοὶ ἐξέκλιναν εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἀλλὰ πρό χρόνων μὲν 25, ἥτοι ἀπὸ τοὺς 1788 ἐξέκλιναν καὶ ἐστράφη ἡ σφαῖρα καὶ ὁ κύκλος εἰς τὸ χειρότερον, ὡς ἤρπασεν ἡ ἀπώλεια τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀπὸ τοὺς πρώην Ὀσίους πατέρας καὶ ἔμεινεν ἔρημος καὶ καταπεφρονημένη ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀγγελομίμητος διαγωγή τῶν Μοναχῶν ἀπὸ τὰ 25 τῶν 1788 καὶ μὲν πολλὴν εὐκολίαν ἢ ἀπώλεια τὴν ἤρπασεν καὶ ἐστράφη ὁ τροχὸς εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ καταφρόνη-

σιν. Ἄλλ' ἄραγε, ὅταν παρέλθωσιν ἄλλα 25, ἤτοι 1838, εἰς ποίαν χειροτέραν κατάστασιν ἔχει νά καταντήσῃ ἡ μοναδική πολιτεία; Ὅταν δέ πάλιν παρέλθωσιν μετὰ τοὺς 1838 ἄλλαι τρεῖς εἰκοσιπεντάδες, ἤτοι εἰς τοὺς 1913, τότε ἄραγε ὡσάν ποίαν χώραν τῆς ἀπωλείας θέλει καταντήσῃ; Οὐαί, ἀλλοίμονον, ὦ πατέρες. Κλαίω καὶ θρηνῶ τὴν μέλλουσαν ἀποκατάστασιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας τοῦ ὅρου τούτου. Διότι μετὰ τὰ 1913, μένουν ἔτη 79, εἰς τὰ ὅποια μέλλουν νά γίνουν τὰ ὅσα κακά προεγράψαμεν, ἀπὸ τὸν ἔσχατον Ἀντίχριστον, ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 7.500....».

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ Ο ΣΥΡΟΣ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Πῶς ἐγώ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ, καὶ πλήρης πλημμελημάτων, θέλω δυνηθῇ νά διηγηθῶ τὰ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου! Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ διὰ τῆς εὐσπλαχνίας του τοὺς ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδαξε, καὶ δι' αὐτῶν τοὺς πανταχοῦ πιστοὺς κατεφώτισε, θέλει ἐνδυναμώσει καὶ ἡμῶν τὴν γλῶσσαν πρὸς ὠφέλειαν καὶ οἰκοδομήν, καὶ ἐμοῦ τοῦ λέγοντος καὶ πάντων τῶν ἀκροατῶν. Θά λαλήσω δέ μέ ὀδύνας, καὶ θά εἶπω μέ στεναγμούς, περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τούτου, καὶ περὶ τοῦ ἀναιδεστάτου καὶ φοβεροῦ Δράκοντος, ὅστις μέλλει νά ταράξῃ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν κτίσιν, καὶ νά ἐμβάλῃ δειλίαν, καὶ ὀλιγωρίαν, καὶ δεινὴν ἀπιστίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ νά ποιήσῃ τέρατα καὶ σημεῖα καὶ φόβητρα, ὥστε, ἐάν δυνηθῇ, νά πλανήσῃ καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς, καὶ νά ἀπατήσῃ πάντας διὰ ψευδῶν σημείων, καὶ διὰ φαντασμῶν τεράτων, ὑπὸ αὐτοῦ γενομένων. Διότι κατὰ συγχώρησιν τοῦ ἁγίου Θεοῦ λαμβάνει ἐξουσίαν ν' ἀπατήσῃ τὸν κόσμον, διότι ἐπληθύνθη ἡ ἀσέβεια τοῦ κόσμου, καὶ πανταχοῦ διάφορα κακά πράττονται. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἠθέλησαν νά ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀγαπήσωσι τὸν Πονηρόν, διὰ τοῦτο ὁ ἄχραντος Δεσπότης συνεχώρησε νά δοκιμασθῶσι διὰ πνεύματος ἀποπλανήσεως.

Μέγας εἶναι ὁ ἀγὼν, ἀδελφοί, μάλιστα δέ εἰς τοὺς πιστοὺς, κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ὅταν γίνωνται σημεῖα καὶ τέρατα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δράκοντος ἐν πολλῇ ἐξου-

σίᾳ· ὅταν πάλιν δεικνύῃ ἑαυτὸν ὡς Θεὸν διὰ φοβερῶν φαντασμάτων, καὶ ἵπταται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πάντες οἱ δαίμονες σηκώνονται εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἄγγελοι, ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου· διότι φωνάζει μετὰ δυνάμεως, ἀλλάσσων μορφάς, καὶ ἐκφοβίζων καθ' ὑπερβολὴν ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους· τότε, ἀδελφοί, τίς θέλει εὐρεθῇ τετειχισμένος, καὶ μένων ἀσάλευτος, ἐάν δέν ἔχῃ τό σημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ του, δηλαδή τὴν ἀγίαν παρουσίαν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; Ὅταν ἴδῃ τὴν ἀπερίγραφτον ἐκείνην θλίψιν, ἣτις γίνεται πανταχοῦ εἰς πᾶσαν ψυχὴν, ἢ ὁποία δέν ἔχει τελείως παραμυθίαν, οὔτε πάλιν ἄνεσιν ἐν γῇ καὶ θαλάσσῃ· ὅταν ἴδῃ ὅτι συνταράσσεται ὁ σύμπας κόσμος, καὶ φεύγει ἕκαστος διὰ νά κρυβῇ εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἄλλος μὲν ἀποθνήσκει τῆς πείνης, ἄλλος δέ ἀναλύεται ὡς κηρός ἐν δεινῇ θλίψει, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν· ὅταν ἴδῃ ἅπαντα τὰ πρόσωπα δακρύοντα, καὶ μετὰ πόθου ἐρωτῶντας τοὺς ἀνθρώπους, μήπως ἀκούεται λόγος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἀκοῦῃ οὐδαμοῦ. Τίς θέλει ὑποφέρει τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας; Τίς δέ θά ὑπομείνῃ τὴν θλίψιν τὴν ἀφόρητον; ὅταν ἴδῃ σύγχυσιν τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴδῃ ὅτι πολλοὶ προσκυνοῦσιν ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου, καὶ κράζουσι μετὰ τρόμου, ὅτι σύ εἶσαι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· ὅταν ἴδῃ ὅτι ἡ θάλασσα ταράσσεται, καὶ ἡ γῇ ξηραίνεται, οἱ οὐρανοὶ δέν βρέχουσι, τὰ φυτὰ μαραίνονται· ἅπαντες δέ οἱ ὄντες πρὸς ἀνατολάς, φεύγουσι πρὸς δυσμάς, ἐκ τῆς πολλῆς δειλίας· καὶ πάλιν δέ οἱ ὄντες πρὸς δυσμάς, φεύγουσι πρὸς ἀνατολάς μετὰ τρόμου, ὁ δέ ἀναιδής λαβὼν τότε τὴν ἐξουσίαν θά ἀποστείλῃ δαίμονα εἰς πάντα τὰ πέρατα, ὥστε νά κηρύξῃ παρρησία, ὅτι βασιλεὺς μέγας ἐφάνη μετὰ δόξης, ἔλθετε καὶ ἴδετε αὐτόν. Τίς εἶναι ἔχων οὕτω ἀδαμαντίνην ψυχὴν, ὥστε νά ὑποφέρῃ γενναίως ἅπαντα τὰ σκάνδαλα; Τίς ἄρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς προεῖπον, ὥστε νά μακαρίσωσιν αὐτόν πάντες οἱ ἄγγελοι;

Ἐγώ, φιλόχριστοι καὶ τέλειοι ἀδελφοί, ἐφοβήθη ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνθυμήσεως τοῦ Δράκοντος, μελετῶν καθ' ἑαυτόν τὴν θλίψιν, ἣτις μέλλει νά γίνῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους· διότι αὐτός ὁ Δράκων εἶναι μιαρός, καὶ φοβερός εἰς τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γίνεται πικρότερος εἰς τοὺς δυναμένους νά νικῶσι τὰ φαντάσματα αὐτοῦ. Διότι τότε θά εὐρεθῶσι πολλοὶ εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν, δυνάμενοι νά σωθῶσι εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ βουνά, καὶ εἰς τοὺς ἐρήμους τόπους, μετὰ πολλῶν δεήσεων καὶ ὑπερβολικῶν κλαυθμῶν. Διότι ὁ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς εἰς τοιοῦτον ἀπερίγραφτον κλαυθμόν· καὶ εἰλικρινῇ πίστιν, εὐσπλαγχνίζεται αὐτούς, ὡς φιλόστοργος πατήρ, καὶ διατηρεῖ αὐτούς ὅπου ἐκρύβησαν· διότι ὁ παμμίαρος δέν παύει τοῦ νά ζητῇ τοὺς ἁγίους κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, νομίζων, ὅτι θέλει βασιλεύσει τοῦ λοιποῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα ὑποτάσσει. Καὶ νομίζει ὁ ἄθλιος, ὅτι θά ἀντισταθῇ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν, μή γινώσκων ὁ ἄθλιος τὴν ἀσθένειαν καὶ ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐξέπεσεν. Ὅμως ταράσσει τὴν γῆν, ἐκφοβίζει τὰ σύμπαντα διὰ ψευδῶν μαγικῶν σημείων. Κατὰ τὸν καιρόν δέ ἐκεῖνον, ὅταν ἔλθῃ ὁ Δράκων, δέν ὑπάρχει ἄνεσις ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ θλίψις μεγάλη, ταραχή, καὶ σύγχυσις, θάνατοι, καὶ πείνα εἰς πάντα τὰ πέρατα· διότι αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦ θείου αὐτοῦ στόματος εἶπεν, ὅτι τοιαῦτα δέν ἔγιναν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κτίσεως. Ἡμεῖς δέ οἱ ἁμαρτωλοὶ, πῶς θά παρομοιάσωμεν τό ὑπέρμετρον καὶ ἀνέκφραστον αὐτῆς, ἀφοῦ τοιουτοτρόπως τὴν ὠνόμασεν ὁ Θεός; Ὅς συλλογισθῇ δέ ἕκαστος ἀκριβῶς τὰς ἀγίας λέξεις τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος πῶς διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην, κολοβώνει τὰς ἡμέρας τῆς θλίψεως καθ' ὃ εὐσπλαγχνος, συμβουλεύων ἡμᾶς καὶ λέγων». Προσεύχεσθε διὰ νά μή γίνῃ ἡ φυγὴ ἡμῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, μήτε ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου». Καὶ πάλιν· «Ἀγρυ-

πνεῖτε πάντοτε δεόμενοι συνεχῶς διά νά καταξιωθῆτε νά ἐκφύγητε τήν θλίψιν, καί νά σταθῆτε ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ καιρός εἶναι ἐγγύς». Ὡς δεηθῶμεν συνεχῶς μέ δάκρυα καί προσευχάς νύκτα καί ἡμέραν, προκόπτοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διά νά σωθῶμεν οἱ ἁμαρτωλοί.

Ἐάν τίς ἔχη δάκρυα καί κατάνυξιν, ἅς δεηθῇ εἰς τόν Κύριον, διά νά ρυσθῶμεν ἀπό τήν θλίψιν, ἡ ὁποία μέλλει νά ἔλθῃ εἰς τήν γῆν· διότι θά γίνωσι κατά τόπους λιμοί, σεισμοί, καί θάνατοι διάφοροι ἐπὶ τῆς γῆς. Γενναῖα θά εἶναι ἡ ψυχή, ἥτις θά δυνηθῇ νά κρατήσῃ ἑαυτήν ἀπηλλαγμένην ἀπό τά σκάνδαλα ταῦτα. Διότι ἐάν εὑρεθῇ ἄνθρωπος ν' ἀδιαφορῇ ὀλίγον, εὐκολα πολιορκεῖται καί γίνεται αἰχμάλωτος τοῦ Δράκοντος τοῦ πονηροῦ καί δολίου, καί ὁ τοιοῦτος εὑρίσκεται ἀσυγχώρητος εἰς τήν κρίσιν, διότι ἐπίστευσεν εἰς τόν Τύραννον ἐκουσίως. Πολλῶν προσευχῶν καί δακρύων ἔχομεν ἀνάγκην, ἀγαπητοί, διά νά εὐρεθῶμεν ἀκλόνητοι εἰς τούς πειρασμούς. Διότι πολλά εἶναι τά φαντάσματα, τά ὁποῖα γίνονται ἀπό τό θηρίον. Διότι ἐπειδή εἶναι Θεόμαχον θέλει ὅλοι ν' ἀπολεσθῶσι· διότι τοιοῦτον τρόπον μεταχειρίζεται ὁ Τύραννος, ὥστε ὅλοι νά βαστάζωσι τήν σφραγίδα τοῦ Θηρίου, ὅταν θά ἔλθῃ ν' ἀπατήσῃ τά σύμπαντα. Προσέχετε, ἀδελφοί μου, τήν ὑπερβολήν τοῦ Θηρίου· διότι μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα πονηρίας. Ἀρχεται ἀπό τήν γαστέρα· ἵνα ὅταν τίς στενοχωρηθῇ μή ἔχων φαγητά, ἀναγκασθῇ νά λάβῃ τήν σφραγίδα ἐκείνου· ὅχι ὡς ἔτυχεν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τήν δεξιάν χεῖρα καί εἰς τό μέτωπον, διά νά μή ἔχη ἐξουσίαν ὁ ἄνθρωπος νά κάμῃ μέ αὐτήν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν εἰς τό μέτωπον νά σημειώσῃ τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου. Διότι γνωρίζει ὁ ἄθλιος, ὅτι ὅταν ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου σφραγισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου λύει πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ Ἐχθροῦ, καί διά τοῦτο σφραγίζει τήν δεξιάν τοῦ ἀνθρώπου.

Λοιπόν, ἀδελφοί μου, φρικτός εἶναι ὁ ἀγών εἰς ὅλους

τούς φιλοχρίστους ἀνθρώπους, ἵνα μέχρι ὥρας τοῦ θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ ἀμελήσωσιν, ὅταν χαράσῃ ὁ Δράκων τήν σφραγίδα του, ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Διότι πάντα τρόπον μεταχειρίζεται, ἵνα οὐδόλως ὀνομάζεται τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος εἰς τόν καιρόν τοῦτον. Τοῦτο δέ κάμνει φοβούμενος καί τρέμων τήν ἁγίαν δύναμιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Διότι ἐάν τις δέν σφραγίζεται μέ τήν σφραγίδα ἐκείνου, δέν γίνεται αἰχμάλωτος εἰς τά φαντάσματα ἐκείνου, οὔτε ὁ Κύριος ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλά τόν φωτίζει καί τόν σύρει πρὸς ἑαυτόν. Πρέπει νά ἐννοήσωμεν, ἀδελφοί, μετά πάσης ἀκριβείας, ὅτι τά φαντάσματα τοῦ Ἐχθροῦ εἶναι ἀποτρόπαια. Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται μέ γαλήνην διά ν' ἀποκρούσῃ δι' ἡμᾶς τά τεχνάσματα τοῦ Θηρίου. Τήν στερεάν πίστιν τοῦ Χριστοῦ εἰλικρινῶς βαστάζοντες, θά κάμωμεν τήν δύναμιν τοῦ Τυράννου εὐκλόνηστον. Ὡς ἀποκτήσωμεν λογισμόν ἀμετάθετον καί σταθερότητα, καί τότε ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν ὁ ἀσθενής Ἐχθρός, μή ἔχων τι νά κάμῃ. Ἐγώ ὁ ἐλάχιστος παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί φιλόχριστοι, ἅς μή γινώμεθα μαλθακοί, ἀλλά μᾶλλον δυνατοί μέ τήν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀπαραίτητος ἀγών εἶναι ἐπὶ θύραις· ἅς ἀναλάβωμεν λοιπόν τόν θυρεόν τῆς πίστεως. Ἐτοιμοὶ λοιπόν γίνεσθε καθὼς πιστοὶ οἰκέται, μή δεχόμενοι ἄλλον· ἐπειδή ὁ κλέπτης καί ἀλάστωρ καί ἄσπλαγχνος μέλλει νά ἔλθῃ πρῶτος εἰς ὠρισμένους καιρούς, θέλων νά κλέψῃ, νά θύσῃ καί νά ἀπολέσῃ τήν ἐκλεκτὴν ποίμνην τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένος Χριστοῦ, καί ἐπὶ τούτῳ ἀναλαμβάνει σχῆμα ἔρχεται εἰς τήν γῆν ὁ ἀναίσχυτος Ὁφίς. Ἐπειδή ὁ Σωτὴρ, θέλων νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, καί ἐν σχήματι ἀνθρώπου ἐπάτησε τόν Ἐχθρόν μέ τήν ἁγίαν δύναμιν τῆς Θεότητος Αὐτοῦ, ἠθέλησε καί οὗτος ν' ἀναλάβῃ τό σχῆμα τῆς αὐτοῦ παρουσίας διά νά μᾶς ἀπατήσῃ. Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν θά ἔλθῃ εἰς τήν γῆν ἐν νεφέλαις φωτειναῖς, ὡς ἀστραπή

φοβερά, ὁ δὲ Ἐχθρὸς δὲν θά ἔλθῃ τοιουτρόπως· διότι εἶναι ἀποστάτης. Γεννᾶται μὲν ἀκριβῶς ἐκ κόρης μιᾶς, ἀλλὰ δὲν σαρκοῦται τοιουτοτρόπως. Θά ἔλθῃ δὲ ὁ Παμμίαρος ἐν σχήματι τοιούτω, ὡς κλέπτῃς, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὰ σύμπαντα. Θά εἶναι ταπεινός, ἥσυχος, θά μισῇ τὴν ἀδικίαν, θά ἀποστρέφῃται τὰ εἰδωλα, θά προτιμᾷ τὴν εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδής καθ' ὑπερβολήν, εὐκατάστατος, ἰλαρός εἰς ὅλους, θά τιμᾷ πολὺ τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων, διότι αὐτοὶ προσμένουσι τὴν ἔλευσιν ἐκείνου. Μεταξὺ δὲ πάντων τούτων, θά ἐκτελῇ σημεῖα καὶ τέρατα, φόβητρα μέ πολλὴν ἐξουσίαν, θά προσπαθῇ δολίως νὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλους, διὰ νὰ ἀγαπηθῇ ταχέως ἀπὸ πολλούς, δὲν θά λάβῃ δῶρα, δὲν θά λαλήσῃ μεθ' ἡμῶν, θά φαίνεται κατηγορῆς, θά ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εὐταξίας, ἕως οὗ βασιλεύσῃ. Ὄταν λοιπὸν ἴδωσι λαοὶ πολλοὶ καὶ δῆμοι τοιαύτας ἀρετάς καὶ δυνάμεις, ἐνοῦνται ὅλοι συγχρόνως μέ μίαν γνώμην, καὶ μέ χαρὰν μεγάλην κηρύσσουσιν αὐτόν βασιλέα, λέγοντες μεταξὺ των. Μήπως ἄρα εὐρίσκεται ἄνθρωπος ἄλλος τόσον ἀγαθός καὶ δίκαιος; Ἀνορθοῦται δὲ εὐθέως ἡ βασιλεία ἐκείνου, καὶ θά πατάξῃ μεθ' ὑμῶν τρεῖς βασιλεῖς μεγάλους. Ἐπειτα ὑψοῦται ἡ καρδιά του καὶ θά ἐμέσῃ ὁ Δράκων τὴν πικρότητά του. Ταράσσων δὲ τὴν οἰκουμένην κινεῖ τὰ πέρατα, θλίβει τὰ σύμπαντα, καὶ μιαίνει τὰς ψυχάς. Ὅχι πλέον ὡς εὐλαβής, ἀλλὰ πολὺ αὐστηρὸς εἰς ὅλα· ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀηδής, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, ἀναιδής, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν βόθρον τῆς ἀσεβείας ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Πληθύνει σημεῖα ψευδῶς, καὶ ὅχι ἀληθῶς· καὶ ἐνῶ παρίσταται πολὺς λαὸς καὶ εὐφημεῖ αὐτόν, βάλλει φωνὴν ἰσχυράν, ὥστε νὰ σαλευθῇ ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἴστανται οἱ ὄχλοι, λέγων. Γνωρίσατε ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν δυνάμιν μου καὶ τὴν ἐξουσίαν· μεταθέτει ὄρη, καὶ ἀνάγει νήσους ἀπὸ τὴν θάλασσαν μέ πλάνην καὶ φαντα-

σίαν· καὶ ἐνῶ πλανᾷ τὸν κόσμον καὶ φαντάζει τὰ σύμπαντα, πολλοὶ θά δοξάζωσι καὶ θά πιστεῦσωσιν αὐτόν ὡς Θεὸν ἰσχυρόν.

Τότε θά θρηνῇ δεινῶς καὶ θά στενάξῃ πᾶσα ψυχὴ· τότε ὅλοι θά ὑποφέρωσι θλίψιν ἀπαραμύθητον, ἡ ὁποία θά κατέχῃ αὐτοὺς νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ δὲν θά εὐρίσκωσιν οὐδαμοῦ παρηγορίαν. Τότε θά ἀποθνήσκωσι τὰ νήπια εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων, καὶ πάλιν ἡ μήτηρ θά ἀποθνήσκῃ ἐπάνω εἰς τὸ παιδίον καὶ ὁ πατήρ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του θ' ἀποθνήσκῃ εἰς τὰς ἀγοράς, καὶ δὲν θά ὑπάρχῃ τις νὰ θάψῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς βάλῃ εἰς μνήμα. Ἀπὸ τὰ πολλὰ δὲ θνησιμαῖα, τὰ ὁποῖα θά ρίπτονται εἰς τὰς πλατείας, θά ὑπάρχῃ παντοῦ δυσωδία, ἡ ὁποία θά στενοχωρῇ πολὺ τοὺς ζῶντας. Τό πρωὶ ὅλοι θά λέγωσι μετ' ὀδύνης καὶ στεναγμῶν πότε θά γίνῃ ἐσπέρα διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον; Ὄταν δὲ θά ἔλθῃ πάλιν ἡ ἐσπέρα θά λέγωμεν μέ πικρότατα δάκρυα, πότε ἄρα θά φωτίσῃ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν θλίψιν, ἡ ὁποία μᾶς κυριεύει; Καὶ δὲν θά ὑπάρχῃ τόπος νὰ φύγῃ τις καὶ νὰ κρυβῇ, διότι τὰ πάντα θά ταραχθῶσι, καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρά.

Διὰ τοῦτο εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος· Γρηγορεῖτε δεόμενοι ἀδιαλείπτως νὰ διαφύγητε τὴν θλίψιν· θά εἶναι δυσωδία ἐν θαλάσῃ, δυσωδία ἐπὶ τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσῃ σύγχυσις, ἐπὶ τῆς γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσῃ φόβητρα, φόβητρα ἐπὶ τῆς γῆς. Χρυσὸς πολὺς καὶ ἄργυρος, καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια, ἀλλὰ δὲν θέλουσιν ὠφελήσει εἰς τὴν θλίψιν ἐκείνην, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι μακαρίζουσι τοὺς ὅσους ἀπέθανον πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη θλίψις ἐπὶ τῆς γῆς. Διότι ρίπτεται καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος εἰς τὰς πλατείας καὶ οὐδεὶς ἐγγίζει αὐτά· ἐπειδὴ ὅλα εἶναι βδελυκτά. Πάντες σπουδάζουσι νὰ διαφύγωσι καὶ νὰ κρυβῶσιν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρίσκουσι τόπον διὰ νὰ κρυβῶσιν ἐκ τῆς θλίψεως. Πρὸς δὲ τούτοις μετὰ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς θλίψε-

ως, καί τοῦ φόβου, εὐρίσκονται θηρία καί ἔρπετά δάκνοντα· ἔσωθεν φόβος, καί ἔξωθεν τρόμος· καί ἐν νυκτί καί ἐν ἡμέρᾳ θνησιμαῖα κείνται εἰς τὰς πλατείας. Εἰς τὰς πλατείας δυσωδία, εἰς τὰς οἰκίας δυσωδία, εἰς τὰς πλατείας πείνα καί δίψα, εἰς τὰς οἰκίας πείνα καί δίψα· εἰς τὰς πλατείας φωνή κλαυθοῦ, εἰς τὰς πλατείας θόρυβος, εἰς τὰς οἰκίας θόρυβος. Εἷς ἕκαστος μετὰ κλαυθοῦ συναντᾷ τόν ἕτερον· πατήρ τό τέκνον, καί ὁ υἱός τόν πατέρα, μήτηρ τήν θυγατέρα· φίλοι μετὰ φίλων ἐναγκαλισθέντες ἐκλείπουσιν· καί ἀδελφοί μετὰ ἀδελφῶν ἐναγκαλισθέντες ἀποθνήσκουσιν. Ἐμαράνθησαν καί τὰ κάλλη τοῦ προσώπου πάσης σαρκός. Γίνονται δέ αἱ μορφαί τῶν ἀνθρώπων ὡς νεκροῦ. Γίνεται βδελυκτόν καί μισητόν τό κάλλος τῶν γυναικῶν. Θέλει μαρανθῆ πᾶσα σὰρξ, καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι δέ ὅσοι ἐπείσθησαν εἰς τό φοβερόν Θηρίον, καί ἔλαβον τήν σφραγίδα ἐκείνου, τόν δυσεβῆ χαρακτήρα τοῦ μιανοῦ, προστρέχοντες πρός αὐτόν θά λέγωσι μετ' ὀδύνης. Δός εἰς ἡμᾶς νά φάγωμεν καί νά πῖωμεν, διότι πάντες ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, καί ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν πάντα τὰ ἰοβόλα θηρία. Καί μή ἔχων ὁ ἄθλιος ἀποκρίνεται πολὺ ἀποτόμως λέγων· πόθεν ἐγώ θά δώσω εἰς ὑμᾶς νά φάγητε καί νά πῖητε, ὦ ἄνθρωποι, ὁ οὐρανός δέν θέλει νά δώσῃ βροχὴν εἰς τήν γῆν· ἡ γῆ πάλιν δέν ἔδωκε διόλου θέρος ἢ γεννήματα. Ἀκούοντες δέ ταῦτα οἱ λαοί, πενθοῦσι καί κλαίουσι, μή ἔχοντες παντελῶς παραμυθίαν θλίψεως· ἀλλά θά γίνῃ εἰς τήν θλίψιν αὐτῶν θλίψις ἀπερίγραπτος, διότι τόσον προθύμως ἐπίστευσαν εἰς τόν Τύραννον. Διότι ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος δέν δύναται οὐδέ ἑαυτόν νά βοηθήσῃ, καί πῶς θά ἐλεήσῃ αὐτούς;

Εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας θά γίνῃ μεγάλη ἀνάγκη ἐκ τῆς πολλῆς στενοχωρίας τοῦ Δράκοντος, καί τοῦ φόβου, καί τοῦ σεισμοῦ, καί τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, καί τοῦ λιμοῦ, καί τῆς δίψης καί τῶν δηγμάτων τῶν θηρίων. Πάντες δέ οἱ λαβόντες τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί

προσκυνήσαντες αὐτόν, ὡς Θεόν, δέν θέλουσιν ἔχει μερίδα εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά μετὰ τοῦ Δράκοντος θά βληθῶσιν εἰς τήν γέενναν. Μακάριος ὁ εὐρεθείς πανάγιος καί πάμπιστος, καί ἔχων δεδομένην τήν καρδίαν αὐτοῦ πρός τόν Θεόν ἀδιστάκτως· διότι ἀφόβως θά ἀποκρούσῃ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Πονηροῦ, καταφρονῶν καί τὰς βασάνους, καί τὰς φαντασίας αὐτοῦ. Πρὶν δέ ταῦτα γίνωσι, θ' ἀποστείλῃ ὁ Κύριος Ἡλίαν τόν Θεσβίτην καί τόν Ἐνώχ, ὡς εὐσπλαχνος, διά νά παρακινήσωσιν εἰς τήν εὐσέβειαν τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί κηρύξωσι παρρησίᾳ τήν θεογνωσίαν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, διά νά μή πιστεῦσωσιν εἰς τόν Τύραννον ἕνεκα φόβου, καί θέλουνσι κράζει καί λέγει. Πλάνος εἶναι, ὦ ἄνθρωποι, ἅς μή πιστεύσῃ κανεῖς εἰς αὐτόν παντελῶς, μηδέ νά ὑπακούσῃ εἰς τόν θεομάχον· ἅς μή φοβηθῇ κανεῖς ἐξ ὑμῶν διότι ταχέως θά ἀφανισθῇ. Ἰδοὺ ἔρχεται ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος, διά νά κρίνῃ πάντας, ὅσοι ἐπείσθησαν εἰς τὰ σημεῖα αὐτοῦ· ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι τότε οἱ θέλοντες νά ὑπακούσωσι, καί νά πιστεῦσωσι εἰς τό κήρυγμα τῶν προφητῶν. Ταῦτα δέ ποιεῖ ὁ Σωτήρ, ἵνα δείξῃ τήν ἄφατον αὐτοῦ φιланθρωπίαν· ὅτι οὐδέ κατά τόν καιρόν ἐκεῖνον δέν ἀφήνει τό γένος τῶν ἀνθρώπων ἄνευ κηρύγματος, διά νά ὦσι πάντες ἀναπολόγητοι εἰς τήν κρίσιν.

Πολλοί δέ τῶν ἀγίων, ὅσοι τότε θά εὐρεθῶσιν εἰς τήν ἔλευσιν τοῦ μιανοῦ, χύνουσι ποταμηδόν τὰ δάκρυα μετὰ στεναγμῶν πρός τόν Θεόν τόν ἅγιον, διά νά λυτρωθῶσιν ἀπό τόν Δράκοντα· καί φεύγουσι μετὰ μεγάλης σπουδῆς εἰς τὰς ἐρήμους, καί κρύπτονται εἰς τὰ ὄρη, καί τὰ σπήλαια μετὰ φόβου· καί πασπαλίζουνσι χῶμα καί στάκτην εἰς τὰς κεφαλάς, παρακαλοῦντες νύκτα καί ἡμέραν μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως. Καί ὁ ἅγιος Θεός θέλει χαρίσει τοῦτο εἰς αὐτούς· δηλαδή ὁδηγεῖ αὐτούς ἡ χάρις εἰς ὠρισμένους τόπους, καί σώζονται κρυπτόμενοι εἰς τὰς ὁπὰς καί τὰ σπήλαια μή βλέποντες τὰ σημεῖα καί τὰ φόβητρα τοῦ

Ἐντιχρίστου. Διότι ἡ ἔλευσις τούτου γίνεται γνωστή εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν νοῦν προσηλωμένον εἰς τὰ ἄνω· εἰς δὲ τοὺς ἔχοντας τὸν νοῦν εἰς βιωτικά πράγματα, καὶ ποθοῦντας τὰ γῆινα, δέν θά γίνη φανερόν τοῦτο. Διότι ὅστις εἶναι δεδεμένος πάντοτε εἰς βιωτικά πράγματα, καὶ ἂν ἀκούσῃ, ἀπιστεῖ, καὶ βδελύσσεται τὸν λέγοντα. Οἱ δὲ ἅγιοι θέλουσιν ἐνδυναμωθῆ, διότι πάντοτε ἀπέρριψαν τὴν μέριμναν τοῦ βίου τούτου. Τότε πενθεῖ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα· καὶ ὁ ἄῃρ πενθεῖ, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ ἄγρια ζῶα, μετὰ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ· πενθοῦσιν ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ δένδρα τῶν πεδιάδων· πενθοῦσι δὲ καὶ οἱ φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπὸ τοῦ ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν πλάνον, δεχθέντες τὸ σημεῖον τοῦ μιανοῦ καὶ θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Πενθεῖ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, διότι αἰφνιδίως κατέπαυσεν ἡ φωνὴ τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πένθος μέγα· διότι δέν λειτουργεῖται ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ προσφορά. Ὅταν λοιπὸν συμπληρωθῶσιν οἱ τρεῖς καιροὶ καὶ ἡμισυ τῆς ἐξουσίας καὶ πράξεως τοῦ μιανοῦ, καὶ ὅταν ἐκπληρωθῶσι πάντα τὰ σκάνδαλα πάσης τῆς γῆς, θά ἔλθῃ ἐπὶ τέλους ὁ Κύριος, ὡς ἀστραπὴ ἀστράπτων ἐξ οὐρανοῦ, ὁ ἅγιος καὶ ἄχραντος καὶ φοβερός καὶ ἔνδοξος Θεός ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀκατανοήτου, προτρεχόντων ἐνώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, οἱ ὅποιοι εἶναι πάντες φλόγες πυρός, καὶ ποταμός πλήρης πυρός μετὰ φοβερᾶς ἀνεμοζάλης. Τὰ χερουβὶμ ἔχοντα τὸ ὄμμα κάτω, καὶ τὰ Σεραφίμ ἱπτάμενα καὶ κρύπτοντα τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς πόδας, εἰς τὰς πυρίνας πτέρυγας, θέλουσι κράζει μετὰ φρίκης. Ἐγείρεσθε οἱ κοιμώμενοι. Ἰδοὺ, ἦλθεν ὁ Νυμφίος. Ἀνοίγονται δὲ τὰ μνήματα, καὶ ὡς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγείρονται πᾶσαι αἱ φυλαί, καὶ βλέπουσιν εἰς τὸ κάλλος τὸ ἅγιον τοῦ Νυμφίου· καὶ

μύριαι μυριάδες, καὶ χίλιαι χιλιάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, καὶ ἀναρίθμητοι στρατιαί, χαίρουσι χαράν μεγάλην, ἅγιοι δὲ καὶ δίκαιοι καὶ πάντες οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Δράκοντος καὶ ἄσεβοῦς ἀγάλλονται. Καὶ ἄγεται ὁ Τύραννος δεδεμένος ὑπὸ ἀγγέλων μετὰ πάντων τῶν Δαιμόνων ἐνώπιον τοῦ βήματος· καὶ οἱ λαβόντες τὴν σφραγίδα αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἄσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ δεδεμένοι· καὶ δίδει ὁ βασιλεὺς τὴν κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Πάντες δὲ οἱ μὴ λαβόντες τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐντιχρίστου, καὶ πάντες οἱ ἐν σπηλαίοις, ἀγάλλονται μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον τὸν αἰώνιον καὶ οὐράνιον, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, εἰς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Προφητική συνέντευξη του Γέροντος Ιωσήφ

της Ι. Μονής Βατοπεδίου στο Άγιον Όρος, σε Ρώσους προσκυνητές στις 26-10-2001,
δημοσιευθείσα στο περιοδικό kitezgrad

Γέροντας Ιωσήφ: Με μεγάλη χαρά μας σας υποδεχόμαστε. Έχετε τον βαθύτατο σεβασμό μας και τις καλύτερες ευχές.

Επισκέπτης: Ευχαριστούμε, Πάτερ, που μας δεχτήκατε. Οι καιροί στην Ρωσία, τώρα, είναι αφ' ενός δύσκολοι, και αφ' ετέρου πολύπλοκοι.

Γέροντας Ιωσήφ: Προσευχόμαστε ώστε οι Ρώσοι να επιστρέψουν στην φυσική τους κατάσταση, αυτή που υπήρχε πριν την καταστροφή, επειδή έχουμε κοινές ρίζες και η κατάσταση στην οποία οι Ρώσοι έχουν περιέλθει είναι βάρος στην καρδιά μας.

Επισκέπτης: Υπάρχουν πολλά δεινά, φυσικά. Ο εθισμός στα ναρκωτικά έχει καταντήσει μάστιγα. Το έθνος μας έχει πέσει σε παρακμή.

Γέροντας Ιωσήφ: Τα πράγματα βρίσκονται τώρα σε τέτοια κατάσταση παρακμής – μια κατάσταση κοινή για ολόκληρο τον κόσμο, στην παρούσα φάση. Και είναι επακόλουθο αυτής της κατάστασης, αυτό ακριβώς το όριο, από το οποίο και θα αρχίσει η οργή του Θεού. Έχουμε φτάσει αυτό το ακρότατο όριο. Και τώρα θα συμβεί πως, αυτό που ο Κύριος, με το Έλεός Του, προηγουμένως ανεχόταν, τώρα, δρώντας σύμφωνα με την Δικαιοσύνη Του, θα τιμωρήσει, γιατί ο καιρός πλέον έχει έλθει για αυτό. Θα γίνει ένας πόλεμος, και πόλεμοι, και θα βιώσουμε φοβερές δυσκολίες.

Την παγκόσμια κυριαρχία έχουν τώρα στα χέρια τους οι Εβραίοι¹, και ο σκοπός τους είναι να εξοντώσουν τον Χριστιανισμό. Η οργή του Θεού θα είναι τέτοια, ώστε όλοι αυτοί οι κρυφοί εχθροί που προκαλούν αυτή την κατάσταση πραγμάτων θα καταστραφούν οι ίδιοι. Είναι για αυτό τον σκοπό, συγκεκριμένα, που η οργή του Κυρίου θα σταλεί κάτω στη Γη: Όστε να τους καταστρέψει, με τον ένα τρόπο ή με τον άλλο. Μα αυτό δεν θα πρέπει να μας φοβίζει, γιατί πάντα θα πρέπει να έχουμε ελπίδα στον Θεό. Γιατί χιλιάδες, εκατομμύρια μαρτύρων, συμπεριλαμβανομένων και των νεομαρτύρων, υπέφεραν κατά τον ίδιο τρόπο, και πρέπει να είμαστε έτοιμοι για αυτό και να μην φοβόμαστε από αυτό. Πρέπει να υπάρχει υπομονή, προσευχή και ελπίδα στην Θεία Πρόνοια από την πλευρά μας.

Ας προσευχηθούμε για την αναλαμπή του Χριστιανισμού μας μετά από αυτόν τον πόλεμο, μετά από όλα αυτά που μας περιμένουν, ώστε ο Κύριος να μας δώσει πραγματικά την δύναμη για να τα ξαναφτιάξουμε όλα αυτά. Αλλά αυτό το κακό θα πρέπει να το υποστούμε.

Επισκέπτης: Και πόσο σύντομα μετά από αυτό η Ρωσία θα ξαναγεννηθεί;

Γέροντας Ιωσήφ: Όλα έχουν τώρα αρχίσει. Τώρα, θα υπάρξει μια μεγάλη έκρηξη. Μετά από αυτήν, θα γίνει η αναγέννηση.

Επισκέπτης: Πολλές εικόνες, τώρα, αναβλύζουν μύρο. Έχουμε μια εικόνα του Σωτήρος, που αναβλύζει αίμα.

Γέροντας Ιωσήφ: Και εδώ, στην Ελλάδα, επίσης αναβλύζουν μύρο. Το μήνυμα είναι πως ο Σωτήρας κλαίει, και η Μητέρα του Θεού κλαίει ομοίως, και οι εικόνες κλαίνε μαζί της.

Επισκέπτης: Φέρνουνε μια εικόνα, και υπάρχει μια στάμπα από αίμα πάνω της σαν αυτό: είναι μια χάρτινη εικόνα και τόσο ευωδιαστή..., φαντάσου. Την πήγαν για ανάλυση και αποδείχθηκε πως ήταν πλάσμα.

Γέροντας Ιωσήφ: Αυτή είναι η αρχή όλων αυτών των γεγονότων, ταλαιπωρων γεγονότων, πολεμικών... Οι Εβραίοι είναι αυτοί που βρίσκονται πίσω από αυτό το κακό. Τους παρακινεί ο Διάβολος να το κάνουν αυτό, για να τό αρχίσουν... ώστε να καταστρέψουν τον καρπό της Ορθοδοξίας στην Ελλάδα και στην Ρωσία. **Αυτό είναι και το πρώτιστο εμπόδιό τους στον δρόμο για μια παγκόσμια κυριαρχία.** Και σε κάθε περίπτωση θα αναγκάσουν τους Τούρκους να έρθουν εδώ, στην Ελλάδα, για να ξεκινήσουν τη δουλειά τους.

¹ Οι Εβραίοι αυτοί δεν εκπροσωπούν όλους τους Εβραίους, αλλά μόνο όσους βλέπουν σαν Μεσσιανική κατάσταση μία δική τους βασιλεία πάνω στη Γη. Όχι όπως επιθυμούν οι Ρωμιοί την αναβίωση του Βυζαντίου, διότι για τους Ορθοδόξους Ρωμιούς πάντα η Βασιλεία του Θεού είναι στον Ουρανό. Για τη μερίδα όμως των Εβραίων που ονομάζονται συνήθως **Σιωνιστές**, και ελέγχουν τώρα την παγκόσμια εξουσία, μέσω της Μασονίας κυρίως, η βασιλεία του Θεού είναι γήϊνη, λόγω του πνευματικού ξεπεσμού τους. - ΛΜΔ -

Και η Ελλάδα, παρόλο που τυπικά έχει κυβέρνηση, δεν έχει στην πραγματικότητα κυβέρνηση. Της λείπει η δύναμη, και οι Τούρκοι θα έρθουν εδώ. Αυτή θα είναι και η στιγμή που η Ρωσία θα μετακινήσει τις δυνάμεις της επίσης, για να αναγκάσει τους Τούρκους σε υποχώρηση. Τα γεγονότα θα εξελιχθούν ως εξής: όταν η Ρωσία κινηθεί για να βοηθήσει την Ελλάδα², οι Αμερικανοί και το ΝΑΤΟ θα προσπαθήσουν να το αποτρέψουν αυτό, ώστε να μην υπάρξει ενότητα, να μην υπάρξει ένωση μεταξύ δύο Ορθοδόξων εθνών. Θα κινήσουν και άλλες δυνάμεις, όπως τους Ιάπωνες και άλλους. Θα γίνει φοβερή σφαγή στην περιοχή της πρώην Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Από αυτούς μόνο, θα πεθάνουν 600 εκατομμύρια...

Το Βατικανό θα διαδραματίσει σπουδαίο ρόλο σε όλο αυτό, ώστε να αποτρέψει τον ολοένα και μεγαλύτερο ρόλο της Ορθοδοξίας, και να αποτρέψει μια τέτοια ένωση. Έτσι η Θεία Πρόνοια θα βρει την εκπλήρωσή της.

Επισκέπτης: Φυσικά. Όλες οι προϋποθέσεις υπάρχουν για αυτό, για όλα αυτά τα γεγονότα. Αλλά υπάρχει επίσης και το γεγονός ότι υπάρχει τόση αντίθεση από τα μέσα ενημέρωσης... Και πόσο καιρό ο Πρόεδρος θα κρατήσει αυτή την γραμμή; Είναι καλή αυτή που διατηρεί τώρα;

Γέροντας Ιωσήφ: Ο Θεός θα επιτρέψει την καταστροφή όλων αυτών που σπέρνουν αυτούς τους πειρασμούς, την πορνογραφία, και τον εθισμό στα ναρκωτικά. Και ο Κύριος θα τους τυφλώσει τόσο το μυαλό, ώστε να καταστρέψουν ο ένας τον άλλο χωρίς να λαμβάνουν την παραμικρή ικανοποίηση από αυτό. Ο Κύριος θα το επιτρέψει αυτό ακριβώς για να φέρει μια μεγάλη κάθαρση. Όσον αφορά τον Πούτιν, ο καιρός αυτός δεν θα κρατήσει πολύ, θα γίνει ένας ξαφνικός πόλεμος, και δεν θα μείνει για πολύ στο προσκήνιο. Αλλά, ακολούθως αυτής της μεγάλης κλίμακας κάθαρσης, θα γίνει τέτοια αναγέννηση της Ορθοδοξίας, όχι μόνο στην Ρωσία, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο. Τέτοια αναλαμπή της Ορθοδοξίας!!!

Ο Κύριος θα δώσει περίσσεια την ευλογία Του, την Χάρη Του, ακριβώς όπως έγινε στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Τότε, οι άνθρωποι πηγαινάν στον Κύριο με καθαρή καρδιά... Αυτό θα κρατήσει για 3-4 δεκαετίες όμως. Μετά η δικτατορία του Αντιχρίστου θα εγκατασταθεί πολύ σύντομα. Αυτά είναι τα τρομερά γεγονότα που πρέπει να αντέξουμε. Ας μην μας φοβίζουν, γιατί ο Κύριος θα σκεπάσει τους δικούς Του. Ναι, θα βιώσουμε σίγουρα φοβερές δυσκολίες, πείνα, και ακόμα και διωγμούς και πολλά άλλα, αλλά ο Κύριος δεν θα εγκαταλείψει τους δικούς Του. Και αυτοί που είναι τοποθετημένοι σε θέσεις εξουσίας θα πρέπει να συμβουλεύουν όσους είναι υπό την εξουσία τους να έλθουν πιο κοντά στον Κύριο. Να ασκηθούν στην προσευχή περισσότερο, και ο Κύριος θα διαφυλάξει τους δικούς Του. Η κατάσταση που θα επικρατήσει μετά την κάθαρση θα είναι αυτή μιας μεγάλης αναγέννησης.

Εμείς, σαν ποιμένες, πρέπει να καταφέρουμε όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούμε να αποφύγουν την αμαρτία, ώστε η Χάρη του Θεού να μην μας εγκαταλείψει όλους. Για να είμαστε όσο το δυνατόν κοντύτερα στον Θεό, στην μετάνοια και στην προσευχή... Τότε ο Κύριος θα είναι πάντα μαζί μας, άσχετα από το πόσο δύσκολες μπορεί να είναι οι περιστάσεις. Ο Κύριος δεν θα μας εγκαταλείψει. Πρέπει να τακτοποιήσουμε τους εαυτούς μας, και τους δικούς μας.

πηγή: [περιοδικό kitezhgrad](http://www.kitezhgrad.com)

² Οπωσδήποτε το πάθος της αρπαγής και από τις δύο μεριές, Ανατολής και κυρίως Δύσης, θα είναι εκείνο που θα δώσει την έκρηξη του μεγάλου πολέμου, όπως και έδωσε ήδη αρκετούς μικρότερους πολέμους σαν κακή αρχή (Κόσσοβο, Αφγανιστάν, Ιράκ, Τσετσενία). Αυτό κατόπιν σίγουρα θα βρει προφάσεις για να εκδηλωθεί σαν σωτηριώδης ενέργεια. Αν ήταν έτσι όμως, η Ρωσία θα περιοριζόταν σε υπεράσπιση της Ελλάδας, δεν θα προσπαθούσε να κατακτήσει αυτή ότι δυσκολευόταν να κατακτήσει η Δύση στη Μέση Ανατολή, και βέβαια θα γλύτωνε από τις τρομακτικές απώλειες του 3^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου. - ΛΜΔ -

Προφητικοί στίχοι του γέροντος Ιωσήφ

από την Ιερά Μονή Βατοπεδίου Αγίου Όρους, για τον επερχόμενο 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο:

- Ακούσατε Έθνη και λαοί της Οικουμένης πάσης / και εσύ αναγνώστα πρόσχε σ' αυτό που θα διαβάσεις.
- Είναι σκληρά και λυπηρά, και παραχωρημένα¹ / να γίνουν όσα εις τας Γραφάς ευρίσκονται γραμμένα.
- Τά 'γραψαν οι Πατέρες μας ο κόσμος για να μάθει / από αυτόν τον πόλεμο τι μέλλεται να πάθει.
- Για να προσφύγει στον Θεό και να μετανοήσει / αν θέλει δια να σωθεί και ευτυχής να ζήσει.
- Με μιας θα ανάψει η φωτιά από μικρή αιτία / κραυγή πολέμου έρχεται από τη **Βουλγαρία**.
- Η δε **Ρωσία** ξαφνικά εισβάλλει στην **Τουρκία** / και ως χείμαρρος ορμητικός σαρώνει την **Περσία**.
- Και προχωρεί ακάθεκτη φθάνει στην **Παλαιστίνη** / Θεός θέλει ο Αντίχριστος του Κόσμου για να γίνει.
- Τότε κατέρχονται ομού της **Δύσεως τα κράτη** / ουσί στα **Έθνη του Βορρά γίνονται όλα στάχτη**.
- Με λύσσα αμύνεται σκληρά η **Άρκτος**² στην Τουρκία / που αδίκησε την **Ελλάδα**, και όλη (η Τουρκία) αναφλέγεται και καίει σα λαμπάδα.
- Ματαίως αγωνίζεται η **Άρκτος** να κράτηση / τα περιβόητα **Στενά**³ στο τέλος θ' απηυδήσει.
- Γιατί από την Ανατολή, **Κορέα**, **Μαντζουρία** / εισβάλλει η **Αμερική** με την **Ιαπωνία** / και προχωρεί ολοταχώς γραμμή στη **Σιβηρία** / ενώ στη Δυτική πλευρά νικά η **Γερμανία**. / Και τότε είναι αδύνατον να κρατηθεί η **Ρωσία** / και εγκαταλείπει τα **Στενά**, **Αίγυπτο** και **Τουρκία**.
- Κτυπιέται η **Άρκτος** πανταχού και φεύγει προτροπάδην / όπως διασκορπίζεται ένα άτακτο κοπάδι.
- Τότε ομού θα ηττηθεί και η δόλιος Τουρκία / γιατί θα πράξει πονηρά μεγάλη προδοσία.
- Γιατί αφού καταβληθεί όλη από τη **Ρωσία** / θα συμμαχήσει μετ' αυτής, και με τη **Βουλγαρία**.
- Για τούτο **όσοι χριστιανοί ευρίσκονται στην Πόλη / και στα περίχωρα αυτής, πρέπει να φύγουν όλοι**.
- Γιατί η **Πόλις** θα καεί και ουδείς θα απομείνει / κάτοικος ζων εντός αυτής.
- Μόνο ο **Ναός** θα μείνει / (ο οίκος ούτος και ναός της του Θεού **Σοφίας** / όστις θα μείνει αείφωτος φάρος Ορθοδοξίας. / Εξ ου το φως θα εξαπλωθεί σ' όλη την Οικουμένη, / της Βασιλείας του Χριστού που ο κόσμος αναμένει).
- Η πρώτη φάσις έληξε του τρομερού πολέμου / τόσα δεινά **πέντε μηνών** δεν επαρκούν Θεέ μου; / Και πάλι νέος πόλεμος έρχεται να ξεσπάσει / αλλοίμονο στον άνθρωπο τι έχει να περάσει.
- Το ζήτημα της Πόλεως πάλι θα βγει στη μέση / κι ο κόσμος θα περιπλεχθεί και δε θα ξεμπερδέψει.
- Αμέσως η διχόνοια ενσκήπτει εις την **Κρήτη** / και ανάπτουν εις τα αυθωρεί⁴ τα μίσση και τα πάθη.
- Αφού οι ισχυροί της γης απογοητευθώσιν / τότε θα γίνει πόλεμος, που ουδέποτε έχει γίνει, αλλοίμονο στους ασεβείς κανείς δε θα απομείνει!
- **Τότε η Ελλάς ουδέτερη** και πάντα αδικημένη / το δίκαιό της θα ζητεί / και έτοιμη θα αναμένει / χωρίς ν' αναμιχθεί.
- Και τότε θα μιλήσει όταν η σάλπιγξ του Θεού / εκ του Ουρανού σαλπίσει, για να δικαιωθεί. Τότε τα Έθνη μεληδόν θα σφάζονται αγρίως / στα όρια της Πόλεως για τα **Στενά**⁵ κυρίως.
- Τότε θα πλεύσει και πνιγεί στο αίμα το μοσχάρι / τότε θα εκκαθαρισθεί η ήρα απ' το σιτάρι.
- Στη θάλασσα, όπου βρεθεί, πλοίο δεν θ' απομείνει / και από το αίμα η θάλασσα κοκκινωπή θα γίνει.
- **Η Πόλις θα κατακαυτεί** κι ίχνος δεν θα υπάρξει / πλέον ανθρώπου υλιστή, γιατί πολλά έχει πράξει.
- Μόνος θα μείνει ο **Ναός** της του Θεού **Σοφίας** / το στόλισμα της **Νύμφης** του Αγίας Εκκλησίας. Τρία ημερονύκτια θα διαρκέσει η μάχη / όποιος εξέλθει ζωντανός μεγάλη τύχη θάχει!
- **Κράτη ομού δέκα οκτώ** με πείσμα αγριεμένα / θα σφάζονται αλλόφρονα στο αίμα βουτηγμένα. Την τρίτη ημέρα ακριβώς όσοι εξαντλημένοι / από την μάχη θ' αποζούν, θα δούνε ξαφνιασμένοι / εκεί ψηλά στον ουρανό στα δεξιά τα μέρη / να λάμπει υπέρ τον ήλιον ένα μεγάλο αστέρι.
- Και από τ' αστέρι κάτωθεν **ένας Σταυρός ν' αστράπτει**, / πύρινος κατακόκκινος, κι' έκπληκτα τα Κράτη / θ' ακούσουν εκ του ουρανού μια φωνή βροντώδη / αγγέλου απροσδόκητον και θα σταθούν στο πόδι.
- Τα όπλα θα πετάξουνε στη γη και τρομαγμένοι / τ' αστέρι θα κοιτάζουνε σαν απολιθωμένοι. Σταθείτε θ' ακουστεί φωνή. Σταθείτε επί τόπου / Γιατί αρκετά εχύθηκε το αίμα του ανθρώπου. Σπεύσατε πάραυτα εκεί στα δεξιά τα μέρη / το τόξο ακολουθήσατε που βγαίνει από τ' αστέρι.
- Κι εκεί θα βρείτε άνθρωπον Άγιον / δικόν Μου. Ποιμένα αυτόν εξέλεξα δια το ποίμνιόν Μου. Τούτον και σεις εκλέξατε ποιμένα να ποιμάνει / τα πρόβατα Μου, που γυρνούν έρημα δίχως στάνη.
- Νύκτα θ' ακουστεί η φωνή, και ο κόσμος τρομαγμένος / εκ της φωνής της σάλπιγγος θα μείνει σαστισμένος.
- Κι ευθύς το τόξο θα στραφεί προς νότον στην Ελλάδα / που απ' το φως το Ουράνιο θα φέγγει σαν λαμπάδα.
- Τότε θα καταφθάνουνε οι Πρέσβεις στην Ελλάδα / ολόχαρη δε η Ελλάς με βία και γρηγοράδα, πρώτη τότε αυτή θα σηκωθεί με το στρατό της / να εκπληρώσει ολόχαρη τον Ιερό σκοπό της.
- Να καταλάβει αμαχητί, τα ιερά της μέρη / που της τα πήραν οι εχθροί, που όλος ο κόσμος ξέρει.
- Τότε οι πρόσφυγες ομού από χαρά σκιρτώντες / θα τρέξουνε εις τα μέρη τους σαν αετοί πετώντες.
- Τότε ο Έλλην Βασιλεύς, ο εκλεκτός Κυρίου / εις πάντα θάναι άριστος και επί της υψηλίου / θα άρχει και θα διοικεί μετά δικαιοσύνης / και η γη θα χαίρεται εκ διαρκούς ειρήνης.

- Τα όπλα τα πολεμικά θα γίνουν εργαλεία / και άροτρα γεωργικά. / Κι ειρήνη και ευτυχία θα βασιλεύσει απανταχού / κι ως αδελφοί θα ζώσι / οι άνθρωποι επί της γης και δεν θα ερωτώσι / ο εις τον άλλον άνθρωπον μήπως και είναι ξένος / αλλά θα λέγεται αδελφός και εκ του Αδάμ το γένος.
- Έλληνες ανανήψατε αυτή είναι η αλήθεια / μη σας πλανούν οι άπιστοι πώς είναι παραμύθια!
- **Όλα αυτά θα γίνουνε, η ώρα πλησιάζει** / το σύμπαν συνταράσσεται και σας δεν σας τρομάζει; Η συμφορά που έρχεται τους ασεβείς να πλήξει / και εκ της γης αλύπητα να τους εξαφανίσει.
- Πάρετε την απόφαση και λογικά σκεφθείτε / αν θέλετε να ζήσετε και αιώνια να σωθείτε / όλοι μετανοήσατε, στραφείτε προς τα θεία / γιατί ουδεμία άλλη απ' αυτήν υπάρχει σωτηρία.
- Ο πόλεμος που έρχεται ουδέποτε έχει γίνει / τόσο μεγάλος και φρικτός, και δεν θα γένει ειρήνη, εάν δεν εκκαθαρισθεί η ήρα από το στάρι / και τα ζιζάνια να καούν σαν το ξηρό χορτάρι.

(http://www.athos.gr/index.php?option=com_content&task=view&id=617&Itemid=257)

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: (Υπό ΛΜΔ)

Έτσι βλέπει τα πράγματα ο γ. Ιωσήφ, συνθέτοντας διάφορες προφητείες. Μπορεί να υπάρξουν διαφορές, όπως πχ η Περσία να είναι αρχικά σύμμαχος των Ρώσων, η ήττα των Ρώσων να μην είναι τόσο μεγάλη, εφ' όσον, κατά άλλες προφητείες, δεν θα υπάρξει ουσιαστικά νικητής, ενώ οι αναφορές για τη Βουλγαρία δεν είναι γνωστές σε μας από κάποια έγκυρη προφητεία. Σημειωτέον ότι για τις προφητείες που δεν ανευρίσκονται μέσα στον κανόνα Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, χρειάζεται απαραίτητα διασταύρωση από μία ακόμη τουλάχιστον Πατερική πηγή. Αλλά και οι προφητείες της Βίβλου ερμηνεύονται αξιόπιστα μόνο από τους Αγίους.

1. Παραχωρημένα, δηλ. να συμβούν κατά παραχώρηση Θεού, όχι κατά ευδοκίαν που είναι το πρώτο θέλημα του Θεού, κατά τους θεολόγους, αλλά κατά παραχώρηση, διότι δεν μετανοούν οι άνθρωποι, και δεν μπορεί να γίνει κάτι καλύτερο γι' αυτούς. Σε άλλη έκδοση: «αλλά είναι πεπρωμένα», που όμως είναι παρεξηγήσιμο.
2. Αρκτος = Ρωσία και σύμμαχοι. Η Τουρκία τότε καίγεται.
3. Στενά στην πρώτη φάση του πολέμου είναι μάλλον αυτά του Σουέζ.
4. Αυθωρεί = αυτή την ώρα δηλ. άμεσα. Χρειάζεται προσοχή γιατί οι Έλληνες, όχι μόνο οι Κρήτες είναι αρκετά εμπαιχθείς στα πολιτικά, και πιάνονται κοροϊδα από τις μεγάλες δυνάμεις, για τα συμφέροντά τους.
5. Στα όρια της Πόλεως για τα Στενά. Εδώ πρόκειται βέβαια για τα στενά (Δαρδανέλια) που δίνουν έξοδο της Πόλης (Κωνσταντινούπολης), αλλά και της Ρωσίας στη Μεσόγειο.

Άγιος Κωνστάντιος ο Ρώσος :

Πρόκειται για Ρώσο νεομάρτυρα († 26 Δεκ. 1743, στην Κωνσταντινούπολη) σύμφωνα με Ρωσικές πηγές του διαδικτύου, που εμόνασε και στην Ι. Μονή Μεγίστης Λαύρας του Αγίου Όρους, ή για Ρώσο επίσκοπο (†1806) κατά χειρόγραφο της Ι. Μονής Κωσταμονίτου Αγίου Όρους, που μας άφησε κάποιες προφητείες:

ΚΕΦ. Α ΘΕΛΕΙ ΓΕΝΕΙ ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΣΚΕΙ.

ΚΕΦ. Β ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΣ ΑΥΘΕΝΤΗΣ ΘΕΛΕΙ ΕΤΟΙΜΑΣΕΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ΕΝΑ ΑΙΜΑΤΩΔΗ ΛΟΥΤΡΟΝ.

ΚΕΦ. Γ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΘΕΛΕΙ ΛΥΠΗΣΕΙ ΚΑΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ.

ΚΕΦ. Δ ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΔΥΝΑΜΕΙΣ.

ΚΕΦ. Ε Ο ΦΘΟΝΟΣ ΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ.

ΚΕΦ. ΣΤ ΔΙΑ 3 ΗΜΕΡΑΣ ΘΕΛΟΥΣΙ ΦΑΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΑΙ.

ΚΕΦ. Ζ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΦΘΟΡΑ ΔΙΑ ΞΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΚΕΦ. Η ΕΙΣ ΤΑΣ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΑΥΞΗΣΕΙ ΟΙ ΑΙΜΑΤΩΔΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΙ ΚΑΙ ΝΙΚΑΙ.

ΚΕΦ. Θ ΕΙΣ ΤΑΣ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΔΥΟ ΑΝΗΚΟΥΣΤΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ.

ΚΕΦ. Ι ΕΙΣ ΤΑΣ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΖΕΣΤΗ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ.

ΚΕΦ. ΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ*.

ΚΕΦ. ΙΒ ΘΕΛΕΙ ΕΚΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΠΕΡΙΟΝ.

Δις τρισάριθμος χιλιαντάδος νόει, όταν τέρμα φέρωσιν, συν έβδομον αιώνα, ξανθόν γένος ορμήται πρός Βυζάντιον τάχα προς γενής ανακτόρων δειχθήση.

Ωδε Πύλη θρήνησον επ' άκρα νέμων, στέφος γαρ εν σοί, το στέφος όταν άρη, προς ύψος ήξω την πατηθείσαν χάριν, εφευροί μοι και κόψατε και τέλος αλαζόνας. Οπηνίκα μεν εις Άδην τρέχειν πάντας τοις εν τάφοις σπεύδοντας έξω, των δυσσεβών συστήματα κόπτετε ξίφος. **Φευ σοι Πελοπόννησος πολεμηθήση, ούχ ως ξένος κίνδυνος, αλλ' οικείως**, πλείστα κόλα μένουσιν **εν εξαμίλει**. Γόθου συριγμός υιόν της Άγαρ φεύμα, όγε τρισαθλιόματος ύδατος του αλφαίως, ω των συμφορών τής νήσου τής Ελλάδος! μάλλον και τα πρώτιστα πάση τη κτίσει.

*Σημ. ΛΜΔ: Κατά την Αποκάλυψη θα χαθεί άμεσα το 1/3 της ανθρωπότητας κατά την τελική φάση του μεγάλου (3^{ου} παγκοσμίου) πολέμου. Εδώ η αναφορά στην Πελοπόννησο, και κατ' επέκταση κατά τόπους στην Ελλάδα, **προβλέπει εσωτερικό μέτωπο**, πιθανόν από μουσουλμάνους παρεπιδημούντες. Αλλά η αποδοκιμασία τους από τους Γερμανούς, (Γόθους, Ευρωπαίους κατά γενικότερη έννοια, μαζί και Ρώσους) τρέπει σε φυγή τους Αγαρηνούς. Οι ημερομηνίες ίσως είναι με το παλαιό ημερολόγιο, οπότε πχ η 18^η Μαρτίου είναι 18+13=31^η Μαρτίου με το νέο, και η 8^η Ιουλίου 8+13=21^η Ιουλίου με το τρέχον ημερολόγιο.

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μοναχού (Βατοπ.) με τίτλο:
"Περί Συντελείας και Αντιχρίστου"

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

«Καί ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ... ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται¹²¹». Μὲ αὐτό τὸ προοίμιον ἐπισημαίνομεν στίς ἔσχατες τοῦτες ἡμέρες «τά σημεῖα τῶν καιρῶν», πού οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις μᾶς κρατοῦν μέ κομμένη τὴν ἀνάσα γιὰ τὰ ἐπερχόμενα. Προαναφέραμε στήν πρώτη καὶ δεύτερη ἔκδοση τοῦ μικροῦ τούτου βιβλίου, θέσεις τινάς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἀλλά καὶ γνωμικά καὶ κρίσεις τῶν κατὰ καιρῶν διαφόρων Πατέρων τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ἡ προσδοκία μας ἦτο ἐστραμμένη στοὺς «καιροὺς καὶ χρόνους οὓς ὁ Θεός ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» πότε ἄραγε θά ἐμφανισθοῦν; Ἀμφιβολία πραγματώσεώς των δέν ὑφίσταται ποσῶς, γιατί «οὐ γάρ ἰδίῳ θελήματι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι», οὐδέ τὸ πανάγιον Πνεῦμα τὸ ἐρευνῶν τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πεποίθησίς μας πάντοτε στηρίζεται στὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία, οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται¹²²». Τὴν περιέργειά μας ὅμως κίνησε τὸ σημεῖο τῆς ταχύτητος τῶν τόσων ραγδαίων γεγονότων πού σχεδόν σέ χρόνο ἡμερονυκτίου ἐναλλάσσονται. Ἡ πραγματικά μεγάλη αὐτὴ ταχύτης τῶν μεταλλαγῶν μέσα στὸν παγκόσμιον στίβο μᾶς προκαλεῖ τὸ δέος καὶ τὴν λεπτομερέστερη προσεκτικότητα στὰ δεδομένα «ἵνα μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί» κατανοήσουμε τὸν λόγο καὶ τὴν ἔννοια τῶν συμβαινόντων, «μήποτε βαρῆθωσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη»¹²³.

Ἡ πραγματικὴ ἢ μᾶλλον ἀκριβὴς ἐρμηνεία μᾶς προφητείας, εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκβάσεώς της μαρτυρεῖται, καὶ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπαληθεύσεις τῶν σημερινῶν γεγονότων μᾶς ἀφυπνίζουν καὶ

πείθουν ότι ὄντως «ὁ καιρός ἐγγύς ἐστίν καί οὐκ ἔστι μῆκος χρόνου».

Ἕνα χειροπιαστό παλαιότερο σημεῖο πού μᾶς πληροφοροῦσε τήν ἐγγύτητα τῶν καιρῶν, ἦτο ἡ συνάθροις τῶν Ἑβραίων σύμφωνα μέ τόν λόγο τῆς γραφῆς πού ὁ Κύριος μας χάραξε. «Καί Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν¹²⁴». Ὁλοκλήρωσε δέ ὁ Παῦλος μέ τό «ὅταν πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν τότε πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται¹²⁵». Αὐτήν τήν ἐθνική μόνο σωτηρία αἰνῆττεται ὁ γραφικός ἐδῶ λόγος, γιατί τήν πνευματική σωτηρία ἀπέκλεισε ὁ Κύριός μας μέ τό, «ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος¹²⁶», καί «οὐ μή μέ ἴδετε ἀπ' ἄρτι ἕως ἄν εἴπητε εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», τῆς Δευτέρας ἄρα παρουσίας Του. Αὐτή λοιπόν ἡ συνάθροις τῶν Ἰουδαίων σέ ἔθνος, ἦτο ἕνα κοσμοϊστορικό ἀναμενόμενο γεγονός, σημεῖο προφανές τῶν ἐσχάτων καιρῶν, πού οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τό προσδιορίζουν. Συγκεκριμένα, τήν ἡμέρα πού κατέλαβαν τήν Ἱερουσαλήμ μέ τόν περιβόητο πόλεμο τῶν ἑξή ἡμερῶν, ὁ ἀρχираββίνος των ἐκήρυττε μέ θρίαμβο. «Κατελάβομεν τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ καί εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τήν Μεσσιανικήν ἐποχή διὰ τόν Ἰουδαϊκόν λαόν».

Ὁ πραγματικός Μεσσίας Χριστός, ὁ Κύριός μας, «εἰς τά ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον, ἄλλος ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνον λήψονται¹²⁷». Αὐτόν λοιπόν προσδοκοῦν οἱ δυστυχεῖς Ἑβραῖοι καί ἐτοιμάζουν τά τῆς βασιλείας του ἐπί σειράν ἐτῶν καί αἰώνων. Εἶναι δέ κατάδηλον ἀπό τās γραφάς καί τās προρρήσεις τῶν πατέρων μας, πώς ὁ ἐπί τά τέλη τῶν αἰώνων ἐμφανισθησόμενος δέν θά εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀλλά ὁ κατονομασθεῖς ἄνομος καί υἱός τῆς ἀπωλείας, ὅπου θά κλείσῃ καί ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ὑπό τῆς πανσωστικῆς τοῦ Κυρίου μας δυνάμεως κι' ἐξουσίας. Αὐτό λοιπόν καί μόνον ὡς σημεῖο τῶν καιρῶν πού ἐπραγματόθη στίς ἡμέρες μας, ἦτο ἱκανόν νά μᾶς πείσῃ περί τῆς ἐγγύτητος τῶν καιρῶν. Αὐτά ὅμως πού σήμερα συντελοῦνται καί κάθε μέρα ἐναλλάσσονται μᾶς συγκλονίζουν κυριολεκτικά καί διερωτώμεθα ὅχι πλέον περί χρόνων ἢ καιρῶν, ἀλλά περί μηνῶν ἢ ἐβδομάδων ἄν θά ἔχωμεν περάσῃ!

Τίς λογικός θά πίστευε ποτέ ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο μεγαλυτέ-

ρων δυνάμεων στόν κόσμο θά διελύετο σέ δεκαπέντα μόνον ἡμέρες, καί κοινωνικά καί οικονομικά καί ἰδεολογικά; Ὅτι ὁ πανίσχυρος Μαρξισμός πού δηλητηρίασε τό τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ, θά διαλυόταν μετά τόσης εὐκολίας, ὡς χάρτινος πύργος καί ὡς δρᾶμα ἐπί σκηνῆς; Ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται προσοχή, γιατί ἀλλάζει τό σκηνικό τῶν γεγονότων εἰς τήν ροήν τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπο φυσικό φαινόμενο ἡ μεταστροφή τοῦ ρωσσικοῦ ὑπερκολοσσοῦ, ἀλλά ζωντανό σημεῖο τῆς θείας ἐπεμβάσεως, πού σάν ἕνας μέγας συνδετικός κρίκος θά ἀποκαλύψῃ πολλά ἐντός ὀλίγου. Τό μέν τέρας τοῦ βάρβαρου ἀθεϊσμοῦ κατεγκρημίσθη σάν πομφόληξ, ἀλλά τά ὀλέθρια παράγωγά του τί θ' ἀπογίνουν;

Ἦδη τά προοίμια τῆς ταραχῆς μαρτυροῦν ὅτι κάτι προοιωνίζεται ἀπό βορρά, γιατί ὁ πνευματικός νόμος τῆς τόσης παραχρήσεως καί τοῦ βανδαλισμοῦ κατά παντός ἱεροῦ καί ὁσίου καί πάσης ἀληθείας, θά ἐξοφληθῇ ὑπό τῶν «τῇν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων». Ἡ συνέχεια αὐτή μᾶς πείθει περί τοῦ προφορικοῦ ρήματος τοῦ Ἰεζεκιήλ ὡς κατ' ἐξοχήν ἀρμοδίου στήν περίστασι. «Υἱέ ἀνθρώπου τί σύ ὄρᾳς; Λέβητα ὑποκαιόμενον οὐ τό πρόσωπον αὐτοῦ ἀπό βορρᾶ. Καλῶς σύ ὄρᾳς ὅτι ἀπό Βορρᾶ ἐκκαύσω τά κακά!»! Κάθε ἀλήθεια τῆς θείας ἀποκαλύψεως μόνον στή χρονική της περίοδο ἐρμηνεύεται σωστά καί φαίνεται ὅτι τό ἔναυσμα τῶν ἐπερχομένων πλησιάζει. Σ' αὐτό τό θέμα μᾶς τρόμαξε καί μία μαρτυρία ἀπό ἀληθινό στόμα, πού ἀκούσαμε στή τελευταία μας ἐπίσκεψη στήν Ρωσσία, γιά τά ἐπικείμενα δεινά, ἀφοῦ διεσταυρώσαμε μέ ἀκρίβεια γεγονότα πού μᾶς προεῖπε καί ἤδη συνέβησαν.

Στό παρελθόν φαινόταν ριψοκίνδυνος ὁ χρονικός προσδιορισμός προφητικῶν ἀποκαλύψεων καί πολλοί πού ἐπεχείρησαν τέτοια, φάνηκαν ὑπερβολικοί. Τώρα ὅμως στήν καταφανῆ ἐπιτάχυνσιν τῶν παγκοσμίων μεταβολῶν, ἀναγκαζόμεθα νά ἀναθεωρήσωμεν τίς ἐπιφυλάξεις μας, γιατί εἶναι αἰσθητή ἡ κατ' εὐθείαν θεία ἐπέμβασις.

Ὁ ἅγιος Νήφων ὁ Κωνσταντιανῆς, «Ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος», στά πολλά ὑπερφυσικά του ὁράματα, ἀναφέρει κάπου

σάν ἐσχατολογικό ὄρο ὅτι, ὅταν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐρευνοῦσε τά βιβλία τῶν αἰώνων ἔφθασε μέ τήν σειρά ἕως τόν δικό μας σήμερον αἰῶνα. Ἐξέφρασε τήν δυσaréσκειά του γιά τήν ἐνυπάρχουσα κακία ὑπέρ τούς λοιπούς αἰῶνας καί ὅταν προχώρησε ἕως τό μέσον, ἔκλεισε τό βιβλίό καί εἶπε μετ' ὀργῆς. Θά τόν κόψω στήν μέση γιατί δέν ἀνέχομαι τήν δυσωδία πλέον! Καί διέταξε τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ νά ἐτοιμάσῃ τά τῆς Κρίσεως. Αὐτό ἀσφαλῶς εἶναι σημαντικό γιά τούς πιστούς, ἀλλά φαίνεται μακρινό ἢ δυσκατάληπτο, κι ἂν δέν τό συναντούσαμε διασταυρούμενο στίς μέρες μας ἀπό πνευματικά πρόσωπα, θά μᾶς ἔμενε γριφῶδες. Ἡ κοπή στό ἥμισυ τοῦ αἰῶνα μας ἐρμηνεύθηκε συγκεκριμένα μέ τήν νέα θεωρία τοῦ ὁσίου Ἐπισκόπου Καλλινίκου τοῦ Ρίμνικ τῆς Ρουμανίας πού χρημάτισε ἡγούμενος στήν Μονή Τσερνίκα, ἐπί τριακονταετία. Κατά θεϊαν οἰκονομίαν, ἐξασκόντας τά πνευματικά του καθήκοντα ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χρειάστηκε νά ἐπεκτείνῃ τήν πνευματική του μάνδρα γιά τήν αὐξηση τῶν μοναχῶν. Οἰκονόμησε ὁ Κύριος καί τοῦ ἐδόθησαν ἀρκετά χρήματα γιά τό σκοπό αὐτό καί ἔμενε πλέον ἢ ἀπόφασις, ἀλλά εἶχε τότε διαδοθῇ κατά κόρο στήν Ρουμανία ὅτι, κατά τό 1848 θά γινόταν τό τέλος τοῦ κόσμου. Πράγματι κατ' αὐτή τήν περίοδο σ' ὅλη τήν Εὐρώπῃ ἐγιναν πολλές ταραχές καί μεταβολές κοινωνικές καί οἰκονομικές. Καταφεύγοντας ὁ ἅγιος ἄνθρωπος στήν προσευχή, ζητοῦσε ἀπό τό Θεό πληροφορία, ὅπως καί κάθε πνευματικός ἄνθρωπος. Πράγματι, ὅπως προσηύχετο ἀκουμπισμένος στό σκαμνάκι του, ξαφνικά βρέθηκε, στήν πραγματικότητα καί ὄχι στό ὄνειρό του, στό διπλανό νησάκι τοῦ ἁγίου Γεωργίου πού προγραμματίζε νά κτίσῃ τό μοναστήρι του καί οἱ δύο ἅγιοι μαζί, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὡς προστάτης τῆς παλαιᾶς του Μονῆς καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος πού θά ἦτο τῆς νέας Μονῆς, τόν παρατήρησαν γιατί καθυστεροῦσε καί δέν ἄρχιζε τήν οἰκοδομή, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τά χρήματα. Τότε ὁ γέροντας μέ φόβο κι' εὐλάβεια τούς ἀπεκρίθη ὅτι, φοβᾶται ν' ἀρχίσῃ τήν οἰκοδομή τῆς Μονῆς, γιατί ὑπάρχει ἡ ἐκδοχή τῆς συντελείας καί πρός τί οἱ τόσοι κόποι; Οἱ ἅγιοι τοῦ εἶπαν νά κοιτάξῃ πρός ἀνατολάς. Ὅταν ὁ Γέροντας γύρισε τό βλέμμα πρός τήν Ἀνατολή, δέν μπορούσε νά δῇ τόν

οὐρανό παρά μόνο μία μεγάλη φωτεινή λάμψη. Μή μπορόντας νά κρατηθῇ ἄλλο στά πόδια του ἀπό τόν μεγάλο φόβο, ἔπεσε κάτω σάν νεκρός. Τόν σήκωσαν τότε οἱ ἅγιοι καί τοῦ εἶπαν νά ξανακοιτάξῃ πρός τήν Ἀνατολή γιά νά ἰδῇ τό Μυστήριό τῆς Θείας Προνοίας. Εἶδε τότε, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγία Τριάδα, ὅπως τήν ἔχουν οἱ εἰκόνες ζωγραφισμένη, καί ἀπό κάτω τῆς σέ χρυσή περγαμηνή εἶδε γραμμένα μέ μεγάλα γράμματα: «7.500 ἀπό Ἀδάμ».

Ἐάν λοιπόν τό μέσο τοῦ αἰῶνα μας εἶναι 7.500 χρόνια καί ἀφαιρέσουμε ἀπό τόν ἀριθμόν αὐτόν τά χρόνια πού πέρασαν μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, πού σύμφωνα μέ τήν Χριστιανική κοσμογονία εἶναι 5.508 χρόνια, τότε φθάνομεν στήν ἐγγυτάτη χρονολογία τῶν ἡμερῶν μας πού εἶναι τό 1992! Τί νά ποῦμε τώρα πῶς εἶναι σύμπτωσης, ἢ ὄντως «ἐλήληθεν ἡ ὥρα γιά τό μή ὑπάρχειν ἔτι μήκος χρόνου»;

Τρίτο πάλι θέμα ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶναι τό συνάθροισμα Ε.Ο.Κ. πού συνεχῶς ἐξαπλοῦται καί σύντομα θά τριγύσωμεν τούς καρπούς τῆς. Δέν ἐρμηνεύομεν, οὔτε τήν ὀνομασίαν, οὔτε τήν προσαρτηθεῖσαν ιδιότητα πού βαρύγδουπα ἐξυπακούεται. Τίποτα ἀπ' αὐτά δέν ἔχουν σχέση μέ τόν πραγματικό σκοπό καί τήν ἀποστολή αὐτῆς τῆς ἐταιρείας, ὅσο κι' ἂν τήν ὠραιοποιοῦν μερικά ἀπό τά μέλη τῆς. Ἐκεῖνο πού προκαλεῖ πραγματική ἀνατριχίλα στούς συνειδητούς Ἕλληνες καί Χριστιανούς συνάμα, εἶναι μιά ἐπαλήθευσις τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν πού ἐπί δεκαετίες καί ἑκατονταετηρίδες ὀλόκληρες τήν ὀνειρεύοντο καί τήν προετοιμάζαν πυρετωδῶς! Γιά μᾶς Ε.Ο.Κ., δέν σημαίνει τίποτα ἄλλο ἄξιον λόγου, παρά μόνο τήν φωλέαν αὐτῶν πού ἡ θεῖα ἀποκάλυψις ἀναφέρει γιά τήν ἐκκόλαψη τοῦ νεοσσοῦ των πού μέ τόση νοσταλγία προσδοκοῦν. Ἐάν οἱ δυσοίωνοι καιροί μας εἶναι γι' αὐτούς ἡ Μεσσιανική περίοδος τοῦ λαοῦ των, δέν εἶναι ὁ δικός μας χαρακτηρισμός ὑπερβολή, ἀλλά σωστή διάγνωσις. Δέν ἀποτελεῖ τοῦτο σημαντικότερον σημεῖον τῶν καιρῶν καί μάλιστα γιά τήν Ἑλλάδα καί τούς Ἕλληνας πού προσέφεραν ὑπεράνθρωπες θυσίες γιά ἠθικές ἀξίες, ἀνθρωπισμό καί δημοκρατία πάνω στά ὁποῖα θεμελιώθηκε κι' ἐπεκράτησε ἡ Εὐαγγελική

ἀλήθεια; Καί οἱ νῦν ἀποτελοῦντες ἐπὶ Ε.Ο.Κ., ἤκουσαν κάποτε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου κι' ἐπίστεψαν. Ποῦ εἶναι ὅμως τώρα ἡ ὀρθή πίστις σ' αὐτά τὰ ἔθνη; Ἡ Ἑλλάδα πού δέν ζεῖ χωρίς εὐσέβεια, πῶς τώρα θά συγχρονισθῇ μέ αὐτὴν τὴν παμφυλίαν πού μόνο ἡ σύγχισις καί ἡ δεισιδαιμονία περισσεύει; Πῶς τώρα τό ὀρθόδοξο δόγμα θά κρατηθῇ, καί ἡ ἐκ τούτου χριστιανική ἠθική, πού οἱ Πατέρες μας μέ τόσην σαφήνεια κι' ἀκρίβειαν ἐδογματίσαν; Ποῦ ἡ οἰκογένεια μέ τούς ἠθικούς θεσμούς τοῦ γάμου, ποῦ τὰ λοιπά ἦθη κι' ἔθιμα τῆς φυλῆς πού μᾶς συγκρότησαν καί στίς πιό ζοφερές ἡμέρες τῆς δουλείας; Ἀλλ' ἐάν ἡ σημερινή παρακμή καί καθίζησις τῶν ἠθῶν μας, ὁμολογουμένως προῆλθε ἀπό τὴν ἐκ μέρους τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἐπίδραση, διὰ τοῦ τουρισμοῦ καί τῆς ἐπικοινωνίας, τί μέλλει γενέσθαι ὅταν καταργηθοῦν τὰ σύνορα καί κατοικήσουν στά σπίτια μας οἱ πάσης φύσεως Εὐρωπαῖοι; Ἴσως ἐδῶ θά χαρακτηρισθοῦμεν ὑπερβολικοί, ἀλλὰ στό τρυγητό τῶν Πανευρωπαϊκῶν προϊόντων ποῖος θά πληρώσῃ; Ἡ μόνη μας παρηγοριά κι' ἐλπίδα εἶναι ἡ ζωντανή μας πεποίθησις πῶς θά μᾶς σώσῃ ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας μέ τίς δικές των πρεσβεῖες ὡς καί τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων μας. Πιστεύομεν ἀκράδαντα κι' ἐλπίζομεν ὅλοι οἱ ἐνσυνείδητα εὐσεβεῖς ὅτι, θ' ἀκούσῃ τὴν πτωχὴν μας δέησιν ὁ Κύριός μας καί θά μᾶς σώσῃ ἀπ' αὐτόν τόν κατακλυσμό καί τὴν θεομηνίαν, ὅπως τοσάκις ἔσωσε τό γένος μας ἀπό τόσους παλαιούς κινδύνους. Ὁ λόγος πού μᾶς κίνησε νά ἐκφρασθοῦμεν ἔτσι, εἶναι ἡ ἐσχατολογικὴ πραγματικότης πού διαφαίνεται ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῶν καιρῶν, ἓνα τῶν ὁποίων εἶναι καί οἱ διάφοροι ὀρισμοὶ τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν, τῶν ὁποίων τούς χαρακτηρισμούς διαπιστώνουμεν ὅτι ἤδη ἐκπληρώνονται ὁ ἓνας κοντά στόν ἄλλο. Ἐξηγούμεθα ὅμως. Δέν εἶναι οἱ Σιωνισταὶ δυνατοὶ ἢ ὑπολογίσημοι, οὔτε ὅλα αὐτά θά συμβοῦν γιατί αὐτοὶ τὰ εἶπαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ θά γίνουν τὰ εἶπαν. Ἐμεῖς ὅμως τὰ ξέραμε μέ τό πνεῦμα τό ἅγιον πού συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν μας καί ἄρα τὰ προσδοκοῦμε, γιατί πίσω ἀπὸ αὐτά κρύβεται ἡ λύτρωσίς μας. Αὐτό πού γιὰ μᾶς ἔχει σημασία δέν εἶναι ποιός τὰ προκαλεῖ, ἢ τί εἶναι αὐτά τοῦτα τὰ σημεῖα, ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν συμπεραίνομεν εἰς ποίαν εὐρισκόμεθα περίοδο κι' ἐποχὴ καί ὡς πιστοὶ δοῦλοι ἀναμέ-

νομεν ἐρχόμενον τόν Κυριόν μας μέ τὰς θείας βουλὰς. Ποῖος ὅμως τώρα θά πείσῃ τοὺς Εὐρωπαίους ὅτι τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς Ε.Ο.Κ. δέν εἶναι εὐεργεσίες καί προσφορές, ἀλλὰ ἡ ἐσχατὴ δουλεία καί συντριβὴ τῆς προσωπικότητος καί ἡ βαρβαροτέρα ἐξάρτησις καί ὑποταγὴ στήν Σιωνιστικὴ ὑπερκυβέρνηση πού ἐκκολάπτει ἤδη τόν ἀναμενόμενον γι' αὐτοὺς Μεσσία; Γιὰ τὴν ὥρα περισσεύουν τὰ συνθήματα τῆς οἰκονομίας, τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἐλευθερίας κι' ὅσα ἄλλα προσιτὰ κι' εὐχάριστα. Οἱ τολμηροὶ τῶν ὅμως ἐγκέφαλοι μέ μίαν ὅποσόν προπέτεια μᾶς εἰδοποιοῦν καί γιὰ τὰ πραγματικὰ των προϊόντα, κι' ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶναι τό εὐρύτατα κυκλοφοροῦν μέ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ». Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μᾶς πείθουν οἱ φαντασταὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς ὅτι, «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν καί ἰδοὺ τὰ πάντα γίνονται καινά» καί ἡ ὑπὸ τόν νέον ἄρχοντα καί κυβερνήτη, «τόν ἀναμενόμενον Μεσσία», τὰ πάντα θά ἀνακαινισθοῦν καί θά εὐημερήσουν, ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καί ὄχι ἀφηρημένα στοὺς οὐρανούς ὅπως ἐδίδαξαν οἱ Χριστιανοί. Δέν εἶναι μόνο ἡ θεωρία τῆς Νέας Ἐποχῆς πού μαστίζει σήμερον τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ἀλλὰ σωρεία πλανῶν καί δεισιδαιμονιῶν πού φρίττει κανεὶς μέ τὴν καλπάζουσάν τους ἐξάπλωσιν. Ὅσα προαναφέραμε καί ὅσα τώρα ἐπισυνάπτομε, δέν εἶναι κάτι τό νεώτερο καί πρόσφατο, ἀλλὰ ἡ ὑφισταμένη προφητικὴ χάρις καί δύναμις τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μᾶς προανήγγειλε κατὰ καιροὺς τὰ μέλλοντα συμβαίνειν καί μέ τὰ διάφορα σύμβολα καί σημεῖα μᾶς ἀφυπνίζει γιὰ περισσότερη ἐτοιμασίαν «ἐπεὶ ὁ καιρὸς ἐγγὺς ἐστίν καί οὐκ ἐστὶν μῆκος χρόνου».

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
"ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΝΑ ΣΥΜΒΩΣΙ"

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
του Ἀββᾶ Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος
περί τῶν Μοναχῶν τῆς ἐσχάτης γενεᾶς.

Ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ προεφήτευσεν, εἰπὼν, ὅτι εἰς τὰς ὑστερινὰς ἡμέρας τοῦ ἐβδόμου καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἡ μοναδική πολιτεία θέλει ἀμεληθῇ τελείως καὶ μέλλει καταφρονεθῇ τόσον ἡ ψυχική σωτηρία ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς ὥστε οἱ ἀδελφοὶ νὰ περιέρχωνται ἀναμέσον τῶν θορύβων καὶ ταραχῶν, ἐσκοτισμένοι, ἀνωφελεῖς, καὶ ράθυμοι, τὴν ἀρετὴν παντελῶς μὴ ἐπιμελούμενοι· ὑποδουλωμένοι εἰς τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας· διότι ἐκεῖθεν ὅπου ἐκαύθη ὁ Σατανᾶς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀγωνιστῶν ἐκεῖθεν καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ καύσῃ καὶ νὰ φλογίσῃ καὶ ὅθεν ἐνίκηθη, ἐκεῖθεν ἔχει καὶ αὐτός νὰ νικήσῃ τοὺς ἀμελεῖς καταφρονητὰς Μοναχοὺς. Ὅπου δὲ ἐπλεόνασεν ἡ δικαιοσύνη

ἐκεῖ θέλει ὑπερπερισεύση ἡ ἁμαρτία καὶ ἀνομία, διότι θέλει ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ θέλει συναναστρέφονται Μοναχοὶ ἀναμέσον τῶν πόλεων χωρὶς φόβον, περιερχόμενοι τὰς κώμας μέ γαστριμαργίας καὶ οἰνοποσίας, καὶ ἀναμέσον τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου συναναστρεφόμενοι, ἐν ἀσελγείαις, ἀκαθαρσίαις σαρκὸς συμφερόμενοι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις θέλει εἶσθαι μῖσος, φθόνος, φιλονικεῖαι καὶ μάχαι εἰς τὰ Κοινόβια, μέχρι φόνων, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς Λαύραις ἰδιορρυθμαῖς, ἐκ τῆς κακίας τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἕτερον πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡμελήθησαν οἱ κανόνες καὶ Πνευματικοὶ ἀγῶνες. Θέλουν προχειρίζεσθαι ἡγούμενοι καὶ ποιμένες αὐτῶν ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι, ἀπρόκοποι, ἀνωμελεῖς καὶ ἀγροῖκοι, μὴ διακρίνοντες τὴν δεξιάν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς καὶ ἀσυντεχεῖς, φιλομέριμνοι καὶ τὰς διακονίας ἀναιδῶς προχειζόμενοι, τὰ πρωτεῖα μέ δῶρα ἀρπάζοντες καὶ ἐπεμβαίνοντες εἰς τὴν Ἡγουμένην, μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καὶ νουθετεῖν τὸ ποίμνιον τῆς ἀδελφότητος· καὶ μὴ γνωρίζοντες ὅτι εἶναι αὐτοὶ τύπος καὶ παράδειγμα ὠφελείας τοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καὶ καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται.

Μέλλουσι δὲ κολάζεσθαι οὐ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ ράθυμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δόκιμοι, καὶ οἱ ἐγκρατεῖς καὶ ἐνάρετοι ἀδελφοί.

Μετά ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς ὅτι νέφος καὶ λαίλαψ ὁμίχλη σκοτεινὴ πειρασμῶν φοβερῶν ἐπεσεν εἰς τοὺς Μοναχοὺς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, καὶ ὅτι ἐδιώκοντο οἱ Μοναχοί, καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἀπὸ ὀλεθρον αἰρέσεων, ἠναγκάζοντο οἱ πολλοὶ ρίπτοντες τὸ σχῆμα νὰ ὑπανδρεύωνται. Τότε οἱ ὀλίγοι ἀγωνισταὶ οἱ εὐδοκίμησαντες ὡς ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐν χωνευτηρίῳ ἐν θλίψει πολλῇ καὶ διωγμῶν ὡς καὶ στενοχωρία εὐδοκίμησουσιν· ὅσοι δὲ φανῶσι δόκιμοι καὶ νικηταὶ τῶν τοσού-

των δεινῶν πειρασμῶν μεγαλυνθήσονται καὶ δοξασθήσονται καὶ τιμηθήσονται παρὰ Θεοῦ περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βαστάσαντας τό βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα καὶ τὸν παγετόν τῆς νυκτός. Μετά ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς ὅτι παρῆλθεν ὁ χειμὼν ἐκεῖνος τῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν, καὶ ἡ στενοχωρία τῶν δεινῶν αἰρέσεων καὶ ἐγένετο γαλήνη, καὶ ἄνεσις.

Πάλιν ὁμως μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν ἀμεληθήσεται τό Ἀγγελικόν Τάγμα τῶν Μοναχῶν καὶ περισσότερον τῶν πρώτων, πειρασμοὶ ἐπαναστατήσονται καὶ βιαιότεροι. Εἶδεν δέ ὅτι οἱ Μοναχοὶ συνεμιγνύοντο ἀσέμνως μέ Μοναχάς, καὶ ὅτι ὁμοῦ μέ τήν κακὴν ἐπιθυμίαν συνεμήχθη καὶ ἡ τυραννία ὥστε καὶ οἱ μή θέλοντες διεφθείροντο. Οἱ δέ ἱερεῖς μέ πορνείας καταμολυνόμενοι, καὶ αἱ πρεσβύτεραι αὐτῶν μοιχεύόμεναι, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἐτέρας μοιχεύοντες.

Τότε δέ γενήσεται ὀργή θεήλατος καὶ καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ πονηρά γενεά ἐκεῖνη, καὶ ἀπελεύσεται εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον.

Μακάριοι λοιπόν τότε ὅσοι οὐχ' ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἀνομοωτάτην πράξιν τῆς ἀσελγείας ἥτις εἶναι βιαιότερα καὶ βαρυτέρα τοῦ φόνου· ἀλλ' ἀντιστήσωσιν καὶ ἐλέγξωσιν τὴν ἀνομίαν ὡς ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, καὶ θριαμβεύσουσι ἐλέγχοντες τὴν αἰμομιξίαν· καὶ ἀποκτανθῶσιν ὑπὸ τῶν μίαιρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἀσελγῶν ἀνθρώπων τοῦ τότε καιροῦ· ἀναπαυθήσονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ τῶν ἐνδοξοτάτων Πατριαρχῶν καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων ὠραϊζόμενοι καὶ συνευφραινόμενοι, ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος ἐπιτύχωμεν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ο «Α Σ Ε Β Η Σ»

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Σ Τ'

* * *

Ο «ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ ΨΕΥΔΟΜΕΣΣΙΑΣ»

19. Ποιός είναι ο 'Αντίχριστος, ο «ἀναμενόμενος Ψευδομεσσίας» τῶν 'Εβραίων, ὅπως αὐτός ἐπισημαίνεται στὰ ἱερά κείμενα τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης;

Ὅταν οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προφήτευσαν τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία, τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὡς «προσδοκία ἐθνῶν», συγχρόνως προφήτευσαν - μέ διαφοροποιημένο περιεχόμενο - καί τὴν ἐμφάνιση τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας», τοῦ 'Αντιχρίστου, ὡς «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων». Κι' αὐτό, γιὰ νά μὴν μπορεῖ νά δικαιολογηθεῖ ὁ 'Εβραϊκός λαός - προσηλωμένος ἀκόμα στὸ Μωσαϊκὸ νόμο - ὅτι, δέν κατάλαβε τοὺς προφῆτες καί πίστεψε στὸν Ψευδομεσσία.

Ὁ Πατριάρχης 'Ιακώβ, προλέγοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει:

«'Ιούδα, σέ αἰνέσαισαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος λέοντος 'Ιούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων καί ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείπει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα καί ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ,

καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν. Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ καί τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ καί ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, καί λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα» (Γέν. Κεφ. ΜΘ', ἐδ. 8 - 12).

Τὴν προφητεία αὐτή, ἐρμήνευσε μέ κάθε λεπτομέρεια ὁ 'Αγιος 'Ιππόλυτος:

«'Αλλ' ἐπεὶ αὐτὰ τὰ ρητὰ προτρέπεται τοῦ λέγειν, οὐδέ τοῦτο παραλείψομεν. Ἔστι γάρ ὄντως θεῖα καί ἔνδοξα, δυνάμενα ὠφελεῖσαι ψυχὴν. «Σκύμνον γάρ λέοντος» εἰπὼν ὁ προφήτης τὸν ἐξ 'Ιούδα καί Δαβίδ, τὸν κατὰ σάρκα γενόμενον παῖδα Θεοῦ ἐσήμανεν· ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν «ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης» ἔδειξε τὸν βλαστήσαντα καρπὸν ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, μὴ ἐκ σπέρματος γεννώμενον, ἀλλ' ἐξ ἀγίου πνεύματος συλλαμβανόμενον, καί τούτου ὡς ἐκ βλαστοῦ ἀγίου ἐκ γῆς προερχομένου. Ἡσαΐας μὲν γάρ λέγει· «ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης 'Ιεσσαί, καί ἄνθος ἐξ αὐτῆς ἀναβήσεται» (Κεφ. ΙΑ', ἐδ. 1). Τό μὲν οὖν ὑπὸ τοῦ 'Ησαΐα «ἄνθος» εἰρημένον ὁ 'Ιακώβ «βλαστόν» εἵρηκεν· πρῶτον γάρ ἐβλάστησεν ἐν τῇ κοιλίᾳ ὁ λόγος, εἶτα ἦνθησεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τό δὲ λέγειν «ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων καί ὡς σκύμνος» τὴν τριήμερον κοίμησιν τοῦ Χριστοῦ ἐδήλωσεν, ὡς καί 'Ησαΐας λέγει· «πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως, ἐν ἣ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φονευταί» (Κεφ. Α', ἐδ. 21). Καί Δαβίδ δὲ ὁμοίως· «ἐγὼ ἐκοιμήθην καί ὑπνώσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου» (Ψαλμ. Γ', ἐδ. 6), ἵνα δείξῃ ἐν τῷ ρητῷ τὴν κοίμησιν καί τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ποτε γεγεννημένην. 'Ιακώβ δὲ λέγει «τίς ἐγερεῖ αὐτόν» τουτέστιν ὁ πατήρ, καθὼς καί ὁ Παῦλος λέγει «καί Θεοῦ πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Γαλ. Κεφ. Α', ἐδ. 1). Τό δὲ εἰπεῖν «οὐκ ἐκλείπει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα, οὐδέ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὃ ἀπόκειται, καί αὐτός προσδοκία ἐθνῶν» τὴν διαδρομὴν τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐξ 'Ιούδα πληρουμένην ἐπὶ τὸν Χριστόν ἐδήλωσεν. Αὐτός γάρ ἐστιν ἡμῶν τῶν «ἐθνῶν προσδοκία»· προσδεχόμεθα γάρ αὐτόν ἐρχόμενον ἀπ' οὐρανῶν ἐν δυνάμει, διὰ πίστεως ἤδη βλέπομεν. «Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὴν ὄνον αὐτοῦ» τουτέστι τὸν ἐκ περιτομῆς λαόν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κλῆσιν. Αὐτός γάρ ἦν ἡ ἄμπελος.

Κι'ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναφέρει σχετικά: «Ὁ γάρ Ἀντίχριστος ... ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ὅθεν ὁ Χριστός ἐξῆλθεν, ἐξέρχεται, ὡς φησιν ἡ Γραφή· «Σκύμνος λέοντος Δάν καὶ ἐκπηδήσει ἐκ Βασάν». Αὕτη δέ ἐστιν Σκυθόπολις» (Β.Ε.Π. τόμος 35ος, σελ. 132).

Ἀλλά καὶ ὁ προφήτης Ἱερεμίας, ὅταν προλέγει ὅτι, «ἐκ Δάν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὀξύτητος ἵππων αὐτοῦ, ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ ἵππασίας ἵππων αὐτοῦ ἐσεῖσθαι πᾶσα ἡ γῆ» (Κεφ. Η', ἐδ. 16), τὸν Ἀντίχριστον ὑπαινίσσεται. Ἐπίσης, ὁ ἴδιος προφήτης, ἐπισημαίνοντας τὴ φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ προέλθει ὁ Ἀντίχριστος, ἀναφέρει στὸ Κεφ. Δ', ἐδ. 15: «Διότι φωνὴ ἀγγέλλοντος ἐκ Δάν ἥξει, καὶ ἀκουσθήσεται πόνος».

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει, ὅτι ὁ Χριστός θὰ φέρει τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον, θὰ εἶναι ὁ «ἄρχων εἰρήνης»: «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγὼ γάρ ἄξω εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ ὑγίαν αὐτῷ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον....» (Ἡσαΐας, Κεφ. Θ', ἐδ. 6 - 7). Ἐνῶ, γιὰ τὸν Ἀντίχριστο προμηνύεται, νὰ ἐρημώσῃ - ὅχι νὰ εἰρηνεύσῃ - τὴ γῆ: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σεῖων βασιλεῖς; Ὁ θεὸς τὴν οἰκουμένην ὅλην ἐρημον καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ καθεῖλε ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΙΔ', ἐδ. 16 - 17). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Δανιήλ ὀνόμασε, χωρὶς δισταγμό, τὸν Ἀντίχριστο «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων» (Κεφ. Θ', ἐδ. 27).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προφήτευσε γιὰ τὸν Χριστό, ὅτι «ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρεθῇ δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 9). Ὁ Ἀντίχριστος, ὅμως, χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ, ὡς ἄνθρωπος μὲ «λογισμούς πονηρούς»: «Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῇ λογισμούς πονηρούς» (Κεφ. ΛΗ, ἐδ. 10). Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρεται ἐδῶ, στὸ «Γῶγ» (δηλ. τὸν Ἀντίχριστο), τὴν περίπτωσιν τοῦ ὁποίου ἀναπτύξαμε στὸ Πρῶτο Μέρος.

Πολλές φορές, ὁ Χριστός στὴν Παλαιὰ Διαθήκη παρομοιάζεται ὡς «λίθος» - ὅπως ἐρμηνεύει κι'ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος (Β.Ε.Π. τόμος 6ος, σελ. 206) καὶ μάλιστα, «πολυτελεῖ ἐκλεκτόν»: «Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῖ ἐκλεκτόν ἀκρογωνιαίον (βλ. καὶ Ἐφεσίους, Κεφ. Β', ἐδ. 20, καὶ Α' Πέτρου, Κεφ. Β', ἐδ. 6 - 7), ἐντιμον, εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ κατασυχυνθεῖ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΚΗ', ἐδ. 16). Ἀντίθετα, ὁ Ἀντίχριστος ἀναφέρεται ὡς «τοῖχος», πού «πεσεῖται ... ἐπὶ τὴν γῆν» ἀπὸ τὸν «θυμόν» τοῦ Κυρίου: «Καὶ κατασκάψω τὸν τοῖχον, ὃν ἠλείψατε, καὶ πεσεῖται· καὶ θήσω αὐτόν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἀποκαλυφθήσεται τὰ θεμέλια αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται, καὶ συντελεσθήσεσθε μετ' ἐλέγχων· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. Καὶ συντελέσω τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἐπὶ τοὺς ἀλείφοντας αὐτόν, καὶ πεσεῖται. Καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς· οὐκ ἔστιν ὁ τοῖχος οὐδὲ οἱ ἀλείφοντες αὐτόν» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΙΓ', ἐδ. 14 - 15).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη διαφοροποιεῖ καὶ τὸν χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκείνης τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίχριστος θὰ βασιλεύσῃ μόνον 3½ χρόνια: «Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἔως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 25). Ἐνῶ, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», θὰ εἶναι αἰώνια: «Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 14). Καί, «... ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούσονται», θὰ συμπληρώσῃ ὁ προφήτης Δανιήλ (Κεφ. Ζ', ἐδ. 27).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει τὸν θάνατον καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ περίπτωσις τοῦ θανάτου τοὺς ἀποτελεῖ, νομίζουμε, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς διαφοροποίησης τῶν δύο προσώπων. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε τὴ θυσία τοῦ «Ἀμνοῦ» γιὰ τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου: «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη καὶ ὡς ἄμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 7), καί, «... παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτός ἁμαρτίας πολλῶν ἀνῆνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 12). Διαφορετικός εἶναι ὁ θάνατος τοῦ

«άσεβη» Ὁ Αντιχρίστου. Ὁ προφήτης Ὁ Ησαΐας μᾶς πληροφορεῖ: «Καί πατάξει γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ» (Κεφ. ΙΑ΄, ἐδ. 4), καθὼς εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Β΄ Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή του (Κεφ. Β΄, ἐδ. 8). Κι ὁ προφήτης Ὁ Ησαΐας θά συμπληρώσει: «Ἀρθῆτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μή ἴδῃ τήν δόξαν Κυρίου» (Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10).

Ὁ Ἑβραϊκός λαός δέν πίστεψε στόν πραγματικό Μεσσία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τόν Ἰησοῦ Χριστό, διότι περίμενε ἕναν ἰσχυρό καί ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά, ἀλλά ... «Ὁὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδέ δόξα· καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος· ἀλλά τό εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καί ἐκλείπον παρά πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν καί εἰδώς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἡτιμάσθη καί οὐκ ἐλογίσθη» (Ὁ Ησαΐας, Κεφ. ΝΓ΄, ἐδ. 2 - 3).

Ἡ διαχρονική αὐτή ἑβραϊκή ἄρνηση, ἐπισημαίνεται καί μέσα ἀπό ἕνα χαρακτηριστικό διάλογο τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρα Ἰουστίνου (; - 165 μ.Χ.) μέ τόν Ἰουδαῖο Τρύφωνα (Ρ.Γ. 6, «πρός Τρύφωνα Ἰουδαῖον διάλογος»). ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ: «Ὡς υἱός γάρ ἀνθρώπου ἐπάνω νεφελῶν ἐλεύσεται, ὡς Δανιήλ ἐμύησεν, ἀγγέλων σύν αὐτῷ ἀφικνουμένων» (σελ. 540). ΤΡΥΦΩΝ: «Ὡ ἀνθρώπε, αὐταί ἡμᾶς αἱ Γραφαί καί τοιαῦται ἐνδοξον καί μέγαν ἀναμένειν τόν παρά τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ὡς Υἱόν ἀνθρώπου, παραλαμβάνοντα τήν αἰώνιον βασιλείαν ἀναγκάζουσιν. Οὗτος δέ ὁ ὑμέτερος λεγόμενος Χριστός, ἄτιμος καί ἄδοξος γέγονεν, ὡς καί τῇ ἐσχάτῃ κατάρῃ τῇ ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ περιπεσεῖν· ἐσταυρώθη γάρ» (σελ. 541 - 544).

Ἀντίθετα, ὁ Ἑβραϊκός λαός θά πιστεύσει στόν ἰσχυρό καί ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά Ἀντίχριστο, πού προανήγγειλαν οἱ προφῆτες ὡς τόν «πονηρόν» καί «άσεβῆ», ἀλλά «... ἀποστελεῖ Κύριος σαβαώθ εἰς τήν σὴν τιμὴν ἀτιμίαν, καί εἰς τήν σὴν δόξαν πῦρ καιόμενον καυθήσεται» (Ὁ Ησαΐας, Κεφ. Ι΄, ἐδ. 16). Κι ἄκόμη, «κατέβη εἰς ἄδου ἡ δόξα σου, ἡ πολλή εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆψιν, καί τό κατακάλυμμά σου σκώληξ» (Ὁ Ησαΐας, Κεφ. ΙΔ΄, ἐδ. 11).

Μέ τά πῶ πάνω ἐνδεικτικά γραφικά ἐδάφια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συμπεραίνεται, ὅτι οἱ προφῆτες προανήγγειλαν στήν

ἀνθρωπότητα - καί ἰδιαίτερα στόν Ἑβραϊκό λαό - τόν ἐρχομό καί τοῦ «Ἑμμανουήλ» (Ὁ Ησαΐας, Κεφ. Ζ΄, ἐδ. 14), τοῦ Μεσσία Χριστοῦ καί τοῦ «άσεβῆ» (Ὁ Ησαΐας, Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10) Ἀντιχρίστου, μέ σαφῆ διαφοροποιημένα στοιχεῖα, πού νά μήν ἐπιτρέπουν τή σύγχυση καί τήν παρερμηνεία τῶν Γραφῶν, ὥστε νά θεωρηθεῖ ὁ Ἀντίχριστος ὡς ὁ Χριστός καί ἀντιστρόφως.

"Ο ΑΡΜΑΓΕΔΩΝ"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

* * *

Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

16. Ἡ ἀναφορά τῆς «Ἀποκάλυψης» στά «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καί συγχρόνως, ἡ λανθασμένη ἐρμηνεία τοῦ σχετικοῦ Κεφαλαίου Κ΄, ἐπέφερε πολλή σύγχυση ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς - κυρίως τῆς Δύσης -, ὥστε νά ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔλθῃ ξανά στή γῆ καί θά βασιλεύσει «χίλια ἔτη». Μιά ἐρμηνευτική διαστρέβλωση τοῦ ἱεροῦ κειμένου, πού ἀπετέλεσε καί τή βασική διδασκαλία τῆς αἵρεσης τοῦ Χιλιασμοῦ.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μέ μεγάλη προσοχή, τί λέγει στήν πραγματικότητα τό Κεφ. Κ΄ τῆς «Ἀποκάλυψης».

«Καί εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τήν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καί ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτοῦ. Καί ἐκράτησε τόν δράκοντα, τόν ὄφιν τόν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην, καί ἔδησεν αὐτόν χίλια ἔτη, καί ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον, καί ἔκλεισε καί ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μή πλανᾷ ἔτι τά ἔθνη, ἄχρι τελεσθῇ τά χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον» (ἐδ. 1 - 3).

Καί, τίθεται τό ἐρώτημα: Πότε νικήθηκε καί δέθηκε ὁ Σατανᾶς, ὥστε νά «μή πλανᾷ ἔτι τά ἔθνη»;

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφής: Ὁ Σατανᾶς ὁ «ἔχων τό κράτος τοῦ θανάτου», νικήθηκε καί

καταργήθηκε από τόν «σαρκωθέντα» Ἰησοῦ Χριστό, μέ τό σταυρικό του θάνατο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν «πρός Ἑβραίους» ἐπιστολή του, γράφει χαρακτηριστικά: «Ἐπεὶ οὖν τά παιδία κεκοινωνήκε σαρκός καί αἵματος, καί αὐτός (δηλ. ὁ σαρκωθείς Χριστός) παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον» (Κεφ. Β', ἐδ. 14). Εὐστοχη ἀπάντηση, μᾶς δίνει καί τό περιεχόμενο τοῦ πῶς κάτω Θεοτοκίου, ἀπό τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, πού ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: «Ἵπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἡχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐα ἡλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καί ἡμεῖς ἐξωποιοήθημεν ...». Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό «δέσιμο» τοῦ Σατανᾶ, πού ἀναφέραμε πῶς πάνω, σημειώνει: «Ἐνταῦθα τήν ἐν τῷ Δεσποτικῷ πάθει γεγεννημένην τοῦ διαβόλου διηγεῖται καθαίρεσιν» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 408).

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ Σατανᾶς «καταργήθηκε» ἀπό τόν «σαρκωθέντα Κύριον» καί «ἐβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον», εἶναι εὐνόητο, ὅτι πρὶν ἀπό τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, ὁ Διάβολος, ὁ «πλανῶν τήν οἰκουμένην», ἦταν ἐλεύθερος. Εἶναι γνωστό, ὅτι κατά τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅσοι εἶχαν πεθάνει ὁδηγήθηκαν στόν Ἄδη - ἀκόμη, κι' ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Χρόνους, κατά τούς ὁποίους ἀπουσίαζε ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ αὐτό τό πνεῦμα, ὁ Σατανᾶς ἦταν ἐλεύθερος καί «ἐπλανήθησαν πάντα τά ἔθνη».

Πόσα χρόνια ὁ Χριστός «ἐβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον»; Ὅσα χρόνια καί ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, «χίλια ἔτη». Μέ ἄλλα λόγια, κατά τά «χίλια ἔτη», πού θά εἶναι ὁ Σατανᾶς στήν «ἄβυσσον», θά βασιλεύει ὁ Χριστός. Κι' ἀφοῦ, ἡ ἀρχή τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» καί «καθαιρέσεως» τοῦ Σατανᾶ, ἀνάγεται στό χρόνο τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Σωτῆρος, εἶναι φυσικό ἐπόμενο, καί ἡ ἑναρξη τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, νά ἀνάγεται στόν ἴδιο χρόνο. Δηλαδή, στό χρόνο τῆς «σαρκώσεως» τοῦ Θεανθρώπου. Ἐπομένως, ὑπάρχει ταύτιση τοῦ χρόνου ἑναρξης τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» τοῦ Σατανᾶ, κι' ἐκείνης τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τά «χίλια ἔτη», ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπό τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος ...» (P.G. 106, σελ. 409). Καί, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπό τῆς Χριστοῦ παρουσίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749).

Πότε τελειώνει ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ καί ἐλευθερώνεται;

Νά, πῶς περιγράφεται ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Σατανᾶ, στό Κεφ. Κ' : «... ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη. Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς ...» (ἐδ. 6-8). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ τελειώνει καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπελευθέρωσή του, ταυτόχρονα μέ τή λήξη τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται, ὅμως φανερό, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ, καθορίζεται πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία. Κι' αὐτό, ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς μέ τήν ἀπελευθέρωσή του, «ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς». Καί ἀκόμη, ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς, ὅπως εἶναι γνωστό, μετὰ τήν Δευτέρα Παρουσία θά καταδικασθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», γιά νά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἐτσι, δέν θά ἔχει στό ἐξῆς, ποτέ τή δυνατότητα «πλανῆσαι τά ἔθνη». Ἄρα καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, λήγει σέ χρόνο πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία.

Γεννᾶται, λοιπόν, εὐλόγα τό ἐρώτημα: Πότε καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ;

Γιά νά ἀπαντήσῃ κάποιος σωστά στό ἐρώτημα αὐτό, θά πρέπει νά δώσῃ προηγουμένως, ἀπάντηση σέ ἕνα ἄλλο, ἐξίσου σοβαρό ἐρώτημα: Τί σημαίνει, «ἐλευθερώνεται» ὁ Σατανᾶς «ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ»;

Ἐχουμε ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὑπῆρξε ἐλεύθερος στά χρόνια πού προηγήθηκαν τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καί, ἦταν ἐλεύθερος τότε, διότι δροῦσε στά χρόνια τῆς μή χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, περνοῦμε στά χρόνια τῆς Νέας Διαθήκης, στά χρόνια τῆς Χάριτος. Γι' αὐτό, κι' ὁ Σατανᾶς

«φυλακίστηκε». Πώς, όμως, συγκεκριμενοποιείται η Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος στά χρόνια της Νέας Διαθήκης; Σίγουρα, μέ τήν ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Ἄρα, γιά νά «ἐλευθερώνεται» ξανά ὁ Σατανᾶς, σημαίνει, ὅτι θά ἔχουμε ἐπανάληψη τῶν χρόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῶν χρόνων τῆς μή Χάριτος. Πώς μπορεῖ νά πάρει «σάρκα καί ὀστά», αὐτό τό γεγονός; Νομίζουμε, ὅτι δέν εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντηση. Ἀφοῦ, τά χρόνια τῆς Χάριτος εἶναι ἐκεῖνα τῆς Νέας Διαθήκης, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ὑπάρξουν χρόνια τῆς μή Χάριτος, ἕνας τρόπος ὑπάρχει. Νά μήν ὑπάρχει Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά προστατευθεῖ στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «Δέκα Βασιλέων», ἀπό τίς «δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου» (Κεφ. ΙΒ΄, ἐδ. 14), δηλαδή, ἀπό τούς δύο προφῆτες. Ἄρα, μέχρι τά χρόνια αὐτά, θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἂν καί θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Τί θά συμβεῖ, ὅμως, τά ἐπόμενα 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου; Θά ὑπάρξει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Στό ἐρώτημα αὐτό, ἀπαντᾷ μέ σαφήνεια ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος: «Πενθεῖ ἡ γῆ καί θάλασσα, ὅτι ἄφνω κατέπαυσε φωνή ψαλμοῦ καί προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά. Μετά γοῦν τό πληρωθῆναι τοὺς τρεῖς καιροὺς καί ἡμισυ τῆς τοῦ μιανοῦ (δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου) ἐξουσίας καί πράξεως ...».

Εἶναι φανερό, ὅτι, ἀφοῦ θά σταματήσει κάθε ἀνθρώπινος ψαλμός καί προσευχή, ἐνῶ δέν θά τελεῖται «ἁγιασμός καί προσφορά» (τοῦ Ἀχράντου Σώματος καί Τιμίου Αἵματος, δηλαδή τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας), δέν θά ὑπάρχει Ἐκκλησία. Πράγμα πού σημαίνει, ὅτι θά ἐπανεέλθουμε, κατὰ τή βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, στά χρόνια τῆς μή Χάριτος. Καί, ἀπό τή μιά, ἡ ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀνυπαρξία τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀπό τήν ἄλλη, θά ἐκφράζεται μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ «χαράγματος».

Ἐπομένως, γιά ν' ἀπαντήσουμε στό ἀρχικό μας ἐρώτημα, ὁ χρόνος τῆς «ἀποφυλάκισης» καί «ἐλευθέρωσης» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τόν χρόνο ἔναρξης τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν «ἐλευθέρωση» τοῦ Σατανᾶ, λήγει καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Πώς «μεταφράζεται» αὐτό; Ἦδη, ἀναφέραμε τήν ἀπάντηση. Μέ τή μή ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού σημαίνει τήν ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναφέραμε, ὅτι καί οἱ Ἅγιοι πού ὑποστήριξαν, ὅτι τό «κωλύον» - ὅταν ἐρμήνευαν τό «κατέχον», στήν πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β΄ ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Κεφ. Β΄, ἐδ. 6) - δηλαδή, αὐτό πού ἐμποδίζει τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶχαν κι' αὐτοὶ ἀπόλυτο δίκαιο.

Συμπερασματικά, λοιπόν, μπορούμε νά συνοψίσουμε τά ἐξῆς:

α) Ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θά ἐπικρατήσει σέ μιά χρονική περίοδο, πού καθορίζεται πρὶν ἀπὸ τή Δευτέρα Παρουσία. Ἐχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ χρονική περίοδος κατὰ τήν ὁποία θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπομένως, ὅσοι θά συμμετέχουν στή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, στά «χίλια ἔτη», θά εἶναι στήν πραγματικότητα, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἀναφερόμενος στό τέλος τῶν χιλιῶν χρόνων, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπὸ τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος μέχρι τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐλεύσεως» (P.G. 106, σελ. 409). Τήν ἴδια θέση, ἐκφράζει κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἕως τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐνδημίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ΄, σελ. 749).

β) Ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τή χρονική περίοδο τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Καί, ἔχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τέλος, τήν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέ ἄλλα λόγια, στά «χίλια ἔτη» τῆς

βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, πού θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου καί ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Σατανᾶς θά βρίσκεται στή «φυλακή».

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ὀριοθετώντας τή χρονική περίοδο τῶν «χιλίων ἐτῶν», κατά τήν ὁποία θά μείνει στή «φυλακή» ὁ Σατανᾶς, ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη. Τόν ἀπό τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας χρόνον, μέχρι τοῦ Ἀντιχρίστου λέγει, οὗτινος λυθέντος ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΓ', σελ. 753).

Πόσο χρόνο, ὅμως, θά βρίσκεται «ἐλεύθερος» ὁ Διάβολος;

«Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7), διότι «δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον» (Κεφ. Κ', ἐδ. 3), ἐπισημαίνει τό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης».

«Μικρόν χρόνον, ποῖον»; Ἐρωτᾷ, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας. «Τοῦτον τόν τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃν εἰς μικρόν συνέστειλε ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749), ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος Ἅγιος.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ὁ «μικρός χρόνος» πού θά μείνει «ἐλεύθερος» ὁ Σατανᾶς, «πλανῆσαι τά ἔθνη», ταυτίζεται μέ τά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί, εἶναι φυσικό ἐπόμενο νά εἶναι ἔτσι τά πράγματα, διότι ὁ Ἀντίχριστος θά γίνει ἡ ἐξ ὁλοκλήρου κατοικία τοῦ Διαβόλου, ἐνῶ ἡ παρουσία του θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ὅπως θά δοῦμε στό Τρίτο Μέρος τοῦ παρόντος βιβλίου.

Γεννᾶται τώρα, τό ἐρώτημα: Ποιοί «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη»;

Ἡ «Ἀποκάλυψη» μᾶς δίνει τήν ἀπάντηση, μέ σαφήνεια καί ἀκρίβεια: Ἐκεῖνοι, πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ». Συγκεκριμένα, ἀναφέρει: «Μακάριος καί ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 6).

Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού θά λάβουν «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ»;

Κατ' ἀρχάς, «πρώτη (δέ) ἀνάστασις, (εἶναι) ἡ ἐκ νεκρῶν ἔργων ζωοποιήσις» (P.G. 106, σελ. 413), ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας. Γι' αὐτό, προσθέτει, «οἱ δέ μέρος ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστάσει ἔχοντες, τουτέστιν ἐν τῇ ἐγέρσει τῇ ἐκ τῶν θανατουσῶν ἐννοιῶν (τε) καί πράξεων νεκρῶν, οὗτοι μακάριοι· οὐ γάρ ἔξει ἐπὶ τούτων ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τουτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις» (P.G. 106, σελ. 413). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Κατά δέ τῶν τήν πρώτην εὐδαίμονησάντων ἀνάστασιν οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ δεύτερος ἀπό τῆς ἁμαρτίας πρὸς τιμωρίαν ἀποκαθιστῶν θάνατος...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752).

Μέ ἄλλα λόγια, ὅσοι βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή καί πέθαναν «διὰ τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καί διὰ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ», ἢ καί «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4), εἶναι αὐτοί πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ», καί γι' αὐτούς, δέν θά ἔχει «ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τουτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις». Γι' αὐτό, ὅλοι αὐτοί οἱ πιστοί τοῦ Θεοῦ καί μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ - ἀπό τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου - εἶναι ἐκεῖνοι, πού πέτυχαν τήν ἔνωσή τους μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ - τῇ θέωση - καί ἔτσι, «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Δηλαδή, κατά τή χρονική περίοδο, πού θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι οἱ τελευταῖοι πιστοί τοῦ Θεοῦ, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη», εἶναι, ὅπως ἀναφέρει τό ἱερό κείμενο, ὅσοι «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπὶ τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπὶ τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅσοι ἀντιστάθηκαν καί δέν δέχθηκαν τό «χάραγμα», εἶναι οἱ τελευταῖοι πού συμμετέχουν στή «χιλιετή βασιλεία», καί τά «χίλια ἔτη» της τελειώνουν μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀποδεικνύεται - γιά ἄλλη μιὰ φορά - ὅτι, ἡ ἐπιβολή τοῦ «χαράγματος» θά γίνει πρὶν ἀπό τήν ἐναρξή τῆς βασιλείας τοῦ «βδελύγματος τῆς ἐρηνώσεως». Δηλαδή, στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «Δέκα Βασιλέων». Καί, εἶναι οἱ τελευταῖοι πού θά

ζήσουν καί βασιλεύσουν «μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ», διότι - ὅπως ἀναφέραμε καί προηγουμένως - μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆ λήξης τῆς χιλιετοῦς βασιλείας, δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅταν λέμε, ὅτι δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐννοοῦμε - ἐπαναλαμβάνουμε - ὅτι, δέν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία, οὔτε τά ἐπτά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι αὐτό, παρά τό γεγονός, ὅτι κατά τή βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου θά ὑπάρχει μέρος τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, πού θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Ἀντίθετα μέ αὐτούς, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν», «οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῇ τά χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 5). Ποιοί, ὅμως, εἶναι οἱ «λοιποὶ τῶν νεκρῶν»;

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδ. 5, σημειώνει: «Νεκρούς δέ καλεῖ τοὺς ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μεμενηκότας» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Γι' αὐτό, συμπεραίνει ὁ Ἅγιος, «οἱ δέ νεκροὶ ζωὴν οὐ μὴ ἴδωσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Ἐπομένως, οἱ «νεκροί», δηλαδή, οἱ ἀμετανόητοι καί ἀπιστοὶ πού δέν βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωὴν, καί ἔτσι, δέν πέτυχαν τήν ἔνωση τους, τῇ θέωσῃ, μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, «(οὐκ) ἔζησαν καί (οὐκ) ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη».

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Οἱ οὖν ἀπηγορευμένοι νεκροί, οἱ μὴ συνταφέντες καί συναναστάντες (τῷ) Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος, ἀλλά τῇ νεκρώσει τῶν ἁμαρτημάτων ἐμμείναντες, οὐ ζῶσι σύν αὐτῷ (δηλ. τῷ Χριστῷ) ἄχρι τελεσθῶσι χίλια ἔτη ... Ὁ γάρ θάνατος αὐτῶν ἀρχὴ τῆς μελλούσης αὐτοῖς κολάσεως γίνεται» (P.G. 106, σελ. 413).

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ὅτι ἡ «χιλιετής» βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, ὀριοθετεῖται, μέ ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου. Γι' αὐτό, ἄλλες θεωρίες καί διδασκαλίες πού διαδίδονται μέ διαφορετικό περιεχόμενο, γιὰ τά «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀποτελοῦν πλάνες καί ἐφευρέσεις τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ.

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ» ΤΟΥ ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑ

17. Ἕνα θέμα, πού παρερμηνεύθηκε στό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης» - κυρίως ἀπὸ τοὺς Χιλιαστὲς καί τίς προτεσταντικὲς αἱρέσεις - εἶναι κι' αὐτό, μέ τόν «πόλεμο» τοῦ Ἀρμαγεδῶνα. Μάλιστα, ὁ «Ἀρμαγεδών» προβάλλεται τόσο ἔντονα ἀπὸ τίς αἱρετικὲς αὐτὲς ὁμάδες, ὥς ὁ Γ' Παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, ὥστε νά συμπεραίνεται, ὅτι ἡ συνεχὴς ἀναφορά σ' αὐτόν, γίνεται γιὰ νά προκαλέσει ψυχολογικὴ πίεση καί φοβία στοὺς ἀνθρώπους, μέ ἀπώτερο σκοπό, ν' ἀναγκαστοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, νά ζητήσουν καταφύγιο γιὰ προστασία καί ἀσφάλεια στὶς αἱρέσεις αὐτὲς.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μέ ἰδιαίτερη προσοχή, τί λέγει ἡ «Ἀποκάλυψη» γιὰ τόν «πόλεμο» τοῦ Ἀρμαγεδῶνα.

«Καὶ ὁ ἕκτος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμόν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τό ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου. Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος (δηλ. τοῦ Σατανᾶ) καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου (δηλ. τῶν «Δέκα Βασιλέων») καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου (δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου) πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὥς βάτραχοι· εἰσὶ γάρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 12 - 14). «Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδών» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16).

Ἐδῶ, παρατηροῦμε στὴν ἀρχή, ὅτι ἡ προετοιμασία τῶν «βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου» ὀφείλεται στὸν «ποταμόν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην». Τί ὑπαινίσσεται, ἄραγε, ὁ «Εὐφράτης»; Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό ἐδ. 12, τοῦ Κεφ. ΙΣΤ', σημειώνει: «Εἰκὸς δέ καὶ τὸν Ἀντίχριστον ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν τῆς Περσικῆς γῆς, ἔνθα ἡ φυλὴ τοῦ Δάν, ἐκ ρίζης Ἑβραίων ἐξερχόμενον» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ «Εὐφράτης» ὑπαινίσσεται τὸν Ἀντίχριστον. Γιατί,

ὁμως, ὁ «ἄνομος» παρομοιάζεται σάν «τόν ποταμόν τόν μέγαν»; «Ποταμός», στή γλώσσα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, σημαίνει «πειρασμός» ἢ «πειρασμούς».

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, «σύνηθες τούτους (δηλ. τούς πειρασμούς) εἰς ὕδωρ καί ποταμούς ἀλληγορεῖν τῇ Γραφῇ» (P.G. 106, σελ. 669). Ἔτσι, ἡ «Ἀποκάλυψη» παρομοιάζει τόν Ἀντίχριστον, σάν τόν πιό μεγάλο πειρασμό («τόν ποταμόν τόν μέγαν») πάνω στη γῆ. Καί, φυσικά, δέν ἔχει ἄδικο.

Πρός τί, ὁμως, πείθονται οἱ «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης», ἀπό τά «πνεύματα δαιμονίων»; «Συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τόν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ», τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύει σχετικά: «Ἐκπορεύεται πρός τό κατάλληλον συγκροτῆσαι πόλεμον. Τά δέ διά τῶν δαιμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα σημεῖα, τοῦ εἰς οἶστρον πολεμικόν ἐμβαλεῖν τούς βασιλεῖς, σκοπόν ἐμφαίνει τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης, ἥτις οὐκ ἄλλη εἰ μή ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία» (P.G. 106, σελ. 712). Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Τά γάρ διά τῶν διαμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα ψευδῆ σημεῖα, τούς πειθομένους αὐτοῖς εἰς πόλεμον κατά τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς (τοῦ Θεοῦ) ἡμέρας τοῦ Κριτοῦ ζώντων καί νεκρῶν ἐπιστρατεύσουσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368).

Ἐναντίον, ποιοῦ θά κηρύξουν τόν πόλεμο οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς;

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καί εἶδον τό θηρίον (δηλ. τούς «Δέκα Βασιλεῖς») καί τούς βασιλεῖς τῆς γῆς καί τά στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τόν πόλεμον μετά τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καί μετά τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 19). Καί, ποιός εἶναι ὁ «καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου», τόν ὁποῖον θά πολεμήσουν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς; Τό ἱερό κείμενο σημειώνει: «Καί κέκληται τό ὄνομα αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 13), καί «ἐπὶ τόν μηρόν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεύς βασιλέων καί κύριος κυρίων» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 16). Δηλαδή, ὁ «καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου» εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τί βλέπουμε, λοιπόν; Ὁ Ἀντίχριστος προετοιμάζει τόν

πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας του. Πείθει γιά τόν σκοπό αὐτό, τό «θηρίον» (δηλ. τούς «Δέκα Βασιλεῖς») καί «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης».

Μέ ἄλλα λόγια, νομίζουμε, ὅτι ὁ Σατανᾶς «εἰδώς, ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει» (Κεφ. ΙΒ', ἐδ. 12), θά πείσει τά ὄργανά του στή γῆ - τόν Ἀντίχριστον καί τούς «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης» - νά ἀντισταθοῦν καί νά πολεμήσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό. Κι' αὐτό, ἐπειδή θά νομίζουν, ὅτι ὁ Χριστός θά κατεβεῖ ξανά στή γῆ, ὡς ἐπίγειος βασιλιάς, γιά νά καταλάβει τήν ἐξουσία ἀπό τόν Ἀντίχριστο.

Ἡ θέση μας αὐτή, ἐπαληθεύεται ἀπό τόν Ἅγιο Ἐφραίμ τόν Σύρο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπισημάνει τήν «ἀντίσταση» τοῦ Ἀντιχρίστου, κατά τήν «ῥαν ἐκείνην τήν φοβεράν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν». Συγκεκριμένα, ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ τονίζει: «Καί γάρ ὁ παμμίαιρος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) οὐ παύεται ἐκζητῶν τούς ἁγίους ἐν τε γῇ καί θαλάσσει, λογιζόμενος ὅτι ἐβασίλευσε τό λοιπόν ἐπὶ τῆς γῆς, καί πάντας ὑποτάσσει. Καί νομίζει ὁ ἄθλιος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) ἀντισταθῆναι τῇ ῥα ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν, μή εἰδώς ὁ ἄθλιος τήν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καί ὑπερηφανίαν, δι' ἣν καί ἐξέπεσεν. Ὅμως ταρασσεῖ τήν γῆν, ἐκφοβεῖ τά σύμπαντα ἐν ψευδέσι σημείοις μαγικοῖς».

Ἐπίσης, ὁ Σατανᾶς, παίζοντας τό τελευταῖο του «χαρτί», θά ἐπιδιώξει τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, διότι γνωρίζει, ὅτι «ὀλίγον καιρόν ἔχει» γιά νά καταδικασθεῖ καί ριφθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», δηλαδή στήν αἰώνια κόλαση, ὅπου θά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Γι' αὐτό, ὁ Σατανᾶς «συνήγαγεν αὐτούς (δηλ. «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης», μέ ἀρχηγό τόν Ἀντίχριστο) εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἑβραϊστί Ἀρμαγεδών» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16). Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδάφιο αὐτό, ἀναφέρει: «Τόπον γάρ νῦν τόν καιρόν ἀκουστέον. Τῷ καιρῷ τοίνυν τούτῳ οἱ ὑπό πονηρῶν πνευμάτων ἀπατηθέντες καταλαμβανόμενοι, τεύζονται διακοπῆς. Τοῦτο γάρ Ἑρμαγεδών ἢ

Ἑβραϊκή λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη νοεῖν παρέχει. Καί τις ἡ διακοπή; Ἡ τοῦ θεοῦ διαίρεσις χαρίσματος ...» (P.G. 106, σελ. 712). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὴν λέξιν «Ἀρμαγεδών», ἀναφέρει: «Τό δέ Ἀρμαγεδών, διακοπή ἢ διακοπτομένη ἐρμηνεύεται» (P.G. 106, σελ. 369).

Νά, λοιπόν, τί σημαίνει «Ἀρμαγεδών», καί ὅχι, Γ' παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, ὅπως διαλαλοῦν οἱ κάθε λογῆς αἰρετικές ὁμάδες, ιδίως οἱ Χιλιαστές.

Τί ἀκολουθεῖ τόν «Ἀρμαγεδών»; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καί ὁ ἔβδομος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἄερα· καί ἐξηλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε. Καί ἐγένοντο ἀστραπαὶ καί φωναὶ καί βρονταί, καί σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἄφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 17 - 18). «Καί χάλαζα μεγάλη ὥς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 21).

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὰ ἐδάφια αὐτά, τονίζει: «Ἀγγελικὴ φωνὴ οὐρανόθεν φησί· Γέγονε· τουτέστι, τό θεῖον τετέλεσται πρόσταγμα· αἱ δέ (φωναὶ καί) ἀστραπαὶ καί βρονταί, τό καταπληκτικόν τῶν γινομένων κατὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν σημαίνουν· (ὥσπερ πάλαι τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπὶ τό Σιναῖον ὁρος κατέβασιν) ὁ δέ σεισμός, τὴν τῶν ὄντων μεταποίησιν (σημαίνει) ...» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', Λόγος ΙΗ', σελ. 372). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἀναφερόμενος στό «μέγαλο σεισμό», ἐπισημαίνει: «Σεισμόν λέγει, τὴν μεταποίησιν καί μεταβολὴν τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τό ἄφθαρτον, ὃ ἔσται ἀπὸ τῆς δευτέρας Χριστοῦ παρουσίας» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', σελ. 713).

Γίνεται φανερόν, ὅτι μετὰ τὴν διακοπὴν («Ἀρμαγεδών»), δηλαδή τὴν διαίρεση τοῦ «θεοῦ χαρίσματος», θ' ἀκολουθήσει ἡ ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καί συνάμα, ἡ μεταβολὴ «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τό ἄφθαρτον».

Σημ. ΛΜΔ: Ἡ παράθεση των αγιοπατερικῶν κειμένων εἶναι πολὺ κατατοπιστική, ἀλλὰ ἡ ἐρμηνεία ὅτι «Ἀντίχριστος εἶναι οἱ 10 βασιλεῖς» εἶναι υποκειμενικὴ του συγγραφέα, μετὰ τὴν ὁποία δὲν συμφωνῶ. Ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἓνα πρόσωπο, οὐ ψευδοπροφήτης ἄλλο, καὶ Δράκων εἶναι ὁ Σατανᾶς.

ΓΩΓ ΚΑΙ ΜΑΓΩΓ

18. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης στήν «Ἀποκάλυψη» ἀναφέρεται καὶ στήν περίπτωση τοῦ «Γώγ καὶ Μαγώγ». Συγκεκριμένα, σημειώνει: «Καί ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γώγ καὶ Μαγώγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7 - 8).

Ἡ περίπτωση τοῦ «Γώγ καὶ Μαγώγ» ἀναφέρεται ἐκτενέστερα καὶ στὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ (Κεφ. 38 - 39).

Τί ὑπαινίσσονται, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, ὅταν ἀναφέρονται στὸν «Γώγ καὶ Μαγώγ»;

Πολλοὶ ἐρμηνευτές ἔδωσαν διάφορες ἐρμηνεῖες στίς αἰνιγματικές καὶ μυστηριώδεις αὐτὲς λέξεις. Ἡ ὀρθότερη, νομίζουμε, ἐρμηνεία εἶναι ἐκείνη πού ἀναφέρει, ὅτι ἡ λέξις «Γώγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν Σουμερικὴ λέξιν gug, πού σημαίνει «σκοτὴ». Κι' αὐτό, ἐπειδὴ θεωρεῖ τὸν «Γώγ», ὡς τὴν προσωποποίηση τοῦ σκότους.

Καί, τίθεται τό ἐρώτημα: Ἀφοῦ, ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους εἶναι ὁ σατανᾶς, πού θὰ πλανήσῃ τὸν «Γώγ», ἢ προσωποποίησίν του πάνω στὴ γῆ - σύμφωνα μέ τὴν Ἁγία Γραφή - κατὰ τὴν ἐσχατολογικὴ ἐποχὴ, ποιός θὰ εἶναι; Ἐδῶ, δὲν χωροῦν πολλὲς ἀπαντήσεις, ἀλλὰ μία καὶ μοναδική. Ἡ προσωποποίηση τοῦ σατανᾶ, τοῦ ἄρχοντα τοῦ σκότους, πάνω στὴ γῆ, θὰ εἶναι ὁ «υἱὸς τῆς ἀπωλείας», ὁ Ἀντίχριστος. Γι' αὐτό, γίνεται φανερό, ὅτι μέ τὴν λέξιν «Γώγ», ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ὑπαινίσσονται τὸν Ἀντίχριστο.

Ἐπίσης, ἡ λέξις «Μαγώγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν βαβυλωνιακὴ λέξιν Ma(tu), πού σημαίνει κατ' ἀκρίβειαν, «χώρας καὶ τοῦ Γώγ», δηλαδή «χώρας τοῦ Γώγ». Καί, τό ἐρώτημα πού τίθεται ἐδῶ, εἶναι: Ποιὰ εἶναι ἡ «χώρα τοῦ Γώγ», δηλαδή ἡ «χώρα» τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἐδῶ, νομίζουμε, ὅτι ἡ «χώρα» ὑπαινίσσεται, γενικά, τὴν βασιλείαν τοῦ «Γώγ», δηλαδή, τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ὅχι, τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

Πότε προσδιορίζεται ὁ χρόνος ἐμφάνισης τοῦ «Γώγ»;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καί ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι ... τόν Γώγ ... » (Κεφ. Κ', ἐδ. 7-8). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ «Γώγ» ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἑναρξη τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνῶ, ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 8), «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 16).

Ὁ Γώγ ἢ Ἀντίχριστος μὲ «τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς» θά ἐπιδιώξει νά καταδιώξει τοὺς «ἀγίους», δηλαδή, τὸ σύνολο τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Συγκεκριμένα, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει: «Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν (δηλ. περιεκύκλωσαν) τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην» (Κεφ. Κ', ἐδ. 9). Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἔχοντας ὑπόψη τὸ ἐδάφιο αὐτό, ἐρμηνεύει: «Καὶ τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν ἡγαπημένην πόλιν, δηλαδή τὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίαν τῇ κυκλώσει καὶ πειλήσει ἐκπορθήσουσι» (P.G. 106, σελ. 757). Ἐδῶ, «Ἐκκλησίαν», ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἐννοεῖ γενικά, τὸ σύνολο τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως - σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἐφραίμ τὸν Σύρο - δὲν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Τὸν διωγμὸ τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ νέου Ἰσραὴλ, «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν» ἀπὸ τόν Γώγ ἢ Ἀντίχριστο, ἐπισημαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ: «Καὶ ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται καὶ ἥξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραὴλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραὴλ), ἢ ἐγεννήθη ἔρημος δι' ὅλου» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 8). Ἐπίσης: «Καὶ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ (δηλ. τὸ νέο Ἰσραὴλ) ὡς νεφέλη καλύψαι γῆν» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 16).

Πῶς περιγράφεται τὸ τέλος τοῦ Γώγ ἢ Ἀντιχρίστου;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς» (Κεφ. Κ', ἐδ. 9). Κι' ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἔλθῃ Γώγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραὴλ), λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου καὶ ὁ

ζῆλος μου, ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμός μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραὴλ» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 18-19). Καί, προσθέτει: «Καὶ κρινῶ αὐτόν (δηλ. τόν Γώγ) θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῷ κατακλύζοντι καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτόν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλά μετ' αὐτοῦ» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 22).

Γίνεται φανερό, ὅτι ἡ περιγραφή τοῦ τέλους τοῦ «Γώγ» εἶναι ἡ ἴδια μ' ἐκείνῃ τοῦ «Ἀρμαγεδώνα». Ἀξίζει, μάλιστα, νά τονισθεῖ, ὅτι κι' ὁ «μέγας σεισμός», δηλαδή, ἡ μεταβολὴ «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον», εἶναι κοινός καὶ στὶς δύο περιγραφές. Κι' ὁ «ἐπίλογος» τοῦ «Ἀρμαγεδώνα» ἢ τοῦ «Γώγ» εἶναι ἡ ἐνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας: «Καὶ μεγαλυνθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον (δηλ. ἐνώπιον) ἐθνῶν πολλῶν (δηλ. πάντων), καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι (ὁ) Κύριος» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 23). Ὅπως καὶ ἡ «Ἀποκάλυψη» φανερώνει: «Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκόν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτῷ, οὐ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 11). «Διὰ τοῦ θρόνου τοῦ λευκοῦ - ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας - δηλοῦται ἡ ἀνάπαυσις τοῦ Θεοῦ· ἦν ἐν τοῖς λαμπροῖς ταῖς ἀρεταῖς ἁγίοις ποιήσεται, τούτοις ἐνθρονιζόμενος. Ἡ δὲ φυγὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν τούτων σημαίνει παρέλευσιν, καὶ εἰς τὸ βέλτιον ἀνανέωσιν. Ἐν οἷς τόπος τροπῆς οὐχ εὐρεθήσεται. Εἰ γάρ ἢ κτίσις δι' ἡμᾶς τῇ φθορᾷ ὑπετάγη, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μεταποιηθήσεται σύν ἡμῖν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀνακαινιζομένη ἐπὶ τὸ φαιδρότερον, καὶ οὐ παντελῆ ἀφανισμόν ὑπομένουσα ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΔ', Λόγος ΚΒ', σελ. 420). Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας παρατηρεῖ: «Ἡ φυγὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, οὐ τοπικὴν σημαίνει μετανάστασιν, ἀλλὰ φυγὴν τὴν ἀπὸ τῆς φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν καὶ μετάστασιν, καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ Κυρίου παρουσίαν, καθ' ἣν τὸ θνητόν ἡμῶν τοῦτο σῶμα ἐνδύεται ἀφθαρσίαν, καὶ ἀνακαινισθήσεται τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (P.G. 106, Κεφ. ΖΔ', σελ. 757).

ΣΗΜ. (Λ.Μ.Δ.) Μετὰ τὴν ακολουθοῦσα παράθεση τῶν αποσπασμάτων τῶν προφητειῶν τῆς Παλ. διαθήκης, βλ. διευκρινιστικὸ σημείωμα.

ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

¹ ΕΝ ἔτει πρώτῳ Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων Δανιήλ ἐνύπνιον εἶδε, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν· ² ἐγὼ Δανιήλ ἐθεώρουν ἐν ὁράματί μου τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην. ³ καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης διαφέροντα ἀλλήλων.

⁴ τὸ *πρῶτον ὥσει λέαινα*, καὶ πτερὰ αὐτῇ ὥσει ἄετοῦ· ἐθεώρουν ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς, καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῇ.

⁵ καὶ ἰδοὺ *θηρίον δεύτερον ὅμοιον ἄρκω*, καὶ εἰς μέρος ἐν ἐστάθη, καὶ τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῇ· ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλὰς. ⁶ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον ἕτερον ὥσει πάρδαλις, καὶ αὐτῇ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ, καὶ ἐξουσία ἐδόθη αὐτῇ. ⁷ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροὶ μεγάλοι, *ἐσθίων καὶ λεπτύνων καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει**, καὶ αὐτὸ διάφορον περισσῶς παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ *κέρατα δέκα αὐτῷ*. ⁸ προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ *κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν*, καὶ τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξερριζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὥσει ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

⁹ ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὥσει χιών, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὥσει ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον· ¹⁰ ποταμὸς πυρὸς εἴλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. ¹¹ ἐθεώρουν τότε ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τὸ κέρας ἐκείνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνηρέθη τὸ θηρίον καὶ ἀπώλετο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός. ¹² καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων μετεστάθη ἡ ἀρχή, καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ. ¹³ ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη. ¹⁴ καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύουσιν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται.

¹⁵ Ἐφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου, ἐγὼ Δανιήλ, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάρασσόν με. ¹⁶ καὶ προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ μαθεῖν περὶ πάντων τούτων, καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων ἐγνώρισέ μοι. ¹⁷ ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλεῖαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, ¹⁸ αἱ ἀρθήσονται· καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ὑψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων. ¹⁹ καὶ ἐζήτουν ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, ὅτι ἦν διαφέρειν παρὰ πᾶν θηρίον, φοβερὸν περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροὶ καὶ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ. ἐσθίων καὶ λεπτύνων καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει· ²⁰ καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ τῶν δέκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναβάντος καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία, κέρας ἐκείνο, ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ ἡ ὁρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν. ²¹ ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρας ἐκείνο ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς, ²² ἕως οὗ ἦλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν ἁγίοις Ὑψίστου, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.

²³ καὶ εἶπε· τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῇ, ἣτις ὑπερέξει πάσας τὰς βασιλείας καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συμπατήσῃ αὐτὴν καὶ κατακόψῃ. ²⁴ καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντας τοὺς ἔμπροσθεν, καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει· ²⁵ καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστου λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσῃ τοῦ ἀλλοιωῖν καιροὺς καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ *ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμῖν καιροῦ*. ²⁶ καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι τοῦ ἀφανίσει καὶ τοῦ ἀπολέσει ἕως τέλους. ²⁷ καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλυσύνη τῶν βασιλέων τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἁγίοις Ὑψίστου, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύουσιν καὶ ὑπακούουσιν. ²⁸ ἕως ὧδε τὸ πέραν τοῦ λόγου. ἐγὼ Δανιήλ, οἱ διαλογισμοί μου ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με, καὶ ἡ μορφὴ μου ἠλλοιώθη ἐπ' ἐμοί, καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα...

* Μήπως ἡ ΕΕ δεν θάβει ὅτι προϊόντα δεν μπορεῖ να καταναλώσει; Λ.Μ.Λ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ (ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ)

¹ ΚΑΙ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστήσεται Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἐστηκὼς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλίψις οἷα οὐ γέγονεν ἀφ' οὗ γεγένηται ἔθνος ἐν τῇ γῇ ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου· καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαὸς σου, πᾶς ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ βίβλῳ· ² καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον· ³ καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμπουσιν ὥς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὥς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι· ⁴ καὶ σύ, Δανιήλ, ἔμφραξον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας, ἕως διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις.

⁵ Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ καὶ ἰδοὺ δύο ἕτεροι εἰστήκεισαν, εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ· ⁶ καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐνδεδυμένῳ τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ· ἕως πότε τὸ πέρας ὧν εἴρηκας τῶν θαυμασίων; ⁷ καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὑψωσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀριστεράν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ***εἰς καιρὸν καιρῶν καὶ ἡμῖν καιροῦ*** ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν γινώσκονται πάντα ταῦτα· ⁸ καὶ ἐγὼ ἤκουσα καὶ οὐ συνῆκα καὶ εἶπα· Κύριε, τί τὰ ἔσχατα τούτων; ⁹ καὶ εἶπε· δεῦρο Δανιήλ, ὅτι ἐμπεφραγμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι οἱ λόγοι, ἕως καιροῦ πέρας· ¹⁰ ἐκλεγῶσι καὶ ἐκλευκανθῶσι καὶ πυρωθῶσι καὶ ἀγιασθῶσι πολλοί, καὶ ἀνομήσωσιν ἄνομοι· καὶ οὐ συνήσουσι πάντες ἄνομοι, καὶ οἱ νοήμονες συνήσουσι· ¹¹ ***καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδελεχισμοῦ καὶ τοῦ δοθῆναι βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέραι χίλιαι διακόσιαι ἐνενήκοντα***· ¹² ***μακάριος ὁ ὑπομένων καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε***· ¹³ καὶ σύ δεῦρο καὶ ἀναπαύου· ἔτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας, καὶ ἀναστήσῃ εἰς τὸν κληρὸν σου, εἰς συντέλειαν ἡμερῶν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ

¹ ΚΑΙ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων· ² υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Γῶγ καὶ τὴν γῆν τοῦ **Μαγῶγ**, ἄρχοντα **Ρῶς**, **Μοσὸχ** καὶ **Θοβέλ**, καὶ προφήτευσον ἐπ' αὐτὸν· ³ καὶ εἰπὸν αὐτῷ τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα **Ρῶς**, **Μοσὸχ** καὶ **Θοβέλ**· ⁴ καὶ συναῶ σε καὶ πᾶσαν τὴν δύναμίν σου, ἵππους καὶ ἱππεῖς ἐνδεδυμένους θώρακας πάντας, συναγωγὴ πολλή, πέλται καὶ περικεφαλαῖαι καὶ μάχαιραι, ⁵ **Πέρσαι καὶ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες**, πάντες περικεφαλαῖαι καὶ πέλταις, ⁶ **Γομέρ** καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, οἶκος τοῦ **Θεργαμὰ** ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ⁷ ἐτοιμάσθητι, ἐτοίμασον σεαυτὸν σύ, καὶ πᾶσα ἡ συναγωγὴ σου ἡ συνηγμένη μετὰ σοῦ καὶ ἔσῃ μοι εἰς προφυλακὴν· ⁸ ***ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται καὶ ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται*** καὶ ἥξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραὴλ, ἣ ἐγενήθη ἔρημος δι' ὅλου· καὶ οὗτος ἐξ ἐθνῶν ἐξελέλυθε καὶ κατοικήσουσιν ἐπ' εἰρήνης ἅπαντες· ⁹ καὶ ἀναβήσῃ ὥς ὑετὸς καὶ ἥξεις ὥς νεφέλη κατακαλύψαι γῆν καὶ ἔσῃ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σὲ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ¹⁰

Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῇ λογισμοὺς πονηροὺς· ¹¹ καὶ ἐρεῖς· ἀναβήσομαι ἐπὶ γῆν ἀπερριμμένην, ἥξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχίᾳ καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ἣ οὐχ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς· ¹² προνομεῦσαι προνομὴν καὶ σκύλα σκυλεύσαι αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι χεῖράς μου εἰς τὴν ἡρημωμένην, ἣ κατωκίσθη, καὶ ἐπ' ἔθνος συνηγμένον ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, πεποιηκότας κτήσεις, κατοικοῦντας ἐπὶ τὸν ὄμφαλόν τῆς γῆς· ¹³ **Σαββὰ** καὶ **Δαιδὰν** καὶ ἔμποροι **Καρχηδόνοι** καὶ πᾶσαι αἱ κῶμαι αὐτῶν ἐροῦσί σοι· ***εἰς προνομὴν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχῃ καὶ σκυλεύσαι σκύλα***; συνήγαγες συναγωγὴν σου λαβεῖν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἀπενέγκασθαι κτήσιν τοῦ σκυλεύσαι σκύλα· ¹⁴ διὰ τοῦτο προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπὸν τῷ Γῶγ· τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ἐπ' εἰρήνης ἐγερθήσῃ; ¹⁵ καὶ ἥξεις ἐκ τοῦ τόπου σου ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ, ἀναβάται ἵππων πάντες, συναγωγὴ μεγάλη καὶ δύναμις πολλή, ¹⁶ καὶ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ὥς νεφέλη καλύψαι γῆν· ἐπ'

ἑσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται, καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὴν γῆν μου, ἵνα γνῶσι πάντα τὰ ἔθνη ἐμὲ ἐν τῷ ἁγιασθῆναί με ἐν σοὶ ἐνώπιον αὐτῶν.

¹⁷ τὰδε λέγει Κύριος Κύριος τῷ Γῶγ· σὺ εἶ περὶ οὗ ἐλάλησα πρὸ ἡμερῶν τῶν ἔμπροσθεν διὰ χειρὸς τῶν δούλων μου τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἔτεσι, τοῦ ἀναγαγεῖν σε ἐπ' αὐτούς. ¹⁸ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἔλθῃ Γῶγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου ¹⁹ καὶ ὁ ζήλός μου. ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμὸς μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραὴλ. ²⁰ καὶ σεισθήσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ θηρία τοῦ πεδίου καὶ πάντα τὰ ἔρπετά τὰ ἔρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ραγήσεται τὰ ὄρη καὶ πεσοῦνται αἱ φάραγγες, καὶ πᾶν τεῖχος ἐπὶ τὴν γῆν πεσεῖται. ²¹ καὶ καλέσω ἐπ' αὐτὸν πᾶν φόβον, λέγει Κύριος· μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται. ²² καὶ κρινῶ αὐτὸν θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῷ κατακλύζονται καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλὰ μετ' αὐτοῦ. ²³ καὶ μεγαλυνθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ

¹ ΚΑΙ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ Γῶγ καὶ εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ ² καὶ συνάξω σε καὶ καθοδηγήσω σε καὶ ἀναβιβῶ σε ἐπ' ἑσχάτου τοῦ βορρᾶ καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἰσραὴλ. ³ καὶ ἀπολῶ τὸ τόξον σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὰ τοξεύματά σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς δεξιᾶς καὶ καταβαλῶ σε ⁴ ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ πεσῇ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σέ, καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετὰ σοῦ δοθήσονται εἰς πλήθη ὀρνέων, παντὶ πετεινῷ καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ πεδίου δέδωκά σε καταβρωθῆναι. ⁵ ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου πεσῇ, ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος. ⁶ καὶ ἀποστελῶ πῦρ ἐπὶ Γῶγ, καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης· καὶ γνώσονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. ⁷ καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον γνωσθήσεται ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραὴλ, καὶ οὐ βεβηλωθήσεται τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον οὐκέτι· καὶ γνώσονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ἅγιος ἐν Ἰσραὴλ. ⁸ ἰδοὺ ἥκει, καὶ γνώση ὅτι ἔσται, λέγει Κύριος Κύριος· αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐλάλησα. ⁹ καὶ ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις Ἰσραὴλ καὶ καύσουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις, πέλταις καὶ κοντοῖς καὶ τόξοις καὶ τοξεύμασι καὶ ράβδοις χειρῶν καὶ λόγχαις· καὶ καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη.

¹⁰ καὶ οὐ μὴ λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδὲ μὴ κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ' ἡ τὰ ὄπλα κατακαύσουσι πυρὶ· καὶ προνομεύσουσι τοὺς προνομεύσαντας αὐτοὺς καὶ σκυλεύσουσι τοὺς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος. ¹¹ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ δώσω τῷ Γῶγ τόπον ὀνομαστόν, μνημεῖον ἐν Ἰσραὴλ, τὸ πολυάνδριον τῶν ἐπελθόντων πρὸς τῇ θαλάσῃ, καὶ περιοικοδομήσουσι τὸ περιστόμιον τῆς φάραγγος. ¹² καὶ κατορύξουσιν ἐκεῖ τὸν Γῶγ καὶ πᾶν τὸ πλήθος αὐτοῦ, καὶ κληθήσεται Τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ. ¹³ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς οἶκος Ἰσραὴλ, ἵνα καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἐν ἑπταμήνῳ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς, καὶ ἔσται αὐτοῖς ὀνομαστόν ἡ ἡμέρα ἐδοξάσθῃ, λέγει Κύριος. ¹⁴ καὶ ἄνδρας διὰ παντὸς διαστελοῦσιν ἐπιπορευομένους τὴν γῆν θάψαι τοὺς καταλείμμενους ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καθάρισαι αὐτὴν μετὰ τὴν ἑπτάμηνον, καὶ ἐκζητήσουσι. ¹⁵ καὶ πᾶς ὁ διαπορευόμενος τὴν γῆν καὶ ἰδὼν ὅστουν ἀνθρώπου οἰκοδομήσει παρ' αὐτῷ σημεῖον, ἕως ὅτου θάψωσιν αὐτὸ οἱ θάπτοντες εἰς τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ· ¹⁶ καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Πολυάνδριον καὶ καθαρισθήσεται ἡ γῆ. ¹⁷ καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· εἰπόν παντὶ ὀρνέῳ πετεινῷ καὶ πρὸς πάντα τὰ θηρία τοῦ πεδίου· συνάχθητε καὶ ἔρχεσθε, συνάχθητε ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλῳ ἐπὶ τὴν θυσίαν μου ἣν τέθυκα ὑμῖν, θυσίαν μεγάλην ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ φάγεσθε κρέα καὶ πίεσθε αἷμα. ¹⁸ κρέα γιγάντων φάγεσθε καὶ αἷμα ἀρχόντων τῆς γῆς πίεσθε, κριοὺς καὶ μόσχους καὶ τράγους, καὶ οἱ μόσχοι ἑστεατωμένοι πάντες. ¹⁹ καὶ φάγεσθε στέαρ εἰς πλησμονὴν καὶ πίεσθε αἷμα εἰς μέθην ἀπὸ τῆς θυσίας μου, ἧς ἔθυσα ὑμῖν. ²⁰ καὶ ἐμπλησθήσεσθε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἵππον καὶ ἀναβάτην, γίγαντα καὶ πάντα ἄνδρα πολεμιστήν, λέγει Κύριος. ²¹ καὶ δώσω τὴν δόξαν μου ἐν ὑμῖν, καὶ ὄψονται πάντα τὰ ἔθνη τὴν κρίσιν μου, ἣν ἐποίησα, καὶ τὴν χεῖρά μου, ἣν ἐπήγαγον ἐπ' αὐτούς. ²² καὶ γνώσονται οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπέκεινα. ²³ καὶ γνώσονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ, ἀνθ' ὧν ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν καὶ παρέδωκα αὐτοὺς εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ ἔπεσαν πάντες μαχαίρᾳ. ²⁴ κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ κατὰ τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ἐποίησα αὐτοῖς καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν. ²⁵ διὰ τοῦτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου. ²⁶ καὶ λήψονται τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν ἠδίκησαν, ἐν τῷ κατοικισθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἐπ' εἰρήνης, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν. ²⁷ ἐν τῷ

ἀποστρέψαι με αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συναγαγεῖν με αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ²⁸ καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐν τῷ ἐπιφανῆναί με αὐτοῖς ἐν τοῖς ἔθνεσι. ²⁹ καὶ οὐκ ἀποστρέψω οὐκέτι τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, ἀνθ' οὗ ἔξεχα τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος.

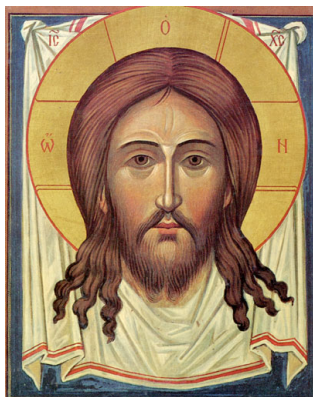

ΙΩΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

¹ ΟΤΙ ἰδοὺ ἐγώ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλὴμ, ² καὶ συνάξω πάντα τὰ ἔθνη καὶ κατάξω αὐτὰ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ καὶ διακριθήσομαι πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μου καὶ τῆς κληρονομίας μου Ἰσραὴλ, οἱ διεσπάρησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν γῆν μου καταδιείλαντο ³ καὶ ἐπὶ τὸν λαόν μου ἔβαλον κλήρους καὶ ἔδωκαν τὰ παιδάρια πόρναις καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου καὶ ἔπινον...

...¹² ἐξεγείρεσθωσαν καὶ ἀναβαινέτωσαν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, διότι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. ¹³ ἔξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύεσθε, πατείτε, διότι πλήρης ἡ ληνός· ὑπερεκχεῖτε τὰ ὑπολήνια, ὅτι πεπλήθυνται τὰ κακὰ αὐτῶν. ¹⁴ ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης. ¹⁵ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι φέγγος αὐτῶν. ¹⁶ ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακεκράξεται καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. ¹⁷ καὶ ἐπιγνώσεσθε, διότι ἐγώ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ κατασκηνῶν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου· καὶ ἔσται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι...

ΣΗΜ. (ΥΠΟ Λ.Μ.Δ.) Κάποιες επεξηγήσεις ἐπὶ των ἐρμηνειῶν των προφητειῶν καὶ ιδίως ἐπὶ του κατὰ πόσον ὁ Πόλεμος τοῦ Γωγ εἶναι ὁ τελευταῖος καὶ ἀν ἀμέσως ἀκολουθεῖ ἡ 2^α Παρουσία:

Ἀρχίζοντας κάποιος νὰ διαβάξει τὸ 39^ο κεφάλαιον τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ νομίζει ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἀναγράφονται σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὰ ἴδια λόγια ποὺ διάβασε πρὶν στὸ 38^ο κεφάλαιον (ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γὼγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ ...) Ἀναφέρεται δηλ. με μικρὲς διαφοροποιήσεις, 2 φορές, καὶ στὸ 38^ο καὶ στὸ 39^ο κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ ἡ ἐσχατολογικὴ τιμωρία τοῦ Γωγ καὶ των ἀκολουθῶν του. Εἶδαμε σὲ προγενέστερη ἀνάλυση τὴν ἐρμηνεία ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς Πατέρες ποὺ ἀποδεικνύει πλήρως ὅτι ἡ μάχη τοῦ Γωγ ἔχει θέση στὸ τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσωμε κάποια ἐρμηνεία ἐμεῖς, ὅλα εἶναι ξεκάθαρα. Τί γίνεται ὅμως με τὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται συμπεπλεγμένα με τὰ ὡς ἄνω ἄκρως ἐσχατολογικὰ ἀναμενόμενα; Στὸ 39^ο κεφ. π.χ. ἀναφαίρεται σαφῶς χρονικὸ διάστημα καψίματος ὀπλῶν (επτὰ ἔτη) καὶ ταφὴ σὲ συγκεκριμένο χωρὸν, τὸ «Πολυάνδριο» μετὰ ἀπὸ περισυλλογὴ των πτωμάτων ποὺ θὰ διαρκέσει ἐπτὰ μῆνες. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφαίρεται ἡ ἐν λόγῳ μάχη στὴ συγκεκριμένη ἐποχὴ ἀκολουθουμένη ἀμεσα ἀπὸ τὴν 2^α Παρουσία; Μετὰ ὅμως τῇ 2^α Παρουσίᾳ ὅλα εἶναι ἀνακαινισμένα, καμμία ἐρμηνεία ἔστω καὶ ἀλληγορικὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ γιὰ τὰ λεγόμενα αὐτὰ τοῦ 39^{ου} κεφ. τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ. Διότι καὶ ἡ φύση τοὺς εἶναι τέτοια (σαφεῖς χρονολογίες, ταφές, μνημεῖα κλπ) ποὺ ἀλληγορικὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν. Ἐπίσης ἀναφαίρεται «καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης». Ἀλλὰ γνωρίζομε, ὅτι κατὰ τὴν Πατερικὴ καὶ Ἀγιογραφικὴ διάλεκτο, νῆσοι ἀποκαλοῦνται ἀλληγορικὰ οἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίες. Μετὰ ὅμως τὴν 2^α Παρουσία ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἐνωμένη με τὸ Θεό, καὶ θάλασσα καὶ νῆσοι δὲν θὰ ὑπάρχουν κατὰ τὴν Ἀποκάλυψη. Νῆσοι με τὴν κυριολεκτικὴ τους σημασία ὀνομάζεται ἡ Ἑλλάς, ποὺ εἶναι γνωστό ὅτι δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ἀπειλεῖται ἀπὸ γείτονες καὶ μὴ. Μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στίχους προκύπτει ὅτι **τότε μόνο θὰ εἰρηνεύσει ἡ περιοχὴ γύρω στὴ χώρα μας ὅταν ὁ Κύριος ἐξολοθρεύσει τὴ δύναμη των ἐχθρῶν στὴ μάχη κατὰ τοῦ ΓΩΓ.**

Είναι λοιπόν φανερό ότι εδώ ο προφήτης Ιεζεκιήλ δια του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος αναφέρεται σε **δύο (2) μάχες**. Μία μάχη πριν από τον έσχατο Αντίχριστο με φανερά αποτελέσματα κατά των φιλοπολέμων λαών που κυριευμένοι από τὰ πάθη τους επιχειρούν να εξαφανίσουν την ενεργό Εκκλησία του Χριστού (τον νέο Ισραήλ, μέσα στον οποίο συγκαταλλέγονται και όσοι δέχθηκαν τον Χριστό από τον παλαιό Ισραήλ) και τους απανταχού ευσεβείς, έχοντας σκοτεινές αρπαχτικές διαθέσεις κάτω από την αρχηγία του ομώνυμου άρχοντα «Γωγ» (=σκότος). Και μία ακόμη μάχη, που θα είναι μόνο προετοιμασία μάχης, στο τέλος της Ιστορίας, την εποχή του Αντιχρίστου, η οποία ακολουθείται άμεσα από την 2^α Παρουσία. Η 1^η μάχη κρίνεται απαραίτητη διότι και τότε (τώρα;) όπως στην περίοδο του Αντιχρίστου οι σκοτεινές δυνάμεις συνασπίζονται παγκοσμίως κατά της διδασκαλίας του Χριστού και την πολεμούν. Μάλιστα πιθανόν τα κρισιμότερα να είναι 7 έτη. (βλ. προφ. Δανιήλ). Η μάχη αυτή έτσι όπως περιγράφεται από τον προφ. Ιεζεκιήλ ξεκινάει σαν μάχη κατά της Εκκλησίας του Χριστού στο κοινωνικό πεδίο (γιαυτό αναφέρει «*ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται*»). Προετοιμασία αποτελεί κάθε είδους δίωξη των Χριστιανών και της Χριστιανικής διδασκαλίας από άθεα καθεστώτα. Η Εκκλησία του Χριστού (ο νέος Ισραήλ στον οποίο αναφέρεται η προφητεία) δεν κατέχει υλικά όπλα για άμυνα, αλλά μόνο πνευματικά, και αποτελείται από τους πιστούς όλου του κόσμου. Γιαυτό αναφέρεται «*ἤξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχίᾳ καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ᾗ οὐχ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς*». Όλα όμως τα κράτη του κόσμου έχουν στρατούς και όπλα και βέβαια και το κράτος του Ισραήλ. Η ταλαιπωρία των μελών της Εκκλησίας προκλήθηκε μόνο από τις αμαρτίες «*γινώσκονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ*». Όμως στο τέλος παραχωρεί ο Θεός την αλληλεξόντωση των «εχθρών» στην πολεμική σύγκρουση που ακολουθεί «*μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται*». Και οι δύο μάχες είναι σαφώς εσχατολογικές, και έτσι αποκαλούνται από τον προφήτη, αλλά η μεταγενέστερη είναι η φοβερότερη και σημαντικότερη, για τις συνέπειές της, διότι μετά την εξολόθρευση του Αντιχρίστου που γίνεται κατ' αυτήν όπως και του στρατεύματός του, όχι με πόλεμο αλλά με ένα φύσημα μόνο του Κ.Ι. Χριστού κατά τον Απόστολο, «*τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ*», (ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β, κεφ.Β στίχ.8), ακολουθεί η 2^α Παρουσία. Σε εμάς όμως η 1^η μάχη είναι πολύ σημαντική διότι είναι πιο κοντά στα χρόνια που ζούμε.

Η πρώτη μάχη που αποτελεί τύπο για τη 2^η μάχη, γίνεται για να κατανοήσει ακόμη και ο μη πιστός αλλά καλοπροαίρετος κόσμος, (τα έθνη), την προστασία του νέου Ισραήλ (των πιστών Χριστιανών) από το Θεό με θαυματουργικό (υπερφυσικό) τρόπο, να δοξάσει τον αληθινό Θεό «*καὶ μεγαλυνθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος*» και συγχρόνως να μην υπάρχει δικαιολογία για όσους θα ακολουθήσουν αργότερα τον Αντίχριστο.

Διότι τότε, όχι πολύ ενωρίτερα από την εμφάνιση του Αντιχρίστου και την απαίτησή του να τιμάται σαν Θεός, θα γίνει η πρώτη μάχη κατά του Γωγ, όπου θα αλληλο-εξοντωθούν οι αμετανόητα αμαρτωλοί λαοί, και θα αποδειχθεί ότι ο νέος Ισραήλ είναι πνευματικός, και είναι οι απανταχού της γης Χριστιανοί, γιατί αυτούς θα προστατεύσει ο Θεός θαυματουργικά και θα τους ελευθερώσει από την καταπίεση των ασεβών «*νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου*». Ο παλιός Ισραήλ τότε, στην (1^η) μάχη του Γωγ θα βοηθηθεί από τον Θεό και τα γεγονότα, ώστε να επιστρέψει στον αληθινό Θεό, αν και όχι σαν σύνολο. Διότι από άλλες Πατερικές προφητείες και από τον ίδιο τον αψευδή Κύριο γνωρίζουμε ότι το μεγαλύτερο μέρος του λαού παραπλανώμενο από τάσεις υλικής κυριαρχίας και ευδαιμονίας θα δεχθεί, αργότερα, σαν Μεσσία τον Αντίχριστο «*ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκείνον λήψετε*» (κατὰ Ιωάννην κεφ. 5^{ον} στίχ 43).

Θα ελεγχθεί τότε και η άννοια των οργάνων του Αντιχρίστου που μαζί του, κατ' εντολήν των (ως βατράχων κατά την Αποκάλυψη) πονηρών πνευμάτων και του Σατανά, συστρατεύονται στο τέλος της Ιστορίας για να πολεμήσουν, στο υλικό πεδίο, τον ερχόμενο Κριτή!!! Η Αποκάλυψη ρίχνει το βάρος της στην τελευταία αυτή μάχη, χρησιμοποιώντας την πρώτη σαν τύπο.

Αναφέρθηκε ήδη, και η άποψη του γ. **Παϊσίου του Αγιορείτου** (†1994), ότι στα ερχόμενα γεγονότα της Κων/λεως προηγείται η μάχη που περιγράφεται στον προφ. Ιεζεκιήλ. (Βλ. προηγούμενες σελ.) Και πράγματι! Ανάμεσα στις φυλές που βγαίνουν για πλιάτσικο («*εἰς προνομήν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχῃ καὶ σκυλεῦσαι σκυῖλα*») είναι και οι Τούρκοι!!! (Θεργαμά προερχόμενοι από την γη της Μογγολίας, από τον έσχατο Βορρά). Μάλιστα οι αναφερόμενες ονομασίες, Ρως, Γομέρ, Θεργαμά ή Τουρκαμά κλπ, αρχικά υπήρξαν στην Μ. Ασία και τις γειτονικές περιοχές δηλ. στην σημερινή

Τουρκία. Και κατά το σύνηθες στις Γραφές χρησιμοποιείται διπλά η προέλευσή τους. Αφ' ενός η περιοχή αφετηρίας (σημερινή Τουρκία) και αφ' ετέρου η τελική θέση μετά την εξάπλωσή τους, τα διάφορα ονομαζόμενα σήμερα έθνη, όπως Ρώσοι, Γερμανοί, Τούρκοι κλπ.

Είναι προφανές ότι βαδίζοντας προς την ημ/νία του μεγάλου πολέμου οι Χριστιανοί θα καταδιώκονται όλο και περισσότερο από τους σκοταδιστές, από μέσα ή και από έξω από τη χώρα τους, (τις στρατιωτικές ωμές επεμβάσεις τύπου Σερβίας, Ιράκ και Αφγανιστάν, τα σκοταδιστικά μέσα ενημέρωσης, την μασωνοκρατία, την θεοποίηση της πλουτοκρατίας, κλπ). Ανάμεσα στα φύλλα λοιπόν που θα συστρατευθούν είναι και «πολιτισμένα» όπως οι Ρώσοι (Ρως) και οι Γερμανοί!!! (Γομέρ). Θα μαζευτούν, τότε, όλα τα κυριαρχούμενα από αρπαχτικές διαθέσεις έθνη, και λόγω της εξάπλωσης της **αποστασίας**, αυτά θα είναι **όλα** τα «πολιτισμένα» της **Λευκής Φυλής**, και θα ξεκαθαρισθούν όλοι οι αμετανόητοι υπήκοοί τους στον μεγάλο «**έμφυλο πόλεμο**», για να παύσει για ένα μεγάλο διάστημα η καταπίεση των Χριστιανών, και όλων των Αξιών που εκπροσωπούνται και κηρύσσονται από την Εκκλησία.

Φαίνεται λοιπόν ότι ενώ θα νομίσουν για άλλη μία φορά οι οπαδοί του Αντιχρίστου ότι ήρθε η ώρα να κάνουν την παγκόσμια κυβέρνησή τους, γίνεται ο μεγάλος πόλεμος αλληλοεξόντωσης των αμαρτωλών λαών, και τότε όλοι σχεδόν όσοι επιζήσουν, θα πιστέψουν και θα δοξάσουν τον αληθινό Θεό.

Αποτέλεσμα του πολέμου θα είναι το ότι **αντί να καθίσει στο θρόνο του ο Αντίχριστος στην Ιερουσαλήμ, θα καθίσει ο ευσεβής Βασιλιάς στον θρόνο του στην Κων/λη**. Μετά τα χρόνια του Βασιλέως αυτού, κατά την διάρκεια των οποίων επιτελείται επανευαγγελισμός του κόσμου (εξάπλωση της Ορθοδόξου Πίστεως) έρχονται οι πολύ δυσκοιοι καιροί που θα φέρουν τελικά στην εξουσία τον Αντίχριστο, αλλά μόνο για 3,5 χρόνια. Τότε ο Αντίχριστος και ο Σατανάς θα καταργηθούν με τη μάχη του Αρμαγεδώνα, την τελευταία μάχη του Γωγ (του Σκότους εναντίον του Φωτός). **Λ. Μ. Δ.**

ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΗΦΩΝΟΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΑΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ:

... Έπειτα, ο Κύριος, πρόσταξε να του φέρουν τους Επτά Αιώνες της συστάσεως του κόσμου. Ο αρχιστράτηγος **Μιχαήλ** ανέλαβε την εκτέλεση κι αυτής της προσταγής. Γι' αυτό πήγε αμέσως στον οίκο της διαθήκης και τους έφερε. Ήταν σαν μεγάλα βιβλία και τα τοποθέτησε μπροστά στον Κριτή. Έπειτα στάθηκε παράμερα παρατηρώντας με ευλάβεια πως ξεφυλλίζει ο Κύριος την ιστορία των αιώνων.

Πήρε Εκείνος τον **πρώτο Αιώνα**, τον άνοιξε και διάβασε:

«Ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ένας Θεός σε τρία πρόσωπα. Από τον Πατέρα γεννήθηκε ο Υιός και δημιουργός των αιώνων. Διότι με τον Λόγο του Πατρός, τον Υιό, έγιναν οι Αιώνες, δημιουργήθηκαν οι ασώματες Δυνάμεις και στερεώθηκαν οι ουρανοί, η γη, τα καταχθόνια, η θάλασσα, οι ποταμοί και πάντα τα εν αυτοίς». Έπειτα διάβασε λίγο παρακάτω:

«Εικόνα του αόρατου Θεού είναι ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ, με τη γυναίκα του, την Εύα. Στον Αδάμ δόθηκε μια εντολή από τον παντοκράτορα Θεό και δημιουργό όλων των ορατών και αοράτων. Είναι ένας νόμος που πρέπει να τηρηθεί με κάθε ασφάλεια και ακρίβεια, ώστε να θυμάται τον δημιουργό του, και να μην ξεχνάει ότι υπάρχει Θεός από πάνω του». Πάλι προχώρησε λίγο:

«Παράβαση στην οποία υπέπεσε η εικόνα του Θεού από απάτη η μάλλον από απροσεξία και αμέλεια. Αμάρτησε ο άνθρωπος και διώχτηκε απ' τον παράδεισο με δίκαιη κρίση και απόφαση του Θεού. Δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα σε τόσα αγαθά ο αχρείος παραβάτης!». Πιο κάτω διάβασε:

«Ο Κάιν ρίχτηκε στον Άβελ και τον σκότωσε, κατά την βουλή του διαβόλου. Οφείλει να καεί στη φωτιά της γέεννας, **γιατί έμεινε αμετανόητος**. Ενώ ο Άβελ θα ζήσει αιώνια».

Κατά τον ίδιο τρόπο ξεφύλλισε τα έξι βιβλία των Αιώνων. Πήρε τέλος τον **έβδομο** και διάβασε:

«**Η αρχή του εβδόμου Αιώνα σημαίνει το τέλος των αιώνων**. Αρχίζει να γενικεύεται η κακία, η πονηρία κι η ασπλαχνία. Οι άνθρωποι του έβδομου Αιώνα είναι πονηροί, φθονεροί, ψεύτες, με υποκριτική αγάπη, φίλαρχοι, υποδουλωμένοι στις σοδομικές αμαρτίες». Προχώρησε λίγο, κάτι διάβασε κι έστρεψε αμέσως θλιμμένο το βλέμμα του ψηλά, στήριξε το ένα χέρι στο γόνατο, με το άλλο σκέπασε το πρόσωπο και τα μάτια κι έμεινε συλλογισμένος σ' αυτή τη στάση ώρα πολλή. Σε λίγο ψιθύρισε:

«Αλήθεια τούτος ο έβδομος Αιώνας ξεπέρασε στην αδικία και την πονηρία όλους τους προηγούμενους». Διάβασε παρακάτω:

«Οι Έλληνες και τα είδωλά τους γκρεμίσθηκαν με το ξύλο, την λόγχη και τα καρφιά που έμπηξαν οι σταυρωτές στο ζωφόρο Σώμα μου». Σώπασε μερικές στιγμές και πάλι έσκυψε στο βιβλίο.

«Δώδεκα άρχοντες του Μεγάλου Βασιλέως, λευκοί σαν το φως, συντάραξαν τη θάλασσα, στόμωσαν θηρία, έπνιξαν τους νοητούς δράκοντες, φώτισαν τυφλούς, χόρτασαν πεινασμένους και φτώχεψαν πλουσίους. Ψάρεψαν πολλές νεκρωμένες ψυχές ξαναδίνοντάς τους ζωή. Μεγάλος ο μισθός τους!...». Κι έπειτα από λίγο:

«Εγώ ο Αγαπητός διάλεξα και μάρτυρες αθλοφόρους για χάρη μου. Η φιλία τους έφτασε ως τον Ουρανό και η αγάπη τους ως τον θρόνο μου! Ο πόθος τους ως την καρδιά μου και η λατρεία τους με φλογίζει δυνατά. Η δόξα και το κράτος μου είναι μαζί τους!...».

Αφού γύρισε αρκετά φύλλα, ψιθύρισε μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησεως:

«Ω πανέμορφη και πολύτιμη Νύμφη! Πόσοι αισχροί άσχισαν να σε μολύνουν! Μα δεν πρόδωσες Εμένα το Νυμφίο σου!... Αμέτρητες αιρέσεις σε απείλησαν, αλλά η πέτρα που πάνω της είσαι θεμελιωμένη δεν σαλεύθηκε, γιατί πύλαι άδου ου κατισχύουσιν αυτής».

Πιο κάτω ήταν γραμμένες όλες οι αμαρτίες των ανθρώπων, όσες βρήκε ο θάνατος να μην έχουν ξεπλυθεί στη μετάνοια. Κι ήταν τόσες πολλές, σαν την άμμο της θάλασσας!... Τις διάβασε ο Κύριος δυσαρεστημένος και κουνούσε το κεφάλι του αναστενάζοντας. Το αμέτρητο πλήθος των αγγέλων στεκόταν περίτρομο από το φόβο της δίκαιης οργής του Κριτού. Όταν ο Κύριος έφτασε στη μέση του Αιώνα αυτού, παρατήρησε:

«Τούτο το έσχατο βιβλίο είναι γεμάτο από τη δυσωδία των αμαρτιών, από τ' ανθρώπινα έργα, που είναι όλα ψεύτικα και βρωμερά: Φθόνοι, φόννοι, ψεύδη, έχθρες, μνησικακίες. **Φθάνει πια! Θα το σταματήσω στη μέση**. Να πάψει η κυριαρχία της αμαρτίας».

Και λέγοντας αυτά τα οργισμένα λόγια ο Κύριος, έδωσε στον αρχιστράτηγο **Μιχαήλ** το σύνθημα για την Κρίση...

(Σημείωση ΛΜΔ: Παρατηρούμε στα παραπάνω, ότι κατ' αρχάς τα βιβλία που ξεφυλλίζει ο Κύριος, δεν είναι σχετικά με τη χρονολόγηση της Εκκλησίας σε μεγάλους αιώνες (χιλιετηρίδες) από Αδάμ, αλλά ανεξάρτητα, και με τον έβδομο αιώνα να ξεκινάει από τα χρόνια της επί γης παρουσίας του Χριστού. Για τον λόγο αυτό, ο Κύριος διαβάζοντας τον 7^ο αιώνα, αναφέρεται στη Σταύρωσή Του και στο Αποστολικό έργο, ενώ αυτά σύμφωνα με τη χρονολόγηση της Εκκλησίας έγιναν την 6^η χιλιετηρίδα (6^ο αιώνα) από Αδάμ, και όχι τον 7^ο αιώνα. Εξ' άλλου σύμφωνα με τα εδώ λεγόμενα, η διακοπή του 7^{ου} αιώνα στη μέση δεν έγινε ακόμη, αν και πέρασαν 2 χιλιετηρίδες από την αρχή του! Αυτό σημαίνει ότι η επιπόλαιη άποψη, κάποιων σχολιαστών του οράματος, πως η μέση του έβδομου αιώνα είναι το 7.500, είναι αυθαίρετη, εκτός των άλλων και διότι το μέσο της 7^{ης} χιλιετίας, είναι το 6.500 και όχι το 7.500! Οι αιώνες εξ' άλλου του οράματος δεν είναι χρονολογικά ίσοι μεταξύ τους. Διότι αν ήσαν ίσοι,

τότε έπρεπε να έχουν περάσει τουλάχιστον: $2.000 \cdot 5 \text{ αιώνες} + 2.000 = 12000$ χρόνια από τον φόνο του Άβελ από τον Κάιν, ενώ η Εκκλησία μας δέχεται ότι πέρασαν, μέχρι το 1992, 7.500 χρόνια από Αδάμ.

Αυτή η χρονικά άνιση περιγραφή των αιώνων από το όραμα, δεν φαίνεται να βοηθάει στη διερεύνηση από χρονολογικής πλευράς. Πράγματι έτσι είναι, αν μείνουμε αποκλειστικά σ' αυτήν. Υπάρχει όμως μία αναφορά από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, για το ποια ήταν η πιο διαδομένη άποψη των παλαιότερων Πατέρων στο πότε περίπου θα ερχόταν το τέλος του κόσμου. Λέγει λοιπόν ο άγιος, ότι οι Πατέρες, εκτός ενός, συμφωνούν πως το τέλος του κόσμου θα λάβει χώρα κατά τον όγδοο αιώνα, σύμφωνα με την χρονολόγηση της Εκκλησίας. Απορεί μάλιστα για τον άλλο Πατέρα, (άγιο Θεοφυλάκτο), που υποστηρίζει ότι ο κόσμος προβλέπεται να τελειώσει περί τον 10^ο αιώνα, σύμφωνα με την ίδια χρονολόγηση!

(ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΚΕΦ. Β', ΣΕΛ 496 «...Λοιπόν επειδή κατά τον όγδοον αιώνα, ήτοι κατά τας οκτώ χιλιάδας χρόνους από κτίσεως κόσμου, έχει να γένη η του κόσμου συντέλεια, καθώς είναι γνώμη τινών Πατέρων - Υποσημείωση 22, σελ. 497 - Παρά δε τω Θεοφυλάκτω δεν ηξεύρω πως γράφεται, ότι κατά τας δέκα χιλιάδας χρόνους». (Εδώ το "κατά" σημαίνει περίπου –ΛΜΔ). **Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, "Ερμηνεία εις τας επτά καθολικάς επιστολάς των Αγίων Αποστόλων". Έκδοσις Ορθ. Κυψέλη).**

Πρέπει να λάβωμε υπ' όψιν ότι η αναφορά του Αγίου Νικοδήμου ενισχύεται και από νεώτερους Πατέρες, μεταξύ των οποίων ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, και ο Άγιος Καλλίνικος της Τσερνίκα Ρουμανίας, που αποδέχονται, ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει κατά τον 8^ο αιώνα, δηλ. μέχρι το πολύ σε **500** χρόνια. Η θέση μάλιστα του Αγίου Θεοφυλάκτου, διευκρινίζει τα λόγια του Χριστού στο όραμα του Αγίου Νήφωνος, για τον τρέχοντα αιώνα, (7^{ον} κατά την αρίθμηση του οράματος), που τερματίζεται απότομα στη μέση.

Διότι ο 7^{ος} αιώνας του οράματος ξεκινάει από την γέννηση του Χριστού, πριν δύο χιλιάδες περ. χρόνια, και ίσως επρόκειτο να κρατήσει φυσιολογικά μέχρι (περίπου) και την 10^η χιλιετηρίδα από Αδάμ, κατά τη γνώμη του Αγίου Θεοφυλάκτου. Τώρα όμως η αμαρτία οδηγεί πολλούς στον Άδη, και ο Χριστός αποφασίζει να κόψει τον αιώνα αυτό, σύμφωνα με το όραμα, στη μέση. Επομένως το τέλος του κόσμου τοποθετείται πάλι μέσα στον 8^ο αιώνα από Αδάμ, δηλ. μέχρι το 2.500 μ.Χ. περίπου. Η ημέρα και η ώρα του τέλους έχουν κρατηθεί μυστικά από τους ανθρώπους και τους αγγέλους. Όμως όσο πλησιάζουμε προς το τέλος, τόσο οι αποκαλύψεις πληθαίνουν, τόσο οι γνώσεις για τα γεγονότα που προαναγγέλλουν την συντέλεια αυξάνουν. –ΛΜΔ)

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΣΦΡΑΓΙΣΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

(Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, "Ερμηνεία εις τας επτά καθολικάς επιστολάς των Αγίων Αποστόλων"): ...Λέγει λοιπόν ο απόστολος (Πέτρος), ότι ο Θεός ελύτρωσε τον Λώτ (ομού με την γυναίκα και τας δύο του θυγατέρας) και δεν κατέκαυσεν αυτόν μαζί με τους Σοδομίτας. Διατί; επειδή και **καθ' εκάστην ελυπείτο και επόνει η καρδιά του από την συναναστροφήν όπου είχε των ανόμων εκείνων** και αρσενοκοιτών ανθρώπων. Διατί και με τους οφθαλμούς του και με τας ακoάς του ο δίκαιος και φιλόξενος άνθρωπος καθ' εκάστην ημέραν εβασάνιζε την δικαίαν ψυχήν του βλέπων και ακούων τα άνομα έργα των Σοδομιτών, και μάλιστα διά την θλίψιν εκείνην όπου εδοκίμασεν ο αοίδιμος, όταν επήγαν οι δύο άγγελοι προς αυτόν ως ξένοι άνθρωποι και τους εξενοδόχησεν. Οι δε Σοδομίται έδραμον και εξήτουν αυτούς διά να τους πορνεύσουν. Αυτός δέ αντιστάθη ανδρείως και δεν τους επaráδωκεν εις χείρας των. Όθεν επειδή και δεν αρέσκετο η καρδιά του εις τα παράνομα έργα των συγκατοίκων του, αλλά καθ' εκάστην ελυπείτο και ανεστέναζε δι' αυτά, διά τούτο και ο Θεός τον ηλευθέρωσεν από την καταδίκην, τους δε γαμβρούς του δεν ηλευθέρωσεν, επειδή και αυτοί εσυναρέσκοντο εις τας ασελγείας εκείνων.

Τούτο είναι ένα ζωντανόν παράδειγμα, το οποίον πρέπει να ενθυμούνται και να έχουν προ οφθαλμών πάντοτε, όσοι κατοικούν εις πόλεις, ή εις χωρία, ή εις μοναστήρια, ή εις άλλους τόπους. Διατί εάν αυτοί φυλάττουν μεν δικαιοσύνην και τας εντολάς του Θεού, δεν συναρέσκονται δε, εις τα κακά και παρανομίας όπου γίνονται εις τας πόλεις εκείνας, ή εις τα χωρία ή εις τα μοναστήρια, αλλά μάλιστα και λυπούνται δι' αυτάς και στενάζουν, **βέβαια διά την λύπην αυτήν και τους στεναγμούς, έχουν να ελευθερωθούν από την οργήν όπου μέλλει να πέμψη ο Θεός εις τας πόλεις, ή εις τα χωρία, ή εις τα μοναστήρια εκείνα, καθώς ηλευθέρωσε και τον Λώτ από την οργήν όπου έστειλεν εις τα Σόδομα.**

Τούτο ηθέλησε να φανερώση ο Θεός, και διά του προφήτου **Ιεζεκιήλ**, όταν έμελλε να αφανίση την πόλιν Ιερουσαλήμ. Επειδή αναγινώσκομεν ότι **έδωκε σημείον εις το μέτωπον** όλων εκείνων των δικαίων ανθρώπων, όπου ελυπούντο και εστέναζον διά τας παρανομίας όπου εγίνοντο εις την πόλιν ταύτην και δεν συνηρέσκοντο εις αυτάς, και διά του σημείου αυτού τους ηλευθέρωσεν από την αιχμαλωσίαν και τον αφανισμόν της πόλεως εκείνης. «Καί δόξα Θεου του Ισραήλ ανέβη από των Χερουβίμ... και εκάλεσε τον άνδρα τον ενδεδυκότα τον ποδήρη... και είπε προς αυτόν δίελθε μέσην την Ιερουσαλήμ και **δος το σημείον επί τα μέτωπα των ανδρών των καταστεναζόντων και των κατωδυνωμένων επί πάσαις ταις ανομίαις ταις γινομέναις εν μέσω αυτής**, και τούτοις (τοις βαστάζουσιν εν ταις χερσί πέλεκυν) είπεν ακούοντός μου: Πορεύεσθε οπίσω αυτού εις την πόλιν και κόπτετε και μη φείδεσθε τοις οφθαλμοίς υμών, και μη ελεήσητε πρεσβύτερον και νεανίσκον και παρθένον και νήπια και γυναίκας αποκτείνετε εις εξάλειψιν, **επί δε πάντας, εφ' ους εστί το σημείον, μη εγγίσσητε**» (Ιεζ. 9,3-6). **(Σήμερα, στην εποχή της Χάριτος, η ενεργός συμμετοχή των πιστών στα μυστήρια της Εκκλησίας προσφέρει τη μεγαλύτερη ασφάλεια –ΛΜΔ).**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ

(Συλλογή και σχόλια Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου -ΛΜΔ-)

από σελ. ως σελ.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΚΛΕΙΔΙ ΣΗΜΑΝΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ. Απαραίτητα να διαβασθεί !!

2. **ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ.** Προβλέπει τον «γενικό πόλεμο», τα γεγονότα της Κωνσταντινουπόλεως, τις εφευρέσεις, τι πρέπει να προσέξουμε, κλπ. Είναι ιδιαίτερα επίκαιρο επειδή "τα πακέτα" της Ε.Ε. και τα δάνεια, ο φόρος στα σπίτια και στα οικιακά ζώα είναι από τις αναγραφόμενες προειδοποιήσεις πριν τον Γενικό Πόλεμο. Μένει μόνο να ζητήσουν να μας πάρουν και στρατιώτες, "αλλά δεν θα προλάβουν"! Το κείμενο προέρχεται από διάφορα χειρόγραφα, με σχόλια έκδοσης Καντιώτη και ΛΜΔ.

1 - 10

3. **Ο ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ.** Από τον γέροντα Γεννάδιο από το Ρέθυμνο.

11 - 12

4. **ΚΑΤΑ ΤΟΥ «666» ΣΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ κλπ.** Από τον γ. Παΐσιο τον Αγιορείτη. Παρόλο που τα χρόνια του Αντιχρίστου είναι ακόμη πίσω, η αντίσταση στους προδρόμους του είναι πράξη ομολογίας και λεβεντιάς. Το σύστημα bar code δεν είναι από μόνο του κακό, όμως η χρήση του στο πρότυπο EAN 13 που χρησιμοποιείται στην Ευρώπη, και που συνήθως χάριν συντομίας ονομάζεται «666» επειδή περιέχει πάντα τρία εξάρια οδηγούς, δεν γίνεται τυχαία, όπως εξηγεί ο γέροντας Παΐσιος.

13 - 20

5. **ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΤΟΥ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΥ.** Μιλάνε για τα γεγονότα της Κων/λεως και τις διάδοχες καταστάσεις. Δεν είναι σίγουρο το πόσο καλά διατηρήθηκαν στο χρόνο, όμως το βασικό συμπέρασμα είναι, ότι μετά τα γεγονότα της Πόλης, και ιδιαίτερα μετά την επιδρομή των «βδελυρών εθνών», ο Αντίχριστος και το τέλος του κόσμου είναι πάρα πολύ κοντά.

21 - 29

6. **ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΪΣΙΟ.** Διευκρινίσεις από τον Αγιορείτη γέροντα για το ζήτημα της Πόλης, την υφαλοκρηπίδα κλπ.

30 - 42

7. **ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΝΙΗΛ, ΤΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΑΠΟ ΓΟΝΕΙΣ ΑΓΑΡΗΝΟΥΣ.** Ο κοιμώμενος Βασιλιάς, ομολογεί ο Δανιήλ, ότι διατηρείται ζωντανός κάπου κάτω από την Πόλη!

43 - 58

8. **ΧΡΗΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ.** Προφητεία Αγίου Ταρασίου, και μερικές με τον αρχαϊκό τίτλο «χρησμοί». Κάποια επιδέχεται παραμετρική, χρονολογική επίλυση.

59 - 62

9. **ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ, ΥΠΟ γ. ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΥ.** Θα βρείτε, εκτός των άλλων, προφητεία (σελ. 68) που επιδέχεται παραμετρική χρονολογική επίλυση.

63 - 95

10. **ΟΣΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΟΣΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΕΡΙ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.**

96 - 105

11. **γ. ΙΩΣΗΦ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ, ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ**

106 - 113

12. **ΑΒΒΑ ΜΩΨΗ ΤΟΥ ΑΙΘΙΟΠΟΣ, ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ.**

114 - 115

13. **ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΧΑΗΛ (ΣΕΡΓΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ) ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΑ ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΕΡΙ ΓΩΓ ΚΑΙ ΜΑΓΩΓ, ΠΕΡΙ ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.** Πρόκειται για πολύ κατατοπιστικές αναφορές που δεν μας αφήνουν να εκτραπούμε σε πλανεμένες ερμηνείες, όπως αυτές που κυκλοφοράνε στη Δύση.
Τοποθετήθηκαν εδώ και ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ που φανερώνουν το γιατί **ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ** (ΜΙΑ ΠΡΟΒΑ ΠΟΥ ΟΜΩΣ ΘΑ ΑΠΟΤΥΧΕΙ), ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΣΥΧΝΑ ΤΟΝΙΖΕ Ο γ. ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, με σχόλια υπό Λ.Μ.Δ.

118 - 131

14. **ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΤΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΗΦΩΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΝΗΣ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΔΗΜΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΑΝΤΕΞΟΥΝ ΣΤΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ.**

132 - 133